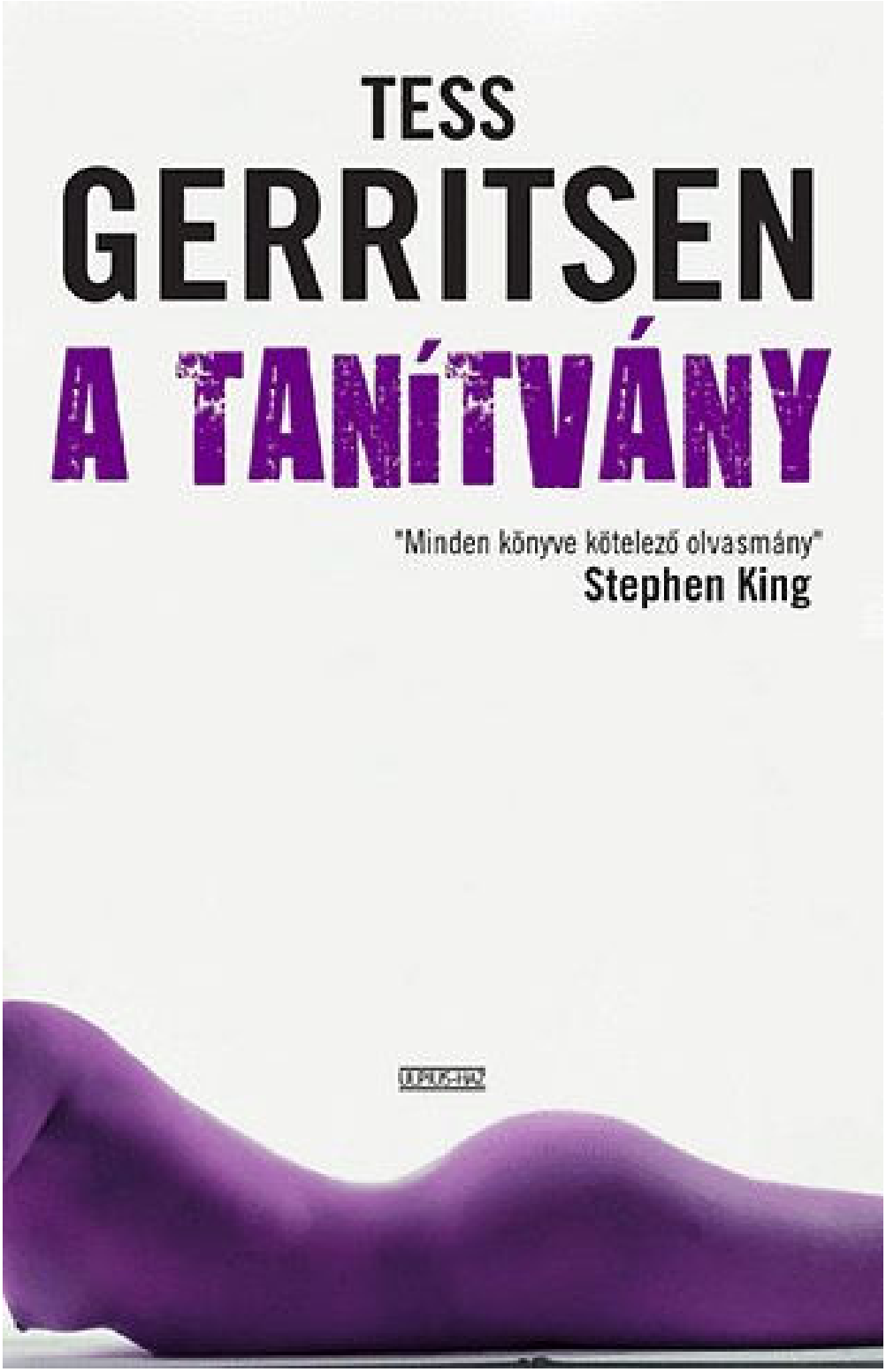

Fordította
Molnár Júlia Dóra

TESS
GERRITSEN

A TANÍTVÁNY

ULPIUS-HÁZ KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2010

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Tess Gerritsen: *The Apprentice*

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:
A Sebész

Előkészületben:
A Bűnös

Copyright © 2002 by Tess Gerritsen
Hungarian translation © Molnár Júlia Dóra, 2010
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2010

ISBN 978 963 254 293 5

Terrinának és Mike-nak

PROLÓGUS

Ma végignéztem egy ember halálát.
Váratlanul ért, és még mindig ámulattal tölt el, hogy az egész ott zajlott előttem. Oly sok mindent találunk izgalmasnak az életben, de előreláthatatlanul történik meg velünk, ezért meg kell tanulnunk észrevenni, amikor közeledik, és értékelni a ritka izgalmakat, melyek ellensúlyozzák az idő egyébként monoton múlását. A napok igen lassan telnek ebben a falak mögötti világban, ahol az ember nem több puszta számnál, és nem a nevünk vagy a velünk született tehetségünk különböztet meg minket egymástól, hanem a törvény ellen elkövetett bűnünk minősége. Ugyanúgy öltözünk, ugyanazt esszük, ugyanazt a kopott könyvet olvassuk ugyanabból a börtönkatalógusból. Mindegyik nap pontosan ugyanolyan, mint az előző. És aztán egy váratlan esemény rádöbbent bennünket, hogy az élet egyik pillanatról a másikra megváltozhat.

Ez ma történt. Augusztus másodikán, amely dicsőségesen és forrón virradt ránk, pont úgy, ahogy én szeretem. Míg a többiek izzadtan csoszognak, mint bágyadt birkák, én az edzőpálya közepén állok a nap felé fordulva, hogy arcom beszívhassa a sugarak melegét. Csukott szememmel nem láthatom, ahogy lesújt a kés pengéje, és azt se, ahogy egy ember hátratántorodik, majd összerogy. De a zaklatott hangok moraja elér hozzám, és kinyitom a szemem.

Az udvar sarkában vérző ember fekszik. Mindenki tüntetőleg másfelé néz, arcán a közöny maszkjával, mint aki nem lát és nem tud semmit.

Én megyek oda az összeesett emberhez.

Egy pillanatra megállok mellette, és lenézek rá. Szeme nyitva. Számára most nem vagyok több fekete foltnál a ragyogó, kék égen. Ezüstösen szőke hajú, fiatal fiú. Szakálla épphogy pelyhedzik. Nyitott szájából rózsaszín buborékok bugyognak elő. Vörös folt terjed a mellkasán.

Letérdelek mellé, feltépem az ingét, hogy hozzáférjek a sebhez, mely a szegycsonttól balra vöröslik. A penge pontosan két borda között hatolt be a tüdőbe, talán még a szívburkot is megsértette. A seb halálos, és ezt ő is tudja. Próbál beszélni hozzám, ajka hangtalanul mozog, szemével fókuszálni próbál. Azt akarja, hogy közelebb hajoljak, talán hogy halljam az utolsó szavait, de a legkisebb mértékben sem érdekel, mit akar mondani.

A sebe érdekel. A vére.

Jól ismerem a vért. Ismerem minden apró elemét. Számtalanszor volt dolgom vele, csodáltam a piros különböző árnyalatait. Centrifugákban pörgettem sűrű sejtek és szalmasárga savó kétszínű oszlopává. Ismerem a fényét, a selymes anyagát. Láttam már szaténos sugarát lefolyni frissen metszett bőrön.

Úgy tör fel a vér a mellkasából, mint szent víz egy kegyhely forrásából. Tenyeremet belenyomom a sebbe, megfürdetem bőröm a folyékony melegségben, és a szentséges vér kesztyűként borítja be kezem. Ő azt hiszi, segíteni próbálok, és szemében felragyog egy pillanatra a hála. Ez az ember nem sok könyörülettel találkozhatott rövid életében; vicces, hogy pont engem tart a kegyelemosztójának.

Mögöttem bakancsok hangja közeledik, és ugatásszerű, parancsok hallatszanak:

– Hátra! Hátra mindenki!

Valaki megragadja a pólómat, és talpra ránt. Hátralöknek, messze a haldoklótól. Por kavarog, a levegő tele kiáltásokkal és káromkodásokkal, ahogy a sarokba terelnek minket. A gyilkos eszköz magára hagyottan hever a földön. Az örök válaszokat követelnek, de senki nem látott semmit. Senki nem tud semmit.

Ez sose lesz másképp.

Ebben a káoszban kicsit elkülönülve állok a többi rabtól, akik úgyis mindig kerülnek. Fölemelem a kezem, amelyet még mindig a halott ember vére borít, és belélegzem a finom, kicsit fémes illatot. Az illatból rögtön tudom, ez fiatal vér, fiatal testet éltetett.

A többi rab rám mered, és még messzebb húzódnak. Tudják, hogy más vagyok, mint ők, mindig is érezték. Az olyan kegyetlen emberek, mint ők, mindig is sejtettek valamit, mert tudják, hogy ki és mi vagyok. Kutatom az arcukat, keresem vértestvéremet közöttük. Az én fajtámat. Nem látom őt még itt sem, ezek között az irtózatos férfiak között.

De létezik. Tudom, hogy nem én vagyok az egyetlen a fajtámból, aki ezen a földön jár.

Valahol van egy másik. És vár rám.

EGY

A LEGYEK MÁR RAJZOTTAK FÖLÖTTE. A dél-bostoni forró járdán eltöltött négy óra szárazra sütötte a szétzúzott húst, s mintha csak a vacsoracsengő hangja szólna hangosan, a levegő megtelt zümmögő rovarokkal. Bár a felsőtestből megmaradt részt lepel borította, még sok szabad terület maradt a döglegyeknek. Agydarabkák és egyéb azonosíthatatlan részek tízméteres körben szóródtak szét az utcán. Koponyadarabok hevertek a virágosládákban, és bőrdarabkák ragadtak a parkoló autókra.

Jane Rizzoli nyomozónak mindig erős gyomra volt, de e látványtól meg kellett állnia, szemét becsuknia és öklét összeszorítania mérgében e pillanatnyi elgyengülésért. *Ne veszítsd el a nyugalmad! Ne veszítsd el!* Ő volt az egyetlen női nyomozó a bostoni rendőrség gyilkossági osztályán, és tudta, hogy a kegyetlen reflektorfény mindig ráirányul. Minden hibát, minden dicsőséget megjegyeznek. Társa, Barry Frost már kihányta a reggelijét a megszégyenítő nyilvánosság előtt, és most légkondicionált autójában ül, fejét a térdére hajtva várja, hogy csillapodjon háborgó gyomra. Rizzoli nem engedhette meg magának, hogy a hányinger és undor eluralkodjon rajta. Ő volt a legláthatóbb rendőrtisztviselő a helyszínen, és a helyszínelő szalag másik oldalán ott állt a kíváncsi tömeg, mely minden mozdulatát figyelemmel kísérte, és megjegyezte viselkedésének minden apró mozzanatát. Tudta, hogy fiatalabbnak látszik harmincnégy événél, s mindent megtett azért, hogy megőrizze tekintélyét. Ami hiányzott a magasságából, azt ellensúlyozta egyenes tartásával. Meg kellett tanulnia az uralkodás tudományát, még akkor is, ha olykor nehezére esett.

A hőség kikezdte az elszántságát. Bár a napot a szokásos blézerben, harisnyában és egyszerűen fésült hajjal kezdte, mostanára a blézer már rég lekerült róla, vasalt blúza összegyűrődött, és haját a nedvesség rakoncátlan, göndör tincsekbe zilálta. Úgy érezte, minden oldalról támadják a szagok, a legyek és a könyörtelen napsütés. Túl sok mindenre kellett figyelnie egyszerre. És az összes szem őt figyelte.

Hirtelen hangos beszélgetésre lett figyelmes. Egy inget és nyakkendőt viselő férfi veszekedett az útját elálló járőrrel.

– Nézze, oda kell érnem a konferenciára, érti? Már így is egyórás késésben vagyok. De a maga átkozott rendőrei körbekordonozták a kocsimat, és azt állítják, hogy nem vihetem el! A saját, rohadt kocsimat!

– Uram, ez bűnügyi helyszín.

– Baleset történt!

– Még nem tudjuk biztosan.

– És az egész napra szükségük van, hogy végre kitalálják? Miért nem figyelnek ránk? Az egész utca hallotta, hogy mi történt!

Rizzoli közelebb ment az izzadt arcú férfihoz. Fél tizenkettő volt, és a nap a zenitről úgy meredt rájuk, mint egy vakító szem.

– Egész pontosan mit is hallott, uram? – kérdezte Rizzoli.

A férfi haragosan fújt egyet.

– Azt, amit mindenki más.

– Egy hangos csattanást?

– Igen, fél nyolc körül. Épp a zuhany alól jöttem ki. Kinéztem az ablakon, és ott volt. Ott hevert a járdán. Ez átkozott rossz kereszteződés. A seggfej vezetők körültekintés nélkül, gyorsan hajtanak át. Biztosan egy teherautó csapta el.

– Látott teherautót?

– Nem.

– Hallott teherautót?

– Nem.

– És személygépkocsit sem látott.

– Kocsi vagy teherautó. – A férfi vállat vont. – Attól ez még cserbenhagyásos gázolás marad.

Ugyanaz a történet, amit már fél tucat szomszéd elmesélt. Reggel negyed nyolc és fél nyolc között hangos csattanás hallatszott az utcáról. De senki nem látta az esetet. Egyszerűen csak hallották a zajt, és megtalálták a férfi testét. Rizzoli már átgondolta és rögtön el is vetette az ötletét annak, hogy az áldozat leugrott valahonnan. Emeletes családi házak álltak a szomszédban, egyik sem annyira magas, hogy megmagyarázza az áldozat testének ily mértékű roncsolódását. Semmi jelét nem látta a környéken robbanásnak sem, amely szétszakíthatta volna a testet.

– Elhozhatom végre a kocsimat? – kérdezte a férfi. – Ott, azt a zöld Fordot.

– Amelyiknek a csomagtartóját teljesen összefröcskölte az agyvelő?

– Azt.

– Maga szerint elhozhatja? – csattant fel Rizzoli, és otthagyta a férfit, hogy csatlakozzon a helyszínelő orvoshoz, aki az út közepén guggolva az aszfaltot tanulmányozta. – Ebben az utcában csupa barom lakik – mondta neki. – Mindenki fütyül rá, ki az áldozat. Nem is ismerik.

Dr. Ashford Tierney nem nézett fel, továbbra is az aszfaltra meredt. Hátul kis sávban őszült a haja, kopaszodó feje búbja izzadságtól fénylett. Dr. Tierney fáradtabbnak és idősebbnek tűnt, mint valaha. Felállás közben néma pillantással segítséget kért, mire Rizzoli megfogta a kezét, és érezte, hogy a férfi megfáradt csontjai ropognak, s ízületi gyulladás kínozza. A doktor idős, tősgyökeres georgiai úriember volt, és sosem tetszett neki Rizzoli bostoni fesztelensége, ahogy Rizzolitól is távol állt a férfi kimértsége. Az egyetlen közös dolgukat a holttestek jelentették, amelyek dr. Tierney boncasztalán kötöttek ki. De amikor Rizzoli felsegítette a férfit a földről, rádöbbent, mennyire törékeny és gyenge, s a nagyapjára gondolt, akinek ő volt a kedvenc unokája, talán mert nagyapja benne látta viszont a tulajdon büszkeségét és kitartását. Emlékezett rá, hogyan segítette fel nagyapját a karosszékből, hogyan pihentette az öreg a hűdéstől bénult, tehetetlen kezét az ő karján. Még az Aldo Rizzolihoz hasonló életerős férfiakat is felőrli az idő, és törékeny csontú, ízületi gyulladástól szenvedő öregek lesznek. Ugyanezt látta meg hirtelen dr. Tierneyben, aki a hőségtől szédelegve

előhúzta a zsebkendőjét, hogy fáradtan megtörölje izzadó homlokát.

– Ezzel a különös üggyel zárom le a pályafutásomat – mondta. – Mondja, nyomozó, maga is ott lesz a nyugdíjazásom alkalmából rendezett partin?

– Öö… milyen partin?

– Amelyikkel engem terveznek meglepni a közeljövőben.

A nő sóhajtva bólintott.

– Igen, ott leszek.

– Hah. Magától mindig számíthatok az egyenes válaszra. Jövő héten lesz?

– Két hét múlva. És egy szót se szóltam, rendben?

– Azért örülök, hogy szólt. – A férfi lenézett az aszfaltra. – Nem igazán kedvelem a meglepetéseket.

– Szóval mi ez, doktor? Cserbenhagyásos?

– Itt lehetett a becsapódási pont.

Rizzoli lenézett a lába előtt elterülő vértócsára. Aztán ránézett a letakart testre, amely jó négy méterrel odébb feküdt.

– Azt mondja, ide csapódott be először a test, aztán valahogy átpattant oda? – kérdezte.

– Úgy tűnik.

– Elég nagy járműnek kellett lennie, ha ennyire szétzúzta a testet.

– Nem jármű volt – hangzott Tierney titokzatos válasza. Földre szegezett tekintettel elindult az úton.

Rizzoli a legyekkel hadakozva követte. A férfi tíz méter után megállt, és lemutatott egy szürkés kupacra a járdaszegélyen.

– Még itt is van agyvelő – jegyezte meg.

– És egy teherautó képes ekkora ütésre? – kérdezte Rizzoli.

– Nem. Személygépkocsi meg pláne.

– És mi a helyzet a féknyomokkal, amelyeket a férfi pólóján találtunk?

Tierney kihúzta magát, és az utcát, a járdát, az épületeket pásztázta.

– Nem vett észre valami egészen érdekeset a helyszínen, nyomozó?

– Attól eltekintve, hogy egy halott férfi fekszik a közepén, akinek az agya beborítja az utcát?

– Nézze csak meg a becsapódás helyét! – mutatott Tierney a foltra, amelyet guggolva vizsgált korábban. – Látja, milyen formájú a maradványok szóródása?

– Igen. Minden irányban szóródott. A becsapódás foltja van középen.

– Helyes.

– Ez forgalmas utca – mondta Rizzoli. – A járművek túl gyorsan kanyarodnak ki a sarkon. Ezenkívül vannak féknyomok az áldozat pólóján.

– Nézzük meg közelebbről azokat a foltokat!

Amikor visszasétáltak az áldozat teteméhez, csatlakozott hozzájuk Barry Frost, aki végre kikászálódott a kocsijából, és sápadt arccal, kicsit feszélyezetten állt melléjük.

– Jaj, istenem – nyögte.

– Jobban van?

– Gondolja, hogy gyomorinfluenzát vagy ilyesmit kaptam?

– Vagy ilyesmit. – Rizzoli mindig kedvelte Frostot, hálás volt derűs, sosem pa-

naszkodó természetéért, és most nagyon utálta, hogy a férfi büszkeségén előtte esett csorba. Megveregette a vállát, és anyásan rámosolygott. Frostnak szemlátomást jólesett a mosoly, még a sosem anyáskodó Rizzolitól is. – Legközelebb hozok magammal hányózacskót.

– Tudja – felelte a férfi szorosan Rizzoli nyomában maradva –, nekem az a meggyőződésem, hogy ez csak influenza.

Odaértek a holttesthez. Tierney felnyögött, amikor leguggolt mellé, és remegő kézzel emelte fel a leplet. Frost elsápadt, és hátrább lépett. Rizzoli nehezen állta meg, hogy ne kövesse a példáját.

A holttest derékmagasságban kettészakadva feküdt előttük. A kelet-nyugati irányba mutató felsőtestet még a bézs pamutpóló takarta, az alsó, észak-déli irányú részt pedig egy kék farmer maradványa. A test két részét csupán néhány bőr- és izomdarabka tartotta egyben. A kifordult belső szervek pépes masszaként terültek szét a földön. Az összezúzott koponya hátsó fele nyitottan tátongott, az agyvelő kiloccsant köré.

– Fiatal férfi, jól táplált, spanyol mediterrán típus, a húszas-harmincas éveiben – mondta Tierney. – Nyilvánvalóan eltörtek a csigolyái, a bordái, a kulcscsontja és a koponyája.

– Okozhatta teherautó? – kérdezte Rizzoli.

– Természetesen elképzelhető, hogy egy teherautó okozhat ekkora mértékű roncsolást – nézett a nyomozóra Tierney, világoskék szemében azonban kétkedés látszott. – De a környéken senki nem hallott, nem látott ilyen járművet, igaz?

– Sajnos igaz – ismerte el Rizzoli.

Frost is összeszedte magát, hogy véleményt nyilvánítson:

– Én úgy gondolom, azok ott a pólóján nem féknyomok.

Rizzoli közelebbről szemügyre vette a fekete csíkokat, amelyek az áldozat pólójának elején futottak végig. Kesztyűbe bújtatott kezével megdörzsölte az egyik foltot, majd tanulmányozni kezdte az ujjait. A fekete folt összekente a gumikesztyűt. Rizzoli rámeredt egy pillanatra, s közben feldolgozta az információt.

– Igazad van – mondta. – Ez nem féknyom. Ez gépzsír.

Kiegyenesedett, és az utcára meredt. Sem egy átkozott féknyomot nem látott, sem alkatrészeket. Semmi nyoma üvegszilánknak vagy műanyagnak, amely az ütközésnél letört volna.

Egy pillanatig senki nem szólt. Csak néztek egymásra, mintha hirtelen beugrott volna mindenkinek az egyetlen lehetséges magyarázat. S mintha csak a feltételezést szerette volna alátámasztani, egy sugárhajtású repülő dörgött el felettük. Rizzoli hunyorítva felnézett az égre, és látta, ahogy egy 747-es elsuhan felettük, majd megkezdi az ereszkedést a nyolc kilométerre északkeletre fekvő Logan repülőtérre.

– Jézusom – mondta Frost, s kezével árnyékolta szemét az éles fény ellen. – Micsoda halál. Nyugtassanak meg, hogy már nem élt, amikor kiesett.

– Jó esély van rá – mondta Tierney. – Én azt mondanám, hogy a test akkor csúszott ki, amikor a gép lejjebb szállt, hogy landoljon. Ez alátámasztaná, hogy beérkező járat volt.

– Hát, igen – mondta Rizzoli. – Vajon hány potyautas próbálna *kijutni* az országból? – Ránézett a halott férfi kreol bőrére. – Szóval, tegyük fel, hogy a gépen utazott,

mondjuk Dél-Afrikából…

– Akkor legalább tízezer méter magasan kellett repülniük – mondta Tierney. – A kerékdobban nincs túlnyomás. A potyautasnak gyorsan vége lett volna. Megfagy. Azon a magasságon még forró nyáron is fagy van. Abban a közegben néhány óra alatt teljesen kihűl, és eszméletét veszti az oxigénhiánytól. Vagy már akkor összezúzza magát, amikor a kerekeket visszahúzzák felszállás után. A gép gyomrában töltött hosszabb út kivégezte volna.

Rizzoli személyhívója szakította félbe az eszmefuttatást. És az eszmefuttatás igen hamar előadásba fordult volna át, hiszen dr. Tierney még csak most kezdett belelendülni a szakszerű fejtegetésbe. Rizzoli a csipogóján kijelzett számra pillantott, de nem ismerte fel. Newtoni körzetszám. Elővette mobiltelefonját, és tárcsázott.

– Korsak nyomozó – szólalt meg egy ismeretlen hang.

– Itt Rizzoli. Maga keresett?

– Mobilról beszél, nyomozó?

– Igen.

– Nem tud vonalas készülékről hívni?

– Pillanatnyilag sajnos nem. – Rizzoli nem tudta, ki lehet az a Korsak nyomozó, és szerette volna rövidre fogni a beszélgetést. – Így nem mondhatja el, hogy miről van szó?

Szünet állt be a beszélgetésben. Rizzoli hangokat hallott a háttérből, és egy rendőrségi adó-vevő is recsegett.

– Egy newtoni helyszínen vagyok – szólalt meg végül a férfi. – Úgy gondolom, ide kéne jönnie, hogy megnézze.

– A bostoni rendőrség erősítésére van szüksége? Mert tudok ajánlani magam helyett mást az egységünkből.

– Próbáltam elérni Moore nyomozót, de azt mondták, szabadságon van. Ezért keresem önt. – A férfi ismét elhallgatott. Végül halkan, de jelentőségteljesen hozzátette: – Arról az ügyről van szó, amelyben a múlt nyáron nyomoztak. Tudja, melyikre gondolok.

Rizzolinak elakadt a szava. Pontosan tudta, mire utal a férfi. Annak a nyomozásnak az emlékei még mindig kísértették, még mindig felbukkantak rémálmaiban.

– Folytassa! – mondta csendesen.

– Megadhatom a címet?

Rizzoli elővette a jegyzetfüzetét.

Egy pillanattal később letette a telefont, és ismét dr. Tierneyre figyelt.

– Láttam már hasonló sérüléseket pilótákon, akiknek az ejtőernyőjük nem nyílt ki idejében – magyarázta az orvos. – Egy akkora magasságból lezuhanó test végsebességet érhet el. Azaz közel kétszázhúsz kilométer per órát. Ez már elég, hogy ekkora roncsolást okozzon, mint amit itt is láthatunk.

– Pokoli ár ez azért, hogy valaki bejusson az országba – mondta Frost.

Újabb repülő húzott el felettük, árnyéka úgy borította be őket és suhant tovább, mint egy ragadozó madáré.

Rizzoli az égre meredt. Elképzelt egy testet, ahogy háromszáz méterről lezuhan. Elképzelte, ahogy a hideg szél süvít a fülébe. Aztán érezte a föld közeledtével egyre

melegebb levegőt.

Rápillantott a letakart halottra, aki mert egy új világról, egy fényesebb jövőről álmodni.

Isten hozott Amerikában.

A HÁZ ELŐTT ŐRKÖDŐ JÁRŐR még újonc volt, nem ismerte fel Rizzolit. A rendőrségi szalaggal határolt terület előtt új egyenruhájához illő, goromba hanglejtéssel megállította. Kitűzőjén ott állt a neve: RIDGE.

– Ez bűnügyi helyszín, asszonyom.

– Rizzoli nyomozó vagyok a bostoni rendőrségtől. Korsak nyomozóhoz jöttem.

– Az igazolványát, legyen szíves.

Rizzoli nem számított a kérésre, ezért elő kellett kotornia a tárcáját, hogy kivehesse belőle a jelvényét. Bostonban szinte minden járőr pontosan tudta, hogy ő kicsoda. Elég egy rövid kirándulás ebbe a gazdag külvárosba, és máris rákényszerül, hogy a jelvénye után kotorásszon. Az újonc orra elé tartotta.

A férfi vetett rá egy pillantást, és elvörösödött.

– Igazán sajnálom, asszonyom. Tudja, az előbb volt itt egy idióta riporter, aki bement egy pár perce. Ez nem történhet meg még egyszer.

– Korsak bent van?

– Igen, asszonyom.

Rizzoli végigfuttatta a tekintetét az utcán parkoló autók tömegén, köztük a fehér furgonon, amelynek oldalán a TÖRVÉNYSZÉKI ORVOS SZAKÉRTŐ, MASSACHUSETTS felirat állt.

– Hány áldozat van? – kérdezte.

– Egy. Mindjárt kihozzák.

A járőr felemelte a rendőrségi szalagot, hogy Rizzolit beengedje a ház utca felőli részéhez. Madarak csiripeltek, és a levegőben friss fű illata terjengett. Ez már nem Észak-Boston, gondolta Rizzoli. A házakhoz tartozó kertek hibátlanul illeszkedtek a tájba a mintára nyírt sövényekkel és a ragyogóan zöld gyepszőnyeggel. Megállt a téglából kirakott gyalogúton, és felpillantott a Tudor-stílusú tetőre. *Régi angol álmajorság,* jutott hirtelen az eszébe. Ez nem az a ház és nem az a környék, amit egy becsületes zsaru megengedhet magának.

– Nem semmi, ugye? – kiáltotta utána Ridge.

– Miből élt?

– Úgy hallottam, valami sebészféle volt.

Sebész. Rizzolinak ez a szó különleges jelentéssel bírt, hallatára úgy érezte, mintha jeges kéz szorítaná meg a mellkasát, és kirázta a hideg még ezen a ragyogóan meleg nyári napon is. Ahogy ránézett a bejárati ajtóra, látta, hogy a kilincsgomb feketéllik az ujjlenyomat levételéhez szolgáló portól. Mély lélegzetet vett, felhúzta a gumikesztyűt, és a cipőjére lábzsákot húzott.

Odabent fényes fenyőpadlóra lépett, és a lépcső egy székesegyházban is megállta volna a helyét. Az ólomüveg ablak ragyogó színű rombuszokat festett rá.

Rizzoli hallotta egy másik lábzsák suhogását: mackós termetű férfi közeledett nehézkesen az előcsarnokba vezető folyosón. Noha öltözéke és kifogástalanul megkö-

tött nyakkendője eleget tett az elegáns megjelenés kívánalmainak, külsején sokat rontott a hóna alatt terebélyesedő tenyérnyi, sötét folt. Ingujja feltűrve, húsos karját fekete szőr borította.

– Rizzoli? – kérdezte.

– Személyesen.

A férfi üdvözlésre nyújtott karral lépett hozzá, majd eszébe jutott, hogy kesztyűt visel, ezért leengedte a kezét.

– Vince Korsak. Sajnálom, de nem mondhattam többet a telefonban, manapság bárki le tud hallgatni egy hívást. Már volt is szerencsénk egy féreg riporternőhöz, megpróbált befurakodni. A ribanc.

– Hallottam róla.

– Nézze, tisztában vagyok vele, hogy a fejében kergetőznek a gondolatok: mi az ördögöt keres itt? Figyelemmel kísértem a munkáját az elmúlt évben. Tudja, mire gondolok, a Sebész sorozatgyilkosságára. Úgy gondoltam, talán érdekelné ez az eset.

Rizzoli szája kiszáradt.

– Miről van szó?

– Az áldozat a nagyszobában van. Dr. Richard Yeager, harminchat éves. Ortopéd sebész. Ez a háza.

Rizzoli felpillantott az ólomüveg ablakra.

– Maguk itt, Newtonban lenyúlják a jó kis luxusgyilkosságokat.

– Odaadjuk szívesen a bostoniaknak az összeset. Ilyesmi nem szokott errefelé történni. Pláne nem ilyen bizarr eset.

Korsak mutatta az utat a hallon át a nagyszobába. Rizzoli első pillantása a ragyogó fényáradatra esett, mely a kétemeletnyi falat kiváltó, a földtől a plafonig érő üvegablakon áradt be. A helyszínen dolgozó bűnügyi technikusok nagy létszámától eltekintve a hatalmas szoba ragyogóan festett a fehér falaival és a fényes fapadlóval.

Vér. Bármennyi bűnügyi helyszínen járt, Rizzolit mindig sokkolta a vér látványa. Az artériából kirobbanó üstököscsóva pirosra festette a falat, és vékony sávokban csurgott lefelé. A vér tulajdonosa, dr. Richard Yeager a falnak támasztva ült, csuklóját a háta mögött összekötötték. Mindössze alsónadrág volt rajta, és nyújtott lábbal, összekötözött bokával ült. Feje a mellkasára lógott, s eltakarta a végzetes, hosszú, vágott sebet Rizzoli elől, akinek nem kellett közelebbről szemügyre vennie ahhoz, hogy tudja, a gyilkos eszköz átvágta a nyaki ütőeret és a légcsövet. Túlontúl ismerősek voltak az ilyen sebek, és le tudta olvasni az utolsó pillanatok történetét a véráztatta falról: az artériából kilövellt a vér, a tüdő megtelt vele, és még az áldozat elvágott légcsövébe is került. Megfulladt a saját vérétől. Utolsó leheletének nyoma rászáradt csupasz mellkasára. Széles válla és erős izomzata alapján elég erős volt ahhoz, hogy védekezzen a támadójával szemben. És mégis lehajtott fejjel halt meg, testtartásával behódolást tükrözve.

A két hullaszállító behozta a hordágyat, és most a holttest mellett álltak azon tanakodva, hogyan legalkalmasabb megmozdítani a már hullamerevségbe dermedt testet.

– Amikor az orvos délelőtt tízkor megvizsgálta – mondta Korsak –, a hullafoltok már kialakultak, és beállt a merevség. A halál időpontját nagyjából éjfél és hajnali három közé tette.

– Ki talált rá?

– A kórházi nővér. Amikor nem jelent meg a klinikán ma reggel, és a telefonra sem válaszolt, átugrott, hogy megnézze, minden rendben van-e. Kilenc óra körül talált rá. És semmi hír a feleségéről.

Rizzoli Korsakra nézett:

– Feleségéről?

– Gail Yeager, harmincegy éves. Eltűnt.

A hideg, amit Rizzoli a ház előtt érzett, lassan kezdett újra szétterülni a mellkasában.

– Elrabolták?

– Én csak annyit mondtam, hogy eltűnt.

Rizzoli rámeredt Richard Yeagerre, akinek izmos teste megadta magát a halálnak.

– Mit tud ezekről az emberekről? A házasságukról?

– Boldog házaspár. Mindenki ezt mondja róluk.

– Ezt szokták mondani.

– Ez esetben így is tűnik. Még csak két éve voltak házasok. Múlt évben vették a házat. A feleség ápolónő Yeager kórházában, ugyanaz a baráti körük, ugyanolyan az időbeosztásuk.

– Ez már sok az ugyanolyanból.

– Igen, tudom. Meg is őrülnék, ha egész nap a feleségemmel kéne együtt dolgoznom. De úgy tűnik, náluk működött. Múlt héten Yeager kivett két hét szabadságot, hogy itthon maradjon a feleségével, miután az asszony édesanyja meghalt. Mennyire tippeli, amit egy sebész két hét alatt megkeres, hm? Tizenöthúszezer dollár? Drága vigasztalást kapott az asszony.

– Biztosan szüksége volt rá.

Korsak megvonta a vállát.

– Akkor is.

– Ezek szerint nincs rá magyarázat, hogy miért hagyta itt a férfit.

– Még kevésbé arra, hogy miért tette volna ezt vele.

Rizzoli kipillantott a nagyszoba ablakán. A fák és az élő sövény teljesen eltakarták a kilátást a szomszédok elől.

– Azt mondta, hogy a halál beállta éjfél és három óra közé tehető.

– Igen.

– A szomszédok nem hallottak semmit?

– A bal oldali szomszédok Párizsban vannak. Oh, la, la! A jobb oldali szomszédok mélyen aludtak egész éjjel.

– Hogyan jöttek be?

– A konyhai ablakon. A redőnyöket felfeszítették, üvegvágót használtak. A virágágyásban negyvenhármas lábnyomok vannak. – A férfi előhúzott egy zsebkendőt, és megtörölte izzadó homlokát. Korsak egyike volt azoknak a szerencsétlen embereknek, akiknek egyetlen izzadásgátló sem elég erős. A folt az ingén már beszélgetésük pár perce alatt is egyre jobban szétterjedt.

– Oké, fordítsuk el a faltól! – szólalt meg az egyik hullaszállító. – Próbáljuk rátenni a lepelre.

– Vigyázz a fejével! Csúszik!

– Jaj, istenem.

Rizzoli és Korsak csendben figyelte, ahogy dr. Yeagert átfordították a lepelre. A hullamerevség kilencvenfokos szögbe dermesztette a testet, és a szállítók most azon tanakodtak, hogyan tegyék fel e groteszk tartásban a hordágyra.

Rizzoli hirtelen észrevett egy fehér szilánkot a földön, pont a szék mellett, ahonnan Yeager testét kivették. Leguggolt, hogy jobban szemügyre vegye. Közelebbről egy darabka porcelánnak tűnt.

– Teáscsésze darabja – mondta Korsak.

– Tessék?

– Egy teáscsésze és egy csészealj volt az áldozat mellett. Úgy tűnt, mintha leesett volna az öléből, vagy valami hasonló. Már összepakoltuk, és elküldtük a laborba elemzésre. – Korsak látta Rizzoli arcán a zavart, és vállat vont. – Ne engem kérdezzen.

– Szimbolikus jelentés?

– Olyasmi. Rituális teázás a halott fickó mellett.

Rizzoli a kesztyűs kezében tartott porcelándarabkát nézte, és találgatta, mit jelenthet. Görcsbe rándult a gyomra. A hasonlóság érzése megborzongatta. *Elvágott torok. Szigszalaggal összekötözött végtagok. Behatolás az ablakon. Éjszakai rajtaütés. A meglepett áldozat vagy áldozatok kiszolgáltatottan alszanak.*

És az eltűnt nő.

– Hol a hálószoba? – kérdezte. Nem akarta látni. Félt a látványtól.

– Hát, igen. Ezért szerettem volna, hogy ön nézze meg az esetet.

A hálószobába vezető folyosó fala tele volt bekeretezett fekete-fehér fényképekkel. Nem a szokásos, mosolygó családi képekkel, amiket a legtöbb házban látni, hanem életerős meztelen nők képével, akik arcukat eltakarva vagy elfordulva a kamerától, névtelenül vállalják a meztelenséget. Az egyik képen látható nő átölel egy fát, sima bőrével a durva kéreghez simul. Egy nő előrehajol, hosszú haja zuhatagként omlik meztelen combja közé. Egy másik az ég felé nyújtózkodik, felsőteste csillog a hosszan kitartott mozdulattól. Rizzoli abbahagyta az egyik, kicsit ferdén lógó fotó tanulmányozását.

– Mindegyik képen ugyanaz a nő szerepel.

– Nem véletlen.

– Mrs. Yeager?

– Hát, úgy tűnik, a boldog házaspárnak volt egy fura szokása, nem gondolja?

Rizzoli rámeredt Gail Yeager arányosan vékony testére.

– Nem hiszem, hogy ez fura szokás lenne. Gyönyörű fényképek.

– Aha, olyasmi. Itt van a hálószoba – mutatott egy ajtóra Korsak.

Rizzoli megállt a küszöbön. A hálószobában óriási franciaágy állt, rajta a takaró oldalra dobva, mintha a benne alvókat valami hirtelen kiszólította volna az ágyból. A lazacrózsaszín szőnyegre hosszú nejlont terítettek, amely sávot képezett az ágy és az ajtó között.

Rizzoli csendesen megszólalt:

– Mindkettejüket az ágyból ráncigálták ki.

Korsak bólintott.

– Az emberünk az ágyban csapott le rájuk. Valahogy harcképtelenné tette őket. Megkötözte a csuklójukat és a bokájukat. Átráncigálta őket a szőnyegen az előszobába, odáig, ahol a fapadló kezdődik.

Rizzoli összeborzadt, amikor belegondolt a helyzetbe. Elképzelte a gyilkost, ahogy ott áll, ahol most ő, és nézi az alvó házaspárt. Az ágy feletti magas ablakon nincs behúzva a függöny, van elég fény ahhoz, hogy kivegye, melyik a férfi és melyik a nő. Dr. Yeagerhez menne először. Ez lenne logikus: először a férfit támadni. A nőt későbbre hagyni. Ezt Rizzoli tisztán látta maga előtt. A becserkészést és az első lecsapást. Amit viszont nem értett, az a következő lépés volt.

– Miért vonszolta ki őket? – kérdezte. – Miért nem ölte meg dr. Yeagert itt, helyben? Mi az értelme annak, hogy kivitte őket a hálószobából?

– Nem tudom. – Korsak bemutatott a szobába. – Már mindent lefényképeztünk. Bemehet.

Rizzoli nem szívesen ment be a szobába. Átlépte a vonszolás szőnyegen maradt nyomát, és odalépett az ágyhoz. Sem a lepedőn, sem a takarókon nem látott vért. Az egyik párnára hosszú, szőke hajszálak tapadtak – Mrs. Yeager aludt azon az oldalon, futott át a fején. Átfordult a fésülködőasztalhoz, amelyen a párról készített, bekeretezett fotók tanúsították, hogy Gail Yeagernek valóban szőke haja volt. Csinos nő világoskék szemmel és halvány szeplőkkel a szépen barnult bőrén. Dr. Yeager átkarolta az asszonyt, lerítt róla, hogy olyan férfi, aki tisztában van a vonzerejével. Nem úgy állt ott, mint akire egy nap összekötözött kézzel és lábbal, halva találnak a saját otthonában.

– A széken van – szólalt meg Korsak.

– Tessék?

– Nézze meg a széket.

Rizzoli a szoba sarkában magas támlájú, antik széket pillantott meg. Ülésén összehajtogatott hálóköntös feküdt. Közelebb érve már a piros foltokat is látta a krémszínű szaténon.

Tarkóján, a haja tövénél kellemetlen bizsergést érzett, és néhány másodpercig lélegezni is elfelejtett.

Lehajolt, és a ruha egyik csücskét felemelte. Az alsó részét is összefröcskölték.

– Nem tudjuk, kinek a vére – mondta Korsak. – Lehet, hogy dr. Yeageré, de lehet akár a feleségé is.

– Már véres volt, amikor összehajtogatták.

– De nincs más vér a szobában. Ami azt jelenti, hogy a másik szobában fröcskölték össze. És aztán került vissza a hálószobába. Szépen, rendesen összehajtogatva. És rátették a szék ülésére, mint egy kis ajándékcsomagot. – Korsak szünetet tartott. – Nem emlékezteti ez önt valakire?

Rizzoli nyelt egyet.

– Tudja, hogy emlékeztet.

– A gyilkos utánozza az ön legutóbbi gyilkosának szokásait.

– Nem, ez más. Ez teljesen más. A Sebész soha nem támadt házaspárokra.

– Az összehajtogatott köntös. A szigszalag. Az áldozatokra az ágyban csap le.

– Warren Hoyt áldozatai egyedülálló nők voltak. Olyan áldozatok, akikkel gyorsan tudott végezni.

– De vegye észre a hasonlóságokat! Én mondom magának, egy imitátorral van dolgunk. Valami őrülttel, aki olvasott a Sebészről.

Rizzoli még mindig a köntöst nézte, és felidézte a többi hálószobát, a többi helyszínt, ahol a halál képeivel találkozott. Ugyanilyen tikkasztóan meleg nyáron történt, mint amilyen a mostani is, a nők kitárt ablak mellett aludtak, és egy Warren Hoyt nevű férfi betört hozzájuk. Szikéin és a sötét, kegyetlen gondolatain kívül nem vitt magával mást, ezek az eszközök segítették véres rituáléját. Az áldozatok ébren voltak, és érezték, ahogy a penge felhasítja a bőrüket. Továbbra is mereven nézte a köntöst, és Hoyt teljesen átlagos arca villant fel előtte, amely még mindig felbukkant rémálmaiban.

De ezt nem ő tette. Warren Hoytot bezárták egy olyan jól biztosított helyre, ahonnan képtelenség megszökni. Tudom, mert én magam csukattam be a szemétládát oda.

– A *Boston Globe* akkor megírta az összes szaftos részletet – mondta Korsak. – Még a *New York Times* is lehozta az ügyet. Ez a tag utánoz mindent, amiről olvasott.

– Nem, a maga gyilkosa olyasmiket is tesz, amiket Hoyt soha. Kirángatja a párt a hálószobából, és átviszi őket egy másik szobába. Megkötözi a férfit ülő pozitúrában, aztán elvágja a torkát. Ez sokkal inkább kivégzésre hasonlít. Vagy egy rituálé része. Aztán itt az asszony ügye is. Megöli a férfit, de mit csinál a feleséggel? – Rizzoli abbahagyta a fejtegetést, és hirtelen eszébe jutott a földön talált kis porcelándarab. Az eltörött teáscsésze. A felismerés jeges szele söpört át rajta.

Szó nélkül kifordult a hálószobából, és visszament a nagyszobába. Ránézett a falra, amelyhez dr. Yeager testét támasztották. Lenézett a földre, és egyre nagyobb körökben kezdett járkálni, miközben a fán szétfröcskölt vérfoltokat tanulmányozta.

– Rizzoli?

Rizzoli hunyorogva az ablak felé fordult.

– Túl világos van idebent. És túl sok az üveg. Nem tudjuk mindet megtalálni. Vissza kell jönnünk éjjel.

– Használjunk Lumalite-ot?

– Ultraibolya fényre lesz szükségünk, hogy meg tudjuk vizsgálni.

– És mit keresünk?

Rizzoli ismét a fal felé fordult.

– Dr. Yeager ott ült, amikor megölték. Az ismeretlen tettes kivonszolta őt a hálószobából. Nekitámasztotta a falnak, arccal a szoba közepe felé.

– Így van.

– Miért ültette pont ide? Minek kellett ennyire körülményeskedni, miközben az áldozat életben volt még? Kell lennie valamilyen oknak.

– Miféle oknak?

– Azért ültették úgy oda, hogy végignézzen valamit. Hogy szemtanúja legyen valaminek, ami a szobában történt.

Végre Korsak meghökkent arcára is kiült a felismerés. Rámeredt a falra, ahol dr. Yeager ült, egyszemélyes közönségként a horror színházában.

– Istenem – mondta. – Mrs. Yeager.

KETTŐ

RIZZOLI HOZOTT MAGÁNAK PIZZÁT a sarki üzletből, és előbányászott egy fej ősrégi salátát a hűtő zöldséges rekeszéből. Lehámozta a megbarnult leveleket, s végül elérte az ehető, torzsához közeli részt. A sápatag és cseppet sem étvágygerjesztő salátát csak kötelességből ette, nem élvezetből. Nem volt ideje élvezetre; csak azért evett, hogy feltöltekezzen az előtte álló éjszakára, amelyhez semmi kedve nem volt.

Néhány falat után eltolta maga elől az ételt, és rámeredt a tányérján pirosló paradicsomszószra. A rémálmok bármikor lecsaphatnak, gondolta. Azt hiszed, már megszoktad, immúnis vagy rá, azt hiszed, hogy elég erős, elég kívülálló vagy, már megtanultál együtt élni vele. És már tudod, hogyan kell játszani a szerepet, és hogyan csapsz be mindenkit magad körül a látszattal. De az arcok mindig veled maradnak. A halottak szeme téged néz.

Vajon Gail Yeager szeme is közöttük van?

Lenézett a tenyerét párhuzamosan átszelő sebhelyekre; a hegek a keresztre feszítés sebeire hasonlítottak.

Amikor hideg, esős idő jött, megfájdultak, mintegy büntetésként, hogy ezzel is emlékeztessék mindarra, amit Warren Hoyt követett el a múlt évben. A napra, amikor átdöfte kezét a szikéjével. A napra, amelyről azt hitte, az lesz számára az utolsó a földön. A régi sebek sajogtak, de most nem okolhatta az időjárást. Ez amiatt volt, amivel aznap szembe kellett néznie Newtonban. Az összehajtogatott köpenytől. A falra száradt vértől. Bent volt egy szobában, ahol a levegő még sistergett az ott átélt rettegéstől, és érezte Warren Hoyt jelenlétét.

Ami természetesen lehetetlen. Hoyt börtönben van, pontosan ott, ahol lennie kell. És mégis, ahogy a konyhájában ült, Rizzoli összeborzadt annak a newtoni háznak az emlékétől, mert az ott látott borzalom annyira ismerős volt.

Nagy kísértést érzett, hogy felhívja Thomas Moore-t, akivel együtt dolgozott a Hoyt-ügyön.

Mindketten ugyanannyira ismerték az ügy összes részletét, és Moore megértené, miért tört rá ismét ez az ismerős, szívós félelem, amelynek hálóját egyre szorosabbra fonta köréjük Hoyt. De amióta Moore megnősült, életük eltávolodott. A férfi új keletű boldogsága idegenekké tette őket. A boldog emberek zárt világban élnek, más levegőt szívnak be, és máshogy hat rájuk a gravitáció: lebegnek. Moore talán nincs tudatában a köztük beállt változásnak, de Rizzoli érezte és gyászolta ezt a veszteséget, még akkor is, ha közben szégyellte magát, hogy irigyli a férfi boldogságát. És szégyellte, hogy féltékeny Moore feleségére, aki elrabolta Moore szívét. Néhány napja érkezett a férfitól egy képeslap Londonból, ahol Catherine-nel nyaralt. Rövid üdvöz-

letet firkantott a Scotland Yard múzeumában vásárolt képeslap hátára, hogy egypár szóban tudassa Rizzolival, mennyire kellemesen telik az idejük, és minden rendben. Visszagondolva a képeslapot átható optimizmusra, Rizzoli tudta, nem ronthatja el azzal, hogy bevonja a férfit az ügybe; nem viheti vissza Warren Hoyt fenyegető árnyát az életükbe.

Csak ült, és hallgatta a közlekedés behallatszó zaját, amely mintha csak hangsúlyozni akarná a lakásában uralkodó csendet. Körülnézett az egyszerűen bebútorozott nappaliban, az üres falakon, amelyekre még egyetlen képet sem akasztott ki. Az egyetlen dekoráció, már ha ezt lehet annak nevezni, egy térkép volt, amelyet rajzszögekkel erősített fel az ebédlőasztal mögötti falra. Egy évvel ezelőtt a térkép még tarkállott a különböző színű gombostűktől, amelyek a Sebész által elkövetett gyilkosságok helyszínét jelezték. Rizzoli annyira ki volt éhezve kollégái elismerésére, arra, hogy egyenrangú társuknak tartsák, hogy együtt élt és lélegzett az üggyel. Még az ebédjét is a gyilkos kegyetlen lábnyomait mutató térkép előtt fogyasztotta.

A Sebész gombostűi már eltűntek, de a térkép a helyén maradt, várva a következő gyilkossági ügyet. Elgondolkozott, mi mindenről árulkodhat ez, milyen szánalmas képet fest róla, hogy bár két éve él a lakásban, az egyetlen dísz, ami a szoba falán található, egy bostoni térkép. A szolgálati helyem.

Nekem ez jelent mindent.

A LÁMPÁK NEM ÉGTEK a Yeager-rezidencián, amikor Rizzoli nem sokkal kilenc után rákanyarodott a házhoz vezető útra. Ő érkezett először, és mivel egyedül nem tudott bejutni a házba, lehúzta kocsija ablakát, hogy beengedje a friss levegőt, és várta, hogy a többiek megérkezzenek. A ház csendes zsákutcában állt, mindkét szomszédban sötét volt. Ez előnyt jelentett, mert minél tökéletesebb sötétséget kellett elérniük a kutatás sikeréhez. De pillanatnyilag, ahogy egyedül ült a kocsijában, és a házat nézte, amelyben a gyilkosság történt, jobban örült volna kicsivel több fénynek és társaságnak. A Yeager-ház ablakai úgy meredtek rá, mint egy halott üveges szeme. A különböző árnyékok ijesztő formákat alkottak. Elővette a fegyverét, kibiztosította, és az ölébe fektette. Ettől kicsit megnyugodott.

Autók fényszórói tűntek fel a visszapillantó tükörben. Hátrafordult, és megkönnyebbülten látta, hogy a helyszínelő egység beáll mögé. Visszacsúsztatta fegyverét a tokjába.

Széles vállú fiatalember szállt ki az egyik furgonból, és odasétált Rizzoli kocsijához. Ahogy lehajolt a lehúzott ablakhoz, arany fülbevaló csillant meg a fülében.

– Üdv, Rizzoli – mondta.

– Üdv, Mick. Kösz, hogy eljöttél.

– Nem rossz környék.

– Csak várj, a házat még nem is láttad.

Újabb fényszóró jelent meg a zsákutcában. Korsak is megérkezett.

– Mindenki itt van – mondta Rizzoli. – Kezdődhet a munka.

Korsak és Mick még nem ismerte egymást. Amikor Rizzoli a furgonok gyér fénye mellett bemutatta őket, látta, hogy Korsak a férfi fülbevalójára mered, és kicsit hezitál, mielőtt megrázza Mick kinyújtott kezét. Szinte hallotta, ahogy kattognak a fogas-

kerekek Korsak agyában. *Fülbevaló. Kigyúrt test. Biztosan meleg.*

Mick elkezdte kipakolni a felszerelést.

– Hoztam az új Mini Crimescope 400-as modellt – mondta. – Négyszázas ívlámpa. Háromszor olyan fényes, mint a régi GE háromötvenes. A legerősebb fényforrás, amivel valaha dolgoztunk. Talán még fényesebb, mint az ötszáz wattos Xenon. – Futó pillantást vetett Korsakra. – Ha nem bánja, maga hozza be a kamerához a cuccot.

Mielőtt Korsak felelhetett volna, Mick odalökte az alumíniumdobozt a detektív kezébe, és visszaindult a furgonhoz a további felszerelésért. Korsak egy pillanatig állt, kezében az alumíniumdoboz, arcán hitetlenkedő kifejezés. Aztán méltóságteljesen elindult a ház felé.

Mire Rizzoli és Mick a Crimescope különböző eszközeit tartalmazó dobozokkal, vezetékekkel és védőszemüvegekkel a bejárati ajtóhoz ért, Korsak már felkapcsolta a lakásban a villanyt, és nyitva hagyta nekik az ajtót. Felhúzták cipőjükre a védőzsákot, és beléptek.

Ugyanúgy, ahogy Rizzoli délelőtt, Mick is megállt a bejárati ajtóban, és megilletődve nézte az előtte magasló lépcsőházat.

– Ólomüveg ablak van a tetején – mondta Rizzoli. – Akkor kéne látnod, amikor ömlik be rajta a fény.

Korsak ingerült hangja hallatszott ki a nagyszobából:

– Dolgozni jöttünk, vagy én tudom rosszul?

Mick vetett Rizzolira egy „ez mekkora barom”-pillantást, mire ő megvonta a vállát. Elindultak a hallon keresztül a szoba felé.

– Ez lenne a szoba – mondta Korsak. Más pólót viselt, mint délután, de már ezt is szinte teljesen átitatta az izzadság. Kiugró állkapcsával úgy állt előttük terpeszben, mint egy mogorva hajóskapitány a fedélzeten. – Ide összpontosítunk, a padlónak ez a része fontos.

A vér mit sem veszített sokkoló erejéből. Miközben Mick összeszerelte a vizsgálathoz szükséges eszközöket, bedugta a vezetékeket, és készenlétre állította a kamerát, Rizzoli azon kapta magát, hogy mereven bámulja a falat. Nincs az a súrolószer, ami tökéletesen el tudná tüntetni az erőszak e néma tanúvallomását. A biokémiai nyomok mindig ott maradnak kísérteties lenyomatként.

De ma éjjel nem a vért akarták megvizsgálni. Sokkal bonyolultabb dolgot kerestek, és ehhez szükségük volt alternatív fényforrásra, amely elég intenzív ahhoz, hogy felfedjen mindent, ami szabad szemmel láthatatlan.

Rizzoli tudta, hogy ez a fény egyszerűen csak hullámmozgású elektromágneses energia. A látható fény, amelyet az emberi szem érzékelni képes, 400 és 700 nm között van. Az ibolyántúli tartomány rövidebb hullámhossza emberi szemmel nem érzékelhető. De amikor az UV-fény különböző természetes és mesterséges anyagokat világít meg, az reakcióra készteti az elektronokat, és látható fény szabadul fel. Ezt a folyamatot nevezzük fluoreszkálásnak. Az UV-fény felfedi a testnedveket, csontszilánkokat, haj- és szőrszálakat, izom-, ideg- és egyéb rostokat. Ezért volt szükségük a Mini Crimescope-ra. Az UV-lámpa fénye alatt rengeteg új bizonyíték válhatott láthatóvá.

– Mindjárt készen is vagyunk – mondta Mick. – Már csak a szobát kell elsötétíte-

nünk, amennyire csak lehet – nézett rá Korsakra. – Megtenné, hogy leoltja a hallban a lámpát. Korsak nyomozó?

– Egy pillanat. Mi a helyzet a szemüveggel? – kérdezte Korsak. – Ettől az UV-fénytől simán ki tud folyni a szemem, nem?

– Az a hullámhossz, amit most fogunk használni, ennyire nem ártalmas.

– Attól én még felvennék egyet.

– Azok ott csak a tartalékok. Itt talál szemüveget mindenki.

Rizzoli is megszólalt:

– Majd én eloltom a lámpát. – Kiment a szobából, és lekapcsolta a villanyt. Amikor visszatért, a két férfi olyan messzire állt egymástól, amennyire csak lehetett, mintha attól félnének, hogy valami különösen undorító fertőzést kaphatnak el a másiktól.

– Szóval melyik is az a terület, amire összpontosítunk? – törte meg a csendet Mick.

– Kezdjük azon a végén, ott, ahol az áldozatot megtalálták – mutatta Rizzoli. – Onnan haladjunk fokozatosan errefelé. Át az egész szobán.

Mick körbepillantott.

– Ott egy bézs szőnyeg. Az be tud zavarni. És az a fehér kanapé is erősen fényleni fog az UV-sugarak alatt. Csak figyelmeztetni szeretnék mindenkit, hogy nehéz lesz bármit kiszúrni ekkora háttérfényben. – Ránézett Korsakra, aki már védőszemüvegben várt, mint egy szánalmas, középkorú balek, aki ilyen kiegészítőkkel próbálja a lazát játszani.

– Kapcsoljuk le itt is a fényt! – mondta Mick. – Lássuk, mekkora így a sötétség.

Korsak odanyúlt a kapcsolóhoz, és a szobát elöntötte a sötétség. Halvány csillagfény szűrődött be a hatalmas, függönytelen ablakon, de a hold nem látszott, és a sövény eltakarta a szomszédoktól átszűrődő összes fényt.

– Nem rossz – mondta Mick. – Ezzel már lehet dolgozni. Jobb, mint sok helyszínen, ahol pokróc alatt kell kuporogni. Tudja, hogy kifejlesztettek már olyan képalkotó rendszereket is, amelyekkel napfény mellett is lehet dolgozni? Nem kell sok idő, és többé már nem kell a vaksötétben tapogatóznunk nyomozás közben.

– Befejezhetnénk a társalgást, hogy végre elkezdjünk dolgozni? – csattant fel Korsak.

– Azt hittem, hogy érdekli az új technológia.

– Talán majd máskor.

– Akkor mindegy is – törődött bele Mick.

Amikor a Crimescope kékes fénye felragyogott, Rizzoli feltette a szemüvegét. A sejtelmesen fluoreszkáló fénynél szellemként tűntek fel előttük különböző formák a sötét szobában, a szőnyeg és a kanapé pedig erős háttérfényt adott, pont ahogy Mick megjósolta. A kék fényt továbbmozdították a szemközti falhoz, amelynek dr. Yeager testét nekitámasztották, és azonnal fénylő foltok ragyogtak fel a falon.

– Egész csinos látvány, nem? – jegyezte meg Mick.

– Az ott micsoda? – kérdezte Korsak.

– Vértől összetapadt hajszálak.

– Valóban *rendkívül* csinos látvány.

– Fordítsd a fényt a padló felé! – kérte Rizzoli. – Ott kell lennie.

Mick lefelé irányította az UV-lámpát, és hirtelen por meg hajszálak tömkelege bukkant fel a lábuk előtt. Kézzelfogható bizonyítékaként annak, hogy délelőtt az orvosok és helyszínelők ott jártak, és elvitték a holttestet.

– Minél intenzívebb a fényforrás, annál intenzívebben fluoreszkál – mondta Mick, miközben a padlót fürkészte. – Ezért ilyen nagyszerű ez a gép. Négyszáz watt elég fény, hogy észrevehessünk mindent. Az FBI hetvenegy darabot rendelt ebből a kis csodából. Annyira kompakt, hogy akár kézipoggyászként is felvihetik magukkal a repülőre.

– Mi maga, technikabuzi? – kérdezte Korsak.

– Csak bírom ezeket a cuccokat. Mérnöknek tanultam.

– Maga?

– Miért van úgy meglepve?

– Nem hittem volna, hogy a magafajta fiúkat érdeklik az ilyesmik.

– A magamfajtákat?

– Úgy értem, fülbevaló meg minden. Tudja.

Rizzoli felsóhajtott.

– Ha hallgattál volna…

– Mi? – kérdezte Korsak. – Most nem leszóltam vagy ilyesmi. Éppen csak megjegyeztem, hogy nem sokan vannak, akiket érdekel az elektronika. Sokkal inkább a színház meg a művészetek, meg mit tudom én. Úgy értem, az is nagyon *rendben* lenne.

– A massachusettsi egyetemen tanultam. – Mondta Mick, aki nem sértődött meg a hallottakon. Tovább fürkészte a padlót. – Elektromérnöknek.

– Azok nem keresnek rosszul.

– Hát igen, ez egy kicsit másmilyen pálya.

Egyre nagyobb köröket bejárva mozgatta a fényt, és az UV-lámpa alkalmanként további hajszálakat, rostokat és más, azonosíthatatlan darabkákat fedezett fel. Hirtelen szokatlanul fényes területhez értek.

– A szőnyeg – mondta Mick. – Akármi legyen is, amit keresünk, nem sok mindenre van esélyünk ilyen őrülten világos háttérfény mellett.

– Azért csak folytassuk – mondta Rizzoli.

– A dohányzóasztal útban van. Arrébb tudod tolni?

Rizzoli közelebb hajolt az egyetlen olyan árnyékhoz, amely szabályos geometriai alakjával a fluoreszkáló háttérből kitűnt.

– Korsak, fogja meg a másik végét – mondta.

Amikor arrébb vitték a dohányzóasztalt, a szőnyeg területe ovális, kékesfehéren fénylő medencének tűnt a sötétben.

– Mit lehet észrevenni ezen a háttéren? – kérdezte Korsak. – Ez olyan, mintha egy víz színén lebegő üveget próbálnánk megkeresni.

– Eltekintve attól, hogy az üveg nem lebeg – mondta Mick.

– Maga a mérnök. Minek is a rövidítése a Mick? *Mickey Mouse?*

– Irányítsd a kanapéra! – vágott közbe Rizzoli.

Mick odafordította a fényt. A kanapé anyaga szintén fénylett, de sokkal lágyabban, mint a holdfény a hóesésben. Mick lassan végigvezette a fényt a háttámlán, a párná-

kon, de semmilyen gyanús folt nem tűnt fel, csak pár hosszú, kihullott hajszál és néhány porszem.

– Milyen rendszerető emberek voltak – mondta Mick. – Semmi folt, és még rendes por sincs. Lefogadom, hogy nemrég vették.

Korsak felmordult.

– Szép is lenne. Legutoljára akkor vettem kanapét, amikor megnősültem.

– Oké, ott hátul még van szabad rész a padlón. Nézzünk el arra!

Rizzoli érezte, hogy Korsak nekiütődik, és megcsapta orrát a férfi szúrós izzadságszaga. Korsak zihálva ment el mellette, mint aki légzési gondokkal küzd, és a sötétben még erősebben hallatszott a szuszogása. Rizzoli, hogy kikerülje, ellépett mellőle, és sípcsontjával belerúgott a dohányzóasztalba.

– Ó, hogy az a…

– Figyeljen jobban a lába elé – szólt rá Korsak.

Rizzoli türtőztette magát, és nem válaszolt. Már így is épp eléggé feszült volt a légkör a szobában. Lehajolt, hogy megmasszírozza a lábát. A sötétségtől meg a hirtelen mozdulattól megszédült és megtántorodott. Le kellett guggolnia, hogy ne veszítse el az egyensúlyát. Néhány másodpercig guggolva maradt, és remélte, hogy Korsak nem fog ráesni a sötétben, mert a férfi elég nehéz ahhoz, hogy laposra nyomja. Hallotta, hogy néhány méterrel arrébb mennek.

– A vezeték jól összebogozódott – mondta Mick. A Crimescope fénye hirtelen Rizzoli irányába mozdult, amikor a férfi odafordult, hogy kiszabadítsa a vezetéket.

A fénysugár megvilágította a szőnyeget, amelyen Rizzoli guggolt. Rámeredt. A szőnyeg szálainak fényes hátterében kirajzolódott egy sötét, szabálytalan folt, kisebb egy tízcentesnél.

– Mick – mondta.

– Meg tudnád emelni a dohányzóasztal végét? Azt hiszem, a vezeték az asztal lábára csavarodott.

– *Mick.*

– Mi az?

– Világítsd meg ezt a részt! A szőnyegre fókuszálj! Ide, ahol én vagyok.

Mick közelebb lépett. Korsak is; hallatszott, ahogy orrpolipos légzése közeledik.

– Célozd meg a kezemet! – mondta. – Az ujjaim közvetlenül a foltra mutatnak.

A kékes fény hirtelen elöntötte a szőnyeget, s Rizzoli keze fekete sziluett volt a fénylő háttérben.

– Ott – mondta. – Mi lehet az?

Mick leguggolt mellé.

– Valamilyen szennyeződés. Készíthetek róla képet.

– De ez egy sötét folt – mondta Korsak. – Azt hittem, olyasmit keresünk, ami fluoreszkál.

– Amikor a háttérnek nagy a fluoreszkáló ereje, mint például a szőnyeg szálainak, a testnedvek feketének tűnnek, mert nincs akkora fényük. Ez a szennyeződés bármi lehet. A labornak kell megvizsgálnia.

– Szóval most fogjuk magunkat, és kivágunk egy darabot ebből a szép szőnyegből, csak mert találtunk rajta egy régi kávéfoltot vagy valami hasonlót?

– Van még valami, amit kipróbálhatunk – mondta Mick.

– Éspedig?

– Megváltoztatom a hullámhosszt ezen a területen. Rövidebbre veszem.

– És akkor mi lesz?

– Majd kiderül.

Mick beállította a változtatásokat, majd ráirányította a fényt arra a részre, ahol a sötét foltot találták.

– Nézzék! – mondta, és lepöccintette a Crimescope kapcsolóját.

A szobában vaksötét lett, kivéve a kis fényes foltot a lábuk előtt.

– Mi az ördög lehet ez? – kérdezte Korsak.

Rizzoli úgy érezte, hallucinál. Rámeredt a kísérteties foltra, amely mintha zöld lánggal égett volna. Miközben nézte, a folt különböző színekben fénylett, majd halványulni kezdett. Másodpercekkel később teljes sötétség borult a szobára.

– Foszforeszkálás – mondta Mick. – Késleltette a fluoreszkálást. Ez történik, amikor az UV-fény ingerli az elektronokat, hogy felvegyenek egy bizonyos formát. Az elektronoknak kell egy kis idő, amíg visszatérnek alapvető energiaállapotukba. Amikor visszatérnek, kiengedik a fény fotonjait. Ezt láttuk az előbb. Van egy foltunk, amely zöld fénnyel foszforeszkált, miután a rövid hullámhosszú UV-fény megvilágította. Ez elég sokat mond. – Felállt, és felkapcsolta a szobában a villanyt.

A hirtelen fényben a szőnyeg, amelyre addig lenyűgözve bámultak, most teljesen közönségesnek tűnt. De Rizzoli nem tudott úgy ránézni, hogy eszébe ne jutottak volna az imént látottak, mert már tudta, hogy mi van a szőnyegen: a bizonyíték, hogy Gail Yeager megpróbáltatásainak egyik nyoma beletapadt a szőnyeg bézs színű szálaiba.

– Ondó – mondta.

– Az nagyon is elképzelhető – mondta Mick, miközben felállította a kamera állványát, és ráerősítette a Kodak szűrőt az UV-fénykép előkészítéséhez.

– Ha végeztem a képpel, kivágjuk a szőnyegből azt a részt. A laboratórium majd megerősíti, ha elvégezte a foszfatázos és mikroszkópos vizsgálatot.

De Rizzolinak nem volt szüksége megerősítésre. A vérfoltos fal felé fordult. Emlékezett dr. Yeager testhelyzetére, és emlékezett a teáscsészére is, amely leesett az öléből, és darabokra tört a kemény fapadlón. A zölden foszforeszkáló folt a szőnyegen megerősítette balsejtelmét. Megértette, hogy mi történt, és már olyan biztos volt benne, mintha minden a szeme előtt zajlott volna.

Átvonszoltad őket az ágyukból ebbe a fapadlós szobába. Megkötözted a doktor kezét-lábát, és bekötötted a száját is, hogy ne tudjon kiáltani, és ne zavarjon. Leültetted a falnak támasztva, hogy ő lehessen a néma, egyszemélyes közönség. Richard Yeager még életben van, és tökéletesen tudatában mindannak, amit tenni készülsz. De nem tud ellenszegülni. Nem tudja megvédeni a feleségét. És hogy észrevedd minden mozgását, minden erőfeszítését, hogy kiszabaduljon, egy teáscsészét teszel az ölébe, mintegy riasztóként. Ami hangosan csörömpöl ezen a kemény padlón, ha leesik, és jelzi, ha ő megpróbál felállni. Élvezetedben elmerülve nem akartad szemmel tartani, mit csinál dr. Yeager, és nem akartad, hogy meglepjen közben.

De azt akartad, hogy végignézze.

Rizzoli rámeredt a foltra, amely nemrég még élénkzölden világított. Ha nem tolják arrébb a dohányzóasztalt, ha nem kezdenek kifejezetten ilyen jellegű nyomokat keresni, akkor sosem találják meg.

Meggyaláztad a nőt itt, ezen a szőnyegen, a férje szeme láttára, aki semmit sem tehetett, hogy megmentse, aki magát sem volt képes megmenteni. És amikor kész voltál, amikor megszerezted a zsákmányt, egy apró ondócsepp itt maradt a szőnyeg szálaiba tapadva, és rászáradt, mint egy láthatatlan hártya.

Vajon a férj meggyilkolása is része volt-e az élvezetnek? Vajon megállt-e közben, hogy megragadja a kést, s ezzel még édesebbé tegye a pillanatot? Vagy ez tisztán csak praktikus lezárása volt az addig történteknek? Érzett-e bármit is, amikor megragadta Richard Yeager haját, hátrarántotta a fejét, és elvágta a torkát?

Lekapcsolták a villanyt. Mick fényképezőgépének zárja kattogott folyamatosan, hogy megörökítse a sötét foltot, amelyet körbefont a fluoreszkáló szőnyeg.

És amikor ez is kész volt, és dr. Yeager elvágott torokkal ült tovább, vérével befröcskölve a mögötte magasodó falat, egy rituálét adtál elő, amit egy másik gyilkos bűvészmutatványából kölcsönöztél. Fogtad Mrs. Yeager összefröcskölt köntösét, és szépen felvitted a hálószobába pont úgy, ahogy Warren Hoyt tette a maga idején.

De még nem végeztél. Ez még csak az első felvonás volt. Még további élvezetek, borzalmas élvezetek várnak rád.

És ehhez szükséged van az asszonyra.

Ismét felkapcsolták a lámpát, és a hirtelen fény bántotta a szemét. Megdöbbentette és megrázta az iszony, amelyet hónapok óta nem érzett. És megalázva érezte magát, amiért a szobában tartózkodó két férfi a szemtanúja elfehéredett arcának és remegő kezének. Hirtelen nem kapott levegőt.

Kiment a szobából, és kiment a házból is. Megállt a bejárat előtt, és kétségbeesetten próbált lélegezni. Lépések hangja hallatszott, de nem fordult hátra, hogy megnézze, ki az. Csak amikor megszólalt, akkor derült ki, hogy Korsak ment utána.

– Minden rendben, Rizzoli?

– Persze.

– Nem úgy néz ki.

– Csak egy kicsit megszédültem.

– Lepergett maga előtt a Hoyt-ügy, igaz? Biztosan felkavarta a látvány.

– Honnan veszi?

A férfi kisvártatva felhorkant:

– Persze, honnan is venném? – Visszaindult a házba.

Rizzoli megfordult, és utána szólt:

– Korsak!

– Igen?

Nézték egymást egy pillanatig. Az éjszakai levegő kellemes volt, a harsogóan zöld fű édesen illatozott. De a rettegéstől émelygett a gyomra.

– Tudom, mit érez – mondta halkan Rizzoli. – Tudom, min megy keresztül.

– Mrs. Yeager?

– Meg kell találnia. Mindent meg kell tennie érte.

– Az arcával tele vannak az újságok. Minden telefonos bejelentést kivizsgálunk. –

Korsak megrázta a fejét, és felsóhajtott. – De tudja, már abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán életben van.

– Életben hagyta. Tudom, hogy életben hagyta.

– Hogy lehet ilyen biztos benne?

Rizzoli összefonta a karját, hogy csillapítsa remegését, és a házra nézett.

– Warren Hoyt ezt tenné.

HÁROM

A BOSTONI RENDŐRSÉG NYOMOZÓIT TERHELŐ kötelességek közül Rizzoli legkevésbé azt szerette, ha be kellett mennie az Albany Streeten álló szerény téglaépületbe. Noha úgy érezte, se nem érzékenyebb, se nem finnyásabb férfi kollégáinál, különösen vigyázott rá, nehogy felfedje sebezhetőségét előttük. A férfiak remekül kiszúrják a gyengeségeket, és fullánkjaikat mindig ezekre a lágy területekre irányítják. Rizzoli megtanulta, hogyan kell sztoikus nyugalmat mutatni, és mereven, pislogás nélkül nézni a legszörnyűbb látványt is a boncasztalon. Elképzelése sincs senkinek, mekkora elszántságra van szüksége, hogy úgy sétáljon be az épületbe, mintha mi sem történt volna. Tudta, hogy a férfiak úgy gondolnak rá, mint a félelmet nem ismerő Jane Rizzolira, a vakmerő és merész nyomozónőre. De amikor a kocsijában ült az orvosi rendelők mögötti parkolóban, se vakmerőnek, se merésznek nem érezte magát.

Nem aludt jól az éjjel. Warren Hoyt hetek óta először kúszott vissza az álmaiba, és ő izzadságtól csatakosan arra ébredt, hogy sajognak a régi sebhelyek a tenyerén.

Lenézett rájuk, és hirtelen erős késztetést érzett, hogy újra beindítsa a kocsit, és elmenjen olyan messzire, amennyire csak lehet, hogy elkerülje az épületben rá váró megpróbáltatásokat. Nem is kéne itt lennie; végül is ez a gyilkosság a newtoni körzethez tartozik, nem az ő dolga. De Jane Rizzoli sosem volt gyáva, és túl büszke volt ahhoz, hogy meghátráljon.

Kiszállt az autóból, vadul becsapta az ajtaját, és bement az épületbe.

Utolsónak érkezett a boncterembe, s az ott tartózkodó három ember kurta biccentéssel üdvözölte. Korsak hatalmas, fehér köpenyt és nagy papírsapkát viselt. Úgy festett, mint egy túlsúlyos, kontyos háziasszony.

– Miről maradtam le? – kérdezte Rizzoli a háziasszonytól, miközben ő is magára húzta a felszerelést, hogy megvédje ruháját a váratlan fröccsenésektől.

– Nem sokról. Még csak a szigszalagról beszélgettünk.

Dr. Maura Isles vezette a boncolást. A Halottak Királynője becenevet a gyilkossági egység adta neki egy évvel ezelőtt, amikor beállt Massachusetts állam törvényszéki orvos szakértői közé. Dr. Tierney személyesen csalogatta át a doktornőt Bostonba, aki a kaliforniai orvosi egyetemet hagyta ott a kedvéért. Rövidesen már a sajtó is a Halottak Királynőjének nevezte. Első nyilvános bostoni perén, hogy jelezze, a törvényszéki orvos szakértőkhöz tartozik, tetőtől talpig fekete ruhát viselt. A tévékamerák követték, amikor a bíróság lépcsőjén fellépdelt egy fejedelmi tartású, feltűnően sápadt nő vállig érő, hollófekete hajjal és vérvörösre rúzsozott ajakkal, mint maga a megtestesült rendíthetetlenség. A bíróság előtt sem zökkenthette ki semmi a nyugalmából. Hiába udvarolt, hízelgett, majd végül könyörgött neki meghunyászkodva a

védőügyvéd, hogy kiszedje belőle a neki tetsző válaszokat, dr. Isles végig csalhatatlan logikával és arcán Mona Lisa titokzatos mosolyával válaszolgatott. A sajtó imádta. A védőügyvédek rettegtek tőle. A gyilkossági osztályon dolgozók mind csodálták és félték ezt a nőt, aki úgy döntött, hogy mindennapjait a halottak társaságában tölti.

Dr. Isles a boncolást a szokásos egykedvűséggel végezte. Asszisztense, Yoshima rezzenéstelen arccal segített neki, adogatta az eszközöket, és irányította a fényt. Richard Yeager holtteste mellett álltak, és a tudósokra jellemző, hűvös pillantással elemezték.

Az előző nap óta a hullamerevség kiengedett, és dr. Yeager most ernyedten feküdt előttük. A szigszalagot már levágták a végtagjairól, a bokszeralsót levették, és a vér jelentős részét is lemosták a bőréről. A férfi karja a teste mellett feküdt, keze a szigszalag szorítása és a hullafoltok miatt felpuffadt, és lilás színben játszott, mint egy ütött-kopott kesztyű. A nyakán húzódó sebre összpontosított mindenki.

– Kegyelemdöfés – mondta Isles. Vonalzóval lemérte a seb hosszát. – Tizennégy centiméter.

– Furcsa, hogy egyáltalán nem tűnik mélynek a seb – mondta Korsak.

– Ez azért van, mert a vágás a Langer-vonalakat követi. A bőr feszessége miatt úgy tűnik, mintha csak karcolás lenne, és nem lenne alatta semmi. De mélyebb, mint amilyennek látszik.

– Nyelvlenyomó? – kérdezte Yoshima.

– Köszönöm. – Isles elvette tőle az eszközt, óvatosan becsúsztatta a lekerekített falapot a sebbe, és halkan dünnyögte: – Körülbelül, hm… – Elhallgatott.

– Mi az ördög történt? – kérdezte Korsak.

– Lemértem a seb mélységét. Közel öt centiméter.

Isles nagyítót tartott a seb fölé, és vizsgálni kezdte a húspiros vágást.

– A nyaki bal artériát és a jobb torkolati vénát is elvágták keresztbe. A légcsőbe is belevágtak. A légcső felvágásának a pajzsporc alatti helye azt mutatja, hogy a nyakat erősen hátrafeszítették, mielőtt elvágták. – Ránézett a két nyomozóra. – Ismeretlen tettesük hátrahúzta az áldozat fejét, és utána szakavatottan megejtette a vágást.

– Kivégzés – mondta Korsak.

Rizzoli visszaemlékezett, hogyan világította meg a Crimescope a hajszálakkal és vérrel összekent falat. Dr. Yeager hajszálait, amelyek kiszakadtak a fejbőrből, amikor a penge belehasított a bőrébe.

– Mit tudunk a pengéről? – kérdezte.

Isles nem válaszolt rögtön. Yoshima felé fordult.

– Ragasztószalagot!

– Már odatettem.

– Rögzítem a széleket, adogasd a szalagokat!

Korsak röviden felnevetett, amikor rájött, mire készülnek.

– Össze fogják ragasztani?

Isles unott pillantást vetett rá.

– Maga szerint pillanatragasztót használjunk inkább?

– Most komolyan, a fejét akarják visszaragasztani, vagy mi?

– Ugyan már, nyomozó. A ragasztószalag még az ön fejét se lenne képes a helyén

tartani. – Megnézte a nagyítóval a bőrt, és bólintott. – Rendben, Yoshima. Most már látom.

– Mit lát? – kérdezte Korsak.

– Amit a cellux idevarázsolt. Rizzoli nyomozó, maga azt kérdezte, hogy mit tudunk a pengéről.

– Nyugtasson meg, hogy nem szike.

– Nem. Nem szike. Nézze meg!

Rizzoli a nagyítóhoz lépett, és megvizsgálta a sebet. Széleit összehúzta az átlátszó szalag, és a fegyver ejtette vágás tisztán kivehető keresztmetszeti képét látta. Párhuzamos barázdák húzódtak végig a vágás szélén.

– Recés élű penge – mondta.

– Első ránézésre valóban annak tűnik. – Rizzoli kérdő tekintete találkozott Isles várakozó pillantásával.

– De nem az? – kérdezte.

– A vágás két széle nem egységesen recés vagy bordázott, hiszen a többi részen teljesen egyenletes. Észrevette, hogy a párhuzamos barázdák csak a teljes vágás egyharmadán láthatók? Nem a teljes hosszon. Azok a barázdák akkor keletkeztek, amikor a pengét oda-vissza húzták a bőrön. A gyilkos a metszést a bal állkapocs alatt kezdte, végighúzta a torok előtt, és a légcső gyűrűjétől legmesszebb található ponton fejezte be. A barázdák mutatják, hogy amint befejezte a vágást, kicsit mozgatta a pengét, hogy szétfeszítse a sebet, és ki tudja húzni a kést.

– De akkor hogyan kerültek oda a barázdák?

– Nem akkor keletkeztek, amikor felmetszette a bőrt. Kétélű fegyvert használ, olyat, aminek az egyik fele sima penge, de a másik oldalán fogak vannak. Akkor karcolta meg a bőrt, amikor kihúzta a sebből a kést. – Isles ránézett Rizzolira. – Ez a tipikus Rambo-féle túlélőkés. Olyasmi, amilyet vadászok használnak.

Vadászok. Rizzoli ránézett Richard Yeager izmos vállára, és arra gondolt, ez nem olyan ember, aki alázatosan könyörög a gyilkosnak.

– Oké, akkor tisztázzuk! – mondta Korsak. – Az áldozat, dr. Kigyúrt Test végignézte, ahogy emberünk előhúz egy istenverte Rambo-kést. Aztán csak ült tovább, és hagyta, hogy elvágják a torkát?

– A csuklójánál és bokájánál megkötözték – emlékeztette Isles.

– Az se érdekelne, ha annyira összekötözték volna, mint Tutanhamont. Minden életerős férfi vergődött volna a helyében.

Rizzoli bólintott:

– Igaza van. Ha összekötözik is a csuklóját meg a bokáját, még mindig tudott volna, mondjuk, rúgni. Vagy akár le is fejelhette volna a támadót. De ő csak ült ott a falnak támasztva.

Dr. Isles rájuk meredt. Egy pillanatig nem szólt semmit, csak állt előttük olyan fejedelmi tartással, mintha nem sebészköpeny, hanem papi talár lenne rajta. Ránézett Yoshimára.

– Adj egy vizes törülközőt! Irányítsd ide a fényt! Töröld jól le a bőrét, és menjünk rajta megint végig! Centiről centire.

– Mit keresünk? – kérdezte Korsak.

– Majd elmondom, ha megtalálom.

Percekkel később, amikor Isles felemelte a jobb kart, rámutatott valamire a mellkas oldalán. A nagyító lencséjén keresztül két alig észrevehető, kidudorodó piros foltot mutatott. Isles végighúzta kesztyűs ujját a bőrön.

– Kiütések – mondta. – Ez a Lewis-féle hármas reakció.

– Lewis-féle micsoda? – kérdezte Rizzoli.

– Lewis-féle hármas reakció. Tipikusan erre utalnak a kiütések. Először csak bőrpír jelentkezik… a piros foltok megjelennek… aztán kicsit megduzzadnak a bőr artériás kitágulása miatt. Végül a harmadik fázisban a fokozott véráteresztésnek köszönhetően a kiütések kidudorodnak.

– Ennek alapján úgy tűnik, mintha egy sokkoló nyoma lenne – mondta Rizzoli.

Isles bólintott.

– Pontosan. Klasszikus bőrreakció, ez jelentkezik, ha valakivel szemben bénító elektromos impulzusokat kibocsátó eszközt használnak. Bumm, és már teljesen el is vesztette a neuromuszkuláris kontrollját. Biztosan elég hosszan ahhoz, hogy megkötözzék a csuklóját és a bokáját.

– Meddig tart a hatása?

– Elő alanyon nagyjából két óra után szűnik meg a hatása.

– És nem élő alanyon?

– A halál megállítja a bőrben végbemenő folyamatokat. Ezért láthatjuk a nyomokat még mindig. Habár ezek már nagyon halványak.

– Ezek szerint két órán belül meghalt, miután megkapta a sokkot.

– Pontosan.

– De a sokkoló csak pár percig képes bénítani – mondta Korsak. – Öt, maximum tíz percig. Hogy visszafogja, újra sokkolnia kellett.

– Éppen ezért folytatjuk a vizsgálatot – mondta Isles. Lejjebb irányította a fényt a testen.

A sugarak kíméletlenül megvilágították dr. Yeager intim testrészeit. Egészen eddig Rizzoli kerülte pillantásával azt a részt. A halottak nemi szervének vizsgálatát mindig kegyetlen erőszaknak tartotta, és most még megalázóbbnak érezte ezt. A fény most a hímvesszőt és a herezacskót pásztázta, hogy Richard Yeager megszégyenítése tökéletes legyen.

– Itt vannak még kiütések – mondta Isles, miközben letörök egy kis alvadt vért a bőrről, hogy jobban lássák. – Itt, az alhasnál.

– És a combján is – mondta halkan Rizzoli.

Isles felkapta a fejét.

– Hol?

Rizzoli rámutatott az árulkodó foltokra, az áldozat herezacskójától balra. Szóval erről szóltak Richard Yeager utolsó, iszonyatos percei, gondolta. Teljesen éber és feszült, de mozgásra képtelen. Nem tudja megvédeni magát. A dagadó izmok, az edzőteremben eltöltött órák mit sem számítanak, amikor eljön a vég, hiszen teste már nem engedelmeskedik. Végtagjai hasznavehetetlenül lógnak, mert rövidzárlatot okozva száguldott végig idegrendszerén az elektromos vihar. Kiragadják az ágyából, kábán és kiszolgáltatottan vonszolják, mint egy állatot a mészárszék felé. Nekitámasztják a

falnak, hogy szemtanúja legyen mindennek, ami ezután következik.

De a sokkoló csak rövid ideig blokkol. Izmaiba hamarosan visszatér az erő, ujjai ökölbe szorulnak. Nézi felesége megpróbáltatásait, és a düh elárasztja a vérét adrenalinnal. Most, amikor mozdulni próbál, izmai már engedelmeskednek. Megpróbál felállni, de a teáscsésze leesik az öléből, és elárulja.

Újabb ütés a sokkolóból, és visszacsuklik a székbe kétségbeesetten és tehetetlenül, mint a hegyről lefelé bukdácsoló Sziszüphosz.

Rizzoli Yeager arcára, félig nyitott szemére nézett, és elképzelte az utolsó képet, amit a férfi agyának érzékelnie kellett. Lába hasznavehetetlenül, kinyújtva hever előtte. Felesége legyőzve és meggyalázva fekszik a bézs szőnyegen. És a kés, amelyet a vadász keze a nyakához tart, kész a gyilkolásra.

A TÁRSALGÓ, AMELYBEN A FÉRFIAK bezárt fenevadként járkálnak, zajos. A tévé harsog, és a fémlépcső, mely a felső cellasorhoz vezet, minden lépésnél hangosan csattan. A felügyelők mindig rajtunk tartják a szemüket. A biztonsági kamerák mindenhol ott vannak, a zuhanyzóban, még a vécében is. Az őrszoba ablakából az őrök látják, ahogy rendben összegyűlünk a szobában. Minden apró mozdulatunkat látják. A Souza-Baranowski fegyintézet hatos szintű biztonsági rendszerrel bír, ez a legújabb a massachusettsi börtönök közül, a technika csodája. A zárakon nincs kulcslyuk, mert az irányítótoronyból számítógépek adják az utasításokat a nyitásra és zárásra. A parancsokat test nélküli hang osztogatja a hangszórókból. A cellák ajtaját úgy lehet távirányítással kinyitni és bezárni, hogy senki hozzá sem ér. Vannak napok, amikor elgondolkozom, vajon az őreink is hús-vér emberek-e, vagy – mivel csak a sziluettjüket látjuk az üvegajtó mögött – lehet, hogy robotok, amelyek felsőteste forog, feje bólogat. Akár emberek, akár gépek, folyamatosan figyelnek. Engem már nem zavar, mert a gondolataimat nem ismerhetik, nem léphetnek be fantáziám sötét birodalmába. Ez csakis az enyém.

Miközben ülök a nappaliban, és a határás híreket nézem, erre a belső világra gondolok. A képernyőn mosolygó bemondónő a társam, velem utazik ide. Elképzelem fekete haját, ahogy szétterül a párnán. Látom az izzadság cseppjeit a bőrén. Ebben a világban már nem mosolyog; ó, dehogy, szeme nyitva, kitágult pupillája mint két feneketlen tó mered rám, ajka vicsorgásba rándul a félelemtől. Ezt látom magam előtt, amikor a csinos, zöld kosztümös nőre nézek. Látom a mosolyát, hallom kellemes hangját, és azon tűnődöm, vajon milyen lehet, amikor sikít.

Új kép tűnik fel a képernyőn, és a bemondónőről szőtt gondolataim egy pillanat alatt szertefoszlanak. Riporter áll Newtonban, dr. Yeager háza előtt. Komor hangon tudósít arról, hogy két nappal a doktor meggyilkolása és felesége elrablása után még mindig nem tudják, ki lehet a tettes. Már hallottam dr. Yeagerről és a feleségéről. A várakozástól feszülten kicsit előrébb dőlök, és a képernyőre tapasztom a tekintetem, hogy mielőbb megpillanthassam a lányt.

Ott van.

A kamera elfordul a háztól, és közeliben mutatja, ahogy kijön a bejárati ajtón. Nagydarab férfi tűnik fel mögötte. Megállnak és beszélgetnek az ajtó előtt, észre sem veszik, hogy a kamera éppen rájuk közelít. A férfi arcvonásai durvák, nagy tokája

malacfejet kölcsönöz neki, gyér haja átfésülve kopasz feje búbján. Mellette a lány aprónak és törékenynek látszik. Sok idő eltelt, mióta láttam, sokat változott. Haja még mindig elszabadult göndör, fekete tincsek halmaza, tengerészkék nadrágkosztümje van rajta, a zakó alatt könnyen kivehető kissé túl filigrán alkata. Arca is megváltozott. Valaha szögletes és magabiztos arc volt, nem különösebben szép, mégis megfogta az ember tekintetét a szeméből sugárzó értelem. Most kimerültnek és zaklatottnak tűnik. Lefogyott. Új árnyékok jelentek meg beesett szeme alatt. Hirtelen észreveszi a kamerát, és belenéz, egyenesen rám, úgy tűnik, mintha engem nézne, ahogy én is őt nézem, mintha ott állna mellettem teljes valójában. Közös múltunk van, neki és nekem, olyan közös, bensőséges élmény, amely örökre összekapcsol bennünket, mint a szeretőket.

Felállók a kanapéról, és a tévéhez lépek. Kezemet a képernyőre nyomom. Már nem is hallom a riporter hangját, csak az ő arcát figyelem. Kicsi Janie. Vajon még mindig sajognak a sebek? Még mindig dörzsölöd a kezed, mint aznap a bíróságon, mintha undok szálka gyötörne? Te is úgy tekintesz a sebekre, mint én: szerelmünk zálogaként? Nagyrabecsülésem apró emlékeként?

– Takarodjál már a képernyő elől! Nem látunk semmit! – ordítja valaki.

Nem mozdulok. A képernyő előtt állok, megérintem az arcát, emlékszem, hogy szénfekete szemével milyen engedelmesen nézett fel rám egyszer. Emlékszem bőrének selymességére. Tökéletes bőr, semmilyen sminkre nincs szüksége.

– Tűnés, seggfej!

Hirtelen eltűnik a képernyőről. A zöld kosztümös bemondónő képe tűnik fel újra. Egy pillanattal ezelőtt még beértem az erről a jól szituált, de üres babáról szóló gondolatokkal. Most teljesen hétköznapinak tűnik, nem több csinos arcnál, csak egy karcsú nyak a többi közül. Elég volt egy pillantás Jane Rizzolira, hogy emlékeztessen, mi az, ami megéri az áldozatot.

Visszaülök a kanapéra, lepereg egy Lexus-autóreklám. De már nem a tévét nézem. Ellenkezőleg, felidézem, milyen volt szabadnak lenni. Járni az utcákat és belélegezni a mellettem elhaladó nők illatát. Nem a vegyészek által összekevert és kis üvegekben árult művirágos illatot, hanem a női bőr igazi illatát vagy a női haj illatát, amelyet átmelegített a nyári nap. Ilyen meleg napokon csatlakozom azokhoz a járókelőkhöz, akik várják, hogy a lámpa zöldre váltson, és átmehessenek az út túloldalára. A zsúfolt utcasarkon ki venné észre, ha a mögötte álló férfi lop egy szippantást hajának illatából? Ki venné észre, hogy a mellette álló férfi a nyakát nézi, bámulja a pulzus lüktetését ott, ahol a bőr illata a legédesebb?

Nem veszik észre. A lámpa zöldre vált. Elindul a tömeg. A nő is továbbindul, és sosem tudja meg, nem is sejti, hogy a vadász szimatot fogott.

– A KÖNTÖS ÖSSZEHAJTOGATÁSA önmagában még nem jelenti azt, hogy imitátorral van dolgunk – mondta dr. Lawrence Zucker. – Jelentheti azt is, hogy a tettes csak meg akarta mutatni, az irányítás az ő kezében van. Be akarja bizonyítani, hogy hatalommal bír az áldozatok felett. Az egész helyszín az ő irányítása alatt van.

– Ahogy Warren Hoyt – tette hozzá Rizzoli. – De más gyilkosok is viselkedtek már így. Ez nem egyedül a Sebész ötlete.

Dr. Zucker különös, szinte vad csillogással a szemében nézte Rizzolit. Kriminálpszichológus volt a Northeastern Egyetemen, és gyakran adott tanácsot a bostoni rendőrségnek. Együtt dolgozott az egységgel a tavalyi Sebészgyilkosságokon, és azok a bűnügyi profilok, amelyeket ő állított össze az ismeretlen tettesekről, hátborzongatóan pontosnak bizonyultak. Csak az képes ilyen mélyen behatolni egy Warren Hoyt-féle ember agyába, aki nagyon ismeri a gonosz életterét. Rizzoli mindig kicsit kényelmetlenül érezte magát a férfi társaságában, ravasz, suttogó hangja és átható pillantása miatt sebezhetőnek és támadhatónak érezte magát. Mégis ez a férfi volt az egyetlen, aki igazán kiismerte Hoytot; talán képes lesz kiismerni az imitátort is.

– Nem csak az összehajtogatott köntösről van szó – szólalt meg Rizzoli. – Vannak egyéb hasonlóságok is. Szigetelőszalaggal kötözte meg az áldozatot.

– Ismét mondom, ez sem egyedi. Maga sosem nézett *MacGyver*t? Legalább ezeregy változatát bemutatta a szigszalag felhasználásának.

– Éjszakai behatolás az ablakon. Az áldozatokra az ágyban csap le…

– Amikor a legsebezhetőbbek. Ez a leglogikusabb időpont és helyszín a támadáshoz.

– És végül egyetlen metszéssel végzett vele.

Zucker megvonta a vállát.

– Halk és hatékony módszer.

– De adja össze az összes hasonlóságot! Az összehajtogatott köpeny. A szigszalag. A behatolás. A kegyelemdöfés…

– És az eredmény egy ismeretlen tettes, aki teljesen átlagos eszközökkel dolgozik. Az áldozat ölébe helyezett teáscsésze: ez is csak egy változata annak, amit többszörös nemi erőszakot elkövető tettesek már oly sokszor felhasználtak. Csak ők tányért vagy más edényt tettek a férj ölébe. Amint megpróbál mozogni, a leeső porcelán figyelmezteti a tettest a veszélyre. Mind ugyanazzal a stratégiával dolgoznak.

Rizzoli csalódottan húzta elő a newtoni helyszínen készített képeket, és a férfi elé csúsztatta őket.

– Próbáljuk megtalálni az eltűnt asszonyt, dr. Zucker. Eddig semmi nyoma. Bele se merek gondolni, miken mehet most keresztül… ha egyáltalán még életben van. Szóval jól nézze meg ezeket a képeket! És mondjon el mindent, amit gondol a tettesről. Mondja el, hogyan akadhatunk a nyomára. Hogyan találjuk meg az *asszonyt.*

Zucker feltette a szemüvegét, és felvette az asztalról az első képet. Nem szólt semmit, csak nézte egy darabig, majd a következő kép után nyúlt. A csendet csak bőrszékének nyikorgása törte meg, és alkalmanként halkan mormolt maga elé. Rizzoli az ablakon kinézve látta, hogy a Northeastern Egyetem területe szinte teljesen kihalt ezen a nyári napon. Csak pár diák lustálkodott a parkban, hátizsákok és könyvek hevertek körülöttük. Irigyelte őket, irigyelte gondtalan napjaikat és ártatlanságukat. A jövőbe vetett vak bizalmukat. És az éjszakáikat, amelyeket nem zavarnak rémálmok.

– Azt mondta, ondót találtak – mondta dr. Zucker.

Rizzoli kelletlenül elfordult az ablaktól, és a doktorra nézett.

– Igen. A fotón is látható ovális alakú szőnyegen. A laborból már visszaigazolták,

hogy a vércsoport nem egyezik a férj vércsoportjával. A DNS-mintát is bevitték a CODIS adatbázisba.

– Én mégis úgy gondolom, a tettes nem lehetett annyira figyelmetlen, hogy nyomot hagyjon, és azonosíthassuk az országos adatbázisból. Nem, lefogadom, hogy a DNS-minta nincs benne a CODIS adatbázisban. – Zucker felnézett a fényképről. – És fogadjunk, hogy nem hagyott ujjlenyomatot.

– Az automatikus ujjlenyomat-azonosító rendszer nem talált semmit. Sajnos az utolsó napokban, Mrs. Yeager anyjának temetése után Yeagerék házában legalább ötven látogató megfordult. Ez azt jelenti, hogy rengeteg ismeretlen nyomot találtunk.

Zucker ismét dr. Yeager fényképét nézte, amelyen a férfi a vérfoltos fal előtt ül.

– A gyilkosság Newtonban történt.

– Igen.

– Az ott történt ügyekkel önnek rendszerint nincsen tennivalója. Miért vonták most be? – nézett fel ismét Zucker, és tekintete kíméletlenül fúródott a nyomozóéba.

– Korsak nyomozó kért fel…

– Akit megbíztak az üggyel. Igaz?

– Igaz, de…

– Nincs elég gyilkosság Bostonban, ami lefoglalná önt, nyomozó? Miért gondolja, hogy ebbe is be kell szállnia?

Rizzoli mereven viszonozta a pillantást, de közben úgy érezte, mintha a férfi valahogy bekúszott volna az agyába, és belülről szurkálná, mintha keresné, hogyan tudja még egy kicsit gyötörni.

– Már mondtam magának – szólalt meg végül. – Lehet, hogy az asszony még életben van.

– És maga meg akarja menteni.

– Maga talán nem? – vágott vissza Rizzoli.

– Kíváncsi lennék, nyomozó – mondta Zucker kicsit halkabban, látva Rizzoli dühét –, beszélt-e már valakinek a Hoyt-ügyről? Úgy értem, az önre tett hatásáról.

– Nem értem, mire akar kilyukadni.

– Kapott valakitől tanácsokat?

– Azt kérdezi, voltam-e pszichiáternél?

– Elég szörnyű élmény lehetett, ami abban a pincében történt. Warren Hoyt olyan dolgokat művelt önnel, hogy azok bármelyik rendőrt nyomasztanák. Megsebezte önt mind fizikailag, mind érzelmileg. A legtöbb emberben maradna trauma. Visszaemlékezések, rémálmok. Depresszió.

– Valóban nem szórakoztató emlékek. De elbírok velük.

– Maga mindennel így van, nem igaz? Erősnek mutatja magát. Nem panaszkodik.

– Én is panaszkodom olykor, mint mindenki más.

– De sosem olyasmiről, amitől gyengének tűnne. Vagy sebezhetőnek.

– Ki nem állhatom a nyafogást. Sosem leszek olyan, aki nyafog valami miatt.

– Nem a nyafogásról beszélek. Hanem arról, eléggé őszinte-e, hogy tisztázza magában, ha problémái akadnak.

– Milyen problémáim?

– Maga mondja meg, nyomozó!

– Nem, maga mondja meg! Mivel úgy tűnik, mintha meggyőződése lenne, hogy csődtömeg vagyok.

– Én ilyet nem mondtam.

– De gondolta.

– Maga az, aki a csődtömeg kifejezést használta. Annak érzi magát?

– Nézze, én *ezek* miatt jöttem – mutatott rá Rizzoli a Yeager-házban készült fényképekre. – Miért rólam beszélünk?

– Mert ha ránéz ezekre a képekre, Warren Hoytot látja maga előtt. Csak elgondolkoztam azon, vajon miért.

– Azt az ügyet lezártuk. Tovább léptem.

– Tovább lépett? Valóban?

A kérdés, amelyet oly halkan tett fel neki a doktor, elnémította Rizzolit. Rosszulesett, hogy megpróbálja kifürkészni az érzéseit. Főleg az esett rosszul, hogy szembesült az igazsággal, amit eddig nem ismert be. Warren Hoyt valóban megsebezte őt. Csak rá kell néznie a kezére, amely rögtön emlékezteti a veszteségre, ami érte. De a legnagyobb veszteség nem a fizikai volt. Amit abban a sötét pincében a múlt nyáron elvesztett, az a legyőzhetetlenség érzése volt. A magabiztosság érzése. Warren Hoyt megtanította neki, hogy igazából mennyire sebezhető.

– Nem azért vagyok itt, hogy Warren Hoytról beszéljek – mondta végül.

– Pedig ezért van most itt.

– Nem. Azért vagyok itt, mert párhuzamot látok a két gyilkos között. És nem én vagyok az egyetlen, aki észrevette. Korsak nyomozónak is feltűnt. Tehát maradjunk a tárgynál, rendben?

Zucker szelíden rámosolygott.

– Rendben.

– Szóval mit tudhatunk a tettesről? – Rizzoli a fotókra mutatott. – Mit tud mondani róla?

Zucker még egyszer szemügyre vette a dr. Yeagerről készült képet.

– Az ismeretlen tettes nyilvánvalóan előre kitervelte a dolgot. Erre valószínűleg ön is rájött. Teljesen felszerelkezve érkezett a házba. Az üvegvágó, a kábítópisztoly, a szigszalag mind nála volt. Elgondolkoztató, hogy milyen gyorsan legyőzte a házaspárt… – A férfi ránézett Rizzolira. – Elképzelhető, hogy ketten voltak? Hogy volt társa?

– Csak egy ember lábnyomait találtuk meg.

– Akkor az emberük rendkívül ügyes. És aprólékos.

– De egy csepp ondó ott maradt a szőnyegen. A kezünkbe adta az azonosítás kulcsát. Ez pedig óriási hiba volt.

– Igen, az. És valószínűleg ő is tud róla.

– De miért erőszakolta meg a nőt a helyszínen? Miért nem biztonságosabb helyet választott? Ha annyira felkészült volt, hogy sikeresen megszállta a házat, és irányította a férfit…

– Talán neki ez jelentette a teljes győzelmet felettük.

– Azaz?

– Gondoljon bele! Dr. Yeager megkötözve ül, tehetetlenül. Arra kényszerülve,

hogy végignézze, ahogy egy másik férfi birtokolja az ő tulajdonát.

– Tulajdonát?

– A tettesnek a nő nem jelentett többet. Egy másik férfi tulajdonát. A legtöbb szexuális bűnöző nem vállalja a kockázatát annak, hogy házaspárt támadjon meg. Magányos nőket választanak, akik könnyű célpontok. A férfi jelenléte csak zavaró tényező, és veszélyezteti a sikerüket. Ez a tettes viszont tisztában volt vele, hogy egy férfi is van a képben. És elég felkészülten ment oda, hogy el tudjon vele bánni. Elképzelhető, hogy ez is az élvezet része volt? Az izgalom része? Hogy volt közönsége is?

Egyszemélyes közönség. Rizzoli ránézett a fényképre, amelyen Richard Yeager teste látszott, nekidöntve a falnak. Igen, ez volt az ő első benyomása is, amikor bement abba a szobába.

Zucker kinézett az ablakon. Egy pillanatig hallgatott. Amikor megszólalt, hangja halk és álmodozó volt, mintha álomból ébredne.

– Minden a hatalomról szól. És az irányításról. Hogy uralkodhat egy másik ember felett. Nemcsak a nő felett, hanem a férfi felett is. Lehet, hogy igazából a férfi izgatja, ő a tárgya a képzelgéseinek. A tettes tisztában van a kockázattal, és ez készteti, ez ösztönzi a cselekvésre. A képzelgései irányítják, ő pedig az áldozatokat irányítja. Övé a teljhatalom. Ő az uralkodó. Az ellenségei ott ülnek előtte kikötözve és tehetetlenül, és ő azt teszi, amit a győztes hadseregek tesznek. Birtokba veszi jogos tulajdonát. Megerőszakolja a nőt. Gyönyörét csak fokozza, hogy mindezt a legyőzött dr. Yeager szeme láttára teheti. Ez a támadás több mint szexuális támadás, ez a férfierő kinyilvánítása. Egy férfi győzelme egy másik férfi felett. A győztes jogot formál a zsákmányára.

Odakint a diákok összeszedik a könyveket, hátizsákokat, és lesöprik a fűszálakat a ruhájukról. A délutáni nap mindent aranyló fénnyel fest be. És mit tartogathat még nekik ez a nap? Rizzoli eltűnődött. Talán egy szabad, beszélgetős estét pizza és sör mellett. Mély álmot, amelyet nem szakít meg semmilyen rémkép. Az ártatlanság álmát.

Amit én örökre elvesztettem.

Megcsörrent a telefonja.

– Elnézést – mondta és felpattintotta.

Erin Volchko hívta a haj-, rost- és szövetvizsgáló laborból.

– Megvizsgáltam a szigszalagot, amit dr. Yeager testéről szedtek le – mondta. – Már elfaxoltam a jelentést Korsak nyomozónak. De gondoltam, maga is szeretné tudni.

– Mit talált?

– Néhány rövid, barna szőrszál is beleragadt. A végtagjáról származik, akkor ragadhatott bele, amikor letépték róla a szalagot.

– Szövetek?

– Azok is vannak. De van itt valami különösen érdekes dolog is. Azon a szalagon, amit az áldozat bokájáról húztak le, találtam egy sötétbarna hajszálat, huszonegy centiméter hosszú.

– A felesége szőke volt.

– Tudom. Épp ez teszi különössé az egészet.

A tettes, gondolta Rizzoli. A gyilkos hajszála.

– Epiteliális? – kérdezte.

– Igen, azonosítható a fedőhám.

– Akkor elképzelhető, hogy ennek is megkapjuk a DNS-mintáját. Ha összeülik az ondó mintájával…

– Nem fog összeilleni.

– Honnan tudja?

– Mert kizárt, hogy a gyilkos hajszála legyen. – Erin rövid időre elhallgatott. – Hacsak nem egy zombival van dolgunk.

NÉGY

A BOSTONI RENDŐRSÉG GYILKOSSÁGI OSZTÁLYÁN dolgozó nyomozóknak csak rövidet kellett sétálniuk a napsütötte úton a Schroeder Plaza déli szárnyáig, ha be akartak menni a bűnügyi laborba. Rizzoli számtalanszor megtette már ezt a távot, közben gyakran a kirakatokat nézegette, melyek üvegében a zűrös Roxbury negyed tükröződött, ahol minden lehetséges helyet rácsokkal meg lakatokkal védtek, és az utcában parkoló összes autóban fegyver lapult. De ezen a napon gondolataiba merülve tette meg a jól ismert utat, és anélkül hogy felpillantott volna, egyenesen az S269-es szobába ment, ahol a haj-, szőr-, rost- és szövetvizsgáló labor volt.

Az ablaktalan szobában Erin Volchko ült, körülötte mindenütt különböző mikroszkópok, gamma-sugaras eszközök és gázkromatográfok. A napsütéstől és külvilágtól elzárva Volchko a mikroszkóp lencséjén látható világban merült el. Összehúzott szemmel, a kutatókra jellemző hunyorgással vizsgálódott, mint aki már hozzászokott, hogy hosszan néz a mikroszkóp lencséjébe. Amikor Rizzoli belépett a szobába, Volchko megpördült a székével, és szembefordult vele.

– Épp most tettem a mikroszkóp alá. Nézze meg!

Rizzoli leült, és belepillantott a mikroszkópba. Egy hajszálat látott, amely vízszintesen keresztezte a tárgylemezt.

– Ez az a hosszú, barna hajszál, amit a dr. Yeager bokáját összekötő szalagon találtam – mondta Erin. – Ez az egyetlen szál ragadt bele. A többi mind rövid szőrszál volt az áldozat lábáról és egy hajszál a fejéről, amit a szájáról letépett szalagon találtam. Ez a hosszú, ez teljesen egyedi. És rejtély, hogyan kerülhetett oda. Nem passzol sem a férfi hajából vett mintához, sem a feleség fésűjében talált hajszálakhoz.

Rizzoli kicsit arrébb mozdította a tárgylemezt a mikroszkóp alatt, és tovább tanulmányozta a hajszálat.

– Biztosan emberi eredetű?

– Igen. Emberi hajszál.

– És miért nem lehet a tettes hajszála?

– Nézze meg jobban! Mondja el, mit lát!

Rizzoli elhallgatott, és megpróbált visszaemlékezni mindarra, amit a törvényszéki orvostanban tanult a hajvizsgálatról. Tudta, Erinnek jó oka van rá, hogy szisztematikusan végigvezesse őt a felfedezésen; hallotta a hangjából kicsendülő izgalmat.

– A hajszál göndör, íve nagyjából 0,1-0,2 fokos. És azt mondta, hogy a hossza huszonegy centiméter.

– Ez mind női hajszálra utal – mondta Erin. – Egy férfinak talán túl hosszú.

– A hossza az, ami érdekes lehet?

– Nem. A hossz önmagában még nem árul el semmit a nemről.
– Akkor mire kellene fokuszálnom?
– A hajszál tövére. A hajhagymára. Nem vesz észre valami érdekeset?
– Egyenetlennek tűnik. Egy seprű szálaihoz tudnám hasonlítani.
– Pontosan ezt a szót használnám én is. Seprűvégződésnek nevezzük. Kortikális, vagyis kérgi részből származó hajszálakra jellemző. A hajszál a fejbőrből szakadt ki. Ha megvizsgáljuk a hagymát, meg tudjuk állapítani, hogy a növekedés melyik stádiumában volt a hajszál. Meg merne kockáztatni egy kérdést?
Rizzoli a mikroszkópban megnézte a hajszál gumós végét, és látta, hogy hártyaszerűség feszül rajta.
– Valami átlátszó dolog veszi körül a hagymát.
– Egy epiteliális sejt – mondta Erin.
– Ez azt jelenti, hogy aktív fázisban volt.
– Így van. Maga a hajhagyma nem nagyon, de megduzzadt, tehát a hajszál növekedett. Éppen túl volt az aktív növekedési szakaszon. Ez az epiteliális sejt megadhatja nekünk a DNS-mintát.
Rizzoli felkapta a fejét, és Erinre nézett.
– Még mindig nem értem, mi köze ennek a zombikhoz.
Erin halkan felnevetett.
– Nem szó szerint értettem.
– Akkor hogyan?
– Nézze meg még egyszer a haj tövét, és induljon el lassan a hajvég felé!
Rizzoli ismét belenézett a mikroszkópba, és egy sötétebb részt vett észre.
– A színe nem egységes – mondta.
– Folytassa!
– Nem messze a hajhagymától feketébb. Ez mitől van?
– Ezt nevezzük disztális, vagyis a központtól távol eső hajhagymasávnak – magyarázta Erin. – Ott jelenik meg, ahol a faggyúmirigyek beérkeznek a tüszőbe. A faggyúmirigyek váladéka tartalmazza azokat az enzimeket, melyek egyfajta emésztési folyamat során lebontják a sejteket. Ez okozza a hagymához közeli rész megvastagodását és sötétedését. Ezt akartam megmutatni. Ezt a disztális sávot. Teljesen kizárja a lehetőséget, hogy a tettesé legyen. Valószínűleg neki is a ruhájára tapadhatott valahol, és onnan ragadt a szalagra. De az egészen biztos, hogy nem az ő fejéről származik.
– Miért nem?
– A disztális sáv megjelenése és a seprűvégződés egyaránt post mortem jelenség.
Rizzoli felkapta a fejét. Rámeredt Erinre.
– Post mortem?
– Igen. Elhalt fejbőrből származik. A rajta fellelhető változások jellegzetesen az elhalás utáni folyamatot mutatják. Amennyiben a maga gyilkosa nem a halálból feltámadt lény, ez a hajszál nem lehet az övé.
Pár pillanatig eltartott, amíg Rizzoli meg tudott szólalni.
– És mennyi időre van szükség a halál beállta után, hogy ezek a változások végbemenjenek?

– Ennyiből sajnos nem állapítható meg az időtartam. Bármikor kihullhatott az elhunyt fejbőréből a halál beállta után nyolc órától egészen hetekig. Ha évekre bebalzsamozunk egy testet, a szőrszálakon évek múltán is kimutathatóak ezek a jelek.

– És mi van, ha akkor tépik ki a hajszálat, amikor az ember még életben van? És egy kicsit úgy hagyják, nem nyúlnak hozzá? Ezek a változások akkor is végbemennek?

– Nem. Csak akkor, ha a halott fejbőrében marad a hajszál. A változások eléréséhez később kell kiszakítani a hajszálat, már a halál beállta után. – Erin tekintete találkozott Rizzoli döbbent pillantásával. – Az ismeretlen gyilkos a tett elkövetése előtt valamilyen módon érintkezett holttestekkel. Egy hajszál a ruhájára ragadt, és aztán a szalagra, amellyel megkötözte dr. Yeager bokáját.

Rizzoli halkan megszólalt:

– Van másik áldozata is.

– Ez is egy lehetőség. De én mondanék egy másikat. – Erin átment az egyik műszerhez, és egy darabka szigszalaggal tért vissza, amely a ragadós felével felfelé feküdt egy kis tálcán. – Ez a darab dr. Yeager csuklójára volt ragasztva. Szeretném UV-fény alatt megmutatni. Ott a kapcsoló a falon, kérem, kapcsolja le a villanyt.

Rizzoli lekapcsolta. A hirtelen támadt sötétségben Erin kis UV-lámpájának fénye mindent hátborzongatóan kékeszöldre festett. Sokkal kevesebb fényt bocsátott ki, mint a Crimescope, mellyel Mick dolgozott a Yeager-rezidencián, mégis, ahogy sugara végigpásztázta a szalagot, apró foltok tűntek fel. A tetthelyen hátrahagyott ragasztószalagok a nyomozók kincseskamrái. Hámsejtek, haj- és szőrszálak, ujjlenyomatok, még a tettes DNS-mintája is kideríthető a felhámból, amely a szalagra tapad. Az UV-fényben Rizzoli porszemeket és néhány rövid szőrszálat látott. A szalag egyik szélén pedig olyasmit, amiről nagyon úgy tűnt, mintha valamilyen rostokból álló minta szegélyezné.

– Látja, hogy azok a rostok a legszélén folyamatosak? – kérdezte Erin. – Végigfutnak a bokáról leszedett szalag szélén és ugyanígy a csukló szalagján is. Egészen olyan, mint valami kézműves minta.

– De nyilván nem az.

– Valóban nem. Amikor a szalagot ragadós oldalával odaragasztják valamihez, a szélek felveszik a mintáját, bármilyen felületre ragasztja is az ember. Ezek is ilyen rostok arról a felületről, amelyhez a tettes ragasztotta, vagy elég, ha csak érintkezett vele. Akármerre járunk, ezek a nyomok ránk ragadnak a környezetünkből. És később hátrahagyjuk őket egy másik helyszínen. Ahogy a maga tettese is. – Erin felkapcsolta a lámpát, és Rizzolinak pislognia kellett a hirtelen fényben.

– Miféle rostok ezek?

– Mindjárt megmutatom. – Erin kivette a lemezt a mikroszkóp alól, és betett a helyére egy másikat.

– Nézzen bele! Azonnal elmagyarázom.

Rizzoli belenézett a mikroszkópba, és egy C alakba görbült sötét rostot látott.

– Ez a rost a szalag széléről van – magyarázta Erin.

– Forró levegő segítségével szétválasztottam a különböző rétegeket. Ezek a sötétkék rostok a szalag széle mentén végig megtalálhatók. És most hadd mutassam meg a

keresztmetszetet. – Erin felemelt egy mappát, és kivett belőle egy fényképet. – Így néz ki elektronmikroszkóp alatt. Látja, hogy a szálnak deltaszerű alakja van? Olyan, mint egy apró háromszög. Gyárilag ilyen, hogy minél kevesebb koszt vegyen fel. Ez a háromszögalakzat tipikusan a szőnyegek rostjaira jellemző.

– Vagyis ember által készített anyag?

– Pontosan.

– És mi a helyzet a kettős sugártöréssel? – Rizzoli tudta, hogy amikor a fény végigpásztázza a szintetikus rostot, gyakran polarizálva tűnik elő két különböző felületen, mintha kristályon sütne át. Ezt nevezik kettős sugártörésnek. A rostok mindegyik típusának jellegzetes indexe van, amelyet polarizáló mikroszkóppal meg lehet mérni.

– Ennek a kék szálnak – válaszolta Erin – 0,063 az indexe.

– Ez valami sajátos index?

– Nejlon 6,6. Vagy egyszerűen csak nejlon. Általában szőnyegekhez használják, mert mindenféle szennyeződésnek ellenálló, rugalmas és tartós anyag. Jelen esetben ez azért is bizonyíték, mert a szál keresztmetszete és az infravörös spektrográf minta megegyezik az Antron nevű DuPont-készítménnyel, amelyet a szőnyeggyártásban használnak.

– És sötétkék? – kérdezte Rizzoli. – Ez nem az a szín, amit gyakran választanak az emberek otthonra. Inkább autókban található szőnyegekhez illik.

Erin bólintott.

– Ami azt illeti, ez az a szín, a nyolc-nulla-kettes kék, amit régóta az amerikai luxusautókhoz kínálnak. Például Cadillachez vagy Lincolnhoz.

Rizzoli hirtelen rájött, hogy hova fognak kilyukadni.

– Cadillacet halottaskocsinak szoktak használni.

Erin elmosolyodott.

– Lincolnt is.

Mindketten ugyanarra gondoltak: *olyasvalaki a gyilkos, aki holttestekkel foglalkozik.*

Rizzoli számításba vette, kik lehetnek azok az emberek, akik holttestekkel foglalkoznak. A rendőrök és az orvosok, akiket kihívnak az ismeretlen okok miatt elhunyt emberekhez. A patológus és az asszisztense. A balzsamozó és a halottkísérők. Az ember, aki megmosdatja és felöltözteti a holttesteket, hogy az elhunyt tisztességesen nézzen ki utolsó megjelenésekor. Az elhunyt sok élő ember kezén megy keresztül, mielőtt a sírba helyeznék, és ezeknek a nyomait mind magán viseli.

Ránézett Erinre.

– Az eltűnt asszony. Gail Yeager…

– Mi van vele?

– Az édesanyja a múlt hónapban halt meg.

JOEY VALENTINE FELADATA AZ VOLT, hogy az elhunytakat élővé varázsolja.

Rizzoli és Korsak a Whitney Temetkezési Vállalat egy jól megvilágított előkészítő szobájában állt, és nézte, ahogy Joey kinyitja Graftobian márkájú sminktáskáját. Belsejében alapozós üvegcsék, pirosítók és rúzsok sorakoztak. Külsőleg semmiben sem különbözött a színházakban használatos sminkkészletektől, de ezeket a krémeket és

rúzsokat arra használták, hogy életet leheljenek a halottak hamuszín bőrére. Elvis Presley bársonyos hangja hallatszott a rádióból, amint a „Love Me Tender”-t énekli, miközben Joey nyomott egy kis formázóviaszt a holttest kezére, hogy elfedje vele a karcolásokat, az infúziók és tűszúrások nyomait, valamint az érmetszéseket.

– Ez volt Mrs. Ober kedvenc zenéje – mondta munka közben, és olykor rápillantott három kifüggesztett fényképre, amelyek az asztal mellett lógtak. Rizzoli rájött, hogy a fényképek Mrs. Oberről készültek, habár az élő asszony, akit a fotók ábrázoltak, alig hasonlított a szürke és összetöpörödött testre, amelyen Joey éppen dolgozott. – A fia mondta, hogy Elvis-rajongó – mondta Joey. – Háromszor volt Gracelandben. Elhozta a kazettákat, hogy tudjam hallgatni, miközben a sminket készítem. Mindig próbálom a kedvenc zenéiket vagy dalaikat hallgatni közben. Segít, hogy jobban rájuk hangolódjam. Sokat elárul az emberről, hogy milyen zenét hallgat.

– És hogy néz ki egy Elvis-rajongó? – kérdezte Korsak.

– Tudja azt maga. Élénk rúzs. Hosszú haj. Nem hasonlít arra, aki például Sosztakovicsot hallgat.

– És milyen zenéket hallgatott Mrs. Hallowell?

– Nem igazán emlékszem.

– Alig egy hónapja, hogy dolgozott rajta.

– Igen, de nem mindig emlékszem a részletekre. – Joey befejezte a viaszozást. Átment az asztal elejéhez, és megállt, hogy onnan szemlélje munkáját, közben fejét a „You Ain’t Nothing But A Hound Dog” ritmusára mozgatta. Fekete farmerében és Martens bakancsában úgy festett, mint egy depresszióra hajlamos fiatal művész, aki a hófehér festővászon előtt áll. De az ő vászna a kihűlt test volt, festéke pedig a smink és a rúzs. – Véleményem szerint egy leheletnyi kell még a Bronz Hajnalpír pirosítóból – mondta, és kihúzta az említett üvegcsét a sminktáskából. A spatulával színeket kevert össze rozsdamentes acélpalettáján.

– Igen, pontosan ez kell a jó öreg Elvis-rajongónak. – Felvitte a színt az arcra, egészen felkente a haj tövéig, ahol ezüstös szálak kukucskáltak ki a fekete hajfesték alól.

– Talán emlékszik még, hogy miről beszélgetett Mrs. Hallowell lányával – mondta Rizzoli. Előhúzott egy fotót Gail Yeagerről, és megmutatta Joeynak.

– Mr. Whitneyt kéne kérdeznie. Legtöbbször ő intézi az ügyeket. Én csak asszisztens vagyok…

– De ön és Mrs. Yeager biztosan beszélt arról, hogyan sminkelje ki az édesanyját a temetésre. Mivelhogy ön dolgozott rajta.

Joey ránézett a fényképre.

– Emlékszem, nagyon kedves nő volt – mondta halkan.

Rizzoli kérdőn ránézett.

– Volt?

– Nézze, én is hallgatom a híreket. Nem gondolják, hogy Mrs. Yeager életben lehet még, ugye? – Joey Korsak felé fordult, aki épp az előkészítő szoba berendezését nézegette, és kihúzott pár fiókot.

– Hm… Nyomozó! Keres valamit?

– Nem. Csak azon tűnődtem, miféle cuccok lehetnek egy ilyen szobában. – Kihúzott egy fiókot. – Hé, ez itt hajsütő vas?

– Az. Megmossuk és ondoláljuk a hajukat. Elvégezzük a szükséges manikűrt. Mindent megteszünk, hogy a legjobban nézzenek ki.

– Úgy hallom, maga nagyon ért ehhez.

– Eddig mindenki meg volt elégedve a munkámmal.

Korsak felnevetett.

– És ezt személyesen meg is mondták magának?

– Úgy értem, a családok. Ők voltak megelégedve.

Korsak letette a hajsütő vasat.

– Mióta is dolgozik Mr. Whitneynél, hét éve?

– Nagyjából.

– Akkortájt fejezhette be a középiskolát.

– Először csak a halottaskocsikat mostam le. Az előkészítő szobát takarítottam. Fogadtam az éjszakai telefonhívásokat. Később Mr. Whitneynek segítettem a balzsamozásnál. És most, hogy már megöregedett, szinte mindent én csinálok.

– Akkor, gondolom, van engedélye a balzsamozáshoz, ugye?

Csönd állt be.

– Hm, nincs. Sosem folyamodtam engedélyért. Én csak segítek Mr. Whitneynek.

– És miért nem folyamodott? Pedig előléptették volna.

– Én így is örülök a munkámnak. – Joey visszafordult Mrs. Oberhez, akinek az arcára most halványpiros színt vitt fel. Szemöldökfésűért nyúlt, majd barnás színt vitt fel a megszürkült szemhéjra, és szerető gyengédséggel bánt az ecsettel. Abban az életkorban, amikor a legtöbb fiatalember alig várja, hogy belevethesse magát az életbe, Joey Valentine úgy döntött, hogy napjait a halottak társaságában szeretné eltölteni. Gondját viselte a kórházakból és szanatóriumokból ebbe a tiszta, fényes szobába érkezett testeknek.

Lefürdette és megtörölte őket, megmosta a hajukat, kifestette őket, hogy legalább az élet látszatát megadja nekik. Halkan mormolt, miközben a színt vitte fel Mrs. Ober arcára: – Csinos. Ó, igen, kimondottan csinos. Nagyszerűen fog kinézni…

– Szóval, Joey – szakította félbe Korsak. – Már hét éve dolgozik itt, igaz?

– Az előbb beszéltük meg, igen.

– És sosem érzett késztetést, hogy valamilyen igazolványt szerezzen?

– Miért kérdezi ezt folyton?

– Lehetséges, hogy azért, mert úgy gondolta, úgysem fog engedélyt kapni?

Joey megdermedt. Kezéből majdnem kiesett a rúzs. Nem szólt semmit.

– A jó öreg Mr. Whitney tud a maga priuszáról? – kérdezte Korsak.

Joey végre felnézett.

– Nem mondta el neki, ugye?

– Lehet, hogy el kéne. Hogy ő is tudja, mennyire megrémítette azt a szerencsétlen lányt.

– Csak tizennyolc éves voltam! Tévedés volt…

– Tévedés? Micsoda? Talán nem a megfelelő ablaknál leselkedett? Vagy nem a megfelelő lány után kémkedett?

– Együtt jártunk középiskolába! Ismertük egymást!

– Szóval maga csak olyan lányok ablakában leselkedik, akiket ismer? Mit csinált

még, amiről nem tudunk?

– Mondtam már, hogy tévedés volt!

– Sose surrant be senki házába? Sose ment be a hálószobájukba? Hogy elcsenjen valami kis apróságot, mondjuk egy melltartót vagy valamilyen vonzó fehérneműt?

– Jézusom. – Joey rámeredt a földön heverő rúzsra, amely az imént esett ki a kezéből. Úgy festett, mint aki mindjárt rosszul lesz.

– Tudja, a kukkolókat mindig csak egy hajszál választja el attól, hogy mást is megtegyenek – mondta tovább könyörtelenül Korsak. – Sokkal rosszabb dolgokat.

Joey odament a rádióhoz, és kikapcsolta. A csöndben, amely most rájuk zuhant, megállt háttal a nyomozóknak, és kinézett az ablakon az út túlsó oldalán fekvő temetőre.

– Maguk megpróbálják elcseszni az életemet.

– Nem, Joey. Csak próbálunk magával őszintén beszélni.

– Mr. Whitney nem tud róla.

– Nem is kell megtudnia.

– Hacsak?

– Hol volt vasárnap este?

– Otthon.

– Egyedül?

Joey felsóhajtott.

– Nézze, tudom, hogy mire akar kilyukadni. Tudom, mire készül. De mondtam már, alig ismertem Mrs. Yeagert. Az én szerepem csak annyi volt, hogy az anyjával törődjem. És jó munkát végeztem, tudja? Mindenki ezt mondta utána. Hogy milyen élethűnek látszik.

– Ugye nem bánná, ha kicsit körülnéznénk az autójában?

– Miért?

– Csak egy kicsit megvizsgáljuk.

– De igenis bánnám. De maguk úgyis meg fogják vizsgálni, nem igaz?

– Csakis a maga engedélyével. – Korsak kis szünetet tartott. – Mindig kettőn áll a vásár.

Joey továbbra is csak bámult ki az ablakon.

– Éppen temetnek valakit – mondta halkan. – Látják azt a sok limuzint? Már gyerekkoromban is imádtam nézni a szertartást. Annyira gyönyörű. Annyira méltóságteljes. Ez az egyetlen dolog, amit az emberek még mindig jól csinálnak. Amit még nem rontottak el. Nem úgy, mint az esküvőt, ahol mindenféle hülye dolgot kitalálnak. Hogy kiugranak egy repülőből meg ilyenek. Vagy hogy a tévében mondják ki a boldogító igent. A temetéseken még mindig tiszteletet mutatunk a másik iránt…

– A kocsikulcsot, Joey.

Joey végre elfordult az ablaktól, és az egyik fiókhoz sétált. Kihúzta, belenyúlt, kivette a kulcscsomót, és Korsak kezébe adta.

– A barna Honda az enyém.

Rizzoli és Korsak a parkolóban állt, és Joey csomagtartójának sötétszürke szőnyegét nézte.

– A fenébe! – csapta le dühösen Korsak a csomagtartó ajtaját. – De még nem vé-

geztem a fickóval.

– Nincs bizonyítéka ellene.

– Látta a cipőjét? Szerintem pont negyvenhármas. És a halottaskocsiban is tengerészkék volt a szőnyeg.

– Mint ahogy ezernyi másik kocsiban is! Ezek még nem bizonyítják, hogy ő az emberünk.

– Hát, az mindenesetre biztos, hogy nem az öreg Mr. Whitney a tettes. – Joey főnöke, Leon Whitney hatvanhat éves volt. – Nézze, a tettes DNS-mintáját már ismerjük – mondta Korsak. – Már csak Joey mintájára van szükségünk.

– És mire számít, hogy majd beleköp magának egy kis nyálmintát egy bögrébe?

– Ha meg akarja tartani az állását, igen. Pitizni fog érte.

Rizzoli átnézett az úton, amely fölött vibrált a levegő a hőségtől, és elnézte a temetőt, ahol a szertartás résztvevői méltóságteljesen kanyarogtak a kijárat felé. Ha a halottat eltemetik, az élet megy tovább. Akármilyen tragédia történt is, az élőknek tovább kell lépniük. *Ahogy nekem is.*

– Nem pazarolhatunk erre több időt – mondta Korsaknak.

– Tessék?

– Nekem megvannak a saját ügyeim. És nem hiszem, hogy a Yeager-ügy bármilyen kapcsolatban lenne Warren Hoyttal.

– Három nappal ezelőtt még nem ezt gondolta.

– Hát, akkor tévedtem. – Rizzoli átvágott a parkolón a kocsijához, kinyitotta az ajtaját, és letekerte az ablakokat. Megcsapta a kocsiból kiáramló forró levegő.

– Most megbántottam vagy mi? – kérdezte Korsak.

– Nem.

– Akkor miért menekült el?

Rizzoli beszállt az autóba. Az ülés a nadrágon keresztül is égette.

– Ráment az elmúlt évem, hogy túltegyem magam a Sebészen – mondta végül. – Most már el kell engednem. Nem szabad az ő keze nyomát látnom mindenben, ami elém kerül.

– Tudja, sokszor a megérzéseink súgják a legjobbat. Hogy mit kell tennünk.

– Sokszor pedig nem többek annál, amik. Csak érzések, nem pedig tények. Egy zsaru ösztönös megérzései sem tévedhetetlenek. Különben is mi az ördög az, hogy ösztön? Hányszor fordult már elő, hogy a megérzés teljesen rosszat súgott? – Rizzoli a műszerfal felé fordult. – Túlságosan sokszor.

– Szóval, akkor nem sértettem meg?

Rizzoli becsapta a kocsi ajtaját.

– Nem.

– Biztos?

Rizzoli a nyitott ablakon kinézett Korsakra. A férfi hunyorgott a napfénytől, csak vékony rés látszott bozontos szemöldöke alatt. A felmeredő fekete szőrszálak egészen befedték a karját, és úgy állt ott, mint egy görnyedt gorilla. Nem, nem bántotta meg. De ő nem tudott úgy ránézni, hogy ne érezzen egy kis undort.

– Egyszerűen nincs több időm ezzel foglalkozni – mondta végül. – Tudja, hogy van ez.

MIUTÁN VISSZATÉRT AZ ÍRÓASZTALÁHOZ, a felhalmozódott papírmunkát nézte át. A kupac tetején a repülős potyautas mappája volt, akinek személyazonosságát azóta sem sikerült kideríteni, és akinek szétzúzott teste még mindig a törvényszéki orvosok rendelőjében hevert. Túl sokáig elhanyagolta az áldozatot. De miközben kinyitotta a mappát, és megnézte a boncoláson készült felvételeket, gondolatai még mindig a Yeager-ügy körül forogtak, és a férfira gondolt, akinek egy halott ember hajszála ragadt a ruhájára. Átnézte a Logan repülőtér indulási és érkezési táblázatát, de közben Gail Yeager arcát látta maga előtt, amint a fésülködőasztalon levő fényképről mosolyog rá. Visszaidézte a nőket ábrázoló fényképek hosszú sorát, melyeket egy évvel ezelőtt annak a szobának a falára ragasztgattak ki, ahol a Sebész-gyilkosság nyomozását vezették. Azok a nők is mosolyogtak, s olyan pillanatban örökítették meg őket, amikor bőrük még meleg volt, amikor az élet fénye még nem hunyt ki szemükben. Nem tudott úgy Gail Yeagerre gondolni, hogy ne jussanak eszébe azok az áldozatok, akik előtte haltak meg.

Azon gondolkozott, vajon Gail köztük van-e már.

A személyhívója rezegni kezdett az övén, mintha elektromos ütés érte volna. Egy nagyobb előrelépés a nyomozásban felrázná a napját. Felvette a telefont.

Egy perccel később kisietett az épületből.

ÖT

A SÁRGA LABRADOR MÁR-MÁR HISZTÉRIKUSAN izgatott volt a mellette álló rendőrök látványától. Ficánkolt és ugatott, póráza egy fához kötve. A kutya sovány, de izmos, középkorú gazdája futónadrágban ült mellette egy nagy sziklán, arcát a tenyerébe temette, s nem törődött kutyája figyelemért esedező szűkölésével.

– A tulaj neve Paul Vandersloot. A River Streeten lakik, egy mérföldre innen – mondta Gregory Doud felügyelő, aki biztosította a helyszínt, és már ki is feszítette a rendőrségi szalagot a fák köré.

A városi golfpálya szélén álltak, és a Stony Brook rezervátum erdejébe bámultak, amely a golfpályát övezte. Noha Boston déli határának legszélén feküdt, mégis körülvették a külvárosi házak. De a Stony Brook nagyjából kétszáz hektárnyi területét erdős hegyek és völgyek, sziklarétegek, nádassal kerített mocsarak borították. Télen sífutók élvezték a park tíz mérföld hosszú ösvényeit, nyáron kocogók találtak menedéket az erdei csendben.

Ahogy Mr. Vandersloot is, míg a kutyája el nem vezette ahhoz, ami a fák között feküdt.

– Azt mondja, minden délután kijön ide, hogy megfuttassa a kutyáját – mondta Doud. – Általában először felmegy a keleti Boundary Road ösvényig az erdőben, majd a golfpálya belső határvonalát követve tér ide vissza. Ez hat kilométeres séta. Azt mondja, mindvégig pórázon tartja a kutyát. De ma elszökött. Felfelé tartottak az ösvényen, amikor a kutya nyugat felé vette az irányt, befelé az erdőbe, és nem akart visszajönni. Vandersloot ment utána, próbálta elkapni. Majdnem hasra esett a holttestben. – Doud ránézett a kocogóra, aki még mindig a sziklán kuporgott. – Rögtön hívta a 911-et.

– Mobilt használt?

– Nem, asszonyom. Fülkéből telefonált a Thompson Centertől. Én két óra húsz körül érkeztem ki. Vigyáztam, hogy ne érjek hozzá semmihez. Csak annyira sétáltam be az erdőbe, hogy ellenőrizzem, tényleg holttestet talált-e. Úgy negyven méter után már éreztem a szagát. Újabb negyven méter után már láttam is. Kijöttem, és biztosítottam a helyszínt. A Boundary Road mindkét végét lezártam.

– És mikor érkeztek ide a többiek?

– Sleeper és Crowe nyomozó három körül érkezett meg. Az orvosok nagyjából fél négykor. – Egy pillanatra elhallgatott. – Nem számítottam rá, hogy ön is jönni fog.

– Dr. Isles hívott.

– Úgy sejtem, akkor most mindenki a golfpálya mellett fog parkolni, ugye?

– Sleeper nyomozó rendelte így. Nem akarja, hogy látsszanak járművek az

Enneking Parkway felől. Így nem figyel fel ránk a nyilvánosság.

– A média kiszagolta már?

– Nem, asszonyom. Vigyáztam, hogy ne rádión adjam le. Én is a fülkét használtam.

– Helyes. Ha szerencsénk van, talán egyáltalán nem fogják kiszimatolni.

– Ajaj – mondta Doud. – Lehet, hogy megérkezett az első sakál?

Sötétkék Marquis gördült át a golfpálya füvén, és leparkolt az orvosi kocsi mellett. Egy ismerősen túlsúlyos alak közeledett, gyér haja alatt csillogott a feje búbján az izzadságtól.

– Ő nem riporter – mondta Rizzoli. – Őt vártam.

Korsak odaért melléjük.

– Tényleg azt gondolja, hogy a nő az? – kérdezte.

– Dr. Isles szerint nagy az esélye. Ha így van, akkor az ügy már a bostoni körzetre is tartozik. – Doudra nézett. – Honnan tudjuk úgy megközelíteni a helyszínt, hogy ne sétáljunk bele semmilyen fontos nyomba?

– Mehetnek nyugodtan kelet felől. Sleeper és Crowe már lefilmezte a helyszínt. A lábnyomok és a vonszolás nyomai mind a másik irányból jönnek, az Enneking Parkway felől. Csak menjenek a szag után.

Rizzoli és Korsak átbújt a rendőrségi szalag alatt, és bement az erdőbe. Ez a bokrokkal sűrűn benőtt rész olyan volt, mint egy őserdő. Próbálták a hegyes ágak elől védeni a fejüket, s nadrágjukba vadszeder indái akadtak. Megtalálták a Boundary Roadot, és rögtön észrevettek egy rendőrségi szalagdarabot, amely a fákhoz kötve zizegett és rezgett a széltől.

– A kocogó ezen az ösvényen futott, amikor a kutyája megszökött tőle – mondta Rizzoli. – Úgy tűnik, Sleeper hagyott nekünk irányjelzőt.

Átvágtak az ösvényen, és a másik oldalon ismét bevetették magukat az erdőbe.

– Te jó ég. Azt hiszem, már érzem is – mondta Korsak.

Még mielőtt meglátták volna a testet, már hallották a legyek baljóslatú zümmögését. Száraz gallyak ropogtak a lábuk alatt ijesztő géppisztolyhangon. A fák között megpillantották Sleepert és Crowe-t, ahogy az undortól eltorzult arccal hessegetik maguk körül a legyeket. Dr. Isles lehajolt, fekete haja meg-megcsillant a beszűrődő napfényben. Ahogy közelebb értek, már látták is, mivel foglalkozik éppen.

Korsak megdöbbent nyögést hallatott.

– A francba. Ezt nem kellett volna látnom.

– Üvegtesti folyadék – mondta meggyőző hangon Isles. – Segíteni fog a halál időpontjának meghatározásában.

A halál idejét nehéz lesz megállapítani, gondolta Rizzoli, miközben az előtte heverő meztelen testet nézte. Isles ráfordította már a lepelre, és most arccal felfelé feküdt, szeme kidudorodott a koponyára száradt szövetmaradványokból. Egy nyaklánc körben felhorzsolta a torok bőrét. A hosszú, szőke haj szalmaként tapadt össze a koponyán. A gyomor felpuffadt, és a hason feszülő bőr epezöld színben játszott. A vérfoltos, fehér bőrt a vénák fekete folyóként szelték át. De az összes szörnyűség semmiségnek tűnt ahhoz képest, amit Isles éppen csinált. A szemet körülvevő hártya a test legérzékenyebb felülete; egy szál szempilla vagy a legapróbb porszem, ami a szemhéj

alá kerül, rendkívüli kényelmetlenségeket tud okozni. Érthető hát, miért rezzent össze Rizzoli és Korsak, amikor végignézte, hogy Isles beleszúr a szemgolyóba egy húszas tűvel. Lassan felszívta az üveges folyadékot.

– Tisztának és használhatónak tűnik – mondta elégedetten. Betette a fecskendőt egy hűtőtáskába, aztán talpra állt, és fejedelmi pillantással végigmérte a holttestet és környékét. – A máj hőmérséklete csak két fokkal hidegebb a tényleges hőmérsékletnél – mondta. – És nem találtam rovaroktól vagy egyéb állatoktól származó roncsolásra utaló jeleket. Nem régóta fekszik itt.

– Itt ölték meg? – kérdezte Sleeper.

– A sápadtságból arra következtetek, hogy arccal felfelé fordulva halt meg. Látja, hogy mennyivel sötétebb a hátsó részen, ahová a vér összegyűlt? De arccal a föld felé fordítva találtak rá.

– Idehozták.

– Kevesebb, mint huszonnégy órája.

– Úgy tűnik, mintha sokkal régebben halott lenne – mondta Crowe.

– Igen. Petyhüdt, és erősen felpuffadt. A bőr egy ideje már megereszkedett.

– Az ott orrvérzés jele? – kérdezte Korsak.

– Csak odaszáradt vér, ami elkezdett kitisztulni a testből. A folyadékok ilyenkor kipréselődnek a belül keletkezett gázok miatt.

– A halál ideje? – kérdezte Rizzoli.

Isles hallgatott, pillantása elidőzött egy kicsit a groteszk módon megdagadt női testen, amelyről azt gondolták, hogy Gail Yeager holtteste. Legyek zsongtak körülötte, megtörték a csendet mohó zümmögésükkel. A hosszú, szőke hajat kivéve nagyon kevés olyasmi látszott a testből, ami emlékeztethetett a fényképeken látott nőre. A nőre, aki valaha mosolyogva fordultak meg a férfiak. Nyugtalanító figyelmeztetés, hogy a szépség és a rútság ugyanúgy megsemmisül, a baktériumok és a rovarok nem tesznek különbséget a bomló testek között.

– Nem tudom megmondani – mondta Isles. – Még nem.

– Több mint egy napja? – erősködött Rizzoli.

– Igen.

– Vasárnap este rabolták el. Elképzelhető, hogy azóta halott?

– Négy napja? A hőmérséklettől függ. A rovarok kártevésének nyomaiból arra következtetek, hogy a testet valahol házon belül tartottak egészen mostanáig. Megvédték a környezettől. Egy légkondicionált szoba lelassítja a bomlást.

Rizzoli és Korsak egymásra nézett, és mindketten ugyanazt a gondolatot olvasták ki a másik szeméből: miért várt ilyen sokáig a tettes, hogy megszabaduljon a már bomlásnak indult holttesttől?

Sleeper nyomozó adó-vevője recsegni kezdett, Doud hangja hallatszott belőle.

– Frost nyomozó most érkezett meg. És a helyszínelő egység is itt van. Készen állnak a fogadásukra?

– Készen állunk – mondta Sleeper. Már most kimerültnek látszott, a hőség kiszívta az erejét. Ő volt a legidősebb nyomozó az egységben, alig öt éve volt hátra a nyugdíjig, és nem nagyon akart bizonyítani mások előtt. Ránézett Rizzolira.

– Az ösvény vége tartozik a mi fennhatóságunk alá. Maga együtt dolgozik a new-

toni rendőrséggel, ugye?

Rizzoli bólintott.

– Hétfő óta.

– Ezek szerint maga fogja vezetni a nyomozást?

– Így van – mondta Rizzoli.

– Hé! – tiltakozott Crowe. – Mi értünk először a helyszínre.

– Az emberrablás Newtonban volt – emlékeztette Korsak.

– De a holttestet itt találták meg, Bostonban! – vágott vissza Crowe.

– Jézusom – szólt közbe Sleeper. – Mi értelme van ezen vitatkozni?

– Ez az én ügyem – zárta le a vitát Rizzoli. – Én fogom vezetni. – Kihívóan nézett Crowe-ra. Arra számított, hogy a férfi szembeszáll vele, ahogy máskor. Látta, hogy szája gunyoros félmosolyra húzódik.

Sleeper beleszólt az adó-vevőbe:

– Rizzoli nyomozó vezeti mostantól a nyomozást. – Ránézett Rizzolira. – Készen áll az egység fogadására?

Rizzoli felpillantott az égre. Délután öt óra volt, és a nap már kezdett eltűnni a lombok mögött.

– Küldjék őket, amíg van elég fény a munkához.

A külső bűnügyi helyszín, ahol egyre gyorsabban tűnik el a fény, nem tartozik a különösebben kedvelt helyek közé. Az erdővel körülvett helyszínen a vadállatok sötétedéskor előjönnek, szétmarcangolják és elhordják a maradványokat. Az eső elmossa a vért meg az ondót, és a szél elfújja a szöveteket. Nincs a közelben sem ajtó, sem zárt helyiség, hogy elszigeteljék az arra járókat, így a területre könnyedén bejuthatnak a kíváncsiskodók. Rizzolit sürgető érzés fogta el, hogy a helyszínelők máris kezdjék el munkájukat. Hoztak magukkal fémdetektorokat meg sasszemet. És zsákot, amelybe a bizonyítékokat gyűjtik majd össze, mint groteszk kincseket.

Mire Rizzoli kiért a golfpályához, már ragadt az izzadságtól, és karja elfáradt a szúnyogokkal való hadakozásban. Megállt, hogy kisöpörje hajából a beleragadt leveleket, és közben észrevett egy hirtelenszőke, öltönyt, nyakkendőt viselő férfit, aki a törvényszékiek furgonja mellett állt, füléhez mobiltelefont szorítva.

Odament a helyszínt biztosító Doud felügyelőhöz.

– Ki az az öltönyös fickó? – kérdezte.

Doud a mutatott irányba nézett.

– Az ott? Azt mondta, az FBI-tól jött.

– Micsoda?

– Felmutatta a jelvényét, és megpróbált elmenni mellettem. Mondtam neki, hogy ezt magával kell megbeszélnie. Nem tűnt túl boldognak.

– De mit keres itt egy FBI-ügynök?

– Ne tőlem kérdezze.

Rizzoli elnézte egy pillanatig a férfit. Zavarta, hogy egy szövetségi ügynök megjelent. A nyomozás vezetőjeként nem örült neki, hogy belemaszatolnak a területébe, márpedig ez a harcias megjelenésű, öltönyös ember pontosan úgy festett, mint aki már át is vette az irányítást. Odasétált hozzá, ám a férfi mindaddig tudomást sem vett a jelenlétéről, amíg mellé nem ért.

– Elnézést – mondta Rizzoli. – Ha jól értettem, az FBI-tól jött.

A férfi becsukta mobilját, és szembefordult vele. Erős, határozott arca volt, tekintete hidegen távolságtartó.

– Jane Rizzoli nyomozó vagyok, én vezetem az ügyet – mondta Rizzoli. – Megnézhetem az igazolványát?

A férfi kihúzta zakója zsebéből a jelvényt. Amíg Rizzoli tanulmányozta, magán érezte a férfi tekintetét. Nem tetszett neki ez a néma felmérés, és nem tetszett az sem, hogy a férfi úgy áll mellette, mintha ő felügyelné a helyszínt.

– Gabriel Dean ügynök – mondta Rizzoli, és visszaadta a jelvényt.

– Úgy van.

– Megkérdezhetem, mit keres itt az FBI?

– Nem is tudtam, hogy ellenfelek vagyunk.

– Mondtam én ilyet?

– Határozottan érezteti velem, hogy nem kellene itt lennem.

– Az FBI nem nagyon szokott megjelenni a bűnügyi helyszíneinken. Kíváncsi lennék, ez esetben miért tettek kivételt.

– Jelentést kaptunk a newtoni rendőrségtől a Yeager-gyilkosság ügyében. – Ez nem volt teljes felelet, túl sok kimaradt belőle, és a férfi figyelte, hogy Rizzoli bekapja-e a csalit. A visszatartott információ a hatalom megnyilvánulása, és Rizzoli rögtön megértette, mire megy ki a játék.

– Feltételezem, mindennapos dolog maguknál, hogy jelentéseket kapnak.

– Így van.

– Minden egyes gyilkosságról, igaz?

– Híresek vagyunk erről.

– Mi teszi ezt az ügyet különlegessé?

A férfi továbbra is ugyanazzal a távolságtartó pillantással nézett rá.

– Gondolom, az áldozatok meg tudnák mondani.

Rizzoliban fellobbant a düh, de palástolta.

– A holttestet alig pár órája találták meg – mondta. – Gyanúsan hamar odaért magukhoz az információ.

Alig látható mosolyra rándult a férfi szája.

– Eléggé jól informáltak vagyunk, nyomozó. És értékelnénk, ha folyamatosan tájékoztatna minket az ügy állásáról. A boncolás eredményéről. A használható bizonyítékokról. Az összes szemtanú vallomásának másolatát…

– Ez rengeteg papírmunka.

– Tisztában vagyok vele.

– És mindenről tudni szeretne?

– Igen.

– Van erre valami különös indoka?

– Egy gyilkosság és emberrablás nem érdekelhet minket? Szeretnénk figyelemmel kísérni az ügyet.

Ezt olyan határozottan mondta, hogy Rizzoli egy pillanatig sem habozott, és feltett egy provokatív kérdést:

– És mikorra tervezik, hogy kivezénylik a kommandót?

– Ez továbbra is az ön ügye. Csak azért vagyok itt, hogy segítsek.

– Még akkor is, ha nincs szükségem a segítségére?

A férfi pillantása átsiklott az erdőből kibukkanó két helyszínelő orvosra, akik hordágyon hozták és betették a furgonba a maradványokat.

– Tényleg ennyit számít, hogy kik dolgoznak az ügyön? – kérdezte Dean. – Csak addig kell együttműködnünk, amíg el nem kapják.

Nézték, ahogy a furgon elhajt, és magával viszi a már eddig is meggyalázott testet, hogy a fényesen megvilágított boncasztalon tovább gyalázzák. Gabriel Dean válasza eszébe juttatta Rizzolinak, mennyire felesleges azon vitatkozni, hogy kinek az ügye. Gail Yeager számára teljesen közömbös, hogy ki fogja el a gyilkosát. Neki csak az igazság számít, akárki hirdeti is ki. Az igazság az, amivel Rizzoli tartozik neki.

De még élénken élt benne a csalódás érzése, amikor végig kellett néznie, ahogy kollégái átvették az ügyét, amelybe kemény munkát fektetett. Többször is előfordult, hogy egy férfi elébe vágott, hogy átvette az irányítást egy olyan ügyben, amelyet lépésről lépésre, kemény, kitartó és alapos munkával ő épített fel. Nem fogja megengedni, hogy most is ez történjen.

– Értékelem a Nyomozóiroda felajánlását – mondta végül. – De pillanatnyilag nem áll szándékomban elfogadni a segítséget. Rajta vagyunk az ügyön, és tökéletesen kézben tudom tartani az irányítást. Értesíteni fogom, ha szükség lesz magára. – Azzal megfordult, és otthagyta Deant.

– Attól tartok nem értette meg a helyzetet – szólt utána a férfi. – Mostantól egy csapatban dolgozunk.

– Nem emlékszem, hogy kértem volna az FBI segítségét.

– Marquette hadnaggyal, az egységének a vezetőjével tisztáztunk mindent. Óhajtja személyesen is ellenőrizni? – Előhúzta a telefonját.

– Van saját telefonom, ne fárassza magát.

– Azt tanácsolom, hívja fel. És akkor nem kell tovább futnunk ezeket a felesleges köröket.

Rizzoli elámult, hogy mennyire könnyedén veszi az akadályokat a férfi. Máris csatlakozott az ügyhöz. És ámult azon is, hogy milyen jól mérte fel az első pillanatban: nem az a fajta ember, aki csendben meghúzza magát valahol oldalt.

Előhúzta a telefonját, és tárcsázta a számot. Még mielőtt Marquette felvehette volna, Doud felügyelő hangját hallotta.

– Sleeper nyomozó keresi magát – mondta Doud, és átadta az adó-vevőt.

– Itt Rizzoli.

A sercegés mellett Sleeper hangját hallották:

– Vissza kellene jönnie ide.

– Mit találtak?

– Öö… Jobb lesz, ha saját szemével nézi meg. Nagyjából ötven méterre vagyunk észak felé onnan, ahol a másikat találták.

A másikat?

Rizzoli visszalökte Doudnak az adó-vevőt, és bevetette magát az erdőbe. A nagy sietségben nem vette észre, hogy Gabriel Dean követi. Amikor hallotta a háta mögött a gallyak ropogását, csak akkor fordult hátra, és vette észre, hogy a férfi ott van a

nyomában mogorván és hajthatatlanul. Rizzolinak nem volt türelme vitába szállni vele, így hát nem szólt semmit, csak megfordult, és folytatta az utat.

A fák között észrevette a zord körben álló férfiakat, akik lehajtott fejjel álltak, mint a gyászolók. Sleeper megfordult és észrevette.

– Éppen befejezték az első átfésülést a fémdetektorral – mondta. – A helyszínelők már visszafelé tartottak a golfpályához, amikor a műszer jelzett.

Rizzoli bement a férfiak gyűrűjébe, és leguggolt, hogy közelebbről megvizsgálhassa, mit találtak.

A fejet leválasztották a testről, és külön feküdt a szinte teljesen lecsupaszított csontváztól. A piszkos fogsorból, mintha kalózfog volna, aranykorona fénylett ki. Nem látott se ruhákat, se szövetdarabokat, csak csontvázat és rajta az itt-ott megmaradt inas, rothadó húscafatokat. A levelek hosszú, barna hajszálakból álló csomóba tapadtak, ebből lehetett sejteni, hogy az áldozat nő.

Rizzoli nézte a csontvázat, és mellette az erdei talajt vizsgálta. Szúnyogok lepték el az arcát, és szívták a vérét, de észre sem vette a csípéseiket. Csak a lehullott faleveleket meg ágakat látta, és a szinte áthatolhatatlanul sűrű aljnövényzetet. Ezt az erdei rejtekhelyet, amely számára már csak iszonyatot jelentett.

Vajon hány nő fekszik még ebben az erdőben?

– Ez a gyűjtőhelye.

Rizzoli megfordult, és ránézett Gabriel Deanre. A férfi néhány lépéssel arrébb guggolt, kesztyűs kezével a talajt borító leveleket vizsgálta. Rizzoli azt sem vette észre, hogy a férfi mikor húzott kesztyűt. Felálltak, és tekintetük találkozott.

– A tettes már használta ezt a helyet – mondta Dean. – És elképzelhető, hogy újra használni fogja.

– Ha nem ijesztjük el.

– És ez benne a nehéz. Titokban kell tartanunk. Ha nem ijeszti meg, akkor van rá esély, hogy visszajön. Nem feltétlenül azért, hogy hozzon egy másik holttestet, hanem csak megnézni ezeket. Hogy újra átélje a tettét.

– Maga a viselkedéstani egységtől van, jól sejtem?

Dean nem válaszolt, csak megfordult, és végigmérte a körben álló embereket.

– Ha sikerül kizárnunk a sajtót, akkor lehet esélyünk. Ezért mostantól teljes hírzárlatot rendelünk el.

Rendel*ünk.* Ezzel az egy szótaggal máris a partnerévé lépett elő, és együtt kell dolgozniuk, habár ezt ő sosem kérte, és pláne nem egyezett bele. És most mégis itt áll mellette egy férfi, és parancsokat osztogat. Különösen megalázóvá tette a helyzetet, hogy mindenki hallotta a beszélgetésüket, és megértették, hogy az ő hatáskörébe más is belépett.

Egyedül Korsak merte feltenni szokásos szókimondásával a kérdést.

– Elnézést, Rizzoli *nyomozó* – kérdezte –, de kit is tisztelhetünk az úrban?

– FBI – mondta Rizzoli, tekintetét Deanbe fúrva.

– Elmagyarázná valaki, hogy mikor is lett ebből szövetségi ügy?

– Nem lett – mondta Rizzoli. – Dean ügynök éppen távozni készül. Valaki megmutatná neki az utat?

Egy pillanatra egymásra néztek. Aztán a férfi biccentett egyet, csendesen tudomá-

sul véve, hogy ezt a kört Rizzoli nyerte.

– Megtalálom az utat – mondta. Megfordult, és elindult a golfpálya felé.

– Mi van ezekkel az ügynökökkel? – kérdezte Korsak. – Mindig azt hiszik magukról, hogy a világ urai. Mi köze ehhez a Nyomozóirodának?

Rizzoli még mindig azt a pontot nézte, ahol Dean szürke alakja eltűnt a fák között.

– Bárcsak tudnám!

MARQUETTE HADNAGY FÉLÓRA MÚLVA ért ki a helyszínre.

Rizzoli a nagykutyák jelenlétét szerette a legkevésbé. Nem szívelte, ahogy a magas rangú tisztek a háta mögül nézik, min dolgozik éppen. De Marquette nem avatkozott bele, egyszerűen csak megállt a fák között, és csendben szemlélte a helyszínt.

– Hadnagy – üdvözölte Rizzoli.

Az egy kurta biccentéssel viszonozta.

– Rizzoli.

– Mi a helyzet a Nyomozóirodával? Kiküldtek egy ügynököt, és teljes együttműködésre számítanak.

A hadnagy bólintott.

– Az rendőrfőnöktől jött a kérés.

Ezek szerint legfelül hagyták jóvá: a rendőrfőnök hivatalában.

Elnézte, ahogy a helyszínelők összepakolják ládáikat, és visszamennek az autóhoz. Habár bostoni körzetben voltak, a Stony Brook rezervátum olyan elszigetelt volt, mintha az erdő legmélyén lennének. A szél felkavarta a leveleket, ami az elmúlás érzetét keltette. Rizzoli a fák között látta a sötétben megcsillanó rendőrségi kordont és Barry Frostot, aki leszedte a fára kötözött szalagokat, és eltüntetett minden arra utaló nyomot, hogy a rendőrség itt járt. Ma éjjel megkezdődik a megfigyelés: a tettest a gyötrő vágyakozás talán visszahajtja majd ebbe a magányos, fákkal borított temetőbe.

– Ezek szerint nincs választásom? – kérdezte Rizzoli. – Együtt kell működnöm Dean ügynökkel.

– Biztosítottam a rendőrfőnöki hivatalt, hogy ez így lesz.

– És mi köze van a Nyomozóirodának az ügyhöz?

– Kérdezte Dean ügynököt?

– Mintha ahhoz a fához beszéltem volna. Semmire nem kaptam választ. Ami azt illeti, nem tesz boldoggá ez a hír. Nagyon nem. Kötelességünk őt mindenről tájékoztatni, ő meg csak ránk telepszik, és semmibe nem avat be.

– Talán csak nem a megfelelő módon próbált közeledni hozzá.

Rizzolit hirtelen elöntötte a harag. Megértette, hogy mire céloz burkoltan a hadnagy: *azért veled is nehezen lehet boldogulni, Rizzoli. Folyton rendreutasítasz mindenkit magad körül.*

– Találkozott már valaha Dean ügynökkel? – kérdezte végül Rizzoli.

– Nem.

– Szerencséje – nevetett fel gúnyosan.

– Nézze, majd meglátom, mit tehetek. Egyelőre próbáljon meg együttműködni vele, rendben?

– Valaki talán az ellenkezőjét állította?

– A telefon állította. Hallottam, amikor elküldte a helyszínről. Ezt nem nevezném együttműködő magatartásnak.

– Beleszólt a munkámba. És biztosan még jobban is beleszólt volna, ha nem tisztázom vele a szabályokat akkor és ott. Engem bíz meg az üggyel, vagy őt?

Kis szünet.

– Magát.

– Bízom benne, hogy az információ Dean ügynökhöz is el fog jutni.

– Gondoskodom róla. – Marquette megfordult, és az erdő felé nézett. – Szóval már két maradványt találtak odabent. Mindkettő női?

– Ha a csontváz méretéből és a hajcsomókból indulunk ki, a második is feltételezhetően női maradvány. Nincs mellette semmilyen ruhanemű. A halál beálltát követő károsodás észrevehető, de nem állapítható meg a halál oka.

– És biztos, hogy nincs több halott az erdőben?

– A nyomozókutyák nem találtak mást.

Marquette felsóhajtott.

– Hála istennek.

Rizzoli személyhívója rezgett. Megnézte a kijelzőt, és i felismerte a telefonszámot. A törvényszéki orvos szakértő.

– Ugyanaz, mint múlt nyáron – mormolta Marquette, miközben még mindig az erdőt nézte. – A Sebész is ilyenkor kezdett gyilkolni.

– A hőség – mondta Rizzoli, és a telefonja után nyúlt. – Az csalja elő a szörnyetegeket.

HAT

A SZABADSÁGOT TARTOM A KEZEMBEN.

Egy apró, ötszögű pirula alakjában, oldalán MSD 97 felirattal. Decadron, négy milligramm. Milyen bájos formája van: nem unalmas korong vagy henger alakú, mint a többi gyógyszer. Ez a forma beindítja az ember fantáziáját, és különböző képek villannak fel bennem: elképzelem, ahogy a Merck Gyógyszergyár fejesei ülnek az asztal körül, és kérdezgetik egymást: „Hogyan tehetjük ezt a pirulát azonnal felismerhetővé?" És az eredmény ez az ötoldalú szépség, amely úgy hever a tenyeremben, mint egy parányi ékszer. Idáig őrizgettem, elrejtettem a matracom egyik szakadásában, és vártam, hogy mikor jön el az idő, amikor felhasználhatom a varázsát.

Vártam a jelre.

Felhúzott lábbal, a falnak dőlve ülök a priccsen, térdemhez könyvet támasztok. A biztonsági kamera csak azt látja, hogy egy szorgalmas fogoly William Shakespeare összes műveit *olvassa. Nem láthat át a könyv kemény fedőlapján. Nem láthatja, mit tartok a kezemben.*

Odalent, a társalgóban reklám harsog a tévéből, és pingponglabda pattogása hallatszik, amint egyik térfélről a másikra ütik. Ismét egy izgalmas délután a C blokkban. A hangosbemondó egy órán belül elrendeli a takarodót, és az emberek sorra felmennek majd a cellájukba, cipőjük hangosan csattog a fémlépcsőn. Mindegyikük szépen bemegy a ketrecébe, mint engedelmes patkány, belenyugodva, hogy a dobozból harsogó hang mindenek felett áll. Az őrszobában begépelik a parancsot, és az ajtók maguktól becsukódnak, hogy elzárják a patkányokat éjszakára.

Előredőlök, közelebb tartom a fejem a könyvhöz, mintha gondot okoznának az apró betűk. Végigfut a szemem a lapon: „Vízkereszt, harmadik felvonás, harmadik szín. Utca. Antonio és Sebastian jön…"

Nincs itt semmi látnivaló, barátaim. Csak egy férfi, aki a priccsen ül és olvas. Egy férfi, akit hirtelen elfog a köhögés, és kezét automatikusan a szája elé tartja. A kamera vak: nem láthatja az apró pirulát a tenyeremben. Nem láthatja, ahogy a nyelvem hegyét gyorsan kinyújtom, és a tablettát a számba húzom, mint a keserű ostyát. Víz nélkül nyelem le. Elég apró ahhoz, hogy ne akadjon meg a torkomon.

Még mielőtt a gyomromba ér, azt képzelem, hogy érzem is a hatását, ahogy ez ereje végigsöpör a véremben. A Decadron a dexametazon gyári neve. Adrenokortikális szteroid, amely az összes emberi szervre hatással van. Az olyan glükokortikoidok, mint amilyen a Decadron, befolyásolnak mindent a vércukorszinttől kezdve a vizeletvisszatartáson át a DNS felépítéséig. Nélkülük nem működik a test. Segítenek fenntartani a testben a megfelelő vérnyomást, és megóvnak a fertőzésektől. Ösztönzik a csont

növekedőképességét, az izommunkát és az immunrendszert.

Megváltoztatják a vér összetételét.

Amikor végre ránk záródnak az ajtók, és eloltják a lámpákat, a priccsen fekszem, és érzem a pulzusom lüktetését. Elképzelem, ahogy a vérsejtek száguldanak a vénákban és artériákban.

Rengetegszer láttam már vérsejtet mikroszkóp alatt. Ismerem mindegyik alakját és funkcióját, elég egy pillantás a tárgylemezre, és meg tudom mondani, hogy a vércsepp összetevői normális szinten vannak-e. Csak ránézek a lemezen vöröslő foltra, és rögtön megállapítom a különböző leukociták arányát: a fehérvérsejtek védenek meg minket a fertőzésektől. A vizsgálatot fehérvérsejt-differenciáldiagnózisnak hívják, és számtalanszor elvégeztem már medikus koromban.

Elképzelem, ahogy a leukocitáim keringenek az erekben. Ebben a pillanatban a különböző fehérvérsejtek aránya változni kezd. A Decadron, amit két órája nyeltem le, már felszívódott a gyomromban, és a hormon most az érrendszerben örvénylik, hogy kifejthesse varázslatos hatását. A véremből vett minta lesújtó eredményeket mutatna: az összetett maggal és szemcsés szerkezettel rendelkező fehérvérsejtjeim száma mellett minden más érték eltörpül. Ezeket neutrofileknek nevezzük, amelyek automatikusan akcióba lépnek, amint a fertőzés veszélyét észlelik.

A medikusokat arra tanítják, hogy amikor paták dobogását hallják, akkor rögtön ménesre gondoljanak, és ne zebracsordára. Az orvos, aki az én vérképemet vizsgálni fogja, egész biztosan lovakra fog gondolni. Levonja majd a tökéletesen logikus következtetést. Meg sem fordul a fejében a lehetőség, hogy most valóban zebra vágtatott el előtte.

RIZZOLI A BONCTEREM MELLETTI öltözőben átöltözött. Felvette a köpenyt és cipőjére a lábzsákot, felhúzta a kesztyűt és fejére a zöld hajvédőt. Azóta nem volt ideje zuhanyozni, mióta eljött a Stony Brook rezervátumból, és ebben a túlhűtött szobában az izzadságtól még jobban fázott. Enni sem volt ideje, és már szédült az éhségtől. Karrierje során először fontolta meg komolyabban, hogy bevisz magával a boncolásra egy mentolos maszkot, hogy ne érezze a bűzt, de végül ellenállt a kísértésnek. Még sosem folyamodott ilyesmihez, mert úgy gondolta, hogy ez a gyengeség jele. Egy gyilkossági nyomozónak ki kell bírnia a munkájával járó összes kellemetlenséget, akármennyire nehezére esik is, és miközben a kollégái a mentolos álarcok védelmét élvezték, ő némán tűrte a boncasztalról feltörő szagokat.

Mély lélegzetet vett, beszívta az utolsó korty tiszta levegőt, belökte az ajtót, és bement a szomszéd szobába.

Arra számított, hogy dr. Isles és Korsak vár rá odabent; arra viszont csöppet sem, hogy Gabriel Deant is a szobában találja. Az asztal túlsó felén állt, sebészköpenyt húzott az öltönyére. Míg Korsak arcán tisztán kivehető volt a kimerültség, addig Dean ügynök nemhogy fáradtnak nem látszott, de úgy tűnt, mintha a nap egyáltalán nem viselte volna meg. Csak a délutáni nap fénye vont árnyékot az arcára. Olyan pillantással üdvözölte a belépőt, mint aki tisztában van vele: minden joga megvan ahhoz, hogy a teremben tartózkodjék.

A vizsgálólámpák fényében a holttest sokkal rosszabb állapotúnak látszott, mint

néhány órája, amikor az erdőben látta. Orrából és szájából további folyadékot préseltek ki a belső gázok, és véres csíkokat hagytak az arcon. A has már annyira felpuffadt, mintha előrehaladott terhességi szakaszban lenne. A bőr alatt további folyadékkal töltött hólyagok emelték fel a testet takaró leplet. A bőrt szinte mindenhol lefejtették a testről, és a ráncos bőrt visszahajtották.

Rizzoli észrevette, hogy az ujjbegyek tintásak.

– Már levették az ujjlenyomatot.

– Nem sokkal azelőtt, hogy megérkezett – mondta dr. Isles, miközben a tálat nézte, amelyet Yoshima egy kis asztalon odagurított neki. A halottak jobban érdekelték a boncolóorvost, mint az élők, így nem érzékelte a feszültséget, mely a szobában vibrált.

– És mit találtak a kezén? Mielőtt betintázták?

Dean ügynök válaszolt.

– Befejeztük a külső vizsgálatokat. A bőrről levették a szövetmintát, és a levágott körömdarabkákat összegyűjtötték további vizsgálatokra.

– És *maga* mikor érkezett ide, Dean ügynök?

– Már akkor itt volt, amikor én érkeztem – mondta Korsak. – Úgy tűnik, egyesek magasabban állnak a táplálékláncban.

Ha Korsak ezt azért mondta, hogy még jobban felingerelje Rizzolit, sikerült neki. Az áldozat ujjlenyomata mintát rejthet a támadó kezéről. Szőrt, hajat találhatnak az összeszorított ökölben. Az áldozat kezének vizsgálata döntő pillanata lehet a boncolásnak, és ő lemaradt róla.

Dean viszont nem.

– Már meg is kaptuk az azonosítást – mondta Isles. – Gail Yeager fogröntgenjének képe fent van a táblán.

Rizzoli odament a táblához, amelyen a röntgenkép volt megvilágítva. Végignézte az összes kifüggesztett negatívot. A fogak kísérteties sírkövekként fénylettek a sötét háttér előtt.

– Mrs. Yeager fogorvosa tavaly koronát tett a fogakra. Itt láthatja őket. A húszason van az aranykorona. Ezenkívül amalgámtömés van a hármasban, tizennégyesben és huszonkilencesben.

– Egyezik?

– Nincs kétségem afelől, hogy ezek Gail Yeager földi maradványai.

Rizzoli visszafordult az asztalon fekvő testhez, és pillantása a nyakon körbefutó horzsolásra esett.

– Megröntgenezték a nyakat?

– Meg. Kétoldali törés. Fojtogatásra utal. – Isles Yoshima felé fordult, aki olyan csendben tevékenykedett, hogy néha el is feledkeztek a jelenlétéről. – Fordítsd megfelelő pozícióba a vaginális vizsgálathoz!

A mondat szinte arcon csapta Rizzolit. Nem tudott elképzelni nagyobb megalázást, ami egy nő földi maradványaival történhet. Rosszabb, mint feltárni a hasat, rosszabb, mint a szív vagy a tüdő kimetszése a testből. Yoshima megfogta az ernyedt lábat, és békaláb pózba tolta, szabad utat engedve a medencevizsgálathoz.

– Elnézést, nyomozó – szólt Yoshima Korsaknak, aki legközelebb állt Gail Yeager

bal combjához. – Meg tudná tartani a lábat ebben a pozícióban?

Korsak elborzadva nézett rá.

– Én?

– Csak tartsa meg, hogy el tudjuk végezni a vizsgálatot.

Korsak kelletlenül a comb felé nyúlt, majd hirtelen elrántotta a kezét, amikor a combról lefejtett bőr rácsúszott a kezére.

– Jézusom. Te jó Jézus.

– A bőr le fog csúszni, ne törődjön vele, nem tud semmit tenni ellene. Csak tartsa meg a lábat, jó?

Korsak fújt egy nagyot. A szobában uralkodó bűz mellett Rizzolit futólag megcsapta a mentolos illat. Korsak nem tartotta a gyengeség jelének, hogy az orra elé kösse a maszkot. Fintorogva megfogta a combot, és oldalra húzta, közszemlére téve Gail Yeager nemi szervét.

– Ez aztán igazán meghozza a kedvet a szexhez – dörmögte.

Dr. Isles a gátra irányította a fényt. Óvatosan szétnyitotta a megduzzadt szeméremajkat, hogy hozzáférjen a vagina bejáratához. Rizzoli akárhogy igyekezett megőrizni a nyugalmát, képtelen volt végignézni ezt a groteszk behatolást. Elfordította a fejét.

Tekintete találkozott a Gabriel Deanével.

A férfi egészen eddig csendes tárgyilagossággal figyelte az eseményeket. De ebben a pillanatban Rizzoli dühöt látott a szemében. Ugyanazt, amit ő is érzett: a férfival szemben, aki ezt tette Gail Yeagerrel. És miközben osztoztak ezen az érzésen, rivalizálásukat átmenetileg félretették.

Dr. Isles feldugott egy vattával borított vékony pálcát a vaginába, kihúzta, a mintát egy tárgylemezre kente, a lemezt pedig egy tálkába tette. Majd ugyanezt elvégezte a végbéllel is, amelyen adott esetben szintén kimutatható a spermium. Amikor befejezte a mintavételt, és Gail Yeager lába ismét kinyújtva hevert az asztalon, Rizzoli úgy gondolta, a legrosszabbon túl vannak. És ezen az sem változtatott, hogy Isles közben megkezdte a felsőtest boncolását: a jobb válltól indulva vágást ejtett a szegycsont alsó részéig. Semmi nem lehet megalázóbb a vaginális vizsgálatnál.

Isles éppen hozzálátott az Y vágás másik szárához a bal váll felé, amikor Dean megkérdezte:

– És mi lesz a hüvelykenettel?

– A mintát felküldtem a laborba – mondta dr. Isles.

– Miért nem végzi el a vizsgálatot, amíg még nedves a minta?

– Tökéletes eredménnyel lehet azonosítani a spermiumot a megszáradt mintából is.

– De ez az egyetlen lehetősége, hogy megvizsgálja, mennyire friss a sperma.

Dr. Isles keze megállt a bőr felett, és töprengve Deanre nézett. Aztán Yoshimához fordult.

– Önts egy kis sóoldatot arra a lemezre, és tedd a mikroszkóp alá. Ezt befejezem, és utána megvizsgálom.

A has felvágása következett: dr. Isles szikéje felhasította a puffadt hasat. A rothadó szervek hirtelen feltörő bűze több volt annál, amennyit Rizzoli el tudott viselni. Eltántorgott az asztaltól, megkapaszkodott a mosdókagyló szélébe, és szidta magát, amiért bizonyítani akarta erejét a többiek előtt. Azon gondolkozott, vajon Dean ügy-

nök nézi-e őt, és ha igen, vajon erősíti-e benne a látvány a felsőbbrendűsége tudatát. Neki nem volt szüksége mentolra, és így sem lett rosszul. Továbbra sem fordult meg, nem nézett az asztalra, inkább csak hallgatta, hogyan zajlik a boncolás a háta mögött. Hallotta a szellőző-berendezés folyamatos zümmögését, a víz csobogását és a bonceszközök csendülését, amikor visszatették őket a tálcára.

Aztán felcsendült Yoshima meghökkent hangja.

– Dr. Isles!

– Igen?

– Betettem a lemezt a mikroszkóp alá, és…

– Talált benne spermát?

– Ezt meg kell néznie!

Rizzoli émelygése lassan elmúlt. Megfordult, és látta, ahogy dr. Isles lehúzza kesztyűjét, és leül a mikroszkóp elé. Yoshima szorosan mellé állt.

– Látja? – kérdezte.

– Igen – mormolta Isles. Hátradőlt, és kábának tűnt a látottaktól. Rizzoli felé fordult.

– Délután kettő körül találták meg a holttestet?

– Nagyjából akkor.

– Most este kilenc van…

– Talált benne spermát vagy nem? – vágott közbe Korsak.

– Igen. Van benne sperma – mondta Isles. – Méghozzá mozgó.

Korsak megdermedt.

– Hogy érti? Hogy konkrétan *mozog?*

– Igen. Mozog.

Csönd borult a szobára. A felfedezés jelentősége mindenkit megdöbbentett.

– Mennyi ideig képes mozgásban maradni a sperma? – törte meg a csendet Rizzoli.

– Az a környezettől függ.

– Meddig?

– Ejakuláció után akár egy-két napig is mozog. De az itt vizsgált spermiumoknak legalább a fele még mozog. Ez friss ondó. Nem több egynaposnál.

– Mióta lehet halott az áldozat? – kérdezte Dean.

– A vizsgálatok alapján, amelyek eredményét öt órája kaptuk meg, legfeljebb tizenhat órája.

Ismét csönd borult a szobára. A döbbent felismerés mindenki arcára kiült. Rizzoli Gail Yeagerre nézett, akinek teste már teljesen felboncolva feküdt az asztalon. Kezét a szája elé kapva visszafordult a kagyló fölé. Jane Rizzoli nyomozói pályafutása alatt most először nem tudott uralkodni a hányingerén.

– TUDTA – MONDTA KORSAK. – Az a szemétláda előre *tudta.*

Az épület mögötti parkolóban álltak. Korsak cigarettája parázslott a sötétben. A hideg boncteremből kilépve kifejezetten jólesett a meleg nyári éjszaka selymes érintése. Jólesett kiszabadulni a kíméletlenül világító lámpák mellől, és elbújni a sötétségben. Rizzoli megalázónak érezte, hogy nem tudott uralkodni émelygésén, és különösen az bosszantotta, hogy Dean ügynök szeme láttára volt gyenge. De legalább volt a férfi-

ban annyi tapintat, hogy nem fűzött a dologhoz semmit, kedvesebb ugyan nem lett hozzá, de nem is gúnyolta ki. Közömbös maradt.

– Dean volt az egyetlen, aki kardoskodott a vizsgálat azonnali elvégzése mellett – mondta Korsak.

– A vizesség miatt…

– Nedves volt a minta.

– Ja, mert nedves volt még a minta. Islesnak eszébe sem jutott, hogy rögtön megvizsgálja. Hagyta volna, hogy előbb megszáradjon. És az ügynök megmondta a doktornak, hogy mit csináljon. Mintha pontosan tudta volna, hogy mit keres, mintha pontosan tudta volna, hogy mit fogunk találni! Honnan tudta? És mi az ördögért avatkozik bele az ügybe az FBI?

– Maga derítette fel Yeagerék előéletét. Mi van benne, amire rákattanhatott az FBI?

– Abszolút semmi.

– Benne voltak valamiben, amiben nem kellett volna?

– Ezt most úgy kérdi, mintha *maguk* Yeagerék intézték volna el, hogy kinyírják őket.

– A férfi orvos volt. Mi van, ha valami drogügybe keveredett? És el kellett hallgattatni?

– Tiszta volt. A felesége is tiszta volt.

– A kegyelemdöfés: mintha kivégezték volna. Mi van, ha ez egy szimbólum? Elvágták a torkát, hogy ne tudjon beszélni.

– Jézusom, Rizzoli. Most miért vett hirtelen száznyolcvan fokos fordulatot az ügy? Eddig az volt, hogy egy aberrált tettes az élvezetért gyilkol. Most meg hirtelen összeesküvés-elméleteket gyárt, meg bűnszövetkezetekre fogja a dolgot.

– Csak próbálok rájönni, hogy miért vonták be Deant is. Az FBI mindig magasról tett rá, hogy mivel foglalkozunk. Ők békén hagynak minket, mi békén hagyjuk őket, és ezzel mindenki maximálisan meg is van elégedve. A Sebész ügyében se kértük ki a segítségüket. Házon belül megoldottuk a saját eszközeinkkel és embereinkkel. A viselkedéstani egység annyira nyal Hollywoodnak, hogy semmi ideje nem jut ránk. Szóval mitől más ez az ügy, mint a többi? Mitől olyan különleges a Yeager házaspár?

– Nem találtunk semmit róluk – mondta Korsak. – Nem volt adósságuk, pláne nem voltak pénzügyi gondjaik. Nem volt függőben lévő bírósági ügyük. Nem volt senki, aki rosszat akart volna nekik.

– Akkor miért szállt ránk az FBI?

Korsak elgondolkozott.

– Talán voltak befolyásos barátaik. Akik most igazságot akarnak nekik szolgáltatni.

– Ha ez lenne, akkor miért nem mondta el nekünk Dean?

– Az FBI sose nagyon közlékeny – mondta Korsak.

Rizzoli visszanézett az épületre. Már majdnem elmúlt éjfél, de még nem látták, hogy Maura Isles elment volna. Amikor Rizzoli kiment a boncteremből, Isles épp a boncolási eredményeket diktálta. Nem figyelt rájuk, oda se tudtak neki köszönni. A Halottak Királynője nem szentelt sok figyelmet az élőknek.

Én miért lennék más? Amikor fekszem éjjel az ágyban, a meggyilkoltak arcát látom magam előtt.

– Ez az ügy többről szól, nem csak Yeagerékről – mondta Korsak. – Van egy új, még azonosítatlan holttest is.

– És ezzel akkor Joey Valentine tisztázódott is – mondta Rizzoli. – Már nem kell gondolkoznunk, honnan ragadt a tettesre az a hajszál: egy korábbi áldozatról…

– Én még nem végeztem Joeyval. Még egyszer megszorongatom.

– Van bármiféle bizonyítéka?

– Keresem, keresem.

– Az a régi kukkolás nem lesz elég.

– Ez a Joey akkor is furcsa. Már önmagában az, hogy élvezi sminkelni a halott nőket.

– A furcsaság nem elég. – Rizzoli továbbra is az épületet nézte, és Isleson járt az esze. – Így vagy úgy, de mindannyian furcsák vagyunk.

– Ja, de mi normálisan vagyunk furcsák. Joeynak meg, nem is tudom, nincs semmi normális a furcsaságában.

Rizzoli felnevetett. A beszélgetést egyre abszurdabbnak tartotta, és túl fáradt volt ahhoz, hogy megpróbálja értelmes mederbe terelni.

– Most mi rosszat mondtam? – kérdezte Korsak.

Rizzoli elindult a kocsija felé.

– Én mára ennyi voltam. Megyek haza, rám fér egy kiadós alvás.

– A csontvizsgálatra visszajön?

– Itt leszek.

Másnap délután egy törvényszéki antropológus csatlakozik Isleshoz, hogy együtt vizsgálják meg a második áldozat csontvázmaradványát. Noha Rizzolinak nagyon nem fűlött a foga egy újabb vizsgálat végignézéséhez, nem húzhatta ki magát a kötelesség alól. Odaért az autójához, és kinyitotta az ajtót.

– Hé, Rizzoli! – kiáltott utána Korsak.

– Igen?

– Vacsorázott már? Nem dobunk be egy hamburgert vagy valami?

Ez teljesen megszokott meghívási forma a zsaruk között. Bedobni egy hamburgert, egy sört, eltölteni pár órát civilben, hogy levezessék a feszültséget a nap végén. Semmi szokatlan vagy kínos nem volt benne, Rizzoli mégis kellemetlenül érezte magát, mert érezte a magányt és a kétségbeesett elszántságot a szavak mögött. És nem akart semmibe belekeveredni a férfi társtalansága miatt.

– Talán majd legközelebb – kiáltott vissza.

– Persze. Jó – mondta Korsak. – Majd legközelebb. – Röviden búcsút intett, megfordult, és a kocsijához sétált.

RIZZOLIT OTTHON ÜZENET VÁRTA TESTVÉRÉTŐL, Frankie-tól a rögzítőn. Amíg átnézte a napi postát, hallgatta a fiú hangját, és szinte látta maga előtt a hozzá tartozó fölényes pózt és goromba arcot.

– Hé, Janie! Ott vagy? – Hosszú szünet. – Ó, a francba. Na, figyelj, teljesen elfelejtettem anya holnapi szülinapos cuccát. Mi lenne, ha osztoznánk az ajándékon? Írd

már rá az én nevemet is! Majd küldök egy csekket. Csak szólj, hogy mennyivel lógok, oké? Na, szia. Ja, és jól vagy amúgy, meg minden?

Ledobta a leveleket az asztalra, és közben halkan dünnyögte:

– Persze, Frankie. Mintha az előzőt kifizetted volna. – Különben is késő bánat. Már feladta a csomagot: egy kis dobozban barackszínű törülközőket, a sarkukban Angela monogramjával. *Idén kivételesen Janie fog besöpörni minden elismerést.* Frankie-nek mindig volt ezer kifogása, és az összes be is jött, mert anyjuk mindent készségesen elhitt neki. Frankie kiképzőtiszt volt Camp Pendletonban, és Angela folyamatosan aggódott a biztonságáért, mintha mindennap ellenséges puskacsövek merednének rá a kaliforniai bozótból. Azt a félelmét is gyakran hangoztatta, hogy Frankie biztosan nem kap eleget enni. Hát hogyne, anya. Az Egyesült Államok tengerészgyalogsága biztosan halálra éhezteti a te százkilós kisfiadat. Ami azt illeti, ő az, aki dél óta semmit nem evett. Az a kínos incidens a boncteremben teljesen kiürítette a gyomrát, és most kopogott a szeme az éhségtől.

Kinyitotta a konyhaszekrényt, és rátalált a lusta nők rejtett kincsére, a Starkist tonhalkrémre. Úgy, ahogy volt, kiette a dobozból egy maroknyi sós keksszel. Továbbra is éhes volt, ezért kivett a szekrényből egy őszibarackkonzervet, és azt is megette. Az édes levet kikanalazta a dobozból, és közben a falra szögezett bostoni térképet nézte.

A Stony Brook rezervátum széles, zöld sávot képezett rajta, a külváros vette körül. Észak felől Nyugat-Roxbury és Clarendon Hills, délről Dedham és Readville. Nyáron mindennap tele van kiránduló családokkal, futókkal, piknikezőkkel. Ki vett volna észre egy magányos férfit, amint keresztülvezet az Enneking Parkwayen? Ki törődött volna azzal, hogy lehúzódik a parkolósávba, és az erdőt bámulja? Ez a külvárosi park ellenállhatatlan volt mindazoknak, akik megfáradtak a városi mindennapok terhétől, a légkalapács zajától és az állandóan dudáló autóktól. Ő nem azért jött, hogy menedéket keressen a fák hűs árnyékában, vagy leheveredjen a selymes fűbe: őt más szándék vezette. A ragadozó olyan helyet keresett, ahol megszabadulhat a zsákmányától. Rizzoli látta maga előtt a sűrű erdőt és az avarral borított földet. Ezen a helyen a rovarok és az erdei állatok boldogan együttműködnek a tettessel: segítenek megszabadulni az áldozattól.

A kanál ijesztően hangosan koppant az asztalon, amikor letette.

A könyvespolcról felvette a színes gombostűkkel teli dobozt. Kivett egy pirosat, és beszúrta a térképre, oda, ahol a Yeager házaspár lakott, és egy másik pirosat a rezervátum területére, ahol Gail Yeager holttestét megtalálták. És beszúrt oda még egy kék gombostűt is: ez jelölte az ismeretlen nő holttestét. Ismét leült, és próbálta feltérképezni a gyilkos gondolkodását.

A Sebész gyilkosságai alatt megtanulta úgy kezelni a térképet, mint ahogy a ragadozó kezeli a vadászterületet. Végeredményben ő maga is vadász, és hogy elkaphassa áldozatát, meg kell értenie a világot, amelyben a tettes él, az utcákat, amelyeken sétál, és a környéket, ahol kóborol. Tudta, hogy az emberi ragadozók leggyakrabban ott csapnak le, ahol biztonságban érzik magukat. Ismerős helyen. Mint mindenki másnak, nekik is vannak kedvenc helyeik, nekik is megvan a napi rutinjuk. így amikor a térképre kitűzött rajszögekre nézett, tisztában volt vele, hogy jóval többet jelentenek egyszerű bűnügyi helyszíneknél és az ott talált holttesteknél: a gyilkos tevékenységi

köre rajzolódik ki előtte.

Newton gazdag és felkapott város, főleg jómódú, magasan képzett, diplomás emberek lakják. A rezervátum alig öt kilométerre fekszik tőle északkeleti irányban, és a környéke korántsem olyan elegáns, mint Newton. Vajon a tettes valahol erre lakik, és akkor szemelte ki a zsákmányt, amikor munkából hazafelé menet találkozott vele? Olyasvalakinek kell lennie, aki beleillik abba a környezetbe, akiről fel sem merül a gyanú, hogy kívülálló. Ha Newtonban él, mindenképp értelmiséginek kell lennie, értelmiségi ízléssel.

És értelmiségi áldozatokkal.

A bostoni utcák elmosódtak fáradt szeme előtt, de mégsem adta fel, nem feküdt le; ült tovább a kimerültségtől kábán, és fejében egymást kergették a gondolatok. Eszébe jutott a friss sperma a rothadó tetemben. Eszébe jutott a csontváz, amelyről nem tudnak semmit. A gyilkos, akire ráragadt egy hajszál az egyik áldozatról. A sokkoló, a vadászkés és az összehajtogatott köntös.

És Gabriel Dean. Mi az FBI szerepe mindebben?

Úgy érezte, hogy a sok információtól lassan felrobban a tenyerébe támasztott feje. Ő akarta vezetni ezt a nyomozást, még meg is harcolt érte, és most a felelősség súlya szinte agyonnyomta. Túl fáradt volt ahhoz, hogy gondolkozzon, és túl zaklatott, hogy aludni tudjon. Azon tűnődött, vajon ilyen érzés-e, ha valaki megbukik egy ügyben, de rögtön el is nyomta magában a gondolatot. Jane Rizzoli nem engedheti meg magának, hogy ilyesmire gondoljon, hogy teret adjon a kétségbeesésnek. Nyomozói pályafutása alatt ennél többet is el kellett már viselnie: egy tettest a háztetőn üldözött, ajtókat rúgott be, és egy sötét pincében szembenézett a saját halálával.

Megölt egy embert.

De sosem volt még olyan közel az összeomláshoz, mint ebben a pillanatban.

A BÖRTÖN ÁPOLÓNŐJE GYENGÉNEK nem nevezhető mozdulattal köti fel az érszorítót a jobb karomra, és jó erősen meghúzza a gumiból készült szalagot. Feszíti a bőrömet, és kitépi a szőrszálakat, de nem érdekli; számára csak egy vagyok a többi szimuláns közül, aki miatt ki kellett szállnia kényelmes foteljéből, és aki megzavarta az amúgy eseménytelen műszakot a börtön rendelőintézetében. Középkorú nő, vagy legalábbis annak látszik, túlságosan kiszedett szemöldöke alatt dülledő szemmel vizslat, áporodott leheletének cigarettaszaga van. De mégiscsak egy nő áll előttem. A nyakát bámulom, ahogy elém hajol, hogy megkeresse a használható vénát. Elképzelem, hogy mi minden van ráncos, krémszínű bőre mögött. A nyaki verőérben lüktető élénkpiros vér és mellette a torkolati vénában hömpölygő sötétebb, sűrűbb, vénás vérpatak. Rendkívül alaposan ismerem a női nyak felépítését, és még az övé is érdekel, bármennyire taszító.

Megtalálta a megfelelően kidomborodó vénát az alkaromon, elégedetten elmosolyodik. Kinyitja az alkoholos üveget, kicsit kiont belőle egy vattára, és áttörli vele a szúrás helyét. Hanyag és nemtörődöm mozdulatából nem a szakértelem, hanem a megszokás árad. Nem jár több.

– Most fogom megszúrni – jelenti be.

Meg sem rándulok, amikor belém szúrja a tűt. Rögtön eltalálja a vénát, és a vér

áramlani kezd a kis kémcsőbe. Már rengetegszer volt dolgom mások vérével, de a sajátomat még sosem vizsgáltam, ezért most érdeklődve figyelem. Semmi más nem lehet ennyire dús és sötét, mint a vér.

A kémcső már majdnem tele van. Lehúzza a tűről, és felhelyez egy másikat. Ennek lila teteje van: a vérsejtszámláláshoz veszik le. Amikor ez is megtelik, kihúzza a tűt a vénámból, leveszi az érszorítót, és vattát szorít a megszúrt részre.

– Tartsa itt! – utasít.

Megrázom a bilincset, mellyel az orvosi székhez kötött az őr.

– Nem tudom – mondom a leigázottak hangján. – Az isten szerelmére! – sóhajt fel. Hangjából nem együttérzés, hanem bosszúság csendül ki. Vannak olyan emberek, akik nem bírják elviselni a gyengeséget, és ő is pontosan ilyen. Ha abszolút hatalmat kapna, és egy kiszolgáltatott alany kerülne a keze közé, nagyon könnyen átalakulna olyan embertelen lénnyé, mint azok, akik a zsidókat kínozták a koncentrációs táborokban. A kegyetlenség ott bujkál benne a felszín alatt, csak elrejti a fehér köpeny és a névtáblája: R. N.

Ránéz az őrre.

– Akkor fogja maga!

Az őr tétovázik egy kicsit, aztán rányomja ujjait a vattára. Vonakodása, hogy megérintsen, nem nekem szól; nem attól tart, hogy bántani tudnám, mindig is jó magaviseletű, udvarias fogoly voltam. Mintarab, és az őrök nem félnek tőlem. Nem, a vérem feszélyezi. A piros folt lassan átüt a fehér korongon, és látja maga előtt a véremben hemzsegő, mikrobiális borzalmakat, amelyek most az ujjához érnek. Megkönnyebbül, amikor a nővér kötszert hoz, és leragasztja a kis sebet. Az őr rögtön a mosdókagylóhoz lép, és szappannal jól megmossa a kezét. Nevethetnékem támad, hogy valaki ennyire tud irtózni egy olyan természetes dologtól, mint a vér. De nem nevetek, hanem mozdulatlanul, hátradőlve ülök a széken, kinyújtott lábbal, lehunyt szemmel, mintha éppen kiheverném az iménti vérvétel borzalmait.

A nővér kiviszi a szobából a véremet tartalmazó kémcsöveket, és az őr alaposan megmosott kezével kihúz egy széket, majd leül. Várunk.

És várunk.

Ebben a hideg és steril szobában a percek óráknak tűnnek. A nővér még nem jött vissza; olyan, mintha teljesen megfeledkezett volna rólunk. Az őr mozgolódik a széken, azon tűnődik, vajon mi tarthat ilyen sokáig.

Én régóta tudom.

A gép már elemezte a véremet, és a nővér most az eredményeket mutató lapot tartja a kezében. A számok megijesztik. Rögtön tudja, ez most nem szimulálás; a bizonyíték feketén-fehéren mered rá a kinyomtatott papírról: veszélyes fertőzés támadta meg a testemet. Hogy az alhasi fájdalom, amelyre panaszkodtam, nem csak tettetett fájdalom. És habár megvizsgálta a hasamat, és érezte, ahogy összerándulok és felnyögök az érintésére, nem igazán hitt a tüneteknek. Túl régóta dolgozik börtönben ahhoz, hogy azonnal elfogadja a rabok panaszait. Az ő szemében mi mind színlelünk, hogy becsapjuk, és az összes tünet, amivel felkeressük, csak újabb kísérlet, hogy gyógyszerekhez jussunk.

De a vizsgálat eredménye nem részrehajló. A vért megvizsgálta a műszer, és meg-

adta az eredményeket. Nem teheti meg, hogy szemet hunyjon a kirívóan magas fehérvérsejtszám fölött. És már indul is a telefonhoz, hogy megbeszélje az orvossal: „Van egy rab, aki nagy alhasi fájdalomra panaszkodik. Valóban lehet valami az emésztésével, de a has vizsgálatakor nem találtam semmi rendellenest. Ami viszont aggasztó, az a fehérvérsejtek száma…”

Nyílik az ajtó, és hallom, ahogy a nővér cipője nyikorogva közeledik a linóleumon. Amikor hozzám szól, már semmi nincs a hangjában a korábbi kimért tónusból. Most udvarias, már-már tisztelettudó. Tudja, hogy súlyosan beteg ember ül előtte, és ha bármi történik velem, őt fogják felelősségre vonni. Hirtelen több leszek megvetett tárgynál, aki megzavarta a nyugalmát: időzített bomba, aki tönkreteheti a pályafutását. És már így is túl sokáig húzta az időt.

– El fogjuk szállíttatni a kórházba – mondja, és az őrre néz. – Azonnal indulniuk kell.

– Shattuck? – kérdezi az őr. A bostoni Lemuel Shattuck Kórházra gondol, amely fogadja a rabokat.

– Nem, az túl messze van. Nem várhatunk addig. Elintéztem, hogy fogadják a fitchburgi kórházban. – Sürgető hangját hallva az őr nyugtalanul néz rám.

– Mi baja van? – kérdezi.

– Akár vakbélgyulladás is lehet. Már megcsináltam a papírmunkát, és hívtam a kórház sürgősségi osztályát. Mentő fogja bevinni.

– A francba! Akkor vele kell mennem. Mennyi ideig fog tartani?

– Elképzelhető, hogy ott fogják. Azt hiszem, meg is kell műteni.

Az őr az órájára pillant. A műszak végére gondol, és hogy vajon a váltás időben megjelenik-e a kórházban, hogy felváltsa. Nem rám gondol, hanem a napi beosztására, a saját kis életére, amelyet most felborítottam. Nem vagyok más neki, csak bosszúság és bonyodalom.

A nővér összefogja a papírokat, és beteszi egy borítékba. Az őr kezébe adja.

– Erre szükség lesz a sürgősségin. Mindenképp az orvosnak adja oda.

– Tényleg mentőt küldenek érte?

– Igen.

– Ebből biztonsági problémák lesznek.

A nővér rám néz. Csuklóm még mindig a szék karfájához bilincselve. Néma csendben ülök, kicsit meggörnyedve, mint akit pokoli fájdalom gyötör a vakbélgyulladástól.

– Én a maga helyében nem bajlódnék a biztonsággal. Ez itt túl beteg ahhoz, hogy megtámadjon bárkit is.

HÉT

– NEKROFÍLIA – MONDA DR. LAWRENCE ZUCKER. – Azaz halott emberrel folytatott szexuális aktus. Az emberiség egyik legsötétebb titka. A szó görög eredetű, de már a fáraók korából is van bizonyíték a létezésére. Egy gyönyörű vagy magas rangú nő testét halála után legalább három napig nem adták ki a balzsamozóknak. Így akarták biztosítani, hogy nem fogják megbecsteleníteni, miközben felkészítik a temetési szertartásra. Az elhunytak szexuális megbecstelenítése a történelem során mindvégig jelen volt. Még Heródes királyról is azt tartják, hogy szexuális viszonyt tartott fenn a hét éve elhunyt feleségével.

Rizzoli végignézett a teremben ülő embereken, és szinte mellbe vágta a kísérteties hasonlóság: kimerült nyomozók, előttük akták és helyszíni fényképek szétszórva az asztalon. A pszichológus, dr. Lawrence Zucker halk hangja, ahogy bevezeti őket a gyilkos könyörtelen és borzalmas gondolatvilágába. És a hideg: legjobban erre a hideg érzésre emlékezett, amely bekúszik a bőrük alá, beköltözik a csontjaikba, és elgémberedik tőle a kezük. A legtöbb arc is ugyanaz, mint legutóbb: Jerry Sleeper nyomozó, Darren Crowe, valamint a társa, Barry Frost. Azok az emberek, akikkel előző évben együtt dolgozott a Sebész-ügyön.

Újabb év, újabb nyár, újabb szörnyeteg.

De idén egy arc hiányzik a csapatból. Thomas Moore nyomozó arca nincs közöttük, és Rizzoli hiányolta a jelenlétét, hiányolta csendes megbízhatóságát, következetességét és kitartását. Bár a nyomozás alatt egyszer komolyan összevesztek, utána megbeszélték, rendbe tették a barátságukat, és most a férfi jelenlétének hiánya rendkívül fájó.

Moore helyén, ugyanabban a székben most egy olyan ember ült, akiben egyáltalán nem bízott meg: Gabriel Dean. Bárki, aki benyitott az ülésre, rögtön észrevehette, hogy Dean kívülálló: nem tartozik a nyomozók közé. Jól szabott öltönyétől kezdve harcias megjelenéséig mindenben elütött a többiektől, akiknek ez ugyanúgy feltűnt. Senki nem szólt Deanhez, ő volt a csendes résztvevő a Nyomozóirodából, akinek az ügyben betöltött szerepe rejtély volt mindenki előtt.

Dr. Zucker folytatta.

– A holttesttel elkövetett szex olyan dolog, amire legtöbbször nem is gondolunk. De időről időre feltűnik az irodalomban, történelemben és különböző bűntényekben. A sorozatgyilkosok áldozatainak kilenc százalékán követnek el szexuális erőszakot. Jeffrey Dahmerről, Henry Lee Lucasról és Ted Bundyról is köztudomású, hogy megerőszakolták áldozataikat. – Pillantása Gail Yeager boncoláskor készített képére siklott. – Összegezve tehát: a friss sperma jelenléte az áldozat vaginájában egyáltalán

nem meglepő. Volt már ilyenre példa nem is egyszer.

Darren Crowe szólalt meg.

– Azt szokták mondani, hogy ilyet csak őrültek csinálnak. Legalábbis nekem ezt mondta egyszer egy FBI-ügynök. Hogy ezek olyanok, akik magukban beszélgetnek, meg ilyenek.

– Valóban, valaha ezt tartották a bomlott elméjű gyilkosok ismertetőjegyének – mondta Zucker. – Pszichológiai esetek. Ez tény, ezeknek az embereknek egy része pszichikai eset, és ez az állapot teszi őket gyilkosokká: nemcsak hogy nem épelméjűek, de nem is intelligensek. Oly kevéssé tudnak uralkodni tetteiken és érzelmeiken, hogy szinte az összes bizonyítékot maguk mögött hagyják. Szőrszálak, hajszálak, ondó, ujjlenyomatok, minden. Könnyű elkapni őket, mert nem ismerik a törvényszéki orvostant, vagy nem érdekli őket.

– És mi a helyzet ezzel a fickóval?

– Ez az ember nem pszichikai eset. Ő teljesen másfajta élőlény. – Zucker kinyitotta a Yeager-házban készült fényképek mappáját, kivette és elrendezte őket az asztalon. Aztán Rizzolira nézett. – Nyomozó, maga járt a gyilkosság helyszínén.

– A tettes módszeresen járt el – bólintott Rizzoli. – Előre megfontolt szándékkal és teljes felszereléssel érkezett. Óvatos volt, és rendkívül hatékony. Szinte semmiféle bizonyítékot nem hagyott a helyszínen.

– Találtak ondót – mutatott rá Crowe.

– De nem olyan helyen, ahol könnyen észrevehettük volna. Nagy volt az esélye, hogy észre sem vesszük. Ami azt illeti, szerencsénk volt.

– Mit gondol maga az egészről? – kérdezte Zucker.

– Előre kitervelte. Intelligens. – Egy pillanatra elhallgatott. Majd folytatta: – Pont olyan, mint a Sebész.

Zucker pillantása fogva tartotta a Rizzoliét. Sosem könnyítette meg a dolgát, *és* tűnődő pillantásától mindig kényelmetlenül érezte magát. De nem zárhatták ki Warren Hoytot. Mindig rá kellett gondolniuk, amikor az esetről tárgyaltak. Nem lehet, hogy ő az egyetlen, akinek feltűnt, hogy ismétlődik ez előző nyári rémálom.

– Egyetértek – mondta Zucker. – Összeszedett gyilkos. Előre kitervelte. Ezt nevezik kognitív gondolkodásmódnak. Viselkedése arra utal, hogy többhöz akart hozzájutni a kielégülésnél. Tetteit konkrét cél irányította, vagyis egy női test fölötti teljes hatalom. Uralkodás. Jelen esetben Gail Yeager volt az áldozat. A gyilkos teljes mértékben uralni akarta a testét, még a halála után is. Az, hogy a férje előtt gyalázta meg, megalapozta azt a hitét, hogy joga van a birtokláshoz. így uralkodó lett, uralkodott mindkettejük felett.

Rámutatott a boncolási fényképekre.

– Kifejezetten érdekesnek tartom, hogy nem csonkította meg, nem darabolta fel. Eltekintve a természetes bomlási folyamatoktól, a test egészen jó állapotban van. – Rizzolira nézett megerősítésért.

– Nem találtunk rajta nyílt sebeket – erősítette meg Rizzoli. – A halál oka egyértelműen fojtogatás.

– Ami a legintimebb módja a gyilkolásnak.

– Legintimebb?

– Gondoljon csak bele mit jelent, ha valaki a tulajdon kezével fojt meg valakit. Mennyire közvetlen dolog. Közeli kapcsolat két ember között. Bőr feszül bőrnek. A gyilkos keze az áldozat húsával szemben. Ahogy szorítja a torkát, érzi, hogy az élet lassan eltűnik belőle.

Rizzoli undorodva nézett rá.

– Jézusom.

– Csak elmondtam, *ő* hogyan gondolkozik. *Ő* mit érez. Ebben a világban él, és nekünk ki kell ismernünk magunkat ebben a világban. – Zucker ismét rámutatott a fényképre. – Késztetést érzett, hogy uralja a testet, hogy birtokolja, nem számított, hogy életben van, vagy már halott. Ez olyan ember, aki személyesen kötődik a holttesthez, és becézgeti, dédelgeti. Közösül vele.

– De akkor miért szabadult meg tőle? – kérdezte Sleeper. – Miért nem tartotta meg mondjuk hét évig? Ahogy Heródes a feleségét.

– Gyakorlati okokból? – találgatott Zucker. – Lehet, hogy bérházban lakik, ahol a romlott hús bűze feltűnt volna mindenkinek. Három nap, ennyi pont elég idő a holttest tárolására.

– Inkább három perc – nevetett fel Crowe.

– Azt akarja mondani, hogy szinte szeretői kapcsolatot tartott fenn a holttesttel? – kérdezte Rizzoli.

Zucker bólintott.

– Minden bizonnyal nehéz döntés volt neki, hogy megszabaduljon a holttesttől. A rezervátumban.

– Az volt. Mintha elhagyta volna a szeretője.

Rizzoli a fákkal körülvett területre gondolt. Az árnyakra. Jó messze a város zajától és a fojtogató hőségtől.

– Ez nem csak lerakodóhely volt neki – mondta. – Lehet, hogy megszentelt területnek látta.

Mindannyira ránéztek.

– Ezt most ismételje meg! – mondta Crowe.

– Rizzoli nyomozó ráhibázott. Pontosan erre gondolok én is – mondta Zucker. – Az a hely ott, a rezervátumban többet jelent neki egy olyan helynél, ahol megszabadulhat a holttestektől. Feltehetnénk a kérdést: miért nem ásta el? Miért hagyta szabadon, hogy bárki rájuk találhasson?

– Mert látogatja őket – mondta Rizzoli halkan.

Zucker bólintott.

– Azok a nők a szeretői. A háreme. Újra és újra visszatért oda, hogy megcsodálja, megérintse őket. Talán hogy közösüljön velük. Így tapadhatott rá a hajszál. Amikor összeforrtak az ölelésben, ráragadt a ruhájára. – Zucker Rizzolira nézett. – A post mortem nyomok egyeznek a második áldozaton találtakkal?

Rizzoli bólintott.

– Korsak nyomozó és én abból indultunk ki, hogy a tettesre a hajszál a munkahelyén tapadt. Most, hogy már kiderítettük, honnan származik a hajszál, van értelme tovább folytatni a nyomozást a temetkezési vállalat szálán?

– Van – mondta Zucker. – És azt is elmondom, hogy miért. A nekrofilek vonzód-

nak a holtestekhez. Szexuálisan izgatja őket a halottakkal való érintkezés. Ahogy balzsamozzák, öltöztetik őket. Elkészítik a sminket. Próbálnak úgy a közelükbe férkőzni, hogy olyan munkát választanak, ahol velük foglalkozhatnak. Hivatalból. Egy balzsamozó például, vagy aki kicsinosítja őket. Ne felejtsék el, még nem tudhatjuk biztosan, hogy az azonosítatlan maradvány valóban gyilkosság áldozata lett-e. Az egyik legismertebb nekrofil egy Ed Gein nevű pszichopata volt, aki úgy jutott alanyhoz, hogy eleinte sírokat rabolt. Csak később kezdett el gyilkolni, hogy holttestekhez jusson.

– Istenem – motyogta Frost. – Ez egyre rosszabb.

– Ez csak egy kis része az emberi viselkedés széles spektrumának. A nekrofilekre úgy gondolunk, mint beteges hajlamú emberekre. Holott benne vannak a mindennapjainkban, az emberek egy részét ilyen furcsa megszállottság irányítja. Egy bizarr vágy. Valóban vannak közöttük pszichopaták. De néhányan közülük minden más tekintetben teljesen normálisak.

Warren Hoyt is tökéletesen normális volt.

Gabriel Dean szólalt meg. Egészen eddig egy szót sem szólt az értekezlet alatt, és Rizzolit megijesztette hirtelen felcsattanó, mély baritonja.

– Azt mondta, elképzelhető, hogy a tettes vissza fog térni az erdőbe, hogy meglátogassa a háremet.

– Így van – válaszolta Zucker. – Éppen ezért bizonytalan ideig folytatni kell a rendőri megfigyelést a rezervátumban.

– És mi lesz, ha a tettes felfedezi a hárem eltűnését?

Zucker várt egy kicsit, mielőtt válaszolt volna.

– Elég rosszul fogja érinteni.

A szavaktól Rizzoli hátán futkosni kezdett a hideg. *Azok a nők a szeretői. Hogyan viseli el bármelyik férfi, ha ellopják tőle a szeretőjét?*

– Dühöngeni fog – mondta Zucker. – Felbőszíti, hogy valaki elvette a tulajdonát. És égni fog a vágytól, hogy pótolja, amit elvesztett. Ismét vadászni fog. – Zucker Rizzolira nézett. – Távol kell tartania a médiát az esettől, ameddig csak lehet. A megfigyeléssel van a legnagyobb esélye arra, hogy elkapja. Mert vissza *fog* térni az erdőbe, de csak és kizárólag akkor, ha biztonságban érzi magát. Csak akkor, ha úgy hiszi, a hárem még mindig rá vár ott.

A terem ajtaja kinyílt. Mindannyian odafordultak, és látták, hogy Marquette hadnagy bedugja a fejét az ajtón.

– Rizzoli nyomozó – mondta. – Beszélnem kell magával.

– Most rögtön?

– Ha nem bánja. Menjünk az irodámba!

A többiek pillantásának kereszttüzéből ugyanazt a gondolatot olvasta ki: Rizzolit a nagy ember behívta az irodájába. És neki fogalma sincs, hogy mi okból. Elpirult, felállt a székből, és kiment a szobából.

Marquette csendben volt, miközben átvágtak a hallon a gyilkossági egységbe. Beléptek az irodába, és ő becsukta az ajtót. Az üveg válaszfalon át Rizzoli látta, ahogy a nyomozók utána fordulnak az íróasztaluk mellől. Marquette az ablakhoz lépett, és lehúzta a rolót.

– Miért nem ül le, Rizzoli?

– Jó így. Szeretném tudni, miről van szó.

– Kérem. – A hadnagy hangja halk, már-már gyengéd volt. – Üljön le!

A férfi gondoskodása zavarba hozta. Sosem rokonszenveztek egymással különösebben. A gyilkossági egység még mindig zártkörű férfiklub volt, és Rizzoli tudta, hogy a szemükben ő csak szemtelen betolakodó. Kalapáló szívvel ereszkedett le a székre.

A hadnagy egy darabig csendben ült, mintha a megfelelő szavakat keresné.

– Szerettem volna, hogy tőlem hallja először, és ne a többiektől. Azért, mert úgy gondolom, magának lesz a legnehezebb. Biztos vagyok benne, hogy csak átmeneti állapotról van szó, és napokon, ha nem órákon belül megoldódik.

– Miről van szó?

– Ma hajnali öt óra körül Warren Hoyt sikeresen megszökött.

Most már értette Rizzoli, miért ragaszkodott hozzá a hadnagy, hogy üljön le; arra számított, hogy összeesik.

Nem ez történt. Mozdulatlanul ült, nem mutatta ki érzelmeit, minden idegszálát eltompította a hír. Amikor megszólalt, hangja ijesztően nyugodtan csengett, alig hitte el, hogy a saját hangját hallja.

– Hogyan történt? – kérdezte.

– Egy orvosi beavatkozás során. Éjjel felvették a fitchburgi kórházba sürgős vakbélműtétre. Nem igazán tudjuk még, hogyan történt. De a műtőben… – Marquette elhallgatott. – Nem maradt túlélő.

– Hányan haltak meg? – kérdezte Rizzoli. Hangja még mindig nyugodtan csengett. Még mindig egy idegen hangja volt.

– Hárman. A nővér és az altatóorvos, akik előkészítették a beavatkozásra. És az őr, aki átkísérte a kórházba.

– A Souza-Baranowski hatos szintű fegyintézet.

– Úgy van.

– És megengedték, hogy polgári kórházba vigyék?

– Ha rutin beavatkozásról van szó, akkor egyértelműen a Shattuck börtönrészlegébe vitték volna. De sürgősségi esetben az orvosi szabályzat szerint a legközelebbi kórházba kell szállítani. És a legközelebbi a fitchburgi volt.

– Ki állapította meg, hogy sürgősségi esetről van szó?

– A börtön ápolónője. Megvizsgálta Hoytot, és kikérte egy szakbelgyógyász véleményét. Mindketten egyetértettek abban, hogy haladéktalanul meg kell műteni.

– És mire alapozták ezt a véleményüket? – Rizzoli hangja élesen csengett, mert lassan beleköltözött az érzelem.

– Erre utaltak a tünetek. Alhasi fájdalom…

– Tanult orvostudományt. Pontosan tudta, hogy mit kell mondania.

– És a mért értékek abnormálisan magasak voltak.

– Milyen értékek?

– Ha jól tudom, rendkívül magas volt a fehérvérsejtszám.

– Tudták ezek, hogy kivel van dolguk? Volt róla fogalmuk, hogy kivel van dolguk?

– Egy vérvizsgálat eredményét nem lehet meghamisítani.

– Ő meg tudja. Kórházban dolgozott. Tudja, hogyan kell manipulálni az eredményeket.

– Nyomozó…

– A *kurva* életbe, hiszen hematológus volt!

Éles hangja önmagát is megijesztette. Kirobbanó dühétől döbbenten nézte a hadnagyot. Végre legyőzték nyugalmát a kirobbanó érzelmek. A düh. A kétségbeesés.

És a félelem. Egészen mostanáig hónapokon keresztül elfojtotta magában ezt az érzést, mert tudta, hogy alaptalan a félelme. Warren Hoyt be volt zárva oda, ahonnan nem tudta elérni, nem tudott ártani neki. A rémálmok mind csak utórezgések voltak, sokáig érezhető visszhangjai egy régi rettegésnek, amiről azt hitte, végleg el fog múlni. De a félelem most újra testet öltött, és a markába zárta.

Minden átmenet nélkül talpra szökkent, és az ajtó felé indult.

– Rizzoli nyomozó!

Rizzoli megállt az ajtóban.

– Hová megy?

– Szerintem pontosan tudja, hogy hova kell most mennem.

– A fitchburgi és az állami rendőrség ellenőrzése alatt tart mindent.

– Úgy gondolja? Számukra Hoyt nem több egyszerű szökött rabnál. Arra számítanak, hogy majd ő is elköveti a szokásos hibákat, ahogy az összes többi. De ő nem fogja. Mindig ki fog csúszni a kezük közül.

– Azt hiszem, túlságosan lebecsüli őket.

– Én meg azt hiszem, hogy ők becsülik le túlságosan Hoytot. Nem fogták fel, hogy kivel van dolguk – válaszolta Rizzoli.

De én igen. Én tökéletesen tisztában vagyok vele.

Odakint, a parkolóban a levegő vibrált a ragyogó napfényben, és még az utcában fújdogáló szél is sűrű és fullasztó volt. Mire odaért az autóhoz, Rizzoli ruháját már átitatta az izzadság. Hoyt szereti ezt a hőséget, gondolta. Ez élteti, mint a gyíkokat a forrón izzó kövek. És mint az ilyen hüllők, ő is pontosan tudja, hogyan kell gyorsan elillanni, amikor veszély fenyegeti.

Nem fogják megtalálni.

Miközben Fitchburg felé vezetett, a Sebészre gondolt, aki rászabadult a világra. Elképzelte, ahogy az utcákon jár, mint ragadozó a zsákmányok között. Azon gondolkozott, van-e még benne elég erő és bátorság, hogy újra szembenézzen vele. Attól tartott, elég volt egyszer szembeszállnia és megharcolnia vele, s ezzel el is fogyott az összes bátorsága, amelyet erre a világra kapott. Nem tartotta magát gyenge embernek, sosem hátrált meg a nehézségek előtt, és mindig fejest ugrott a küzdelembe. De egész testében remegett a gondolattól, hogy ismét szembe kell szállnia Warren Hoyttal.

Egyszer már harcoltam vele, és majdnem megölt. Nem tudom, képes vagyok-e erre még egyszer. Vissza tudom-e zárni a szörnyet a ketrec rácsai mögé.

A RENDŐRSÉGI SZALAG MELLETT nem állt senki. Rizzoli megállt a kórház folyosóján, és körülnézett, hol talál egyenruhás rendőrt, de csak néhány közelben álldogáló nővért látott, ketten közülük vigasztalón átölelték egymást, a többiek szűk körben álltak, és halkan beszélgettek, arcuk sápadt volt a megrázkódtatástól.

Átbújt a sárga szalag alatt, és simán átjutott a dupla ajtón, amely automatikusan kinyílt előtte, és beengedte a recepcióhoz. Látta a foltokat a padlón és a sietős léptekre utaló véres lábnyomokat a földön. A bűnügyi helyszínelő egység már kiszállt a helyszínre. Mindent átvizsgáltak, összejárkáltak, fel lehetett takarítani a nyomokat.

De bármilyen alaposan megvizsgálták a területet, bármennyire csak a szennyeződés maradt ott, még mindig ki tudta olvasni a nyomokból, mi minden történt a szobában, mert oda volt írva vérrel a falra. Látta az alvadt vért, amely az áldozat lüktető artériájából lövellt ki. Szinuszgörbéhez hasonlított, és ráfröccsent a nagy táblára is, amelyre az aznapi sebészeti beavatkozások időpontját írták szobaszámmal, a beteg és a sebészek nevével és a beavatkozás típusával. Az egész nap be volt táblázva. Rizzoli elgondolkozott, vajon mi történt azokkal a betegekkel, akiknek az aznapi műtétjét a történtek fényében törölték, hiszen a műtő jelenleg bűnügyi helyszínként szolgált. Azon gondolkozott, vajon milyen következményekkel járhat egy elhalasztott epekőműtét. A kitöltött táblázat megmagyarázta, hogy miért ott kezdték meg a nyomozást a rendőrök. Mert a még életben lévőket ki kellett szolgálni. Fitchburg legforgalmasabb műtője nem zárhat be hosszú időre.

A kilövellt vér mintája beterítette a táblázatot, befordult a sarkon, és egészen a következő falig nyúlt. Itt már kevesebb volt a vér, mert a szisztolés nyomás csökkent, és az érverés is lassult: a nyomok már a padló közelében voltak. Egy tócsa alkotta a végét a recepciós pult mellett.

A telefonnál. Bárki halt meg itt, még megpróbálta elérni a telefont.

A recepción túl széles folyosó húzódott, amelyen jobbra-balra nyíltak a műtők. Férfiak és hordozható rádió hangját követve belépett egy nyitott ajtón. A frissen felmosott folyosón elhaladt egy helyszínelő mellett, aki futó pillantást vetett rá. Senki nem szólította meg, amikor belépett a négyes számú műtőbe, ott viszont megállásra kényszerítette a látvány. A bizonyíték, hogy itt mészárlás folyt. Noha az áldozatokat már elvitték a teremből, a vérük mindenhol ott volt, összefröcskölte a falakat, a szekrényeket, a műszereket, és látszott mindenki lábnyoma, aki csak bejött a gyilkos után.

– Asszonyom! Asszonyom!

Két nyomozó állt az orvosi eszközök szekrénye mellett, és rosszalló tekintettel méregették. A magasabbik elindult felé, a cipőjét fedő lábzsák cuppogott a vértől ragacsos padón. A harmincas évei közepén járó férfi fontoskodó felsőbbrendűséget árasztott magából, amely minden kigyúrt testű férfira oly jellemző. Kompenzáció, gondolta Rizzoli, amiért olyan gyorsan kopaszodik.

Mielőtt a férfi feltehette volna a nyilvánvaló kérdést, ő felmutatta a jelvényét.

– Jane Rizzoli, gyilkossági osztály. Bostoni rendőrség.

– Mit keres itt Bostonból?

– Elnézést, nem értettem a nevét – válaszolta Rizzoli.

– Canady őrmester. Szökésben lévő foglyok felkutatása, Massachusettsi Állami Rendőrség.

Rizzoli kinyújtotta felé a kezét, majd látta, hogy a férfi gumikesztyűt visel. Nem úgy tűnt, hogy szándékozna elfogadni az előzékenyen felé nyújtott kezet.

– Segíthetek? – kérdezte.

– Talán én vagyok az, aki segíteni tud.

Canady nem tűnt különösképpen hálásnak a felajánlásért.
– Hogyan?
Rizzoli a vérrel borított falra nézett.
– A férfi, aki felelős ezért, Warren Hoyt…
– Mi van vele?
– Jól ismerem.
Most egy alacsonyabb férfi csatlakozott hozzájuk. A sápadt és elálló fülű rendőr nem tartotta birtokháborításnak Rizzoli ottlétét, mint Canady.
– Hé, én tudom, ki maga. Jane Rizzoli. Maga kapta el és csukta le a pasast.
– Én is a csapatban dolgoztam.
– Nem, egyedül a maga érdeme, ami Lithiában történt.
Ő nem viselt kesztyűt, mint Canady, és megrázta Rizzoli kezét.
– Arlen nyomozó, fitchburgi rendőrség. Csak ezért vezetett egészen idáig?
– Jöttem, amint meghallottam.
Rizzoli tekintete visszasiklott a véres falakra.
– Tisztában vannak vele, hogy kivel van dolguk, ugye?
Canady rögtön közbevágott:
– Teljes mértékben urai vagyunk a helyzetnek.
– Ismerik a történetét?
– Tudjuk, hogy mit tett itt.
– De ismerik *őt* magát?
– Megkaptuk az aktáját a Souza-Baranowskiból.
– Még az ottani őröknek sem volt fogalmuk arról, hogy kivel van dolguk. Mert ha tisztában vannak vele, akkor ez nem történhetett volna meg.
– Eddig még minden esetben sikeresen visszajutattuk a szökött bűnözőket a rács mögé – mondta Canady. – Mind ugyanazokat a hibákat követik el.
– Ő nem olyan, mint a többiek.
– Még csak hatórányi előnye van.
– Hat óra? – Rizzoli megrázta a fejét. – Már el is vesztették.
Canady mérgesen rávágta:
– Tüzetesen átvizsgáltuk a környéket. Lezártuk az utakat, és átvizsgálunk minden autót. Riasztottuk a médiát, és a fényképét sugározza az összes helyi tévéállomás. Ahogy mondtam, teljesen uraljuk a helyzetet.
Rizzoli nem válaszolt, hanem visszafordult a vértől csíkozott fal felé.
– Kik haltak meg itt? – kérdezte halkan.
Arlen válaszolt.
– Az altatóorvos és a nővér. Az orvos ott feküdt, az asztal végénél. A nővér testét itt találtuk meg, az ajtó mellett.
– Nem sikítottak? Nem értesítették az őrt?
– Nehezen tudtak volna zajt csapni. Mindkettőnek pont a gégéjét vágta át.
Rizzoli az asztal végéhez sétált, és ránézett a fémrúdra, amelyen az infúziós oldat zacskója lógott, nézte a műanyag tubust és a katétert, amelyből már pocsolyát alkotva kifolyt a lé. Egy fecskendő összetörve feküdt az asztal alatt.
– Éppen kötötték be az infúziót – szólalt meg.

– A sürgősségi osztályon kezdték – mondta Arlen. – Egyenesen idehozták, miután a sebész megvizsgálta odalent. Vakbélgyulladást állapított meg.

– Miért nem jött fel vele a sebész? Hol volt?

– Egy másik beteget is megvizsgált előtte a sürgősségin. Tíz-tizenöt perccel az itt történtek után jött fel. Bejött a dupla ajtón, látta holtan a biztonsági őrt a recepció előtt, és rögtön a telefonhoz szaladt. Úgyszólván az egész sürgősségi osztály idero-hant, de már semmit sem tudtak tenni az áldozatokért.

Rizzoli lenézett a földre, és rengeteg lábnyomot látott; túl nagy volt a káosz ahhoz, hogy ki tudják deríteni belőle, mi is történt.

– És miért nem volt az őr a szobában, hogy felügyelje a rabot? – kérdezte.

– A műtő steril helyszín. Nem engednek be senkit utcai ruhában. Valószínűleg megmondták neki, hogy kint várakozzon.

– A szabályzatban nem az van, hogy az őröknek mindig minden esetben figyelniük kell a rabokra, ha a börtön területén kívül vannak?

– De igen.

– Még a műtőben is, még altatás alatt is. Hoytot hozzá kellett volna bilincselni a műtőágy korlátjához.

– Kellett volna.

– Megtalálták a bilincset?

Arlen és Canady egymásra pillantott.

Canady szólalt meg:

– A földön hevert, a műtőágy alatt.

– Ezek szerint *megbilincselték.*

– Egy darabig igen…

– És miért vették le róla?

– Orvosi okokból talán? – találgatott Arlen. – Hogy egy újabb infúziót kössenek be? Hogy más pózba fektessék?

Rizzoli megrázta a fejét.

– Ahhoz szükségük lett volna az őrre, hogy kinyissa a bilincset. Ő biztosan nem úgy ment ki, hogy itt hagyta Hoytot bilincs nélkül.

– Akkor viszont felületes volt – mondta Canady. – A sürgősségin mindenki meg volt győződve róla, hogy Hoyt nagyon beteg, és túl nagy fájdalmai vannak ahhoz, hogy bárkit megtámadjon. Nyilvánvalóan nem számítottak arra, hogy…

– Jézusom – motyogta maga elé Rizzoli. – Egyfolytában résen volt. – Rápillantott az altatóeszközöket tároló szekrényre, és látta, hogy az egyik fiókot kihúzták. Belül tiopentálos fiolák, üvegcsék, ampullák csillogtak a műtőszoba fényében. Altatószerek. Ezzel altatták volna el, gondolta. Az asztalon fekszik, kezébe már bekötötték az infúziót. A fájdalomtól eltorzult arccal nyög. Az orvosnak és a nővérnek fogalma sincs, mire készül, leköti őket a munkájuk. A nővér gondolkozik, mely műszereket készítse elő, mire lesz szüksége a doktornak. Az altatóorvos adagolja a gyógyszert, miközben a beteg szívverését nézi a monitoron. Talán látja, ahogy a szívverése felgyorsul, de a fájdalomnak tudja be. Nem veszi észre, hogy készen áll a támadásra. A gyilkolásra.

És aztán… Mi történhetett aztán?

Ránézett az ágy melletti műszertálcára. Üres volt.
– Szikét használt? – kérdezte.
– Nem találtuk meg a fegyvert.
– A szike a kedvenc eszköze. Mindig szikét használ… – Egy hirtelen jött gondolattól bizseregni kezdett a haja töve. Arlenre nézett.
– Elképzelhető, hogy még az épületben van?
Canady közbevágott:
– Nincs az épületben.
– Többször eljátszotta már az orvos szerepét. Tudja, hogyan kell elvegyülni az orvosok között, mintha a személyzethez tartozna. Átvizsgálták a kórházat?
– Nincs rá szükség.
– Akkor honnan tudják, hogy már nincs itt?
– Mert bizonyíték van rá, hogy elhagyta az épületet. Felvették a kamerák.
Rizzoli pulzusa felgyorsult.
– Rögzítették a biztonsági kamerák?
Canady bólintott.
– Gondolom, maga is meg szeretné nézni.

NYOLC

– ELÉG FURCSA, AMIT CSINÁL – mondta Arlen. – Már többször is visszanéztük, de még mindig nem értjük.

Lementek a kórház tanácstermébe. A sarokban állt egy mozdítható szekrény, rajta tévé és videolejátszó. Arlen hagyta, hogy Canady bekapcsolja őket, és átengedte neki a távirányító kezelését is. Ez az alfa hímek kiváltsága, s Canadynek szüksége volt rá, hogy alfa hím legyen. Arlennek ez nem jelentett gondot.

Canady betette a kazettát, és azt mondta:

– Lássuk, a bostoni rendőrség mit tud ezzel kezdeni. – Ezzel a mondattal verbálisan is odadobta a kesztyűt. Megnyomta a PLAY gombot.

A képernyőn a folyosó végén lévő ajtó tűnt fel.

– Az első emeleti folyosón a plafonon van a kamera – mondta Arlen. – Az ajtó, amit látunk, közvetlenül az utcára vezet, a személyzeti parkolóba, az épület keleti oldalán. Ez a négy kijárat egyike. A felvétel időpontját a képernyő alján látja.

– Öt óra tíz – olvasta le Rizzoli.

– A rabot háromnegyed öt körül vitték fel a műtőbe, tehát ez a felvétel nagyjából huszonöt perccel később készült. Most nézzük meg! Öt óra tizenegykor kezdődik.

A képernyő alján peregni kezdtek a másodpercek. Aztán 5.11.13-nál hirtelen egy alak tűnt fel a képen, aki nyugodtan, a sietség legkisebb jele nélkül sétált a kijárat felé. Háttal állt a kamerának, láthatták rövidre nyírt barna haját a fehér orvosi köpeny fölött. Sebésznadrágot és papír lábzsákot viselt. Odaért a kijárathoz, lenyomta a kilincset, majd hirtelen megállt.

– Ezt nézze! – mondta Arlen.

A férfialak lassan megfordult. Tekintetével megkereste a kamerát, és belenézett.

Rizzoli kiszáradt torokkal hátradőlt, tekintetét a képernyőn feltűnő Warren Hoyt arcára szegezte. Úgy tűnt, mintha Warren Hoyt egyenesen őt nézné. Elindult a kamera felé, és Rizzoli látta, hogy valamit tart a bal karjában. Valamilyen csomagot. Pontosan a kamera alatt állt meg.

– Most jön a furcsa rész – mondta Arlen.

Hoyt még mindig a kamerába nézve fölemelte a jobb kezét, és tenyerét a kamera felé tartotta, mintha épp esküt készülne tenni a bíróságon. Bal kezével a tenyerébe mutatott. És mosolygott.

– Mi a fenét mutat? – kérdezte Canady.

Rizzoli nem válaszok. Némán nézte végig, ahogy Hoyt megfordul, a kijárathoz sétál, és eltűnik az ajtó mögött.

– Játssza le újra! – mondta halkan.

– Van valami ötlete, hogy miről szól ez a mutogatás?

– Játssza le újra!

Canady összevont szemöldökkel visszapörgette a kazettát, és újra megnyomta a PLAY gombot.

Hoyt ismét feltűnt a képernyőn, a kijárathoz ment. Megfordult. Visszasétált a kamerához, és tekintetét azokra szegezte, akik a képernyőn őt nézték.

Rizzoli megfeszült izmokkal, kalapáló szívvel várta Hoyt következő mozdulatát. A mozdulatot, amelyet tökéletesen értett.

Hoyt fölemelte a tenyerét.

– Állítsa meg! – mondta Rizzoli. – Most állítsa meg!

Canady megállította a felvételt.

A képernyőn kimerevedett Hoyt mosolygó arca és bal mutatóujja, amellyel a jobb tenyerébe mutatott. A látványtól Rizzoli szinte megszédült.

Arlen törte meg a csendet.

– Mit jelent ez az egész? Maga tudja?

Rizzoli nyelt egyet.

– Tudom.

Canady felcsattant.

– Na *mit?*

Rizzoli fölemelte az addig szorosan ökölbe zárt kezét, és kinyitva feléjük mutatta. Mindkét tenyerén ott voltak a sebek, amelyeket Hoyt ejtett egy évvel ezelőtt. Két vastag forradás a két, szikével ejtett metszés után.

Arlen és Canady a sebhelyekre meredt.

– Ezt Hoyt tette magával? – kérdezte Arlen.

Rizzoli bólintott.

– Ezt jelenti, amit a felvételen látnak. Ezért mutatja a tenyerét. – Ránézett a képernyőn mosolygó Hoytra és a jelre, amit mutatott. – Ez a mi kis tréfánk. Így szeretett volna köszönni nekem. A Sebész nekem üzent.

– Nagyon beguríthatta – mondta Canady. A képernyő felé bökött. – Nézze csak meg. Mintha épp az mondaná: „kapd be”.

– Vagy azt, hogy „még találkozunk” – mondta halkan Arlen.

Szavaitól Rizzoli megremegett. *Igen, tudom, hogy még találkozunk. Csak azt nem tudom, mikor és hol.*

Canady újra elindította a kazettát. Végignézték, ahogy Hoyt leengedi a kezét, és ismét elindul a kijárat felé. Ahogy hátat fordítva sétált az ajtó felé, Rizzoli a karja alatt cipelt csomagot nézte.

– Állítsa meg újra! – mondta.

Canady megállította.

Rizzoli előrehajolt, szinte a képernyőre tapadt.

– Mi lehet az, amit cipel? Úgy néz ki, mintha összehajtogatott törülköző lenne.

– Az is – válaszolta Canady.

– Miért vinne magával törülközőt?

– Mert nem a törülköző a lényeg. Hanem ami benne van.

Rizzoli visszagondolt a műtőre, ahol a gyilkosság történt. Eszébe jutott a szekrény

és a kihúzott fiók a műtőasztal mellett.

Arlenre nézett.

– Műszerek – mondta. – Sebészeti műszereket vitt magával.

Arlen bólintott.

– Egy laparotómiás készlet hiányzik.

– Laparotómiás? Az mit jelent?

– Orvosi szakkifejezés. A has felnyitásához szükséges eszközök – válaszolta Canady.

A képernyőn Hoyt már kisétált az épületből, csak az üres folyosó látszott, és a csukott ajtó. Canady kikapcsolta a tévét, és Rizzolihoz fordult.

– Úgy tűnik, az embere ég a vágytól, hogy újra dolgozhasson.

Rizzoli összerezzent, amikor megcsörrent a telefonja. Érezte, milyen vadul zakatol a szíve, miközben a telefonért nyúlt. A két férfi őt figyelte, ezért felállt, és az ablak felé fordult, mielőtt felvette volna a telefont.

Gabriel Dean hívta.

– Tud róla, hogy a törvényszéki antropológus háromra jön? – kérdezte.

Rizzoli az órájára nézett.

– Még odaérek – mondta. Éppen hogy.

– Hol van most?

– Nézze, ott leszek időben. – Azzal letette a telefont. Kinézett az ablakon, mély lélegzetet vett. Nem hagyhatom el magam, gondolta. Nem hagyhatom, hogy ezek a szörnyek elvegyék az erőmet.

– Rizzoli nyomozó – szólt Canady.

Rizzoli feléje fordult.

– Ne haragudjanak. Vissza kell mennem a városba. Megígéri, hogy azonnal hív, amint megtud valamit Hoytról?

A férfi mosolyogva bólintott.

– Nem fog soká tartani.

DEANNEL SZERETETT VOLNA a legkevésbé beszélni, de amikor befordult a parkolóba, a férfit pillantotta meg, amint éppen kiszáll az autójából. Gyorsan beállt egy üres helyre, leállította a motort, és arra gondolt, ha vár még pár percet, a férfi előtte fog bemenni az épületbe, és így elkerülheti a felesleges és kínos beszélgetést. Sajnos a férfi is kiszúrta őt, és ott várakozott a parkolóban, mint egy kikerülhetetlen akadály. Nem volt választása, csatlakoznia kellett hozzá.

Kilépett a tikkasztó hőségbe, és úgy sietett oda, mint aki nem ér rá.

– Nem jött vissza reggel az értekezletre – mondta a férfi.

– Marquette az irodájába hívott.

– Igen, nekem is elmondta.

Rizzoli megállt, és a férfira nézett.

– Mit mondott el?

– Hogy a maga egyik régi bűnözője megszökött.

– Így van.

– És ez magát megrázta.

– Ezt is Marquette mondta?

– Nem. De mivel nem jött vissza az értekezletre, arra következtettem, biztosan felzaklatta a hír.

– Ennél volt fontosabb dolgom is – válaszolta Rizzoli, és elindult az épület felé.

– Maga a nyomozás vezetője, Rizzoli – szólt utána Dean.

Rizzoli megállt, és a férfi felé fordult.

– Miért érzi szükségét, hogy erre újra meg újra figyelmeztessen?

A férfi lassan közelebb lépett hozzá, és ijesztően fölébe tornyosult. Lehet, hogy ez is volt a szándéka. Noha Rizzoli még soha senki és semmi elől nem hátrált meg, most elpirult a férfi pillantásától. Nemcsak a fizikai fölény ijesztette meg, hanem a felfedezés, hogy a férfi mennyire vonzó. Végképp összezavarta ez az ellentmondó felfedezés, miközben mérges is volt a férfira. Megpróbálta elfojtani magában az érzést, de az már teljesen átvette az uralmat a gondolatai fölött, és ő nem tudott szabadulni tőle.

– A helyzet megköveteli a teljes figyelmét – mondta Dean. – Nézze, én megértem. Megrázta, hogy Warren Hoyt megszökött. Minden zsaru ezt érezné a maga helyében. Ez elég ahhoz, hogy kicsússzon a lába alól a talaj…

– Maga nem ismer engem. Ne akarja itt a pszichológust játszani!

– Csak elgondolkoztam, vajon képes-e eléggé összpontosítani ahhoz, hogy jól tudja vezetni a nyomozást. Nem fog-e bezavarni, hogy még nem zárta le ezt a régi ügyet.

Rizzoli nehezen tudta féken tartani az indulatot, amelyet a férfi szavai keltettek benne. Nyugodt hangon tette fel a kérdést:

– Tudja, hány embert ölt meg ma reggel Hoyt? Hármat, Dean ügynök. Egy férfit és két nőt. Elvágta a torkukat, és kisétált az épületből, mintha mi sem történt volna. Ahogy máskor. – Fölemelte a kezét, és tenyerét a férfi szeme elé tartotta. – Ezt a búcsúajándékot tavaly kaptam tőle, mielőtt nekilátott volna, hogy elvágja a torkomat. – Leengedte a kezét, és felnevetett. – Szóval, hogyne, teljesen igaza van. Még lesz vele dolgom.

– De magának van más feladata is. Ebben az ügyben.

– Éppen ezen dolgozom.

– Magát túlságosan nyugtalanítja Hoyt. Hagyja, hogy uralja a gondolatait.

– Az egyetlen dolog, ami uralja a gondolataimat, az maga. Még mindig fogalmam sincs, mi dolga van az ügyben.

– Csupán kölcsönös együttműködésről van szó. Nem ez a hivatalos megfogalmazás?

– Ebben a kölcsönösségben én vagyok az egyetlen, aki együttműködik. Mit kapok magától cserébe?

– Mit vár tőlem?

– Kezdhetné azzal, hogy elmeséli, mi a Nyomozóiroda szerepe az ügyben. Még sohasem szálltak be egyetlen nyomozásba sem, amit én vezettem. Mitől lenne más a Yeager-ügy? Mi az, amit maga tud, de én nem?

– Pontosan annyit tudok, amennyit maga – válaszolta a férfi.

Vajon igazat mond? Rizzoli nem tudta eldönteni. Nem tudott olvasni a férfi gondolataiban. És ez a testi vonzalom most még jobban összezavarta, és megnehezítette a beszélgetést.

Dean az órájára nézett.

– Elmúlt három. Már várnak ránk.

Elindult az épület felé, de Rizzoli nem követte rögtön. Pár pillanatig egyedül állt a parkolóban, és remegett attól, amit Dean kiváltott belőle. Végül mély lélegzetet vett, és elindult a boncterem felé, miközben felkészítette magát az elkerülhetetlenre: megint egy halottal kell találkoznia.

EZ A HALOTT LEGALÁBB nem kavarta fel a gyomrát. Bár Gail Yeager boncolása alatt rosszul lett a bomló test kibírhatatlan szagától, de mostanra, amikor a második áldozatot kezdték boncolni, szinte teljesen elmúlt az émelygése. Mindamellett Korsak ismét megtette a szokásos óvintézkedéseket, és bőszen szagolgatta a mentolillatú maszkot. A csontokon szinte már semennyi bőr nem maradt, és noha annak sem volt kellemes a szaga, ami még rajta volt, Rizzolinak legalább nem kellett megtámaszkodnia. Eltökélten állt a szobában, mindent megtett, hogy elkerülje az előző esti megalázó elgyengülés megismétlődését, különösen mert Gabriel Dean pontosan szemben állt vele, és tökéletesen látta arca minden apró rezdülését. Rizzoli ugyanolyan sztoikus nyugalmat erőltetett magára, amilyen nyugalommal dr. Isles és a törvényszéki antropológus, dr. Carlos Pepe kinyitotta a maradványokat tartalmazó doboz fedelét, majd óvatosan kivették belőle a csontvázat, és lefektették a lepedővel borított boncasztalra.

A hatvanéves, gnómszerűen púpos hátú dr. Pepe olyan izgatott volt, mint egy gyerek, amikor kiemelte a doboz tartalmát, és mindegyik darabot úgy simogatta a tekintetével, mintha aranyat tartana a kezében. Míg Rizzoli csak egy piszkos csonthalmazt látott az asztalon, amely olyan jellegtelen volt, mint egy kupac gally, dr. Pepe szeme előtt az orsócsont, a singcsont és a kulcscsont látványa bontakozott ki, amelyeket azon nyomban felismert, és az anatómiai felépítésnek megfelelő helyre tett. Több széttört borda és mellcsont koppant az acélasztalon. A csigolyák, amelyek közül kettőt szemlátomást művi úton egyesítettek, göröngyös láncot alkottak az asztal közepén a medence homorú gyűrűjéig, amely kísértetiesen koronázta a látványt. A kar vékony csontjai egy halmazban végződtek, és piszkos kavicsoknak tűntek, de igazából azok az apró csontok voltak, amelyek a kéz csodálatos hajlékonyságát adják. Hirtelen egy újabb régi sérülés tárult a szemük elé: acélcsavarok fogták össze a bal combcsontot. Dr. Pepe a boncasztal végéhez kirakta a koponyát és a róla levált állkapocscsontot. Egy aranyfog tűnt ki a piszkos fogak közül. Az összes csontot a helyére tették.

De a doboz még nem volt üres.

Dr. Pepe megfordította, és kirázta az utolsó darabokat is egy szövettel bélelt tálkába. Por, levelek és barna hajszálak csomója terült el a tálban. Odairányította a fényt, és egy csipesszel elkezdte piszkálni a maradványokról a koszt. Perceken belül megtalálta, amit keresett: egy apró, fekete, rizs alakú rögöt.

– Pupárium – mondta. – Vagyis bábbölcső. Gyakran összetévesztik a patkányürülékkel.

– Én is annak néztem – mondta Korsak. – Patkánykakinak.

– Nagyon sok ilyet találtunk. Csak tudni kell, hogy mit keresünk. – Dr. Pepe kivett még néhány fekete rögöt, és oldalra rakta, egy kis halomba. – *Calliphoridae.*

– Hogy mi? – kérdezte Korsak.

Gabriel Dean válaszolt.

– Döglégy.

Dr. Pepe bólintott.

– Ezekből kelt ki a döglény lárvája. Olyanok, mint mondjuk a selyemhernyó gubója. Ezt nevezzük a harmadik szakaszban lévő lárvák kitinjének. Ebből kelnek ki a kifejlett legyek. – Fölé tartott egy nagyítót. – Mindegyik kinyílt.

– Az mit jelent, hogy kinyílt? – kérdezte Rizzoli.

– Üres, vagyis a legyek kikeltek már belőle.

– Mennyi idő kell a *Calliphoridae*nak a kifejlődéshez ezen a környéken?

– Az év e szakaszában körülbelül harmincöt nap. De észrevette, hogy ez a két pupárium különbözik színében és anyagában? Mind a kettő ugyanabba a családba tartozik, de ezek régebben voltak kitéve az időjárás szeszélyeinek.

– Két különböző generáció – mondta Isles.

– Én is erre tippelnék. De kíváncsi vagyok, mit mond erre egy entomológus.

– Ha mindkét generációnak harmincöt napra volt szüksége a kikeléshez – szólalt meg Rizzoli –, az azt jelenti, hogy hetven napról beszélünk? Hetven napja feküdt ott az áldozat?

Dr. Pepe az asztalon heverő csontokra nézett.

– Amit itt látok, az nem mond ellent annak, hogy a halál után eltelt már két nyári hónap.

– Tudna egy kicsit pontosabban fogalmazni?

– Csontvázmaradványokból nem. Lehet, hogy az áldozat már két hónapja ott feküdt az erdőben. De az is lehet, hogy fél éve.

Rizzoli látta, hogy Korsak forgatja a szemét, mert nem győzte meg a szakértői vélemény.

De dr. Pepe még csak most jött bele. Figyelmét megint az asztalon fekvő maradványokra fordította.

– Egyetlen maradvány, nő – mondta, miközben felmérte az elrendezett csontokat. – Az alacsony termet is erre utal: nem sokkal lehetett magasabb másfél méternél. A kezelt sérülések is igen nyilvánvalók. Van egy régi combcsonttörés, amit csavarokkal rögzítettek.

– Steinman-tűnek látszik – mondta Isles. Rámutatott az ágyéki részre. – És volt egy sebészeti beavatkozás az L2-es és L3-as csigolyán.

– A sérülések között van összefüggés? – kérdezte Rizzoli.

– Az áldozatnak volt egy komoly balesete.

Dr. Pepe folytatta a leltárt.

– A két bal borda hiányzik, ezenkívül még… – Végignézte a kis halmazt a kézcsont mellett. – Három kézfejcsont és szinte az összes ujjperc a bal kézről. Biztosan a dögevők zabálták meg.

– Egy kézszendvics – vicceskedett Korsak. Senki nem nevetett.

– A hosszú csontok mind megvannak, ahogy az összes csigolya… – Elhallgatott, és a nyaki csontokat nézte. – A nyelvcsont hiányzik.

– Nem találtuk meg – mondta Isles.

– Jól körülnéztek?

– Igen. Én magam mentem vissza, hogy megvizsgáljam a helyszínt.

– Azt is elhordhatták a dögevők – mondta dr. Pepe. Felemelte a lapockacsontot, az egyik szárnyszerű képződményt, amely a vállnál szélesedik. – Látják a V alakú sérülést itt? Tépőfog és a negyedik zápfog képes erre. – Felnézett. – A fejet a testtől elválasztva találták meg?

Rizzoli válaszolt.

– Nem messze a testtől feküdt.

Pepe bólintott.

– Ez jellemző a kutyák viselkedésére. Számukra a fej semmiben sem különbözik egy nagy labdától. Egy játéktól. Kergetik körbe-körbe, de nem tudják a fogukat belevájni a koponyacsontba, ahogy például a torokba vagy a végtagokba minden gond nélkül.

– Várjon egy percet! – vágott közbe Korsak. – Most komolyan Fifiről meg Roverről van szó?

– A kutyafélék, akár vadak, akár háziállatok, mind hasonló módon viselkednek. Még a farkasok és a sakálok is szeretnek labdával játszani, mint Fifi és Rover. Mivel a maradványokat egy külvárosi parkban találták meg, amelyet lakóházak vesznek körül, a kutyák szinte biztosan gyakori látogatói az erdőnek. Mint kutyaféléknek, ösztöneikben van a marcangolás. Megrágcsálnak mindent, amihez hozzáférnek. Jelen esetben a keresztcsontokat, a csigolyákat. A bordákat és a csípőcsontot. És természetesen lerágták az összes húst, amit a csontokon találtak.

Korsak elborzadó arcot vágott.

– A feleségemnek van egy kis westie-je. Soha többé nem fogom megengedni, hogy megnyalja az arcom.

Pepe a koponyáért nyúlt, s közben küldött Isles felé egy huncut pillantást.

– Hát akkor játsszunk kerítőset, dr. Isles. Mivel rukkolna elő?

– *Kerítőset?* – kérdezte Korsak.

– Az orvosi egyetemen elterjedt szleng – magyarázta Isles. – Keríteni annyit jelent, mint tesztelni az ismereteket. Rátapintani az érzékeny pontokra.

– Lefogadom, hogy ezt annak idején a diákjai ellen vetette be – mondta Pepe.

– Méghozzá könyörtelenül – ismerte be Isles. – Apróra összehúzták magukat, amikor látták, hogy ez jön. Tudták, hogy jó nehéz kéréseket fognak kapni.

– Akkor most én fogok keríteni – mondta Pepe jókedvűen. – Meséljen nekünk erről az egyénről!

Isles a maradványokra összpontosított.

– A metszőfogak, a szájpadlás alakja és a koponya hossza mind arra enged következtetni, hogy fehér emberről van szó. Kis koponya, minimális a szemgödör felett a homlokcsont nyúlványa. Aztán ott a medencecsont. A medence mérete, a szeméremív. Fehér bőrű nő.

– Kora?

– Befejezetlen epifiziális fúzió van a csípőn. Nincsenek ízületi gyulladásra utaló jelek a gerincen. Fiatal felnőtt.

– Egyetértek. – Dr. Pepe felemelte az állkapcsot. – Három aranykorona – jegyezte

meg. – Ezenkívül sok amalgámtömés. Csináltak már röntgent?

– Yoshima megröntgenezte reggel. Kinn vannak az átvilágítón – mondta Isles.

Pepe odament, és megnézte a felvételeket.

– Volt két gyökérkezelése. – Rámutatott az állkapocs képére. – Úgy néz ki, mintha gyökértömés lenne. És nézze meg ezt! Látja, hogy a hetestől tízesig és a huszonkettestől a huszonhetesig a gyökerek milyen rövidek és gömbölyűek? Mintha fogászati beavatkozás lenne.

– Ezt észre sem vettem – mondta Isles.

Pepe elmosolyodott.

– Hát azt hiszem, van még mit tanulnia, dr. Isles. Már kezdtem magam feleslegesnek érezni maga mellett.

Dean ügynök szólalt meg.

– Szóval olyasvalakiről beszélünk, aki elég sok fogorvosi beavatkozáson esett át.

– Rendkívül drága fogorvosi beavatkozáson – tette hozzá Pepe.

Rizzoli Gail Yeagerre és tökéletes fogsorára gondolt. Azután, hogy a szívverés megáll, azután, hogy a hús bomlani kezd, a fog még mindig mutatja a különbséget a gazdagok és a szegények között. Akik fáradságosan teremtik elő a jövedelmüket, és fizetik a lakbért, azok nem törődnek egy sajgó zápfoggal vagy azzal, hogy a fogsoruk nem tökéletes. Az áldozat jellemvonásai kezdtek gyanúsan ismerősek lenni.

Fiatal nő. Fehér bőrű. Jól szituált.

Pepe letette az állkapcsot, és figyelmét a felsőtestre irányította. Pár percig a szegycsont és a bordák alkotta összeomlott kalitkát nézegette. Felvett egy töredezett bordát, amely a mellcsont fölé ívelt, és tanulmányozni kezdte a szöget, amelyet a két csont bezárt.

– *Pectus excavatum* – mondta.

Isles most először döbbenten nézett rá.

– Nem vettem észre.

– Mi a helyzet a sípcsonttal?

Isles az asztal végéhez sietett, és az egyik hosszú csontot tanulmányozta. Rámeredt, homlokán a ráncok mélyülni kezdtek. Felvette a másik csontot, és egymás mellé tette a kettőt.

– Kétoldali *genu varum* – mondta, és hangja már elég zaklatottan csengett. – Lehet vagy tizenöt fokos. Nem is tudom, hogy nem vettem észre.

– Mert a törésekre koncentrált. A csontokat összetartó csavarok elvonták a figyelmét. És nem kell mindent magának látnia. Egy magamfajta öregemberre van szükség, hogy az ilyesmit észrevegye.

– Erre nincs mentség. Azonnal észre kellett volna vennem. – Isles elhallgatott, tekintete a borda és a sípcsontok között cikázott. – Ennek így nincs értelme. Ez nem következik a fogorvosi beavatkozásokból. Olyan, mintha két különböző egyénnel lenne dolgunk.

Korsak közbevágott:

– Nagyon nehezükre esne nekünk is elmondani, hogy miről van szó? Minek nincs értelme?

– Ennek az egyénnek olyan testi deformációja volt, amelyet genu varumnak neve-

zünk – magyarázta dr. Pepe. – Közismert nevén ó-láb. A sípcsontja nagyjából tizenöt fokosan hajlott. Ez a normális ívnek közel a kétszerese.

– És ez miért olyan izgalmas felfedezés? Egy csomó ember rohangál ó-lábbal.

– Nemcsak az ó-lábról van szó – magyarázta Isles. – Hanem a mellkasról is. Nézze meg, hogy a bordák milyen szöget zárnak be a szegycsonttal. Ezt pectus excavatumnak, vagyis tölcsérmellkasnak nevezzük. A csont és a porc abnormális elhelyezkedése okozza a mellkas süllyedését. Ha nagyon megsüllyed a mellkas, légzési rendellenességet, légszomjat, valamint szívzavarokat is okozhat. Esetünkben csak enyhe a csökkenés, valószínűleg nem voltak ilyen tünetei. Elsősorban kozmetikai szempontból lehetett zavaró az állapota.

– És ez a rendellenes felépítésének tulajdonítható? – kérdezte Rizzoli.

– Igen. A csontok szerves állományába nem épül be elegendő mennyiségű ásványi anyag.

– Minek nevezik a betegséget, amiről itt szó van?

Isles bizonytalanul dr. Pepére nézett.

– *Tényleg* alacsony volt.

– Mekkora a Trotter-Gleiser-érték?

Isles elővett egy mérőszalagot, és gyors mozdulattal kihúzta a test fölött.

– Nagyjából százötvenöt centis lehetett. Plusz-mínusz öt centi.

– Akkor összegezzük. Pectus excavatum. Kétoldali genu varum. Alacsony növés. – Bólintott. – Ez eléggé sokatmondó.

Isles Rizzolira nézett.

– Kiskorában angolkóros volt.

Furcsának és egyben mulatságosnak hangzott ez a szó, az *angolkór*. Rizzoli lelki szemei előtt egy rozoga viskó előtt lármázó mezítlábas, piszkos kisgyerekek jelentek meg, akikről lerí a szegénység. Egy másik kor szépiaszínben. Az angolkór nem illett ehhez a nőhöz, akinek három aranykorona és mesterségesen tökéletesre csiszolt fogak lapultak a szájában.

Az ellentmondás Gabriel Deannek is feltűnt.

– Én úgy tudtam, az angolkórt az alultápláltság okozza – mondta.

– Valóban – felelte Isles. – A D-vitamin hiánya. A legtöbb gyerek szervezete felvesz elég D-vitamint a tejből vagy a napsugarakból. De ha a gyerek nem kap eleget enni, és szinte sosincs kint a levegőn, akkor vitaminhiányos lesz. Ez pedig kihat a kalcium-metabolizmusra és a csontok fejlődésére. – Elhallgatott. – Őszintén szólva még sosem láttam ilyen esetet.

– Ugorjon át hozzám egyik nap – mondta dr. Pepe. – Mesélek magának egy rakás ilyen esetről a múlt századból. Skandinávia, Észak-Oroszország…

– De manapság? Az Egyesült Államokban? – kérdezte Dean.

Pepe megrázta a fejét.

– Valóban rendkívül szokatlan. A csontok deformációjából és az alacsony termetből arra következtetnék, hogy az alany szegény környezetben növekedett. Legalábbis serdülőkorában.

– Ez nem vág össze a fogászati beavatkozásokkal.

– Nem. Éppen ezért mondta dr. Isles, hogy olyan, mintha két különböző egyénről

lenne szó.

A gyermek és a felnőtt, gondolta Rizzoli. Eszébe jutott saját gyerekkora Revereben. Az apró, forró házra gondolt, ahol olyan kevés volt a hely, hogy ha egy kis magányra, elvonulásra vágyott, akkor be kellett bújnia saját, titkos helyére a padláson. Emlékezett arra a rövid időszakra, amikor az apját elbocsátották az állásából, a rémült suttogásra, amely szülei hálószobájából szűrődött ki, a konzervkukoricából és sült krumpliból készített vacsorákra. A szűkös időszak elmúlt, apja egy éven belül munkába állt, és hetente egyszer újra hús került az asztalra. De a szegénység rajtuk hagyta a nyomát, ha nem fizikailag, de lélekben, és a három Rizzoli testvér mind olyan munkát választott, amely biztos és tartós jövedelemmel jár, ha nem is csillagászati összeggel: Jane büntetőjogot tanult, Frankie a tengerészgyalogossághoz került, Mickey pedig a postán dolgozott, mert mindannyian menekültek a gyermekkor bizonytalanságától.

Ránézett az asztalon fekvő csontvázra, és megszólalt:

– A nyomorból a gazdagságba. Előfordul.

– Mint az a Dickens-hős – mondta Dean.

– Aha – mondta Korsak. – Az a Pici Tim kölyök.

Dr. Isles bólintott.

– Kicsi Tim is angolkórban szenvedett.

– De aztán boldogan élt, míg meg nem halt, hiszen a jó öreg Scrooge tömérdek pénzt hagyott rá – mondta Korsak.

De te nem éltél boldogan, míg meg nem haltál, gondolta Rizzoli, és a maradványokat nézte. Már nemcsak szomorú csonthalmazt látott benne, hanem olyan nőt, akinek élete lassan körvonalazódott előtte. Látta maga előtt a görbe lábú, beesett mellkasú kisgyereket, ahogyan egyre satnyul a szegénységben. Látta félregombolt ingű kamasz lányként, kötött mellényben, amely már annyira rongyos, hogy szinte átlátszik. Vajon már akkor is volt valami különleges abban a lányban? Határozottság, eltökéltség a szemében, a feltörekvés vágya, mely azt sugallta, hogy jobb életre hivatott, mint amilyenbe beleszületett?

Mert a nő, akivé érett, már másik világban élt, ahol a pénzt nem kuporgatják, hanem szabályos fogsorra és aranykoronára költik. A szerencse vagy a kemény, szívós munka vagy talán a megfelelő férfi kiemelte őt a szegénység mocsarából, és jóval kényelmesebb körülmények között élt. De gyermekkorának nyomorúsága belevésődött a csontjaiba, görbe lábának ívébe és mellkasának homorú vonalába.

A fájdalomra is volt bizonyíték, a borzalmas baleset nyoma, amelynek során összezúzódott a bal lába és a gerince, majd két csigolyáját művi úton rögzítették, és a fémcsavarok örökké ott maradtak a combcsontjában.

– Az alapos fogorvosi beavatkozásból, illetve lehetséges társadalmi helyzetéből kiindulva megállapíthatjuk, hogy a nő eltűnését valószínűleg bejelentették – mondta dr. Isles. – Legalább két hónapja halott. Van rá esély, hogy benne van az FBI adatbázisában.

– Aha, és még vagy százezer másik nő – mondta Korsak.

Az FBI Nemzetközi Bűnügyi Információs Központja kezelte az eltűnt személyek aktáit, amelyet egyeztethettek az azonosítatlan maradványokkal, hogy a lehetséges

egyezéseket megkapják.

– Nincs semmilyen helyi ügy? – kérdezte Pepe. – Lezáratlan nyomozás eltűnt személy után, aki lehet a mi emberünk?

Rizzoli megrázta a fejét.

– Massachusetts államban nincs.

AZNAP ESTE ANNYIRA KIMERÜLTNEK érezte magát, hogy nem tudott aludni. Egyszer már felkelt az ágyból, hogy ellenőrizze a bezárt ajtót és a tűzlépcsőre nyíló ablak kilincsét. Egy óra múlva zajt hallott, és lelki szemei előtt Warren Hoyt alakja jelent meg, ahogy közeledik felé az előcsarnok felől, szikével a kezében. Megragadta az éjjeliszekrényre készített fegyvert, és célzott a sötétbe. Verítékben úszva, pisztolyát kinyújtott kezében tartva várt, hogy az árnyék megjelenjen a hálószoba ajtajában.

De nem látott és nem hallott semmit saját dübörgő szívverésén s az ablaka alatt elguruló kocsiból kiszűrődő basszuson kívül.

Végül kicsit lecsillapodva kiment az előszobába, és felkapcsolta a villanyt.

Senki nem volt ott.

Átment a nappaliba, és ott is felkapcsolt egy villanyt. Gyors pillantással ellenőrizte, hogy az ajtó biztonsági lánca a helyén van-e, és az ablak is rendesen be van-e zárva. Csak állt ott, és nézte a szobát, amely pontosan ugyanúgy festett, mint amikor lefeküdt aludni. Kezdek tényleg megőrülni, gondolta.

Leült a díványra, letette maga mellé a fegyvert, és kezébe támasztotta a fejét. Azt kívánta, bárcsak ki tudna úzni minden gondolatot a fejéből, amelyben Warren Hoyt is benne van. De nem tudta megtenni, Hoyt ott volt, mint egy tumor, amelyet nem lehet kivágni, és életének minden éber pillanatára rátelepedett. Az ágyban nem Gail Yeager vagy az aznap megvizsgált ismeretlen nő csontjai jártak a fejében. Nem a repülős potyautas, akinek az aktája még mindig az íróasztalán hevert, és csendes szemrehányással meredt rá az elhanyagolás miatt. Oly sok név és jelentés kötötte le a figyelmét nap mint nap, de éjjel, amikor az ágyában feküdt, és a sötétségbe bámult, mindig Warren Hoyt arcát látta maga előtt.

Megcsörrent a telefon. A váratlan, éles hangtól zakatoló szívvel talpra ugrott. Mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon, felvehesse a kagylót, és beleszóljon.

– Rizzoli? – hallatszott Thomas Moore hangja. Nem az a hang volt, amelyre számított, és hirtelen rátört a vágyódás. Alig egy éve, hogy Moore-ral együtt dolgoztak a Sebész utáni nyomozásban. Noha kapcsolatuk sosem volt több kollegiálisnál, az életüket is rábízták volna egymásra, és olyan bizalmas viszonyba keveredtek, amilyet a házasságban szoktak elérni a felek. Most, a férfi hangját hallva döbbent rá igazán, mennyire hiányzik neki Moore. És mennyire fáj, hogy Catherine-t vette feleségül.

– Helló, Moore – mondta érzelmeit alig leplezve. – Mennyi ott az idő?

– Mindjárt öt. Ne haragudj, hogy ilyenkor hívlak. Nem akartam, hogy Catherine hallja.

– Semmi gond. Még ébren vagyok.

Mindketten hallgattak.

– Neked is gondjaid vannak az alvással. – Nem kérdés volt ez, hanem állítás. Moore tudta, hogy mindkettejüket ugyanaz a szellem kísérti.

– Marquette téged is hívott? – kérdezte Rizzoli.

– Igen. Reménykedtem, hogy mostanra már…

– Semmi. Lassan huszonnégy óra az előnye, és még mindig semmi, amerre elindulhatnánk.

– Szóval kihűlt a nyom.

– Nem is volt nyom, amin el tudtunk volna indulni. Megölt három embert a műtőben, aztán beleolvadt a környezetbe, és kisétált a kórházból. A fitchburgiek és az állami rendőrség tüzetesen átvizsgálta a környéket, és lezárták az utakat. A képével tele volt a híradó. Semmi.

– Van egy hely, ahova mehetett. Van egy ember…

– A házatok már rendőri megfigyelés alatt áll. Ha Hoyt a közelébe megy, lecsapunk rá.

Újabb hosszú szünet következett. Aztán Moore halkan megszólalt.

– Nem vihetem most haza. Itt tartom, mert tudom, hogy itt biztonságban van.

Rizzoli kihallotta a féltést és a félelmet a hangjából. A férfi nem önmagáért, hanem a felesége biztonságáért aggódott, és belenyilallt irigység: milyen érzés lehet, ha valakit ennyire szeretnek?

– Catherine tudja már, hogy megszökött? – kérdezte.

– Igen. El kellett mondanom neki.

– És hogy fogadta a hírt?

– Jobban, mint én. Még ő nyugtatott *engem.*

– A legrosszabbal már szembenézett, Moore. Kétszer is legyőzte. Bebizonyította, hogy erősebb Hoytnál.

– Csak hiszi, hogy erősebb. És ettől még veszélyesebb az egész.

– Hát, már nemcsak magára, hanem rád is számíthat. – *Nekem viszont nincs senkim.* Ahogy eddig sem volt, és ahogy talán sosem lesz.

Moore kihallhatta hangjából a fáradtságot és a csüggedést, mert azt mondta:

– Pokoli nehéz lehet neked is.

– Megvagyok.

– Akkor jobban kezeled, mint én.

Rizzoli felnevetett, de nevetése hamisan és ijesztően csengett.

– Mintha lenne időm Hoyt miatt aggódni. Minden időmet egy új ügy köti le. Holttestet találtunk a Stony Brook rezervátumban.

– Hány áldozat van?

– Két nő és egy férfi, akit az egyik nő elrablása közben gyilkoltak meg. Ez is kemény menet lesz. Tudod, hogy nem jelent jót, ha Zucker becenevet ad a gyilkosnak. Márpedig most adott: az Uralkodó.

– Miért éppen Uralkodó?

– Amiatt, ahogy az áldozatokkal bánik. A hatalom miatt. A férj feletti uralkodási vágya miatt. Tudod te is, hogy ezeknek a szörnyeknek milyen beteges szertartásaik vannak.

– Úgy hangzik, mintha az elmúlt nyár ismétlődne meg.

Azzal a különbséggel, hogy most nem állsz mögöttem, hogy segíts, ha baj van. Van fontosabb dolgod is.

– És hogy haladtok? – kérdezte Moore.

– Lassan. Rengeteg illetékest bevontunk, rengeteg profi dolgozik az ügyön. A newtoni rendőrség rajta van, és kapaszkodj meg, az a rohadt Nyomozóiroda is beszállt.

– Tessék?

– Jól hallottad. Valami Gabriel Dean nevű ügynök. Azt mondja, hogy csak *segíteni* akar, de az ügy összes apró részletében benne van. Veled történt már ilyen?

– Soha. – Moore elhallgatott. – Itt valami nincs rendben, Rizzoli.

– Tudom.

– És mit mond Marquette?

– Nem tesz semmit ellene, mert a rendőrfőnöki hivataltól jött az utasítás, hogy együtt kell velük működni.

– És Dean mivel magyarázza, hogy benne van?

– Nem sokat mond, azt is minek. Tudod, milyen a fickó: „ha ezt most elmondom, utána meg kell hogy öljelek.” – Rizzoli elhallgatott, Dean szúrós, kék szemére gondolt. Igen, el tudja róla képzelni, hogy egy arcizma sem rándul, amikor meghúzza a ravaszt. – Hagyjuk is – mondta végül. – Nem Warren Hoyttal kell foglalkoznom.

– De nekem igen – mondta Moore.

– Ha bármit megtudok, te leszel az első, akit felhívok.

Rizzoli letette a kagylót, és a hirtelen támadt csendben a bátorság, amelyet érzett, miközben Moore-ral beszélt, egy csapásra eltűnt. Újra egyedül volt a félelmeivel, ült a szobában, a gondosan bezárt ajtó és ablakok között, és társasága nem volt más, csak az élesre töltött pisztoly.

Lehet, hogy te vagy a legjobb barátom, gondolta. Fogta a fegyvert, és visszavitte a hálószobába.

KILENC

– DEAN ÜGYNÖK BEJÖTT HOZZÁM ma reggel – mondta Marquette hadnagy. – Kétségei vannak magával kapcsolatban.

– Az érzés kölcsönös – felelte Rizzoli.

– Nem a szakértelmét kérdőjelezte meg. Nagyszerű zsarunak tartja magát.

– Hanem?

– Feltette a kérdést, vajon maga-e a megfelelő nyomozó ehhez az ügyhöz.

Rizzoli nem válaszolt rögtön, csak ült tovább nyugodtan, és Marquette asztalát nézte. Amikor a hadnagy reggel behívta az irodájába, már sejtette, hogy miről fog szólni a beszélgetés. Eltökélten lépett be, felvértezte magát a támadás ellen, és uralkodott az indulatain, hogy a legapróbb jelét se mutassa annak, amire a hadnagy számít: hogy kimerült, és találni kell valakit, aki helyettesíteni tudja.

Amikor végre megszólalt, hangja halkan és nyugodtan csengett.

– És mi nyugtalanítja?

– Hogy maga zaklatott lelkiállapotban van. Hogy még nem zárta le magában a Warren Hoyt-ügyet. Hogy még nem dolgozta fel a Sebész-nyomozás alatt történteket.

– Hogy érti azt, hogy „nem dolgoztam fel”? – kérdezte Rizzoli, de közben pontosan tudta, mi lesz a válasz.

Marquette habozott kicsit, mielőtt felelt.

– Jézusom, Rizzoli. Nem könnyű erről beszélni. Ne nehezítse meg a dolgom!

– Csak szeretném, hogy mondja ki.

– Dean ügynök úgy gondolja, hogy maga megbízhatatlan.

– És magának mi a véleménye, hadnagy?

– Én azt hiszem, elég sok minden nyomaszthatja mostanában. Hogy Hoyt szökése volt az utolsó csepp a pohárban.

– Úgy gondolja, hogy megbízhatatlan vagyok?

– Dr. Zucker is kifejezte aggodalmát magával kapcsolatban. Egyszer sem ment el hozzá tavaly ősszel.

– Nem kaptam rá parancsot.

– Ez lenne a módja? Parancsot kell adni?

– Nem éreztem szükségét, hogy pszichiáterrel beszélgessek.

– Zucker úgy gondolja, még nem tudta elengedi a Sebészt. Hogy minden bokor mögött Hoytot látja. Hogyan tudná vezetni ezt az ügyet, ha még mindig az előzőben él?

– Ezt magától szeretném hallani hadnagy, és nem mástól. Úgy gondolja, hogy megbízhatatlan vagyok?

Marquette sóhajtott.

– Nem tudom. Figyelembe kell vennem, hogy Dean ügynök eljött, és kifejezte aggodalmát az ügyben.

– Én pedig azt hiszem, hogy Dean ügynök az, akiben nem lenne szabad megbízni.

Marquette hallgatott. Homlokát ráncolva előredőlt.

– Ez súlyos vád.

– Nem súlyosabb, mint amivel ő vádol engem.

– És mivel tudja ezt alátámasztani?

– Felhívtam az FBI bostoni hivatalát ma reggel.

– És?

– Ők nem tudnak semmit Gabriel Dean ügynökről.

Marquette hátradőlt, és mereven Rizzolit nézte.

Nem szólt semmit.

– Egyenesen Washingtonból érkezett – folytatta Rizzoli. – A bostoniakhoz semmi köze. Ennek nem így kéne lennie. Ha segítséget kérünk tőlük egy bűnügyben, az mindig a helyi koordinátoron keresztül történik. Ez esetben még a helyi koordinátorig sem jutott el. Egyenesen Washingtonból jött az utasítás. Miért piszkít bele az FBI a nyomozásomba? És mi köze mindehhez Washingtonnak?

Marquette még mindig nem szólt egy szót sem.

Rizzolit lassan elöntötte a türelmetlenség, csalódottságot érzett, és kezdte az önuralmát is elveszíteni.

– Maga mondta, hogy az együttműködésre felszólító parancs a rendőrfőnöki hivataltól jött.

– Így van.

– Az FBI-tól ki lépett kapcsolatba a hivatallal? A Nyomozóiroda melyik szervével állunk kapcsolatban?

Marquette megrázta a fejét.

– Nem az Iroda volt.

– Tessék?

– A kérés nem az FBI-tól jött. Múlt héten beszéltem a rendőrfőnöki hivatallal, amikor Dean megjelent itt. Feltettem nekik ugyanezeket a kérdéseket.

– És?

– Megígértem, hogy bizalmasan kezelem az információt. És ezt elvárom magától is. – Elhallgatott, és csak azután folytatta, hogy Rizzoli beleegyezőn bólintott. – A kérés Conway szenátor irodájából érkezett.

Rizzoli elképedve nézett Marquette-re.

– Mi köze van a szenátornak mindehhez?

– Nem tudom.

– A rendőrfőnöki hivatal nem mondja el önnek?

– Elképzelhető, hogy ők sem tudják. De ez nem olyan kérés, amit egyszerűen elhessegethettek volna, hiszen a szenátortól jött. És nem kért tőlük lehetetlent. Csak egyszerű együttműködést. Amit mindig csinálunk.

Rizzoli előredőlt, és halkan mondta:

– Valami ezzel nincs rendben, hadnagy. Maga is tudja. Dean nem őszinte velünk.

– Nem azért hívtam ide, hogy Deanről beszélgessünk. Magáról beszélgetünk.

– De hiszen maga éppen az ő szavára épít. Az FBI most már parancsokat is osztogathat a bostoni rendőrségnek?

Ez a mondat meghökkentette Marquette-et. Hirtelen felállt, és tekintete az asztalt pásztázta. Rizzoli az elevenébe talált. *A Nyomozóiroda a bostoni rendőrséggel szemben. Tényleg ők dirigálnak?*

– Rendben – mondta végül. – Beszéltünk. Meghallgatott. Ez éppen elég nekem.

– Nekem is. – Rizzoli felállt.

– Magán tartom a szemem, Rizzoli.

Rizzoli bólintott.

– Mint mindig.

– TALÁLTAM NÉHÁNY ÉRDEKES ROSTOT – mondta Erin Volchko. – A Gail Yeager bőréről leszedett szalagra ragadt rá.

– Megint a tengerészkék szőnyeg? – kérdezte Rizzoli.

– Nem. Őszintén szólva nem vagyok biztos benne, hogy mi lehet.

Erin ritkán ismerte be, hogy nem tud valamit megoldani. Már ez önmagában elég volt, hogy felkeltse Rizzoli érdeklődését a mikroszkóp alatt heverő minta iránt. A lencsék alatt egy fekete szálat látott.

– Szintetikus szál, aminek a színét piszkoszöldnek látom. Az indexéből kiindulva ez régi jó ismerősünk, a DuPont nejlon 6,6.

– Ugyanaz, mint a tengerészkék szőnyegnek.

– Igen. A nejlon 6,6 népszerű szál a tartóssága és a rugalmassága miatt. Igen sokfajta szövetben megtalálható anyag.

– Azt mondta, hogy a Gail Yeager bőréről lehúzott szalagon találta?

– A szálak ott voltak a csípőjén, a mellén és a vállán.

Rizzoli összehúzta a szemöldökét.

– Takaró? Olyasmi, amivel takarózott?

– Igen, de nem takaró volt. A nejlon nem lett volna megfelelő erre a célra, tekintetbe véve, hogy rossz a nedvszívó képessége. Ezenfelül ezeknek a sajátságos szálaknak harmincas finomsági számuk van, tíz szál alkotja a fonalat. És a fonal még az emberi hajszálnál is finomabb. Az ilyen szálat úgy használják fel, hogy rendkívül szorosan szőtt anyagot adjon ki. Elképzelhető, hogy vízálló.

– Sátor? Ponyva?

– Lehetséges. Ezt a szövetet használhatják arra is, hogy belecsomagolják a testet.

Rizzoli lelki szemei előtt bizarr kép jelent meg: a Wal-Martban, a szépen összehajtogatott ponyvák mellett olvasható a nyomtatott tájékoztató: TÖKÉLETES KEMPINGEZÉSHEZ, VÍZHATLAN, ÉS HOLTTESTEK TÁROLÁSÁRA IS ALKALMAS.

– Ha csak ponyva, akkor ezek szerint teljesen átlagos szövettel van dolgunk.

– Ugyan már, nyomozó. Feltételezi, hogy iderángatnám egy teljesen átlagos szövet miatt?

– Merthogy nem az?

– Ami azt illeti, nem. Sokkal érdekesebb.

– Mi lehet érdekes egy nejlonponyvában?

Erin egy mappa után nyúlt, és kihúzott belőle egy számítógépes grafikont, amelyen fűrészfogas mintát adott ki a mért dolog vonala.

– Lefuttattam egy ATR-analízist a szöveten. Ez lett az eredménye.

– ATR?

– Gyengített teljes reflexió. Infravörös mikrospektroszkóppal egyenként vizsgáltam meg a szálakat. Az infravörös sugárzás visszatükröződik, és le tudjuk olvasni a fény színképét. A görbe megmutatja a szál belső felépítését. Megtudtuk, hogy valóban nejlon 6,6-tal van dolgunk, ahogy már mondtam is.

– Nem meglepő.

– Még nem – mondta Erin, de ajkán huncut mosoly játszott. Kivett egy másik grafikont is a mappából, és az első mellé fektette. – Most ugyanannak a szálnak látjuk a görbéjét. Feltűnik valami?

Rizzoli tekintete ide-oda járt a két kép között.

– Különbözőek.

– Valóban.

– De ha ugyanarról a szálról készült az elemzés, akkor egyezniük kéne.

– A második görbénél változtattam egy kicsit: az ATR a szál *felszínét* ábrázolja. Nem a belsejét.

– Tehát a felszíne és a belseje különbözik.

– Pontosan.

– Két különböző szálat sodortak össze?

– Nem. Mindkettő ugyanolyan szál. De elvégeztek az anyagon egy felszíni kezelést. Ezt mutatta ki az ATR: a felszínen található változásokat. Kromatográfiás vizsgálatot végeztem, és úgy tűnik, szilikonalapú kezelés volt. Miután a szálakat összeszőtték és megfestették, szilikonnal kezelték a felszínét.

– Miért?

– Nem vagyok biztos benne. Hogy vízállóvá tegyék? Nagyon drága eljárás. Én úgy gondolom, hogy az anyag valami különleges célra kellhet. Csak nem tudom, hogy mi lehet az.

Rizzoli hátradőlt a székben.

– Találja meg az anyagot! – mondta. – És mi megtaláljuk a tettest.

– Igen. Ez nem olyan tucatanyag, mint a kék szőnyeg. Ez teljesen egyedi.

A MONOGRAMMAL ELLÁTOTT TÖRÜLKÖZŐKET a dohányzóasztal közepére tették, hogy az összes vendég megcsodálhassa az AR betűk barokkos cikornyáit. AR mint Angela Rizzoli. Jane a halványbarackot, anyja kedvenc színét választotta, és külön felárat fizetett a luxusminőségű születésnapi csomagolásért, így a dobozt barackrózsaszín szalag fogta át, és a tetejére selyemvirágcsokrot kötöttek. Gyorsfutár szállította házhoz a csomagot, mert anyja a piros-fehér-kék színekben pompázó furgon megjelenéséhez ajándékokat és boldog eseményeket társított.

Angela Rizzoli ötvenkilencedik születésnapi összejövetele pedig nem lehetett más, csakis boldog esemény. A születésnapok mindig nagy jelentőséggel bírtak a Rizzoli családban. Minden év decemberében, amikor Angela megvásárolta a következő évi

naptárat, végigment a hónapokon, és a megfelelő napokra beírta a családtagok születésnapját. Elfeledkezni valakinek a születésnapjáról komoly sértést jelentett. Elfeledkezni az *anya* születésnapjáról megbocsáthatatlan bűn volt, és Jane ezt túl jól tudta ahhoz, hogy elfelejtse a különleges napot megünnepelni. Megvette a fagylaltot, feldíszítette a házat, és elküldte a tucatnyi meghívót a szomszédoknak, akik most mind a Rizzoli-ház nappalijában zsúfolódtak össze. Jane vágta fel a szülinapi tortát, és papírtányérokon osztotta ki az összegyűlteknek. Teljesítette kötelességét, mint mindig, de ebben az évben az ünnep nem ragyogott a szokott módon. És erről Frankie tehet.

– Valami nincs rendben – mondta Angela. Férje és kisebbik fia, Michael között ült a díványon, és bánatosan nézett az asztalon előtte sorakozó ajándékokra: elég fürdőolajat és hintőport kapott ahhoz, hogy a következő évtizedet édesen végigillatozza. – Lehet, hogy beteg. Lehet, hogy balesetet szenvedett, és engem még nem értesítettek.

– Anyu, Frankie jól van – mondta Jane.

– Ja – tette hozzá Michael. – Lehet, hogy elküldték… öööö… hogy is hívják… amikor ilyen katonai játékokat játszanak?

– Hadgyakorlatra – mondta Jane.

– Aha, valami hadgyakorlatra. Lehet, hogy nincs is az országban. Olyan helyre küldték, amit nem mondhat el senkinek, és ahonnan nem tud telefonálni sem.

– Frankie kiképzőtiszt, Mike. Nem Rambo.

– Még Rambo is felköszönti az anyját a szülinapján – csattant fel az idősebbik Frank.

A hirtelen támadt csendben az összes vendég a tortaszelete fölé hajolt, és mindenki egyszerre kezdett rágni. A következő néhány percet a feszült figyelmet kívánó rágás töltötte ki.

Gracie Kaminsky, Rizzoliék szomszédja próbálta bátran megtörni a csendet.

– Annyira finom ez a torta, Angela! Ki sütötte?

– Én – mondta Angela. – Most képzeld el, nekem kell megsütnöm a saját szülinapi tortámat. De hát így megy ez ebben a családban.

Jane elpirult, mintha arcul csapták volna. Ez mind Frankie hibája. Angela igazából rá mérges, de mint mindig, Jane-en csattant az ostor. Halkan és kis rábeszéléssel a hangjában megszólalt:

– Felajánlottam, hogy hozom én a tortát, anyu.

Angela felhorkant.

– Boltból.

– Nem volt időm, hogy magam süssek.

Ez volt az igazság, de sajnos a legrosszabb dolog is, amit mondhatott. Abban a pillanatban tudatosult benne, amint a szavak elhagyták az ajkát. Látta, ahogy bátyja belesüpped a díványba. Látta, ahogy apja összerezzen, és kihúzza magát.

– Nem volt időm – mondta Angela.

Jane kétségbeesett nevetést hallatott.

– Tudod, hogy amúgy sem vagyok egy konyhatündér.

– Nem volt időm – ismételte meg Angela.

– Anyu, kérsz egy kis fagylaltot? Vagy mit szólnál…

– Mivel te *annyira* elfoglalt vagy, gondolom, most azonnal térdre kéne vágnom magam, és meg kéne *köszönnöm,* hogy egyáltalán eljöttél az anyád *szülinapjára.*

Jane nem szólt semmit, csak állt elvörösödve, és próbálta visszatartani a könnyeit. A vendégek ismét belemerültek a tortaevésbe, senki nem mert a másikra pillantani.

Megcsörrent a telefon. Mindenki összerezzent.

Végre idősebb Frank odaért a telefonhoz, és felvette a kagylót.

– Adom anyádat – mondta, és Angela kezébe adta a készüléket.

Jézusom, Frankie, mi tartott ennyi ideig? Jane megkönnyebbülten felsóhajtott, és összeszedte a használt papírtányérokat meg a műanyag villákat.

– Milyen ajándékot? – kérdezte az anyja. – Nem kaptam semmiféle ajándékot.

Jane idegesen összerezzent. *Jaj, ne. Frankie! Meg ne próbáld rám kenni az egészet!*

A következő varázslatos pillanatban Angela hangjából eltűnt az összes indulat.

– Ó, Frankie, megértem, édesem. Persze hogy megértem. A tengerészeinél sokat kell dolgozni, ugye, kicsim?

Rizzoli megcsóválta a fejét, s közben kiment a konyhába. Angela utána szólt:

– Beszélni akar veled.

– Velem?

– Azt mondja.

Jane átvette a kagylót.

– Szia, Frankie – szólt bele.

A bátyja rögtön rátámadt:

– Mi az isten van. Janie?

– Tessék?

– Tudod jól, miről beszélek.

Jane azonnal kiment a szobából, füléhez szorította a kagylót, visszament a konyhába, és bevágta maga mögött az ajtót.

– Egyetlen kibaszott szívességet kértem tőled – kiabálta Frankie.

– Az ajándékról beszélsz?

– Felhívtam anyát, hogy boldog szülinapot kívánjak, erre nekem esik.

– Számíthattál volna rá.

– Fogadjunk, hogy most nagylánynak érzed magad, amiért benne hagytál a szarban.

– Magadtól kerültél bele. De úgy tűnik, már ki is kerültél belőle, nem igaz?

– És ez most felbaszta az agyadat, mi?

– Annyira hidegen hagy, Frankie. Ez anya meg a te dolgod.

– Persze, közben meg mindig ott vagy a hátam mögött, és arra vársz, hogy mikor köphetsz be. Bármit megteszel, csak hogy befeketíts. Még a kurva nevemet se tudtad felírni arra a kurva ajándékra.

– Mert az *én* ajándékomat addigra már elküldtem.

– És gondolom, baromira nehezedre esett volna, hogy az én nevemben is küldj valami apróságot.

– Baromira nehezemre esett volna! Nem tudom minden percben fogni a kezedet. Tizennyolc órát dolgozom egy nap.

– Ja, persze. Mindig ezt mondod. „Szegény kicsi én, annyira sokat kell dolgoznom, hogy egy negyedórára is alig tudom lehajtani a fejemet éjszaka.”

– Ezenkívül még az előző ajándékért sem fizettél.

– De, biztosan fizettem.

– Mondom, hogy nem. – *És még mindig fel tud húzni, amikor anya úgy beszél róla, hogy „az a helyes kis lámpa, amit Frankie-től kaptunk”.*

– Szóval csak a pénzről van szó, mi? – kérdezte Frankie.

Jane csipogója megszólalt, és rezegni kezdett az övén. Megnézte a számot.

– Leszarom a pénzt. Arról van szó, hogy mindenből kihúzod magad. Meg se próbálsz teljesíteni, mégis mindig tiéd a dicséret.

– Ez most megint a „szegény kicsi én”-dolog lesz?

– Most leteszem. Frankie.

– Add vissza a kagylót anyának.

– Először válaszolok egy hívásra. Hívd fel pár perc múlva.

– Mi az isten? Nehogy azt hidd, hogy megint egy távolsági…

Rizzoli letette. Várt egy kicsit, hogy lecsillapodjon, majd bepötyögte a csipogóján kijelzett számot.

Darren Crowe vette fel.

Rizzoli most nem volt olyan állapotban, hogy kezelni tudjon egy újabb barátságtalan alakot, és felcsattanó hangon szólt a telefonba:

– Rizzoli. Megcsörgetett.

– Jesszus, higgadjon le egy kicsit, jó?

– Elmondaná, miről van szó?

– Aha, tíz ötvennégy, Beacon Hill. Sleeperrel egy félórája érkeztünk ki a helyszínre.

Nevetés hallatszott a nappaliból, és Rizzoli a csukott ajtóra pillantott. Átgondolta, milyen jelenetre számíthat, ha közli, hogy ott kell hagynia Angela születésnapi összejövetelét.

– Biztos, hogy meg akarja nézni? – kérdezte Crowe.

– Miért?

– Majd megérti, ha ideér.

Tíz

AZ ELÜLSŐ TORNÁCON ÁLLVA Rizzoli érezte a halál szagát a nyitott ajtón keresztül, és vonakodott belépni a házba. Hogy megnézze, amit tud: hogy mi várja odabent. Örömmel vett volna még egy-két perc haladékot, hogy felkészülhessen a megpróbáltatásokra, de Darren Crowe, aki kinyitotta az ajtót, ott állt előtte, és nézte, így hát nem volt választása: fel kellett húznia a gumikesztyűt meg a lábzsákot, és ment, hogy tegye, amit tennie kell.

– Frost itt van már? – kérdezte, miközben igazgatta a kesztyűt.

– Vagy húsz perce érkezett. Már bent van.

– Siettem, ahogy tudtam, de Revere-ből kellett jönnöm.

– Mi van Revere-ben?

– Anyám születésnapi összejövetele.

Crowe felnevetett.

– Úgy tűnik, *remekül* szórakozott.

– Ne is kérdezze. – Megigazította a lábzsákot, és hivatalos arccal felegyenesedett. A Crowe-hoz hasonló férfiak csak az erőt és kitartást értékelik, ezért Rizzoli ezt mutatta. Alighogy beléptek, tudta, hogy a férfi máris őt nézi, figyeli a reakcióit, akármi várja is őt ott bent. Vizsgáztatja, folyamatosan vizsgáztatja, várja a pillanatot, amikor meginog. És tudja, hogy előbb-utóbb bekövetkezik ez a pillanat.

Crowe bezárta a bejárati ajtót, és Rizzolira hirtelen rátört a klausztrofóbia, amikor elfogyott a friss levegő. A halál erősebben érződött, tüdeje megtelt mérgező szagával. De nem mutatta ki érzelmeit, miközben az előcsarnokba ért, felpillantott a hat méter belmagasságú szoba plafonjára, és megnézte a nagy, antik ingaórát, amely nem járt. Mindig úgy tekintett a bostoni Beacon Hillre, mint arra az álomkörnyékre, ahová költözni fog, ha nyer a lottón, vagy még inkább ha majd feleségül megy a nagy Ő-höz. És ez a ház éppen olyan, mint az álmaiban. A Yeager-helyszínnel való hasonlósága viszont megrémítette. Elsőrendű ház elsőrendű környéken. A pusztítás szaga a levegőben.

– A biztonsági rendszer nem volt bekapcsolva – mondta Crowe.

– Megrongálták?

– Nem, egyszerűen csak nem kapcsolták be az áldozatok. Talán nem tudták, hogy működik, mivel ez nem az ő házuk.

– Akkor kinek a háza?

Crowe kinyitotta a jegyzettömbjét, és olvasni kezdte:

– A tulajdonos neve Christopher Harm, hatvankét éves. Nyugdíjas bankár. A Bostoni Szimfonikus Zenekar vezetőségi tagja. A nyarat Franciaországban tölti. Ő ajánt-

lotta fel a házat a Ghent házaspárnak, hogy lakjanak itt a bostoni turnéjuk alatt.

– Hogy érti azt, hogy turnéjuk alatt?

– Mindketten zenészek. Egy hete érkeztek Chicagóból. Karenna Ghent zongorista. Férje, Alexander csellista volt. Ma este lett volna az utolsó fellépésük a Symphony Hallban.

Nem kerülte el Rizzoli figyelmét, hogy Crowe a férfiról múlt időben, de a nőről jelen időben beszél.

A papír lábzsák surrogott a padlón, amikor elindultak a hall felé, és egyre közeledtek a hangok. Ahogy beléptek a nappaliba, Rizzoli először nem látta a holttestet, mert eltakarta előle a háttal álló Sleeper és Frost. Amit először megpillantott, az a mostanra már túlontúl ismerős borzalom, amelyet vérrel írtak a falra. Kénytelen volt uralkodni magán, mert Frost és Sleeper egyszerre hátrafordult és ránézett. Aztán arrébb léptek, és Rizzoli dr. Islest vette észre, aki az áldozat mellett guggolt.

Alexander Ghent a falnak támasztva ük, mint egy szánalmas marionettfigura, feje hátrahajlott, felfedve a nyakán tátongó mély vágást. *Milyen fiatal,* volt Rizzoli első, megdöbbent reakciója, amikor a rémületbe fagyott arc nyitott szemébe nézett. *Milyen nagyon fiatal.*

– A Symphony Hall egyik dolgozója, Evelyn Petrakas jött értük este hat körül, hogy elvigye őket az esti koncertre.

– A férfin pizsamanadrág van – mondta Rizzoli.

– Már beállt a hullamerevség – mondta dr. Isles, miközben felállt. – És teljesen kihűlt. Akkor tudok pontosabbat mondani, ha megkapom az üvegtesti folyadékból szerzett eredményeket. Jelenleg azt mondhatom, hogy a halál beállta tizenhat-húsz órája történt. Vagyis… – Az órájára nézett. – Valamikor éjjel egy és hajnali öt között.

– Az ágy nincs bevetve – mondta Sleeper. – Utoljára tegnap éjjel látták őket. Tizenegy körül jöttek el a Symphony Hallból, Ms. Petrakas hozta őket haza.

Az áldozatok aludtak, gondolta Rizzoli, miközben Alexander Ghent pizsamáját nézte. Aludtak, és nem vették észre, hogy valaki más is van a házban rajtuk kívül. És közeledik a hálószoba felé.

– Van egy nyitott konyhaablak, ami a hátsó udvarra néz – mondta Sleeper. – Egy csomó lábnyomot találtunk a virágágyásban, de nem mindnek ugyanaz a mérete. Valamelyik a kertészé lehet. Vagy akár az áldozatoké.

Rizzoli most az Alex Ghent bokáján feszülő szigetelőszalagot nézte.

– És Mrs. Ghent? – kérdezte. Pontosan tudta a választ.

– Eltűnt – mondta Sleeper.

Rizzoli tekintete egyre nagyobb körben pásztázta a test körüli részt, de nem látott se törött teáscsészét, se porcelándarabokat. Valami nem stimmel, gondolta.

– Rizzoli nyomozó!

Rizzoli megfordult, és egy helyszínelőt látott a hallban.

– Az őrt álló emberünk azt mondja, van ott egy alak, aki magát keresi. Elég nagy lármát csap, és követeli, hogy engedjük be. Meg akarja nézni, ki az?

– Tudom, ki az – felelte Rizzoli. – Kimegyek érte.

Korsak cigarettázva fel-alá járkált a járdán, látszott rajta, hogy tombol, amiért civil bámészkodónak nézték, és úgy tűnt, hogy mindjárt felrobban. Amikor meglátta

Rizzolit, rögtön eldobta a cigarettát, és olyan erővel taposta szét, mintha egy undorító bogár lenne.

– Maga most kizárt engem, vagy mi van? – kérdezte.

– Sajnálom. Ne haragudjon. Elfelejtettem szólni az őrnek, hogy jönni fog.

– Átkozott kis újonc. Fikarcnyi tiszteletet sem mutatott!

– Nem tudta, értse meg! Én tehetek róla. – Felemelte a rendőrségi szalagot, és a férfi átbújt alatta. – Szeretném, ha megnézné a helyszínt.

A bejárati ajtónál megvárta, amíg Korsak magára húzza a szükséges védőfelszerelést. A férfi botladozott, miközben a lábzsákot vette fel. Rizzoli segítőkészen belekarolt, és megcsapta a férfi alkoholos lehelete. Még a kocsijából hívta, és végül otthon érte el, hiszen a férfinak ma szabadnapja volt. Most már bánta, hogy egyáltalán szólt neki. A férfi mérges és indulatos volt, de Rizzoli nem tehette meg, hogy elküldje, mert ha nem engedi be a házba, akkor a férfi jelenetet rendez.

Csak abban reménykedett, Korsak van annyira józan, hogy ne hozza mindkettejüket kellemetlen helyzetbe.

– Oké – zihálta Korsak. – Mutassa, mink van!

A nappaliban szó nélkül nézte Alexander Ghent holttestét és a körülötte szétterülő vértócsát. Inge gyűrötten lógott, nem tűrte be a nadrágjába, és a szokásos orrpolipos szuszogással lélegzett. Rizzoli látta, hogy Crowe és Sleeper őket nézi, és hogy Crowe forgatja a szemét, ezért hirtelen mérges lett Korsakra, hogy ilyen állapotban jött a helyszínre. Azért hívta őt, mert ő volt az első nyomozó, aki a Yeager-gyilkosság helyszínére érkezett, és kíváncsi volt, mik a férfi első benyomásai, mi a véleménye erről a helyszínről. De a férfi részeg volt, és jelenléte lassan megalázóvá kezdett válni.

– Lehet a mi emberünk – mondta Korsak.

Crowe felhorkant.

– Ne mondja, Sherlock.

Korsak vérben forgó szemmel Crowe felé fordult.

– Maga is egy született zseni, mi? Aki mindig mindent tud.

– Nem mintha zseninek kéne lenni ahhoz, hogy észrevegyük, mi van.

– Maga szerint mi van?

– Az előző eset megismétlése. Éjszakai lerohanás. A párt az ágyból rángatják ki. A feleséget elrabolták, a férjjel kegyelemdöféssel végeztek. Minden egybevág.

– És akkor hol van a teáscsésze? – Korsak akármennyire beszámíthatatlan állapotban volt is, pontosan arra az apró részletre kérdezett rá, ami Rizzolit is nyugtalanította.

– Nincs teáscsésze – mondta Crowe.

Korsak az áldozat üres ölére nézett.

– Leültette a szokásos pózban. Nekidöntötte a falnak, hogy jól láthasson mindent, ami előtte történik, pont úgy, mint az előző esetben. De most kihagyta a biztonsági rendszert. A teáscsészét. Miközben az asszonyt gyalázta, hogyan tudott még a férfira is figyelni?

– Ghent elég vékony alkat. Nem éppen fenyegető jelenség. És keze-lába megkötözve. Hogy lett volna módja felállni, és megvédeni a feleségét?

– Én csak annyit mondtam, hogy ebben eltérés van.

Crowe egy vállrándítással elintézte a kérdést, és elfordult.

– Átírta a forgatókönyvet, ennyi.

– Az okos fiú egy perc alatt megoldotta a rejtélyt, mi?

Csönd telepedett a szobára. Még dr. Isles sem szólt semmit, akinek a tarsolyában mindig lapult egy-két ironikus megjegyzés, de most csak nézte a két férfit bizonytalan mosollyal.

Crowe megfordult, tekintete szikrát hányt, amikor Korsakra nézett, de szavait Rizzolihoz intézte:

– Nyomozó, megmondaná, mi az oka, hogy ez az ember behatolt a helyszínünkre?

Rizzoli megragadta Korsak húsos és ragadós karját, s érezte izzadságának savanyú szagát.

– Még nem láttuk a hálószobát. Jöjjön fel!

– Ja, persze – nevetett fel Crowe. – Ki ne hagyják a hálószobát!

Korsak hirtelen kirántotta karját Rizzoli kezéből, és tett egy ingadozó lépést Crowe felé.

– Sokkal régebben foglalkozom az üggyel, mint maga, seggfej!

– Jöjjön már, Korsak! – kérte Rizzoli.

– …az összes ilyen átkozott ügyet én vezetem. Engem kellett volna először értesíteni, mert én ismerem a fickót! Tudom, mit keresek, mert szagot fogtam!

– Valóban? És vajon mi lehet az a szag, amit én érzek? – kérdezte Crowe.

– Jöjjön! – mondta Rizzoli, aki a határán járt annak, hogy elveszítse nyugalmát. Attól félt, hamarosan kitör belőle az ordítás, ha ez így megy tovább. Félt, hogy ordibálni fog Korsakkal és Crowe-val, hogy ennyire lehetetlenül viselkednek mindketten.

Barry Frost lépett közbe kegyesen, hogy megszüntesse a feszültséget. Rizzoli rendszerint ösztönösen fejest ugrott a vitákba, Frost pedig a békítő szerepét játszotta. Ez az átka annak, ha valaki középső gyerekként nő fel, mondta egyszer Rizzolinak, mert tudja, ha nem lép közbe, akkor mindenki rá fog haragudni. De nem Korsakot próbálta csillapítani, hanem egyenesen Rizzolihoz fordult:

– Meg kell néznie, mit találtunk a hálószobában. Látni fogja, hogy a két ügynek köze van egymáshoz.

Átsétált a nappalin az előcsarnok felé, és kimért lépteiről mindenki leolvashatta: *ha meg akarják nézni, hogy hol van a lényeg, kövessenek.*

Egy percen belül Korsak is elindult utána.

A hálószobában Frostot, Korsakot és Rizzolit összegyűrt lepedők és szétdobált takarók látványa fogadta. És a szőnyegen végighúzódó párhuzamos vonalnyomok.

– Az ágyból cibálta ki őket – mondta Frost. – Mint a Yeager házaspárt. De Alexander Ghent kisebb volt, és sokkal kevésbé izmos, mint dr. Yeager. A tettesnek nyilván sokkal könnyebb dolga volt, amikor kivonszolta a nappaliba, és a falnak támasztotta. Sokkal könnyebben hátra tudta rántani a fejét, hogy elvágja a torkát.

– Az öltözőasztalon van – mondta Frost.

Kobaltkék színű köntös, gondosan összehajtogatva, vérfoltokkal. Olyan ruha, amit egy fiatalasszony hord, hogy elcsábítsa a szerelmét, vagy felizgassa a férjét. Karenna Ghent nyilván el sem tudta képzelni azt a kegyetlen színházat, amelyben ez a ruha

egyszerre jelmez és kellék. A ruha mellett két Delta Airline-repülőjegy borítékja feküdt. Rizzoli belenézett, és látta az útvonalat, amelyet a Ghent házaspár ügynöksége szervezett.

– Holnap indult volna a gépük – mondta. – A következő állomás Memphis lett volna.

– Kár – mondta Korsak. – Már sose látják Gracelandet.

KORSAK ÉS RIZZOLI lehúzott ablak mellett ült Korsak autójában, amíg a férfi elszívta a cigarettát. Mélyen leszívta, majd elégedett sóhajtás kíséretében kifújta a füstöt, és érezte, ahogy megkezdi mérgező varázslatát tüdejében. Nyugodtabbnak tűnt, és sokkal koncentráltabbnak, mint három órával azelőtt. A nikotin felélénkítette. De lehet, hogy az alkohol hatása múlt el.

– Van kétsége afelől, hogy ez a mi emberünk? – kérdezte Rizzolit.

– Nincs.

– A Crimescope nem mutatott ki ondót.

– Lehet, hogy most sokkal óvatosabb volt.

– Vagy lehet, hogy nem erőszakolta meg – mondta Korsak. – És ezért nem volt szüksége a teáscsészére.

Rizzolit zavarta a füst, ezért az ablak felé fordult, és kezével friss levegőt hajtott be a kocsi légterébe.

– A gyilkosságnak nincs előre megírt forgatókönyve – mondta. – Minden áldozat másképp reagál. Ez kétszemélyes játék. Korsak. A gyilkos *és* az áldozat. Egyikük sem tudja előre kiszámítani a végeredményt. Dr. Yeager sokkal erősebb ember volt, mint Alex Ghent. Lehet, hogy a tettes kevésbé érezte biztonságban magát, amikor hátat fordított dr. Yeagernek, és ezért használta a porcelánt, hogy az jelezze, ha dr. Yeager készül valamire. És nem érezte szükségét, hogy ugyanezt használja a Ghent-ügyben.

– Nem tudom. – Korsak kinyúlt az ablakon, és lepöccintette a hamut a cigaretta végéről. – Ez annyira különös baromság, amit a teáscsészével csinált a pasas. Olyan, mintha a névjegye lenne. Amit nem hajlandó kihagyni.

– Minden más egyezik – mutatott rá Rizzoli. – Jól szituált házaspár. A kikötözés és a testtartás. Az eltűnt asszony.

Elhallgattak, és ugyanaz a kegyetlen gondolat jutott eszükbe: *az asszony. Mit csinált a gyilkos Karenna Ghenttel?*

Rizzoli már tudta a választ. Noha Karenna képe hamarosan a város összes tévéképernyőjén feltűnik, és a járókelők segítségét fogják kérni, hogy segítsenek a nyomozásban, noha a bostoni rendőrség megfeszített erőkkel megvizsgálja az összes telefonon érkezett bejelentést, Rizzoli tudta, hogy mi lesz a vége az ügynek. Úgy érezte, mintha jeges kő nyomná a gyomrát. Karenna Ghent már nem él.

– Gail Yeager holttestét elrablása után két nappal tette ki az erdőbe – mondta Korsak. – És most még csak… mennyi is? Alig húsz órája, hogy a házaspárt megtámadták.

– Stony Brook rezervátum – mondta Rizzoli. – Oda fogja őt is vinni. Megerősítem a rendőri őrizetet. – Korsakra nézett. – Még mindig azt gondolja, hogy Joey

Valentine-nak lehet ehhez valami köze?

– Dolgozom rajta. Végre kaptam tőle vérmintát. Várom a DNS-vizsgálatot.

– Nem úgy néz ki, mintha bűnös lenne. Még mindig megfigyelés alatt tartja?

– Figyeltem. Amíg panaszt nem tett, hogy zaklatom.

– Komolyan zaklatta?

Korsak felnevetett, és horkantva kifújt egy jó adag füstöt.

– Az a felnőtt férfi, aki halott nők felpuffadt arcát púderezi, süldő lányként visong mindentől, csinálhatok én bármit.

– És megmondaná, pontosan hogyan is visonganak a süldő lányok? – esett neki ingerülten Rizzoli. – Valahogy úgy, mint a férfiak?

– Ugyan már. Ne jöjjön nekem ezzel a feminista szöveggel! A lányom is folyton ezt csinálja. Aztán amikor elfogy a pénze, akkor bezzeg már nyüszítve ölelgeti a hímsoviniszta disznó apját, hogy kérjen egy kis pénzt. – Korsak hirtelen kiegyenesedett az ülésen.

– Hé! Nézze csak, ki érkezett!

Fekete Lincoln közeledett az úton a parkoló felé. Rizzoli Gabriel Deant látta kiszállni a kocsiból, ápolt, izmos testével mintha egyenesen egy James Bond-filmből lépett volna ki. Megállt, és felnézett a ház vörös téglás homlokzatára. Aztán az őrhöz lépett, aki a rendőrségi szalag mellett állt, és felmutatta a jelvényét.

Az őr átengedte a szalag alatt.

– Ezt nem hiszem el! – mondta Korsak. – Na, *ez* már több a soknál. Ugyanez az őr engem megállított és megvárakoztatott, amíg maga ki nem jött értem. Mintha csak egy járókelő lennék. De Dean, á, neki nem kell mást tennie, elég, ha előhúzza a varázsjelvényt a táskájából, és kimondja: „kurva szövetségi ügynök vagyok”, és máris szabad utat kap mindenhol. Mi az istent csinált, hogy csak így egyszerűen beengedik?

– Talán elég annyi, hogy betűrt inggel jelent meg.

– Ja, persze, mintha egy jól szabott öltöny segíthetne rajtam. Nem, ez a viselkedésen múlik. Nézzen csak rá. Úgy megy ott, mintha övé lenne az egész kurva világ.

Rizzoli elnézte a fél lábon egyensúlyozó Deant, amint ügyesen felhúzza a másik lábára a lábzsákot. Belebújtatta hosszú kezét a kesztyűbe, mint a sebész operáció előtt. Igen, ez mind csak a viselkedés. Korsak pedig olyan ember, aki kihívja maga ellen a sorsot, és persze mindig a sors győz.

– Ki hívta ide?

– Nem én.

– És mégis, most egyszerűen csak úgy feltűnik itt.

– Mindig ezt csinálja. Valakitől mindig fülest kap. De nem az én csapatomból. Felsőbb körökben mozog.

Rizzoli ismét a bejárati ajtóra nézett. Dean már belépett, és ő látta maga előtt a férfit, ahogy a nappaliban áll, és a vérfoltos falat méregeti. Úgy olvas róla, mintha jelentést olvasna: a tiszta vérsugár kilövellt az emberi testből, és összefröcskölte a falat.

– Tudja, én gondolkoztam ezen – mondta Korsak. – Dean csak három nappal a Yeager házaspár megtámadása után tűnt fel a színen. Először a rezervátumban találkoztunk vele, miután rátaláltak Gail Yeager testére. Így van?

– Így.

– Mi tartotta vissza ennyi ideig? Aztán már azzal a gondolattal játszottunk, hogy esetleg kivégezték őket valami kétes ügy miatt, amibe belekeveredhettek. Ha Yeageréket már akkor kiszúrták a szövetségiek, mert nyomoztak utánuk, vagy mondjuk megfigyelés alatt tartották őket, akkor az lett volna logikus, ha az ügynökeik kezelik az egész ügyet a legeslegelejétől. De vártak három napot, és csak akkor léptek be. Miért? Miért akkor? Mi keltette fel az érdeklődésüket?

Rizzoli a férfira nézett.

– Megírta már a VICAP-jelentést?

– Meg. Egy álló órán át dolgoztam rajta. Száznyolcvankilenc kérdés. És mind olyan baromság, hogy például: „Haraptak-e ki darabot az áldozat testéből? Milyen tárgyakat tettek és mely nyílásaiba?” Most írhatok egy kiegészítő jelentést Mrs. Yeagerről.

– Kért értékelést, miután átküldte a papírokat?

– Nem. Nem láttam értelmét, hogy valami FBI-os pasas elmagyarázza, amit én is pontosan tudok. Én csak teljesítettem polgári kötelességemet, és elküldtem a VICAP-nyomtatványt.

A VICAP az FBI adatbázisa a bűnözőkről. Az adatbázis összeállításához a mindenfélével zargatott rendőrtisztek együttműködésére van szükség, akik, ha éppen túl vannak egy hosszúra nyúlt VICAP-kérdőíven, egyszerűen tudomást sem vesznek a további kötelezettségekről.

– És mikor írta meg a jelentést? – kérdezte Rizzoli.

– Közvetlenül dr. Yeager boncolása után.

– Akkor tűnt fel Dean. Másnap.

– Azt gondolja, hogy a kettőnek köze van egymáshoz? – kérdezte Korsak. – Emiatt szállt be az ügybe?

– Lehet, hogy a jelentése miatt megszólalt a vészcsengő.

– És ez keltette fel a figyelmüket?

– Nem tudom. – Rizzoli a bejárati ajtóra nézett, amelyen át Dean eltűnt. – De az teljesen nyilvánvaló, hogy ő nem fogja nekünk megmondani.

TIZENEGY

RIZZOLI NEM OLYAN NŐ VOLT, aki rajong a klasszikus zenéért. Érdeklődése kimerült a könnyűzene hallgatásában és abban a két évben, amikor trombitán játszott a középiskolai zenekarban. Azért választotta ezt a hangszert, mert ennek volt a legnagyobb és legércesebb hangja az összes közül, nem olyan, mint a sípoló klarinétnak, a csipogó furulyának vagy a lágy hangú fuvolának, amiken a többi lány játszott. Nem, Rizzoli azt szerette volna, hogy jól hallják, így hát vállával szorosan a fiúkhoz préselődve állt helyt a próbákon. Szerette, ahogy a hangok előtörnek a hangszerből.

Sajnos, túl sokszor fordult elő, hogy hamis hangok törtek elő.

Apja száműzte a hátsó udvarba, hogy ott gyakoroljon, ám e döntés ellen a kutyák vonítással tiltakoztak, Rizzoli pedig egyszer s mindenkorra letette a trombitát. Be kellett ismernie, hogy a lelkesedés és a tüdőkapacitás nem pótolja a tehetség tökéletes hiányát.

Attól kezdve a zene csak a liftek háttérmuzsikája és a mellette elhaladó autókból dübörgő basszus hallatán játszott szerepet az életében. Kétszer volt a Symphony Hall épületében, mind a kétszer gimnazistaként az iskola szervezésében, amikor meghallgatták a Bostoni Szimfonikus Zenekar próbáját. 1990-ben építették az épülethez a Cohen szárnyat, amelyben Rizzoli még sosem járt. Amikor Korsakkal együtt belépett az új szárnyba, meglepte, mennyire modern: nem az a sötét és roskatag épület, amilyen emlékeiben élt.

Mindketten felmutatták a jelvényüket az idős biztonsági őrnek, aki kicsit még jobban kihúzta magát, amikor látta, hogy a két látogató a gyilkossági osztályról jött.

– Amiatt jöttek, ami a Ghentékkel történt? – kérdezte.

– Igen, uram.

– Borzalmas. Egyszerűen borzalmas. Múlt héten találkoztam velük, épphogy megérkeztek a városba. Beugrottak, hogy megnézzék a Hallt. – Megcsóválta a fejét. – Annyira szép fiatal pár volt.

– Aznap este is dolgozott, amikor előadásuk volt?

– Nem, asszonyom. Én csak napközben dolgozom itt. Aztán mennem kell, hogy elhozzam a feleségemet a napközi felügyeletből. Huszonnégy órás ellenőrzés alatt kell lennie, tudják. Elfelejti elzárni a gázt… – Elhallgatott, és hirtelen elvörösödött. – De gondolom, nem azért jöttek, hogy ezt hallgassák. Evelynnel szeretnének találkozni?

– Igen. Merre találjuk az irodáját?

– Nincs az irodájában. Láttam, amint pár perce bement a koncertterembe.

– Éppen próba van?

– Nem, asszonyom. Ez a csendes idény. A zenekar Tanglewoodban van egész nyáron. Ilyenkor csak néhány vendégművész lép fel.

– Akkor nyugodtan bemehetünk a terembe?

– Asszonyom, magának van jelvénye. Ami engem illet, nyugodtan bemehetnek bárhová.

Nem vették rögtön észre Evelyn Petrakast. Amikor Rizzoli belépett a homályba borult hangversenyterembe, csak az üres székek hosszú sorait látta, ahogy sorakoznak a megvilágított színpad előtt. A fény irányába indultak a széksorok közti folyosón, a padló kopogott lépteik alatt, mint egy öreg hajó deszkái. Már éppen elérték a színpadot, amikor alig hallhatóan megszólította őket valaki.

– Segíthetek?

A vakító fénytől hunyorogva Rizzoli a sötét nézőtér felé fordult.

– Ms. Petrakas?

– Igen.

– Rizzoli nyomozó vagyok. Ő pedig Frost nyomozó. Beszélhetnénk önnel?

– Jöjjenek! Itt vagyok a leghátsó sorban.

Visszaindultak a székek között a hang irányába.

Evelyn nem állt fel a közeledtükre, szinte belesimult a székbe, mintha el akarna rejtőzni a fény elől. Fásultan bólintott a nyomozók felé köszönésképpen, miközben azok leültek a mellette levő két székre.

– Már beszéltem egy rendőrrel. Az éjjel – mondta Evelyn.

– Sleeper nyomozóval?

– Igen, azt hiszem, így hívták. Idősebb férfi, egész jóképű. Tudom, hogy várnom kellett volna, és más nyomozók is szerettek volna kihallgatni, de muszáj volt eljönnöm. Egyszerűen nem bírtam tovább abban a házban… – Felnézett a színpadra, mintha egy olyan hangverseny varázsolná el, amelyet egyedül csak ő hall. Rizzoli még ebben a homályban is ki tudta venni csinos, negyven körüli arcát és a túl korai ősz szálakat fekete hajában. – Kötelességeim voltak itt – szólalt meg ismét Evelyn. – Az összes jegyet visszavenni és visszatéríteni az árukat. Aztán megjelent a sajtó. Vissza kellett jönnöm, hogy elintézzek mindent. – Fáradtan felnevetett. – Folyamatos tűzoltás. Tulajdonképpen így is nevezhetjük a munkámat.

– Pontosan mi a feladata itt, Ms. Petrakas? – kérdezte Frost.

– Hogy mi a hivatalos megnevezése? – Evelyn megvonta a vállát. – A vendégművészek programszervezője. Ami annyit jelent, hogy próbálom őket boldoggá tenni, amíg Bostonban vannak. Egészen elképesztő, némelyek mennyire gyámoltalanok tudnak lenni. Egész életüket a próbatermekben és a stúdiókban töltik. Rejtély nekik a világ. így hát én javaslom nekik a szállást. Hozom-viszem őket. Gyümölcskosarat küldök a szobájukba. Igyekszem az összes kérésüket teljesíteni. Fogom a kezüket végig.

– Mikor találkozott először a Ghent házaspárral? – kérdezte Rizzoli.

– A városba érkezésük másnapján. Elmentem értük a házba. Nem hívhattak taxit, mert Alex csellótokja nem fért volna el a kocsiban. Nekem viszont furgonom van, és a hátsó ülést is hátra lehet benne dönteni.

– Maga mutatta meg nekik a várost, amíg itt voltak?

– Nem, én csak a háztól a Hallig szállítottam őket.

Rizzoli a jegyzettömbjébe pillantott.

– Ha jól értem, a Beacon Hill-i ház a zenekar igazgatótanácsi tagjának a tulajdona. Christopher Harmé. Gyakran felajánlja, hogy a vendégművészek lakjanak benne?

– Egész nyáron, mert ő akkor Európában van. Sokkal kényelmesebb így, mint ha hotelszobában laknának. Mr. Harm megbízik a klasszikus zenészekben. Tudja, hogy vigyáznak a házra.

– Előfordult már, hogy valamelyik vendég problémákra panaszkodott?

– Problémákra?

– Birtokháborítókra. Betörőkre. Bármire, amitől rosszul érezték magukat.

Evelyn megrázta a fejét.

– A Beacon Hillről van szó, nyomozó. Az ember nem kívánhat magának jobb környéket. Alex és Karenna is nagyon szeretett ott lenni.

– Mikor látta őket utoljára?

Evelyn nyelt egyet. Majd halkan megszólalt.

– Éjjel. Amikor rátaláltam Alexre…

– Úgy értem, amikor Alex még életben volt, Ms. Petrakas.

– Vagy úgy. – Evelyn zavartan felnevetett. – Hát persze hogy így érti. Ne haragudjon, nem gondolkozom. Annyira nehéz most összpontosítani. – Megrázta a fejét. – Nem is tudom, minek jöttem ma egyáltalán dolgozni. Talán csak szükségem volt rá, hogy eltereljem a figyelmemet.

– Mikor látta utoljára őket? – ismételte meg a kérdést Rizzoli.

Evelyn hangja most határozottabban csengett.

– Tegnapelőtt éjjel. A fellépésük után én vittem őket haza Beacon Hillbe. Tizenegy körül lehetett.

– És csak megvárta, amíg kiszállnak, vagy be is kísérte őket a házba?

– Nem, csak kitettem őket közvetlenül a ház előtt.

– Látta, ahogy bemennek a házba?

– Igen.

– Nem hívták, hogy menjen be velük egy kicsit?

– Azt hiszem, eléggé fáradtak lehettek. És egy kicsit lehangoltak is voltak.

– Miért?

– A bostoni koncertet megelőző várakozások ellenére nem volt akkora közönség, mint amekkorára számítottak. És elméletileg mi lennénk a zene városa. Ha csak ennyi telt tőlünk, akkor mit remélhettek Detroittól vagy Memphistől? – Evelyn szomorúan nézte a színpadot. – Őslények vagyunk, nyomozó. Ezt még Karenna mondta aznap este a kocsiban. Ki értékeli manapság a klasszikus zenét? A legtöbb fiatal sokkal jobban szereti a klipeket. Az emberek telerakják az arcukat mindenféle fémszegeccsel. Minden csak a szexről, a csillogásról meg az ostoba öltözködésről szól. Miért kellett annak az énekesnek, hogy is hívják, kilyukasztania a nyelvét? Mennyiben fog ettől jobb zenét játszani?

– Abszolút semmiben – helyeselt Frost, akit szemmel láthatóan érzékenyen érintett a téma. – Tudja, Ms. Petrakas, a feleségemmel sokat beszélgettünk erről a napokban. Alice, a feleségem, szereti a klasszikus zenét. Nagyon szereti. Minden évben meg-

vesszük a hangversenybérletet.

Evelyn szomorúan rámosolygott.

– Akkor attól tartok, önök is őslények.

Mindhárman felálltak, s közben Rizzoli a mellette levő széken fényes fedőlapú műsorfüzetet vett észre. Odanyúlt érte, és nézegetni kezdte.

– A Ghent házaspár is benne van? – kérdezte.

– Az ötödik oldalon – mondta Evelyn. – Ott találja. Van róluk kép is.

A képen két szerelmes ember mosolygott.

A karcsú és elegáns Karenna vállpánt nélküli fekete ruhájában nézett férje mosolygó szemébe. Arcáról sugárzott a boldogság és a szerelem, haja spanyolosan fekete volt. Alexander kisfiús mosollyal nézett le rá, szőke hajának rakoncátlan fürtjei a szemébe lógtak.

Evelyn halkan megszólalt.

– Annyira szép pár volt, ugye? Tudják, különös dolog ez. Nem volt rá alkalmam, hogy leüljek velük igazából beszélgetni. De a zenéjüket ismertem. Meghallgattam a felvételeiket. És láttam őket a színpadon. Nagyon sok mindent elárul az emberről az, hogy milyen zenét játszik. És arra kiváltképp nagyon emlékszem, mennyire gyengéden, finoman játszottak. És azt hiszem, ezekkel a szavakkal írhatnám le őket. Finom, gyengéd emberek voltak.

Rizzoli felnézett a színpadra, és elképzelte Alexandert meg Karennát az utolsó fellépésük estéjén. A lány fekete haja szikrázik a színpadi fényben, a fiú csellója ragyog. És a zenéjük, mintha két szerelmes ember énekelne egymásnak.

– Azon az estén, amikor felléptek – mondta Frost. – Azt mondta, hogy csalódottak voltak, mert nem volt nagy érdeklődés.

– Így van.

– Nagyjából hányan jöttek el?

– Azt hiszem, körülbelül négyszázötven jegyet adtunk el.

Négyszázötven szempár, gondolta Rizzoli, és az összes a színpadot nézi, ahol két szerelmes ember úszik a fényárban. Vajon milyen érzéseket váltott ki a Ghent házaspár a közönségből? A zene élvezetét, a szép játék örömét? Vagy az afölött érzett örömöt, hogy szerelmük szinte tapintható? Vagy másmilyen, sötétebb érzelmek kavarogtak valaki szívében, aki aznap szintén a közönség soraiban ült? Vágy. Irigység. A keserű vágyakozás valami olyasmi után, ami másnak megvan.

Rizzoli ismét a képre nézett.

Vajon a lány szépsége fogta meg őt? Vagy csak az, hogy szerelmesek egymásba?

RIZZOLI FEKETÉT IVOTT, és közben az előtte fekvő fényképeket nézegette. Richard és Gail Yeager. Az angolkóros nő. Alexander Ghent. A potyautas, aki bár nem számított gyilkossági áldozatnak, még mindig foglalkoztatta. Ahogy a halottak szokták. Mindig van utánpótlás, és mindegyik eset teljes figyelmet követel, mindegyiknek megvan a saját borzalmas meséje, amelyet megismerhet, ha elég mélyen beleássa magát, és a lecsupaszított csontokból kiolvassa. És ő már olyan régóta ás, hogy az összes halott, akivel valaha dolga volt, összekeveredett az emlékezetében, akár csontvázak a tömegsírban.

Amikor a DNS-laborból rácsörögtek délben, megkönnyebbülten szökött el a fényképek mellől, hogy legalább egy kis időre megszabadulhasson a felgyülemlett aktáktól. Otthagyta az asztalát, és elindult a déli szárnyba.

A DNS-labor az S253-as szobában volt, a rácsörgő büntetőjogász, Walter De Groot pedig szőke, sápadt, holdvilágképű holland férfi. Rendszerint összerezzent, akárhányszor meglátta Rizzolit, mert a nyomozó látogatásai szinte mindig azt a célt szolgálták, hogy megsürgesse a DNS-profil elkészülését. De a férfi ma széles mosollyal fogadta.

– Már elkészítettem az autorádot – mondta. – Kifüggesztettem, ott találja.

Az autorád, teljes nevén autoradiogram, olyan röntgenfilm, amelyen megjelennek a DNS-lánc részletei. De Groot leakasztotta a száradó filmet, és feltette az átvilágítóra. Fekete foltok párhuzamos sorai futottak a film tetejétől az aljáig.

– Ezen a képen a VNTR-profilt látja – magyarázta a férfi. – Ez a „változó számú, egymás utáni ismétlődések szakaszait" jelenti. Kivontam a DNS-mintát a különböző forrásokból, amelyeket magától kaptam, és elkülönítettem a részleteket. Ezek igazából nem gének, hanem a DNS-minta részletei, amelyek minden különösebb értelem nélkül ismétlődnek. Igen hasznos a személyazonosításban.

– Mire kellenek a különböző sávok? Mivel egyeznek meg?

– Balról nézve az első két sáv a kontrollminta. Az első egy szabályos DNS-spirál, segít megállapítani a különböző minták helyzetét. A második sáv egy szabályos sejtvonal, amelyet szintén kontrollként használunk. A harmadik, negyedik és ötödik sáv ismert eredetű minta.

– Milyen eredetű?

– A harmadik sáv Joey Valentine-é. A negyedik dr. Yeager sávja. Az ötödik pedig a feleségéé.

Rizzoli tekintete elidőzött az ötödik sávon. Próbálta gondolatait arra összpontosítani, hogy amit lát, az a lenyomata annak, ami Gail Yeagert alkotta. Hogy szőke hajának pontos árnyalatától a nevetése csengéséig minden ott rejtőzik ebben a fekete foltokból álló sávban. Nem látott semmit az asszonyból, aki szerette a férjét, és gyászolta az anyját. *Ennyi lenne csak az ember? Vegyszerekből készült nyaklánc? A kettős spirálban hol a lélek?*

Pillantása most az utolsó két sávra siklott.

– És mi az utolsó két sáv? – kérdezte.

– Azok az ismeretlen alanyok mintái. A hatos sáv az ondó mintája, amit a Yeager-házban talált szőnyegről hoztak. A hetes pedig a Gail Yeager vaginális vizsgálata során begyűjtött friss ondó.

– Az utolsó kettő olyan, mintha megegyezne.

– Jól látja. Mindkét DNS-minta ugyanattól az embertől van. És ahogy bizonyára észrevette, nem egyezik sem dr. Yeager, sem Mr. Valentine mintájával. Ez minden kétséget kizáróan bizonyítja, hogy az ondó nem Mr. Valentine-tól származik.

Rizzoli a két, azonosítatlan alanytól származó mintát nézte. A szörnyeteg genetikai lenyomata.

– Ez itt a maga tettese – mondta De Groot.

– Hívta már a CODIS-t? Van rá valami esély, hogy kivételesen gyorsan át tudják nekünk nézni az adatokat?

A CODIS a nemzeti DNS-adatbank. Itt kezelik és raktározzák az elítélt bűnösök ezernyi genetikai profilját, valamint az ismeretlen tettesek különböző bűnügyi helyszínekről begyűjtött profiljait.

– Ami azt illeti, éppen ezért hívtam magát. Elküldtem nekik a szőnyegből nyert DNS-mintát a múlt héten.

Rizzoli sóhajtott.

– Ami azt jelenti, hogy röpke egy éven belül akár vissza is jelezhetnek.

– Nem, Dean ügynök épp az imént hívott. A tettesük DNS-mintája nincs benne a CODIS-ban.

Rizzoli meglepetten a férfira pillantott.

– És ezt Dean ügynöktől tudta meg?

– Biztosan jól rájuk dörrent, vagy valami ilyesmi. Én a CODIS-tól ilyen gyors visszajelzést még sosem láttam.

– És kért visszajelzést közvetlenül a CODIS-tól is?

De Groot a homlokát ráncolva nézett rá.

– Hát, nem. Feltételeztem, hogy Dean ügynök tudhatja…

– Kérem, hívja fel őket! Szeretném, ha megerősítenék.

– Felmerült esetleg, hm, bármiféle kétely Dean ügynök megbízhatóságával kapcsolatban?

– Csak menjünk biztosra, jó? – Rizzoli ismét a megvilágított képekre nézett. – Ha igaz, hogy az emberünk nincs benne a CODIS-ban…

– Akkor szerzett magának egy új játékost, nyomozó. Vagy olyasvalakit, akinek sikerül láthatatlannak maradnia a rendszerben.

Rizzoli csalódottan nézett a spirálra. Ismerjük a DNS-mintáját, gondolta. A kezünkben van a genetikai profilja. De még mindig nem tudjuk a nevét.

RIZZOLI BETETTE A CD-T a lejátszóba, leült a kanapéra, s törülközőbe csavarta vizes haját. A cselló magányos, de telt hangja oly édesen áradt a hangfalakból, mint a forró csokoládé. Noha Rizzoli nem volt a klasszikus zene rajongója, vásárolt egy CD-t Alex Ghent korai felvételeiből a Symphony Hall ajándékboltjában. Ha már ennyire jól ismerte halálának összes apró részletét, szeretett volna többet tudni az életéről is. És Alex Ghent életének nagy részét a zene töltötte ki.

Ghent csellójának húrjain Bach első *G-dúr szvit*jének dallama úgy erősödött és csendesedett, mint a tenger morajló hullámzása. A férfi még csak tizennyolc éves volt, amikor rögzítették a felvételt. Amikor a stúdióban ült, és meleg ujjaival a húrokat lefogva a vonót húzta. Ugyanazok az ujjak most fehéren, kihűlve és megdermedve fekszenek a halottasház hűtőkamrájában, és Alex zenéje örökre elhallgatott. Rizzoli végignézte a fiú boncolását aznap reggel, látta a hosszú, vékony ujjakat, és elképzelte, ahogy az ujjak szinte repülnek fel és alá a cselló karcsú nyakán. Csodálatos dolog, hogy az emberi kéz fából és húrokból álló hangszert képes alkotni, amelyből ilyen ragyogó dallamok csalhatók elő.

Felvette az asztalról a CD borítóját, és tanulmányozni kezdte rajta a fényképet, amelyen Alex szinte még kisfiú volt. Lefelé nézett, bal karjával a hangszerét ölelte, pont úgy, ahogy évekkel később egy nap a feleségét, Karennát is. Rizzoli olyan CD-t

keresett, amelyen mindketten játszanak, de közös lemezeikből már minden darabot eladtak a boltban. Csak Alexander korai zenéjéből maradt pár darab. Egy magányos cselló, amely a párját keresi. És hol van most az a pár? Kínozzák, és a halál előtti végső borzalmakat szenvedi? Vagy már túl van minden fájdalmon, és teste megkezdte a bomlást?

Megcsörrent a telefonja. Rizzoli lehalkította a zenét, és felvette.

– Szóval mégis ott van – szólt bele Korsak.

– Hazajöttem, hogy lezuhanyozzam.

– Pár perce is hívtam, de nem vette fel.

– Talán mert nem hallottam meg. Mi a helyzet?

– Ezt szeretném én is tudni.

– Ha bármi új történik, maga lesz az első, akit értesítek.

– Na persze, mintha egyszer is felhívott volna ma. Azt is a laboránstól kellett megtudnom, hogy megvan Joey Valentine DNS-mintája.

– Nem volt alkalmam, hogy elmondjam. Az egész nap rohanással telt.

– Remélem, emlékszik, hogy én hívtam magát az ügybe.

– Nem felejtettem el.

– Tudja – mondta Korsak –, lassan ötven órája, hogy elrabolták a nőt.

Karenna Ghent tehát lehet, hogy már több mint két napja halott, gondolta Rizzoli. De halála nem riasztotta el a gyilkosát. Éppen ellenkezőleg: most jött meg az étvágya. Amikor lenéz a holttestre, nem lát mást, mint az égető vágyát kiszolgáló tárgyat. Amely fölött uralkodhat. Amely nem fog ellenállni. A kihűlt, passzív test nem tiltakozik semmiféle meggyalázás ellen. Ő a tökéletes szerető.

A CD-ről még mindig lágyan szólt a zene, Alexander csellójának hangja mintha gyászolna valamit. Rizzoli tudta. Korsak mire akar kilyukadni, mit akar majd mondani. Csak azt nem tudta, hogyan állítsa le. Felállt a kanapéról, és kikapcsolta a lejátszót. A hirtelen beálló csöndben úgy hallotta, mintha a cselló még mindig szólna.

– Ha úgy lesz, mint legutóbb, akkor ma este fogja kirakni – mondta Korsak.

– Készen várjuk.

– Akkor én is a csapat tagja vagyok, vagy mi?

– Már összeállítottuk a megfigyelőcsoportokat.

– És én nem vagyok benne. Magának marhára mindegy, hogy ki, csak élő ember legyen.

– Már kiadtuk mindenkinek a feladatot. Nézze, rögtön hívni fogom, amint valami…

– Hagyjon már békén ezzel a kurva „hívni fogom” szöveggel. Nem képzeli, hogy a telefon mellett fogok ülni, és azt várom, mikor csörren meg végre? Régebben ismerem a pasast, mint maga vagy bárki más! Magának hogy esne, ha kizárnák a saját ügyéből? Ha pont a rajtaütésen nem vehetne részt? Gondolkozzon el ezen!

Rizzoli elgondolkozott. És teljesen megértette a férfi tomboló mérgét. Jobban értette, mint bárki más, hiszen ilyen már vele is történt. Nagyon is jól emlékezett arra a keserű érzésre, amikor félreállították, és végig kellett néznie, ahogy a többiek learatják a dicsőséget, amelyért ő keményen dolgozott.

Ránézett az órájára.

– Most indulok. Ha szeretne csatlakozni, akkor ott találkozunk.
– Mi a megfigyelőpozíciója?
– A Smith játszótér melletti parkoló. Találkozzunk a golfpálya mellett.
– Ott leszek.

TIZENKETTŐ

ÉJJEL KETTŐKOR A LEVEGŐ fülledt és párás volt a Stony Brook rezervátumban. Rizzoli a kocsijában ült Korsak társaságában, közel a sűrű cserjéshez. Innen jó rálátásuk volt az összes keletről érkező autóra. További megfigyelő járművek parkoltak végig az Enneking Parkway, a rezervátumon át kanyargó főútvonal mentén. Az egység autói könnyen és gyorsan körbe tudtak fogni minden járművet, amely lehúzódott valamelyik földes parkolóhelyre. Valamiféle erszényhálót alkottak, amelyből egyetlen kocsi sem menekülhetett.

Rizzoli izzadt az egyenruhája alatt. Letekerte az ablakot, és mélyeket lélegzett az avar és a nedves föld illatából. Az erdő illatából.

– Hé, bejönnek a szúnyogok – nyafogott Korsak.

– Muszáj egy kis friss levegőt szívnom. Borzalmas szag van idebent.

– Csak egyet szívtam el. Én nem is érzem.

– A dohányosok nem szokták.

Korsak ránézett.

– Jesszus, egész este engem piszkál. Ha van valami gondja, akkor inkább beszéljük meg.

Rizzoli kinézett az ablakon a sötét, kietlen útra.

– Nem magáról van szó.

– Akkor kiről?

Mivel Rizzoli nem válaszolt, Korsak felmordult.

– Ja. Már megint Dean. Most mit csinált?

– Néhány napja panaszt tett rám Marquette-nél.

– Mi az ördögöt mondott neki?

– Hogy nem én vagyok a megfelelő ember erre a munkára. Hogy talán szükségem lenne arra, hogy kibeszélhessem magamból a *megoldatlan problémáimat.*

– A Sebészre gondolt?

– Maga szerint?

– Micsoda seggfej.

– És ma megtudtam, hogy a CODIS-ból azonnali visszajelzést kaptunk. Ilyen még sose fordult elő. Deannek csak csettintenie kell, és mindenki ugrik. Bárcsak tudnám, hogy kicsoda ő ebben a történetben.

– Hát, a szövetségiekkel mindig ez van. Az ő jelmondatuk, hogy az információ hatalom, nem igaz? Épp ezért előlünk eltitkolják, mert ez van az ő macsó játékszabályaikban. Maga meg én, mi csak a kurva James Bond játékai vagyunk.

– Összekeveri a CIA-vel.

– CIA, FBI. – Korsak vállat vont. – Egyik betűszavas ügynökség sem szól másról, csak a titkokról.

A rádió recsegni kezdett.

– Hármas megfigyelő. Látunk egy járművet, régi típusú szedán, délnek tart az Ennekingen.

Rizzoli megfeszülve várta a következő egység jelentését.

Frost hangja szólalt meg a következő járműből.

– Kettes megfigyelő. Látjuk. Még mindig délnek tart. Nem úgy néz ki, mint aki lassítani fog.

Egy perccel később a harmadik egység is jelentett.

– Ötös megfigyelő. Éppen most hagyta el a Bald Knob Road-i kereszteződést. Kifelé tart a parkból.

Nem a mi emberünk. Az Enneking Parkway még ezen az éji órán is forgalmas volt. Már nem is számolták, hány jármű hajtott keresztül a rezervátumon, mióta kint voltak a megfigyelésen. A túl sok álriasztás, ami megzavarta az unalom amúgy is hosszú óráit, felemésztette Rizzoli összes adrenalinkészletét, és közel volt ahhoz, hogy a kellemes zsibbadtságból átcsússzon az alvás öntudatlan lebegésébe.

Csalódott sóhajjal hátradőlt. A szélvédőn túl az erdő koromsötétje látszott, amelyben csak elvétve villant meg halványan egy arra szálló szentjánosbogár.

– Gyerünk, te gazember… – mormolta. – Gyere szépen a mamához…

– Kér egy kis kávét? – kérdezte Korsak.

– Köszönöm.

Korsak töltött egy kis csészébe a termoszából, és odaadta Rizzolinak. A kávé fekete volt, keserű és rendkívül undorító, de Rizzoli legyűrte.

– Extra erőset főztem, direkt ma éjszakára – mondta Korsak. – Két púpozott kanálnyi kávéval a szokásos egy helyett. Olyan erős, hogy szőrös lesz tőle a mellkasa.

– Lehet, hogy tényleg arra lenne szükségem.

– Én úgy vagyok vele, hogy ha eleget iszom ebből a löttyből, talán néhány szőrszál még a fejemre is jut belőle.

Rizzoli elnézett az erdő felé, ahol a sötétség elrejtette szeme elől az avart és az éji vadakat. A vadakat a hatalmas fogaikkal. Visszagondolt az angolkóros nő szétmarcangolt maradványaira, a mosómedvékre gondolt, amint a bordát rágcsálják, meg a kutyákra, ahogy a koponyával labdáznak, és az előtte felvillanó képek egyikéről sem Bambi jutott az eszébe.

– Már Hoytról sem beszélhetek – mondta. – Nem tudom úgy kimondani a nevét, hogy az emberek ne rögtön szánakozva nézzenek rám. Tegnap megpróbáltam rámutatni a Sebész és a mostani tettes közötti párhuzamra, és szinte hallottam Dean gondolatait: *még mindig nem tette túl magát a Sebészen.* Azt hiszi, hogy ez a rögeszmém – sóhajtott. – Lehet, hogy az is. És lehet, hogy mindig is az lesz. Akárhányszor el kell mennem egy bűnügyi helyszínre, az ő keze nyomát fogom látni. Az összes tettesben az ő arcát látom.

Mindketten a rádióra néztek, amikor a diszpécser hangja megszólalt.

– Van egy parancsunk a Fairview temető ellenőrzésére. Van egység a közelben?

Senki nem válaszolt.

A diszpécser megismételte a kérést:

– Van egy hívásunk a Fairview temetőből. Valószínűleg illetéktelen behatolás. Tizenkettes egység, a közelben van?

– Tizenkettes egység. A pozíciónk tíz-negyven, Kiver Street. Egyes kód. Nem hagyhatjuk el a helyet.

– Vettem. Tizenötös egység? Mi a pozíciója?

– Tizenötös egység. Nyugat-Roxbury. Még mindig itt vagyunk. Nem nyugszanak a fiúk. Legalább fél vagy talán egy óra, míg a temetőhöz tudunk menni.

– Más egység? – kérdezte újra a diszpécser, s közben próbálkozott más frekvenciákon szabad járőröket elérni. Ezen a meleg szombati éjszakán egy temető ellenőrzése nem élvezett elsőbbséget a helyzettel szemben. A halottakat nem fenyegetik sem a szórakozó párocskák, sem a randalírozó tizenévesek. A rendőröknek elsősorban az élőkre kell figyelniük.

A rádió csendjébe hirtelen belehasított Rizzoli egyik megfigyelőjének hangja.

– Khm, itt az ötös megfigyelőegység. Az Enneking Parkwayen vagyunk. A Fairview temető itt van a közvetlen közelünkben…

Rizzoli azonnal megragadta a mikrofont, és beleszólt.

– Ötös megfigyelő, itt az egyes megfigyelő – vágott közbe. – Ne hagyja el a pozícióját! Vette?

– Öt jármű is ki van vezényelve…

– A temető nem tartozik a mi körzetünkbe.

– Egyes megfigyelő – kapcsolódott bele a diszpécser. – Az összes egység ki van vezényelve. Van rá esély, hogy egyet nélkülözni tud?

– Semmi. Azt akarom, hogy az egység tartsa a helyzetét. Vette, ötös megfigyelő?

– Tíz-négy. Tartjuk. Diszpécser, nem tudjuk elvállalni az ellenőrzést.

Rizzoli nagyot sóhajtott. Lehet, hogy panaszt tesznek rá a hozzáállása miatt, de nem fog elengedni egy járművet sem a megfigyelőegységből egy közönséges riasztás miatt.

– Nem mintha túlterheltek lennénk a sok akciótól – jegyezte meg Korsak.

– Amikor eljön az ideje, minden nagyon gyorsan fog történni. Nem hagyom, hogy bármi elrontsa.

– Emlékszik még, miről beszélgettünk az imént? Rögeszmék meg ilyenek?

– Ne kezdje maga is!

– Nem, nem fogom elkezdeni. Le is szedné rögtön a fejemet – mondta Korsak, és kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Hova megy?

– Kiengedem a fáradt olajat. Engedélyt kéne kérnem hozzá?

– Csak kérdeztem.

– Leért a kávé.

– Nem csodálom. Ez a kávé még egy nagy kupac vaslapot is átégetne.

Korsak kiszállt a kocsiból, és az erdő felé sétált, miközben a szúnyogokat hessegette. Nem zavartatta magát, nem bújt el egy fa mögé, egyszerűen csak megállt, és megcélzott egy bokrot. Rizzoli nem akarta végignézni, inkább elfordította a tekintetét. Minden egységnek megvan a maga otromba alakja, és náluk Korsak volt az, aki nyílt

színen piszkálta az orrát, jóízűeket böfögött, és az egész heti ebéd nyomait viselte a pólóján. Olyan fickó, akinek nyirkos és tömzsi kezét az ember igyekszik elkerülni, mert biztos benne, hogy a kis tetvei átmásznak rá. Rizzoli egyszerre undorodott tőle, és érzett szánalmat iránta. Lenézett a tőle kapott kávéra, és kilöttyintette a maradékot az ablakon.

A rádió ismét recsegni kezdett, ettől összerezzent.

– Látok egy járművet, kelet felé halad a Dedham Parkwayen. Taxinak látszik.

Rizzoli azonnal válaszolt.

– Taxi éjjel háromkor?

– A jelek szerint.

– Merrefelé tart?

– Most fordult észak felé az Ennekingre.

– Kettes megfigyelő? – kérdezte Rizzoli, miközben a következő egységet hívta az útvonal mentén.

– Kettes megfigyelő – mondta Frost. – Igen, látjuk mi is. Épp most ment el mellettünk… – Elhallgatott. Aztán feszült hangon folytatta: – Lassít…

– Mit csinál?

– Fékez. Úgy tűnik le fog húzódni…

– Helyszín? – szakította félbe Rizzoli.

– A földes parkoló. Lehúzódott a parkolóba! *Ő az.*

– Korsak, helyzet van! – sziszegett ki Rizzoli az ablakon. Miközben gyorsan irányította az egységét, és beállította a fülhallgatóját, érezte, ahogy minden idegszála bizsereg az izgalomtól.

Korsak felhúzta a cipzárját, és visszaindult a kocsi felé.

– Mi van? Mi van?

– Egy jármű most húzódott le az Ennekingen… kettes megfigyelő, mi történik?

– Ül a kocsiban. Lekapcsolta a fényszórót.

Rizzoli összehúzta magát, és füléhez szorította a fejhallgatót a nagy összpontosításban. Peregtek a másodpercek, az adó-vevő nem szólalt meg, mindenki a gyanús alak következő mozdulatát várta.

Ellenőrzi a területet. Megakar győződni róla, hogy biztonságban van.

– Maga irányít, Rizzoli – mondta Frost. – Induljunk?

Rizzoli habozott, végiggondolta a lehetőségeket. Félt, hogy korai még cselekedni.

– Állj! – mondta Frost. – Felkapcsolta a fényszórót. A fenébe, elkezdett farolni. Meggondolta magát.

– Észrevette? Frost, észrevette magát?

– Nem tudom! Rákanyarodott az Ennekingre! Észak felé tart…

– Megijesztettük! – A másodperc töredéke alatt lett világos előtte az egyetlen lehetséges lépés. Ráparancsolt az egységére: – Az összes egységnek, gyerünk, gyerünk, *gyerünk! Kerítsük be!*

Rizzoli beindította a kocsit, és rálépett a gázra. A kerekek kipörögtek, felkavarták a port és a faleveleket, ágak ütődtek a szélvédőnek. Hallotta az egység folyamatos információcseréjét és a szirénák távoli hangját is.

– Hármas megfigyelő. Lezártuk az Ennekinget észak felől.

– Kettes megfigyelő. A nyomában vagyunk…
– A jármű közeledik! Fékez…
– Kerítsük be! Kerítsük be!
– Ne támadják parancs nélkül! – utasította őket Rizzoli. – Várjanak a parancsra!
– Vettem. A jármű megállt. Tartjuk a helyzetet.

Amikor Rizzoli csikorgó kerekekkel fékezett, az Enneking Parkway már tele volt rendőrautókkal és villogó kék fénnyel. Elvakították a fények, amikor kiszállt a kocsiból. Az adrenalin ott lüktetett mindegyikükben, és fűtötte őket, hallotta a hangokból áradó izgalmat, sistergett a feszültség, hogy végre elkapják azt, aki a sok borzalomért felel.

Frank feltépte a gyanúsított ajtaját, és abban a pillanatban fél tucat fegyver szegeződött a sofőr fejére. A taxis a fényektől elvakultan pislogott, és teljesen megzavarodva ült ott, miközben a villogó kék fény megvilágította az arcát.

– Szálljon ki a járműből! – utasította Frost.
– De hát mit… mit csináltam?
– *Szálljon ki a járműből!* – Ezen az adrenalintöltetű éjjelen még Barry Frost is különösen ijesztően festett.

A taxis lassan kiszállt, kezét a magasba tartotta. Abban a pillanatban, ahogy lába a földet érintette, Frost megragadta, arccal a taxi felé fordította és odaszorította.

– *Mit csináltam?* – ordította a férfi, miközben Frost végigtapogatta, nincs-e nála fegyver.
– Mondja a nevét! – parancsolta Rizzoli.
– Én nem tudom, miről van szó…
– A *nevét!*
– Wilensky – zokogta a férfi. – Vernon Wilensky…
– Ellenőrzöm – mondta Frost, és felolvasta a férfi jogosítványát. – Vernon Wilensky, fehér férfi, született 1955-ben.
– Megegyezik a fuvarozási engedélyével – mondta Korsak, aki közben behajolt a taxiba, és a visszapillantó tükrön lógó engedélyről olvasta le az adatokat.

Rizzoli felpillantott, hunyorogva nézte a közeledő fényszórókat. Még éjjel háromkor is volt forgalom a főúton, és mivel az utat most lezárták a rendőrautók, hamarosan mindkét irányból feltorlódik az autósor.

Ismét a taxisra nézett. Megragadta a pólójánál, maga felé fordította, és zseblámpájával az arcába világított. Középkorú férfi vékony szálú, kócos, szőke hajjal, bőre szinte hófehér volt az éles fényben. Nem az az arc volt, amelyet maga előtt látott, ha a tettesre gondolt. Annyiszor szembe kellett már néznie a gonosszal, hogy számát se tudta, de emlékezetében az összes arc mindig azon szörnyetegekéhez hasonlított, akikkel összetalálkozott pályafutása alatt. Ez a rémült ember nem tartozott közéjük.

– Mit csinál itt, Mr. Wilensky? – kérdezte.
– Én csak… csak azért jöttem, hogy felvegyek egy fuvart.
– Milyen fuvart?
– Egy férfit, taxit hívott. Azt mondta, kifogyott a benzinje az Enneking Parkwayen…
– És hol van?

– Nem tudom! Megálltam ott, ahol mondta, hogy várni fog, és nem volt ott. Kérem, ez valami tévedés. Hívja fel a diszpécsert! Ő majd igazolni fog!

– Nyissa ki a csomagtartót! – mondta Frostnak Rizzoli.

Míg a taxi hátuljához sétált, rossz érzés kezdte szorítani a gyomrát. Felemelte a csomagtartó tetejét, közben erősen fogta szolgálati fegyverét, és a csomagtartóba célzott. Öt hosszú másodpercig farkasszemet nézett az üres csomagtartóval, és az émelyítő érzés heves rosszullétbe csapott át. Kesztyűt húzott. Érezte, hogy arca kipirul, és szinte ég a forróságtól, mellkasát a kétségbeesés szorította össze, miközben felhajtotta a csomagtartó szürke szőnyegét. A pótkeréken, egy bőrkabáton és néhány szerszámon kívül nem volt benne semmi. Megrángatta a szőnyeget, majd visszadobta, mintha minden mérgét így akarná levezetni, úgy, hogy darabokra tépi a szőnyeget. Mindenhová bevilágított, hátha valamelyik sarokban lapul valami.

Kétségbeesetten kapaszkodott mindenbe, hogy jóvátegye tévedését. Amikor végre abbahagyta, és a csomagtartóból kidobált mindent, némán csak nézte az üres teret, mint aki nem akarja elhinni, hogy amit lát, az a valóság. A megcáfolhatatlan bizonyítéka annak, hogy elbaszta.

Csak kelepce volt. Jól megrendezett jelenet, hogy eltereljen minket. De mi volt a célja?

A válasz szédítő gyorsasággal érkezett. Az adó-vevő recsegni kezdett.

– Tíz-ötvennégy, tíz-ötvennégy, Fairview temető. Minden egységnek, tíz-ötvennégy, Fairview temető.

Frostra nézett, mindkettejük tekintetében abban a pillanatban jelent meg a borzalmas ráébredés. Tíz-ötvennégy. Gyilkosság.

– Maradjon a taxissal! – utasította Frostot Rizzoli, és elrohant az autója felé. A járművek kavalkádjában az övével volt a legkönnyebb elhajtani a helyszínről, azzal tudott a leggyorsabban megfordulni. Villámgyorsan bevágta magát a kormány mögé, indított, és átkozta saját ostobaságát.

– Hé! *Hé!* – ordította utána Korsak. Az autó mellett rohant, és az ajtaját csapkodta.

Rizzoli éppen csak lefékezett, hogy a férfi be tudjon pattanni, és becsapja az ajtót. Aztán úgy rátaposott a gázpedálra, hogy Korsakot a sebesség hátralökte az ülésben.

– A francba, simán otthagyott volna? – ordított Korsak.

– Kösse be magát!

– Minek, nincs rá semmi…

– *Kösse be magát!*

Korsak megragadta az övet, áthúzta maga előtt, és bekapcsolta. Rizzoli még a rádióból kiszűrődő zaj mellett is hallotta nehézkes, asztmás légzését.

– Egyes megfigyelő, elindultam a tíz-ötvennégy felé – mondta a diszpécsernek.

– Hol van?

– Enneking Parkway, most hagytam el a Turtle Pond-i kereszteződést. Egy percen belül ott vagyok.

– Maga lesz az első a helyszínen.

– Helyzet?

– Nincs további információnk. Valószínűleg tízötvennyolc.

Fegyvere van és veszélyes.

Rizzoli ismét a gázpedálra taposott. A Fairview temető felé vezető út olyan hirtelen tűnt fel mellette, hogy majdnem túlment rajta. Csikorgó kerekekkel ráfordult, nehezen tartotta meg uralmát a jármű felett.

– Hú! – kapkodott levegő után Korsak, amikor majdnem nekicsapódtak az út menti oszlopoknak. A kovácsoltvas kapu nyitva állt, Rizzoli fékezés nélkül hajtott át alatta. A temetőben sötét volt, és a fényszóróik előtti gyepen feltűnő sírkövek úgy világítottak, mint fehér fogak.

A biztonsági őr autója nagyjából száz méterre parkolt a temető kapujától. A vezető ajtaja nyitva, a belső világítás égett. Rizzoli fékezett, és már készítette is a fegyverét, miközben kiszállt. Mozdulata annyira önkéntelen és ösztönös volt, hogy észre sem vette. Túl sok minden kötötte le egyszerre a figyelmét: a frissen nyírt fű és a nedves föld illata. A mellkasában dübörgő szíve.

És a félelem. Miközben tekintete a sötétséget pásztázta, érezte, ahogy a félelem belenyilall, mert tudta, ha a taxi kelepce volt, akkor lehet, hogy ez is az. Véres játszma, és még nem tudatosult benne, hogy ő is a részese.

Megmerevedett, tekintete egy obeliszk melletti sötét foltra esett. Miközben fegyverével arra célzott, meglátta a biztonsági őr összecsuklott testét.

Alighogy közelebb lépett hozzá, már érezte is a vér szagát. Nincs más ehhez fogható szag, és ez ösztönös riasztást küldött az agyába. Letérdelt a fűbe, mely még mindig nedves és meleg volt a vértől. Korsak közvetlenül mellette állt, zseblámpájával szintén arra világított, hallotta szörcsögő, disznószerű légzését, amely mindig akkor tört elő belőle, amikor izgatott volt.

Az őr a hasán feküdt a fűben. Rizzoli a hátára fordította.

– Úristen – nyögött fel Korsak, és olyan hirtelen kapta el zseblámpája fényét a borzalmas látványról, hogy az most a végtelen eget világította meg.

Rizzoli kezében is megremegett a lámpa, ahogy a szinte teljesen átvágott nyakat nézte, amelynek felhasított húsából porcdarabkák villantak ki fehéren. Egy ember leterítve, és kész. Leüti, elvágja a torkát, és szinte már alig kapcsolódik a test a fejhez.

Felvillanó kék fény hasított bele a sötétségbe, egy szürreális kaleidoszkóp tartott feléjük. Rizzoli talpra ugrott, nadrágja ragadt a vértől, az átitatódott szövet a térdéhez tapadt. Hunyorognia kellett az érkező jármű fényétől, ezért inkább elfordult, és a temető sötét területét nézte. A közeledő járművek fényszórói egy pillanatra fényes sávot képeztek az éjszakai sötétségben, és villanásnyi kép rögzült a retináján: egy sírkövek között mozgó alak. Csak futó pillantást tudott rá vetni, a következő másodpercben az alak eltűnt a márvány- és gránitkövek között.

– Korsak – mondta. – Valaki mozog két óránál.

– Átkozott sötét van, semmit se látok.

Rizzoli meresztette a szemét a sötétben. Újra észrevette az alakot, aki lassan lefelé tartott a biztonságos védelmet nyújtó fák közé. Rizzoli nekilódult, kerülgette a sírköveket, mintha akadálypályán futna, talpa kopogott az örök álmukat alvók feje fölött. Hallotta, hogy Korsak közvetlenül mögötte fut, fújtat, mint egy rinocérosz, de nem tudja tartani a tempót. Másodpercek alatt maga mögött hagyta a férfit, és már csak egymaga volt, lábában az adrenalin mintha rakéta-üzemanyaggá változott volna. Már majdnem elérte a fákat, közel ahhoz a helyhez, ahol az alak eltűnt, de most nem látott

mozgó árnyat, nem tűnt elő sötét árnyék a sötét háttérből. Lassított, megállt, tekintete sebesen cikázott oda-vissza a sötétben, kutatott a legapróbb mozgás után is.

Most, hogy megállt, pulzusa felgyorsult, és a félelem lassan ismét bekúszott a bőre alá. Bizsergésében érezte a bizonyosságot, hogy az *alak* a közelben van. És *őt* nézi. Nem akarta felkapcsolni zseblámpáját, nehogy elárulja helyzetét.

Ág roppant mellette, és azonnal a hang irányába fordult. A fák áthatolhatatlan, fekete falként tornyosultak előtte. Véráramának dübörgése és lélegzetének zihálása mellett levelek zizegését és újabb ágak reccsenését hallotta.

Felém tart.

Leguggolt, célzott a fegyverével, és a ravaszra tette az ujját.

A lépések hirtelen megszűntek.

Kibiztosította a fegyverét, és vakon lőtt egyet a sötétbe. Meglátta a fák között álló, feketébe öltözött alakot. A lövés fényében pillantotta meg, látta, ahogy oldalra veti magát, és kezével a fejét védi.

– *Állj!* – ordította Rizzoli. – Rendőrség!

A férfi néma csendben maradt, arccal felé fordult, s kezét elvette a fejétől. Halkan megszólalt:

– Ha megengedi, azért a szemüvegemet levenném.

– Állj, seggfej! Úgy maradsz, ahogy vagy, ne mozdulj!

– És aztán mi lesz, Rizzoli nyomozó? Megmutatjuk egymásnak a jelvényünket? Egymásnak esünk?

Rizzoli megdermedt, mert hirtelen felismerte a hangot. Gabriel Dean lassú, határozott mozdulattal levette a szemüvegét, és szembefordult vele. A szemébe vágó fénytől nem láthatta Rizzolit, de ő pontosan látta a férfi nyugodt, kimért mozdulatait. A zseblámpával tetőtől talpig megvilágította a férfit, látta fekete ruháját, csípőjén lógó fegyverét. Látta a kezében az éjjellátó szemüveget, amit épp az imént vett le. Azonnal Korsak szavai jutottak eszébe: a *kurva James Bond.*

Dean tett egy lépést felé.

Rizzoli azonnal rászegezte a fegyvert.

– Maradjon ott, ahol van!

– Nyugalom, Rizzoli. Nincs semmi oka szétlőni a fejem.

– Azt mondja?

– Csak közelebb megyek egy kicsit. Hogy tudjunk beszélgetni.

– Tökéletesen tudunk beszélgetni ekkora távolságból is.

A férfi a rendőrautók villogó fénye felé nézett.

– Kit akar elérni a rádión keresztül a gyilkossági egységből?

Rizzoli továbbra is mozdulatlanul állt előtte, nem engedte le a fegyverét.

– Használja a fejét, Rizzoli! Úgy tudom, sok minden van benne. – Még egy lépést tett felé.

– Csak *kurvára* maradjon ott, ahol van!

– Rendben. – Dean felemelte a kezét. – Rendben – ismételte könnyedén.

– Mit csinál itt?

– Ugyanazt, amit maga. Itt van az akció, nem igaz?

– Honnan tudta? Ha maga az, akit a tíz-ötvennégyre kihívtak, honnan tudta, hogy

az akció itt van?

– Nem tudtam.

– Egyszerűen csak erre *sétált, és* belebotlott a holttestbe?

– Hallottam, amikor a diszpécser illetéktelen behatolókat jelentett a Fairview temetőben.

– És?

– És elgondolkoztam, vajon lehet-e a tettesünk.

– *Elgondolkozott?*

– Igen.

– Erre nyilván jó oka volt.

– Megérzés.

– Ne szórakozzon, Dean! Éjszakai bevetéshez tökéletesen beöltözve felbukkan itt, és elvárja tőlem, hogy elhiggyem, maga csak úgy erre sétált, hogy ellenőrizzen holmi behatolókat?

– A megérzéseim nem szoktak csalni.

– Valahonnan tudnia kellett.

– Csak az időnket pazaroljuk itt, nyomozó. Tartóztasson le, vagy dolgozzunk együtt!

– Inkább az előbbi felé hajlok.

A férfi teljesen nyugodt pillantással méregette őt. Túl sok mindent nem mondott el Rizzolinak, túl sok titkot tud, amit sosem fog elárulni. Nem itt, nem ezen az éjszakán. Végül leengedte a fegyverét, de nem tette el a pisztolytáskába. Gabriel Dean jelenléte nem töltötte el túl nagy bizalommal.

– Mivel a jelek szerint maga érkezett először a helyszínre, mit talált?

– A biztonsági őr már halott volt. Az ő rádióját használtam a diszpécser riasztásához. A vére még meleg volt. Azt gondoltam, van rá esély, hogy az emberünk a közelben van. Elindultam körülnézni.

Rizzoli kétkedéssel a hangjában felnevetett.

– A fák között?

– Nem láttam járművet a temetőben. Tudja, hogy milyen környék veszi körül a temetőt, nyomozó?

Rizzoli habozott egy kicsit:

– Kelet felől Dedham. És a Hyde Park észak és dél felől.

– Pontosan. Gazdag emberek házai veszik körül minden oldalról, rengeteg parkolóhellyel. Elég egy rövid séta, és már itt is vannak a temetőben.

– Miért jött volna ide a tettes?

– Mit tudunk róla? Hogy a halottak megszállottja. Érezni akarja a szagukat, meg akarja érinteni őket. Addig tartja magánál a testeket, amíg a bűzüket már nem tudja tovább rejtegetni. Csak ekkor szabadul meg a maradványoktól. Könnyen lehet, hogy már attól is beindul, ha keresztülsétál egy temetőn. Így hát itt kellett lennie, itt merült bele kis erotikus kalandjába.

– Ez undorító.

– Az *ő* agyával gondolkozzon, az *ő* világát képzelje el! Nekünk betegnek tűnik, de neki ez a hely egy kis szelet a mennyországból! Olyan hely, ahová a halottakat hoz-

zák végső nyughelyükre. Pontosan az a hely, ahová az Uralkodó szeret kijönni. Ahogy itt sétál, könnyen gondolhat arra, hogy alvó asszonyok háreme fekszik a lába alatt. De aztán megzavarta a kiérkező biztonsági őr. Az őr, aki valószínűleg arra számított, hogy csak néhány tizenévessel fog találkozni, akik egy kis éjszakai kalandot keresnek. Nem számított nagyobb veszélyre, csak rájuk.

– És aztán egyszerűen hagyta, hogy egy magányos férfi a háta mögé kerüljön, és elvágja a torkát?

Dean nem válaszolt. Erre neki sem volt magyarázata. Ahogy Rizzolinak sem.

Mire visszagyalogoltak az emelkedőn, a helyszín megtelt az éjszakai sötétségben élesen villogó kék fénnyel, és a csapat már megkezdte a rendőrségi szalag kifeszítését a helyszín körül. Rizzoli némán nézte tevékenykedésük gyászos karneválját, s hirtelen túl gyengének és erőtlennek érezte magát ahhoz, hogy kezelni tudja a helyzetet. Ritkán kérdőjelezte meg ítélőképességét, ritkán kételkedett az ösztöneiben. De ezen az éjszakán szembe kellett néznie kudarcának bizonyítékaival, és elgondolkozott, vajon Gabriel Deannek igaza van-e abban, hogy neki nincs helye az ügyben, és pláne nem kéne a nyomozás vezetőjének lennie. Mert a Warren Hoyt okozta trauma annyira megviselte, hogy többé már nem tudja rendőri kötelességeit felmérni és teljesíteni. Ma éjjel rossz döntést hozott, megtagadta az engedélyt, hogy egy embert elbocsásson a csapatából, aki ellenőrizni tudta volna a bejelentést. *Alig másfél kilométerre voltunk a helyszíntől. Békésen üldögéltünk a kocsikban, miközben egy ember itt haldoklott.*

Kudarcának mázsás súlya annyira ránehezedett, hogy úgy érezte, mintha igazi kövek nyomnák a vállát. A kocsijához sietett, s közben felnyitotta telefonját, mert Frost kereste.

– A taxis diszpécser igazolta a pasas történetét – mondta Rizzolinak. – Negyed három körül futott be a hívás. Egy férfi telefonált, hogy kifogyott a benzin a kocsijából az Enneking Parkwayen. Megpróbáljuk lenyomozni a telefont, ahonnan a hívást kezdeményezték.

– Az emberünk nem hülye. A hívást nem fogja tudni lenyomozni. Fülkéből telefonált. Vagy lopott mobilról. *A fenébe.* – A műszerfalra csapott.

– Mi legyen a taxissal? Tisztázódott.

– Engedje el!

– Biztos benne?

– Az egész egy előre megrendezett játék volt, Frost. A tettes tudta, hogy várni fogunk rá. Csak játszott velünk. Meg akarta mutatni, hogy az irányítás az ő kezében van. Hogy okosabb, mint mi. – *És sikerült is bizonyítania.*

Letette a telefont, de egy darabig még ülve maradt a kocsiban, gyűjtötte az erőt, hogy kiszálljon, és szembenézzen mindazzal, ami még az éjjel rá vár. Egy újabb nyomozás gyilkossági ügyben. Az összes kérdés, amit a ma éjszaka hozott döntései miatt fognak neki feltenni. Visszagondolt, mennyire vadul fordult át a reménykedése meggyőződéssé, hogy a tettes megint ugyanúgy fog cselekedni, mint ezelőtt, és le tudnak csapni rá. Ezzel szemben a tettes úgy viselkedett, hogy gúnyt űzzön belőle. Hogy ő biztosan kudarcot valljon, ahogy ez meg is történt.

Több rendőr is állt a szalag mellett, és mind felé néztek. Ez jel volt, hogy akármilyen fáradt, nem rejtőzködhet tovább a kocsiban. Eszébe jutott Korsak kávéja: akárm-

ennyire borzalmas, szüksége van egy löket koffeinre. Nyújtózkodott, hogy elérje az ülés mögé beszorult termoszt, majd hirtelen felegyenesedett.

Ránézett a helyszínelőkre, akik a járőrkocsik mellett álltak. Látta Gabriel Deant, aki kecses mozgásával belesimult az éjszakába, akár egy fekete macska, miközben a szalag mellett sétált. Látott zsarukat, akik a földet vizsgálták, zseblámpájuk ide-oda mozgott. De Korsakot nem látta.

Kiszállt a kocsiból, és Doud járőrhöz ment, aki szintén a csapat tagja volt.

– Nem látta Korsak nyomozót? – kérdezte tőle.

– Nem, asszonyom.

– Nem volt itt, amikor megérkeztek? Nem várta magukat a holttest mellett?

– Én egyáltalán nem láttam őt a helyszínen.

Rizzoli a fák felé nézett, ahol Gabriel Deannel találkozott. *Korsak közvetlenül mögöttem futott. De nem ért utol. És nem is jött vissza ide…*

Elindult a fák felé, s közben próbálta felidézni magában az útvonalat, amelyen a temetőben futott. Rohanás közben csak arra koncentrált, hogy merre menjen, ezért egyáltalán nem törődött Korsakkal, aki őt követte. Emlékezett a mellkasát szorító félelemre, dübörgő szívverésére és a hűvös éjszakai szélre, amely futás közben az arcába vágott. Emlékezett a férfi nehézkes légzésére, ahogy küszködve próbált a nyomában maradni. Aztán lemaradt, és Rizzoli azóta nem látta.

Felgyorsította lépteit, zseblámpájának fénye jobbra-balra cikázott. Ez volt a csapás, amerre futott? Nem, nem, eggyel lejjebbi sorban ment a sírkövek között. Felismerte az obeliszket, amely balra derengett.

A helyes úton ment tovább az obeliszk felé, és majdnem hasra esett Korsak lábában.

A férfi összerogyva feküdt egy sírkő mellett, testes alakjának árnyéka a gránit árnyékával olvadt össze. Rizzoli azonnal letérdelt mellé, és segítségért kiáltott, miközben a hátára fordította. Elég volt egy pillantás a felpuffadt, lilás arcra, hogy megállapítsa a szív leállását.

A férfi nyakára tapasztotta a kezét, és annyira szerette volna kitapintani a nyaki verőér lüktetését, hogy majdnem összekeverte a saját ujjaiban lüktető pulzussal. Korsaknak ellenben nem volt pulzusa.

Azonnal a mellkasára csapott az öklével. De még ez a kemény, erős ütés sem volt elég ahhoz, hogy a férfi szívét újraindítsa.

Hátrafeszítette a fejét, és kinyitotta a száját, hogy szabaddá tegye a légutat. A sok dolog, amitől eddig kicsit undorodott – a férfi izzadságának és cigarettájának szaga, ziháló légzése, nyirkos kézfogása –, mind eltűnt, amikor nyitott szájára tapasztotta ajkát, és levegőt fújt a tüdejébe. Érezte, hogy Korsak mellkasa megemelkedik, és hallotta, hogy a ziháló légzés visszatér a tüdejébe. Összefűzött öklét a mellkasára tette, és elkezdte a szív újraélesztését szolgáló masszírozást, hogy megtegye azt, amit a férfi szívének kellene tennie. Megállás nélkül masszírozta a szívet, akkor is, amikor a többi zsaru a helyszínre ért, akkor is, amikor karja már remegett a fáradtságtól, és ingét teljesen átitatta az izzadság. Miközben dolgozott, önmagát hibáztatta és gyötörte kérdésekkel. Hogy kerülhette el a figyelmét, hogy itt fekszik a férfi? Hogyhogy nem tűnt fel neki előbb a hiánya? Izmai égtek, térde sajgott, de nem hagyta abba. Ennyivel

tartozott neki: nem hagyhatta cserben másodszor is.

A mentőkocsi szirénája egyre közelebbről hallatszott.

Rizzoli még akkor is masszírozta, amikor a rohammentősök megérkeztek. Csak akkor hagyta abba, amikor valaki megfogta a karjánál, és határozottan arrébb húzta onnan. Kicsit hátrébb megállt, lába remegett, és nézte, ahogy a mentősök átveszik a munkát, ahogy a lélegeztetőre kapcsolják, és bekötik az infúziót. Hátrahajlították Korsak fejét, és ledugták a gégetükröt a torkán.

– Nem látom a hangszálakat!

– Jézusom, mekkora nyaka van.

– Segíts a megfelelő helyzetet megtalálni!

– Oké, most próbáld újra!

A mentősök újra bedugták a gégetükröt, és próbálták lefeszítve tartani Korsak állkapcsát. A férfi a vaskos nyakával és a megduzzadt nyelvével úgy festett, mint egy lemészárolt bika.

– Bent van!

Letépték Korsakról az inget, lecsupaszították a férfi gyér szőrzetű mellkasát, és rátették a defibrillátort. Az EKG-monitoron rögtön feltűnt a csipkézett szívvonal.

– Túl szapora!

Az elektromos löket végigszáguldott Korsak mellkasában. A lökettől a nehéz test összerándult a füvön, majd ernyedt halmazként feküdt tovább mozdulatlanul. A zsaruk zseblámpáinak fénysugara felfedte az összes kegyetlen részletet a testén, fehér sörpocakjától kezdve már-már női méretű melléig, amely szinte az összes túlsúlyos ember kínos jellemzője.

– Oké! Megvan a ritmus…

– Vérnyomás?

Ingének feltűrt ujja megfeszült Korsak húsos karján.

– Kilencven szisztolés. Vihetjük!

Bár Korsakot már elvitte a mentőautó, és a hátsó lámpák fénye is eltűnt a sötétben, Rizzoli még mindig nem mozdult. A kimerültségtől zsibbadtan meredt az eltűnt autó után, és elképzelte, mi történik most a férfival. Az intenzív osztály éles, hideg fénye. Még több tű, még több cső. Belé hasított a gondolat, hogy értesítenie kéne Korsak feleségét, de még a nevét sem tudta. Ami azt illeti, szinte semmit nem tudott a férfi magánéletéről, és ettől kibírhatatlan szomorúság tört rá, mert szembesülnie kellett a ténnyel: sokkal többet tud az elhunyt Yeager házaspárról, mint arról az élő, lélegző férfiról, akivel együtt dolgozott nap mint nap. A férfiról, a társról, akit most elvesztett.

Lenézett a fűre, ahol a férfi feküdt. Még mindig ki lehetett venni teste nyomát a lelapult fűben. Elképzelte, hogyan fut utána Korsak, de közben annyira kifogy a szuszból, hogy nem tudja folytatni. Lehet, hogy csak azért is, dacból, férfiúi hiúságból, büszkeségből megpróbálta. Vajon a mellkasához kapott, amikor belehasított a fájdalom, és összeesett? Vajon próbált segítséget hívni?

Úgysem hallottam volna. Túlságosan lefoglaltak az árnyak, amelyeket magam köré képzeltem. Próbáltam menteni a saját büszkeségem.

– Rizzoli nyomozó – szólalt meg Doud felügyelő. Oly halkan tűnt fel, hogy Rizzoli

észre sem vette, amikor megállt mellette.

– Igen?

– Attól tartok, találtunk egy másikat.

– Mit?

– Egy másik holttestet.

A kábulattól némán követte Doud felügyelőt a nyirkos füvön, zseblámpájának fénye mutatta az utat a sötétségben. Messze előttük több imbolygó fénysugár jelezte a célt, amerre tartanak. Amikor megcsapta az orrát a romlott hús bűze, már több száz méterre voltak onnan, ahol a biztonsági őr holttteste feküdt.

– Ki találta meg? – kérdezte halkan.

– Dean ügynök.

– És miért nézett körül ilyen messzire az első helyszíntől?

– Gondolom, csak az általános átfésülést végezte.

Dean feléje fordult, amikor odaért mellé.

– Azt hiszem, megtaláltuk Karenna Ghentet – mondta a férfi.

Női test feküdt egy sírkövön, fekete haja szétterült körülötte, s a rothadó hús groteszk dekorációjaként falevelek ragadtak a hajába. Elég régóta meghalt már ahhoz, hogy a hasa felpuffadjon, hogy a puffadástól orrából kipréselődjön a testnedv. De az összes részlet elhalványult a sokkal nagyobb borzalom mellett, amit a hasa alatt tettek vele. Rizzoli a tátongó sebre meredt. Egyetlen átlós vágás.

A talaj hirtelen kiszaladt a talpa alól, és hátratántorodott, vakon széttárta a kezét, hogy megkapaszkodjon valamiben, de csak az üres levegőt markolta.

Dean fogta meg határozottan a könyökét.

– Ez nem véletlen – mondta.

Rizzoli nem szólt semmit, tekintetét rabul ejtette a borzalmas vágás. Eszébe ötlött a többi vágott seb, amelyeket az áldozatokon látott. Eszébe ötlött a nyár, amely még az ideinél is forróbb volt.

– Figyelemmel követte a híreket – mondta Dean. – Tudja, hogy maga vezeti a nyomozást. Tudja, hogyan fordítsa át a helyzetet, hogyan alakíthat ki egy tökéletes macska-egér harcot. Mert ez mostantól azt jelenti neki. Játékot.

Rizzoli, noha hallotta a hangokat és szavakat, nem értette, mire akar kilyukadni a férfi.

– Milyen játékot?

– Nem látta a nevet? – Dean a gránit sírkőbe vésett szavakra irányította zseblámpája fényét:

A HŐN SZERETETT FÉRJ ÉS APA
ANTHONY RIZZOLI
1901-1962

– Ez gúny – mondta Dean. – És teljesen egyértelmű, hogy magának szánja.

TIZENHÁROM

A NŐNEK, AKI KORSAK ÁGYA mellett ült, hosszú, barna haja volt, amelyet mintha napok óta nem mosott és nem fésült volna meg. Nem ért a férjéhez, kifejezéstelen, üres tekintettel meredt az ágyra, kezét az ölében nyugtatta, és olyan élettelennek látszott, mint egy próbababa. Rizzoli az intenzív osztály egyik szobája előtt állt, és azon tanakodott, hogy vajon betolakodhat-e. Végre a nő felnézett, tekintetük találkozott az ablakban, és Rizzoli már nem sétálhatott el csak úgy.

Belépett a szobába.

– Mrs. Korsak? – kérdezte.

– Igen.

– Rizzoli nyomozó vagyok. Jane. Kérem, szólítson Jane-nek!

A nő arca kifejezéstelen maradt, egyértelmű volt, hogy nem ismerte fel a nevet.

– Attól tartok, nem tudom a keresztnevét – mondta Rizzoli.

– Diane. – A nő némán ült egy percig, majd összehúzta a szemöldökét. – Ne haragudjon. Mit mondott, hogy is hívják?

– Jane Rizzoli. A bostoni rendőrségtől. A férjével együtt dolgoztam egy ügyön. Talán említette ő is.

Diane bizonytalanul bólintott, és ismét a férjére nézett. Arca nem fejezett ki se szomorúságot, se félelmet. Csak a kimerültség egykedvű tétlenségét.

Rizzoli pár percig csak csendesen állt az ágy mellett. Mennyi cső, gondolta. Mennyi műszer. És köztük ott fekszik Korsak, aki nem több most egy öntudatlan, eszméletlen testnél. Az orvosok megállapították a szívrohamot, és noha a szívritmus most stabil volt, a férfi továbbra is eszméletlen maradt. Tátott szájjal feküdt, a lélegeztetőcső úgy tekergett ki szájából, mint egy átlátszó műanyag kígyó. Agya mellett kis tartály lógott, amelybe vékony sugárban folyt a vizelet. Bár a takaró eltakarta nemi szervét, mellkasa és hasa szabadon volt, és egyik szőrös lába kilógott a takaró alól, közszemlére téve sárgálló, hosszú körmeit. Miközben nézte ezeket az apró részleteket, elszégyellte magát, hogy így betolakodott Korsak intim szférájába, és akkor látja őt, amikor a legsebezhetőbb. Mégsem fordult cl. A látvány szinte rabul ejtette, tekintetével feltérképezte az apró, legintimebb részeket is, amelyeket a férfi, ha magánál lenne, egészen biztosan nem szeretne közszemlére tenni.

– Meg kéne borotválkoznia – mondta Diane.

Bármennyire jelentéktelen apróság volt ez, az asszony önkéntelenül kimondta. Egy izma sem rándult, mozdulatlanul ült tovább, keze az ölében nyugodott, mintha arca nem is emberé lenne, hanem egy kőszoboré.

Rizzoli gondolkozott, mit is mondhatna, mit *kellene* mondania, hogy vigaszt nyújt-

son, és megnyugtassa a nőt, de csak közhelyek jutottak eszébe:

– Küzdő típus. Nem fogja csak úgy feladni.

Szavai úgy süllyedtek le, mint kövek egy feneketlen tóba. Se fodrok a víz felszínén, se visszajelzés. Hosszú idő telt el csöndben, míg Diane kifejezéstelen kék szemével újra megkereste Rizzoli tekintetét.

– Attól tartok, ismét elfelejtettem a nevét.

– Jane Rizzoli. A férje és én együtt dolgoztunk egy ügyön.

– Á, igen. Maga az.

Rizzoli nem felelt, mert hirtelen elöntötte a bűntudat. *Igen, én vagyok az. Én vagyok az, aki magára hagyta. Aki hagyta, hadd feküdjön egyedül a sötétben, mert én kétségbeesetten próbáltam megmenteni az elcseszett éjszakámat.*

– Köszönöm – mondta Diane.

Rizzoli a homlokát ráncolta.

– Mit köszön?

– Mindent, amit érte tett. Hogy segített rajta.

Rizzoli a nő homályos, kék szemébe nézett, és most vette észre az apróra összeszűkült pupillát. Mint akit elkábítottak, gondolta. Diane Korsak valamilyen kábítószer hatása alatt állt.

Rizzoli Korsakra nézett. Eszébe ötlött az éjszaka, amikor kihívta a Ghent-helyszínre, és a férfi részegen jelent meg. Visszaemlékezett arra az éjszakára is, amikor a boncolás után a parkolóban álltak, és Korsakról lerítt, hogy nem szívesen megy haza. Ezzel kellett szembenéznie minden este? Ezzel a nővel? Üres, kifejezéstelen tekintetével és lélektelen hangjával?

Sose mondta. Én pedig sosem vettem a fáradságot, hogy megkérdezzem.

Odament az ágyhoz, és megszorította Korsak kezét. Felelevenedett benne a férfi nyirkos kézfogásának emléke, mely régen taszította. Régen, de most nem; ma boldog lett volna, ha a férfi megszorítja a kezét. De Korsak keze ugyanolyan petyhüdt és élettelen maradt, mint addig.

MÁR DÉLELŐTT TIZENEGYRE JÁRT, amikor végre hazaért. Kétszer is elfordította a kulcsot a zárban, betolta a reteszt, és a láncot is beakasztotta. Volt idő, amikor azt hitte, hogy ez a sok zár és retesz csak az üldözési mánia jele; volt idő, amikor még beérte azzal, ha csak betolta a reteszt, és a fegyverét az éjjeliszekrényre készítette. De egy évvel ezelőtt Warren Hoyt belépett az életébe, fenekestül felforgatta, és ajtaján attól kezdve újabb és újabb zárak díszelegtek. Ránézett a zárakra, és hirtelen rádöbbent, hogy ő semmiben sem különbözik bármilyen helyszínek egyszerű áldozataitól, ugyanolyan kétségbeesetten próbálja eltorlaszolni otthonát, hogy kizárja belőle a világot.

Ezt a Sebésznek köszönheti.

És most már az új tettes, az Uralkodó is csatlakozott a szörnyek kórusához, akik éjjelente az ajtaja előtt ordítanak. Gabriel Dean rögtön megértette, hogy a sírkő kiválasztása, amelyen Karenna Ghent holttestét megtalálták, nem lehet véletlen. És noha Anthony Rizzoli, aki a sírban nyugszik, nem a rokona, azonos nevük félreérthetetlen üzenetet hordoz.

Az Uralkodó tudja a nevemet.

Addig nem vette le magáról a pisztolytáskát, amíg végig nem ment a lakáson. Nem volt nagy lakás, egy perc sem kellett hozzá, hogy körbenézzen a konyhában és a nappaliban, majd a kis előszobán át bemenjen a hálószobába, ahol még a gardróbba is benézett, és az ágy alá is bekukucskált. Csak ezek után csatolta le övéről a tokot, és tette ki a fegyvert az éjjeliszekrényre. Levetkőzött, és a fürdőszobába ment. Bezárta az ajtót: újabb ösztönös reflex, ami teljes mértékben felesleges, de csak e mozdulat után tudott nyugodtan belépni a zuhany alá, és ez kellett ahhoz, hogy be merje húzni a függönyt, mielőtt megnyitja a vizet. Percekkel később, amikor hajára még a balzsamot kente, elfogta az érzés, hogy nincs egyedül. Feltépte a függönyt, és szembe találta magát az üres fürdőszobával, szíve vadul kalapált, hajáról a víz apró patakokban csurgott a vállára, és csöpögött le a csempére.

Elzárta a csapot. Nekidőlt a csempézett falnak, mélyeket lélegzett, és várta, hogy csillapodjon heves szívdobogása. Fülében süvítő pulzusán kívül csak a szellőztetőkészülék zúgását hallotta. Az épület vízvezetékének morajlását. Mindennapos zajok ezek, amelyeket eddig észre sem vett, de most a teljesen megszokott zajok hirtelen magukra vonták a figyelmét.

Amikor végre rendes ritmusban dobogott a szíve, a bőrén maradt víztől fázni kezdett. Kilépett a zuhany alól, megtörölközött, és letérdelt, hogy feltörölje a vizes padlót. A fesztelenül fölényes póz, a „kemény zsaru” alakítása ellenére most nem volt több félelemtől remegő embernél. Látta a tükörben, hogy mennyire megváltoztatta a félelem. Egy olyan nő arca nézett vissza rá, aki lefogyott, akinek eddig is vékony alakja lassan csontvázzá aszott. Akinek arca egykor még kerek volt, és arcvonásai határozottak, de most úgy tűnt, mintha csak hasonlítana arra a régi arca, beesett szeme a szokottnál is nagyobbnak látszott.

Elmenekült a tükör elől a hálószobába. Még mindig nedves hajjal leült az ágyára, majd nyitott szemmel hátradőlt, s közben tudta, hogy meg kell próbálnia legalább pár órát aludni. De napközben a napsugarak vidáman kacsintottak be az ablakon, és hallotta az ablak alatt zajló forgalom moraját. Most dél van, ő már vagy harminc órája talpon, és tizenkét órája nem evett. Mégsem érzett késztetést sem arra, hogy egyen, sem arra, hogy kialudja magát. A hajnali események még mindig nem hagyták nyugodni, úgy zsongtak benne a gondolatok, hogy szinte bizsergett egész testében, az emlékek újra és újra feltámadtak benne. Maga előtt látta a biztonsági őr nyakán tátongó véres nyílást, s ahogy feje abban a lehetetlen szögben kapcsolódik testéhez.

Látta maga előtt Karenna Ghent holttestét a hajába ragadt száraz falevelekkel.

És látta Korsakot, ahogy testéből mindenféle cső meg drót áll ki.

Ez a három kép olyan sebesen váltakozott szeme előtt, mint a stroboszkóp fénye, és nem tudott semmit tenni, hogy kizárja őket agyából. Nem tudta csillapítani a zsongást. Vajon az elmezavar is hasonló állapot lehet?

Hetekkel ezelőtt dr. Zucker noszogatta, hogy beszélje ki magából az érzéseit, mire ő mérgesen felcsattant, és elutasította a férfit. Most elgondolkozott, vajon a doktor észrevett-e valamit rajta, amikor beszélgettek, kihallott-e valamit a szavaiból, kiolvasta-e vajon a tekintetéből, amire még ő maga sincs felkészülve. A józan eszén megjelenő apró karcolások egyre mélyebbek és szélesebbek, mióta a Sebész felforgatta az

életét.

TELEFONCSÖRGÉSRE ÉBREDT. Úgy tűnt, mintha csak egy perce hunyta volna le a szemét, és az első gondolat, ami felöltött benne, miközben a telefon után tapogatózott, hogy még egy percnyi pihenést sem hagynak neki. Morcosan és kicsit udvariatlanul szólt a telefonba:

– Rizzoli.

– Hm… Rizzoli nyomozó, Yoshima vagyok az orvosi központból. Dr. Isles számított a megjelenésére a Ghent-boncoláson.

– Fogok is menni.

– Hát, már elkezdte a boncolást, és…

– Mennyi az idő?

– Lassan négy óra. Próbáltuk megcsörgetni, de nem válaszolt.

Rizzoli olyan hirtelen pattant fel az ágyból, hogy elszédült, és a szoba forogni kezdett körülötte. Megrázta a fejét, és az ágya melletti órára nézett: 3.52. Átaludta az ébresztőóra csörgését és a csipogója jelzését is.

– Nagyon sajnálom – mondta. – Amilyen hamar csak lehet, ott leszek.

– Várjon egy percet! Dr. Isles szeretne beszélni magával.

Rizzoli hallotta a fémtálcán csattanó bonceszközök hangját, majd dr. Isles hangja hallatszott a telefonban.

– Rizzoli nyomozó, bejön a boncolásra, ugye?

– Félóra múlva tudok csak odaérni.

– Akkor megvárom.

– Nem akartam hátráltatni a munkájában.

– Dr. Tierney is bejön. Ezt mindkettőjüknek látniuk kell.

Ez merőben szokatlan volt. Az összes patológus munkatárs közül, akiket behívhatna, miért éppen dr. Tierneyt hívja vissza, aki már nyugdíjba vonult?

– Felmerült valami probléma? – kérdezte.

– Az a seb az áldozat hasán – mondta dr. Isles. – Az nem csupán vágás. Hanem sebészi beavatkozás.

DR. TIERNEY MÁR BEÖLTÖZÖTT, és a boncteremben állt, mire Rizzoli megérkezett. Dr. Isleshoz hasonlóan rendszerint ő sem használt maszkot a szagok elkerülésére, és ma este az egyetlen védőfelszerelése kimerült egy műanyag védőlapban, amelytől Rizzoli nem láthatta az arckifejezését. A szobában mindenki ugyanolyan komoran nézett, és nyugtalanító csend fogadta Rizzolit, amikor belépett a terembe. Már nem lepte meg Gabriel Dean jelenléte, s amikor tekintetük találkozott, csak fáradt bólintással köszöntötte, és azon gondolkozott, vajon a férfinak is csak pár óra alvás jutott-e. Ismeretségük óta most először látott kimerültséget a tekintetében. Még Gabriel Deant is felőrölte lassan a nyomozás.

– Miről maradtam le? – kérdezte Rizzoli. Még nem állt készen arra, hogy a maradványokra nézzen, ezért tekintetét Isles tekintetébe fúrta.

– Befejeztük a külszíni vizsgálatot. A büntetőjogászoknak már elküldtük a szöveteket, az összegyűjtött körmöket és a kihullott hajszálakat.

– Mi a helyzet a vaginális kenettel?

Isles bólintott.

– Találtunk friss spermát.

Rizzoli mély lélegzetet vett, és végre Karenna Ghent testére nézett. A büdös szag csaknem erősebb volt a mentolos maszk védelmet nyújtó illatánál, amelyet életében most először tartott az orra elé. Már nem bízott a gyomrában. Olyan sok minden ment rossz irányba az elmúlt hetekben, hogy már elvesztette a bizalmát saját erejében, amely eddigi nyomozásai alatt mindig jellemezte. Amikor belépett a terembe, elsősorban nem magától a boncolástól félt, sokkal inkább attól, hogy ő hogyan fog reagálni a teremben tapasztaltakra. Nem tudta megjósolni és befolyásolni sem, hogyan fognak rá hatni a dolgok, és ettől jobban félt, mint bármi mástól.

Evett otthon egy marék kekszet, hogy ne üres gyomorral kelljen a megpróbáltatásokkal szembenéznie, és megkönnyebbülten érezte, hogy a szagok és a maradvány groteszk testhelyzete ellenére gyomrában a legapróbb fájdalom vagy émelygés sem jelentkezik. Képes volt önuralmát megőrizni, miközben szemügyre vette a zöldes színben játszó gyomrot. Az Y vágást még nem ejtették meg a bőrön. Még nem tudta rávenni magát, hogy megnézze a has alatti sebet. Ehelyett a nyakra koncentrált, a körben húzódó zúzódásra, amely még a halál beállta utáni színvesztés ellenére is látható volt az állkapocs egyik oldalától a másikig. A gyilkos ujjainak nyoma akkor maradt rajta, amikor az élő húsra szorította.

– Fojtogatás – mondta Isles. – Mint Gail Yeagernél.

A gyilkosság egyik legközvetlenebb módja, mondta dr. Zucker. *Bőr feszül bőrnek. A gyilkos keze az áldozat húsával szemben. Szorítja a torkát, és érzi, hogy az élet lassan elszáll belőle.*

– És a röntgen?

– A bal pajzsporc eltört.

Dr. Tierney közbevágott:

– Nem a nyaka érdekes. Hanem a seb. Azt javaslom, húzzon kesztyűt, nyomozó. Saját kezével kell megvizsgálnia.

Rizzoli odament az üvegszekrényhez, ahol a kesztyűket tartották. Eltartott egy ideig, amíg egy kisméretűt fel tudott húzni, s ezt az időt felhasználta arra, hogy megacélozza magát. Végül megfordult, és az asztalhoz ment.

Dr. Isles már odairányította a fényt az alhashoz. A seb szája feketével kihúzott groteszk ajakként mosolygott Rizzolira.

– A bőrt egyetlen, határozott vágással hasították fel – mondta dr. Isles. – A penge nem recés. Miután felhasította a bőrt, ejtett egy mélyebb vágást. Tehát először csak a felszínt bontotta meg, a bőrréteget, aztán az izmokat, majd a hashártyát.

Rizzoli a sebre nézett, amely kitátott szájként meredt rá vissza, és a kézre gondolt, amely a pengét vezette, a biztos kézre, mely olyan tisztán vezette a vágás vonalát.

Halkan kérdezte:

– Életben volt még az áldozat?

– Nem. A gyilkos a sebet nem varrta össze, és nem volt vérzés. A beavatkozás a halál beállta után történt, azután, hogy az áldozat szíve már megállt, és a vérkeringés megszűnt. A módszer, ahogy ezt a beavatkozást véghezvitték, a rétegek szisztemati-

kus megbontása mind arra utal, hogy a tettesnek van sebészi múltja. Már máskor is csinált ilyet.

Dr. Tierney szólalt meg:

– Rajta, nyomozó! Vizsgálja meg a sebet!

Rizzoli tétovázott, s ujjai a kesztyűben szinte elgémberedtek a fagyos félelemtől. Lassan a vágásba csúsztatta a kezét, amely szinte eltűnt Karenna Ghent medencéjében. Pontosan tudta, mit fog találni, habár még mindig bódult volt a felfedezéstől. Dr. Tierneyre nézett, és látta a megerősítést a szemében.

– A méhét eltávolították – mondta a férfi.

Rizzoli kihúzta kezét a medencéből.

– Ő volt – mondta halkan. – Warren Hoyt tette.

– De minden más az Uralkodóra utal – mondta Gabriel Dean. – Az elrablás, a fojtogatás. A halottal folytatott nemi aktus…

– De ez nem – mondta Rizzoli, miközben a sebet nézte. – Ez Hoyt agyszüleménye. Ettől indul be. A vágás megejtése, az, hogy kiveszi a női testet meghatározó szervet, s így megszerezheti a hatalmat, ami sosem lehet az övé. – Határozottan Dean szemébe nézett. – Ez az ő munkája. Láttam már ezelőtt.

– Mindketten láttuk már – mondta dr. Tierney Deannek. – Én vezettem a boncolásokat az elmúlt évben Hoyt áldozatain. Ez az ő módszere.

Dean hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Két különböző gyilkos? Kombinálják a módszereiket?

– Az Uralkodó és a Sebész – mondta Rizzoli. – Egymásra találtak.

TIZENNÉGY

RIZZOLI A KOCSIJÁBAN ÜLT, a légkondicionálóból meleg levegő zúdult rá, és izzadság csurgott az arcán. A meleg éjszakai levegő sem tudta kiűzni belőle azt a hideget, mely a boncteremben költözött a csontjaiba. Aztán jön egy jó kis vírus, gondolta, miközben halántékát dörzsölgette. És nem is csoda: napok óta teljes fordulatszámon pörög, de most majd ledönti a lábáról. Fájt a feje, és semmi másra nem vágyott, csak hogy elvánszorogjon az ágyáig, és egy hétig csak aludjon.

Egyenesen hazament. Besétált a lakásba, és még egyszer eljátszotta a szokásos esti rituálét a zárakkal, amely hirtelen fontos része lett annak, hogy megőrizze józan eszét. A kulcsot ráfordította a zárra, a láncot körültekintően beakasztotta a sínbe, majd gondosan végignézett az ajtón, és csak akkor vette le cipőjét, bújt ki nadrágkosztümjéből és blúzából, miután bezárta az összes lehetséges zárat, benézett az összes szekrénybe, és gondolatban mindent kipipált a biztonsági előírásokat tartalmazó listán. Fehérneműre vetkőzött, az ágyhoz sétált, leült a halántékát masszírozva, és azon gondolkozott, vajon van-e még aszpirin az orvosságos fiókban, de túl fáradt és kimerült volt ahhoz, hogy odamenjen és megnézze.

Csengettek. Azonnal kiegyenesedett, pulzusa felgyorsult, és az ijedségtől megfeszült minden idegszála. Nem számított látogatókra, és nem is vágyott rájuk.

Az újabb csengetés éles hangja belehasított a fejébe.

Felállt, a nappaliba ment, és megnyomta a kaputelefon gombját.

– Igen?

– Gabriel Dean vagyok. Felmehetek?

Az összes emberi hang közül az övére számított a legkevésbé. Annyira meglepődött, hogy elfelejtett válaszolni.

– Rizzoli nyomozó! – szólt bele Dean újra.

– Miről van szó, Dean ügynök?

– A boncolásról. Vannak dolgok, amikről beszélnünk kéne.

Rizzoli megnyomta a gombot, és szinte abban a pillanatban azt kívánta, bár ne tette volna. Nem bízott Deanben, most mégis beengedte lakása biztonságos rejtekébe. E könnyelmű gombnyomással meghozta a döntést, és már nem gondolhatta meg magát.

Alig volt ideje, hogy magára húzza pamut fürdőköpenyét, már kopogtak is az ajtón. A kukucskálónyíláson a férfi eltorzított alakja tűnt fel. Ez már rosszat jelent. Amikor végre sikerült az összes biztonsági zárat kinyitni, e groteszk módon eltorzult alak megjelent előtte. A valóság sokkal kevésbé volt fenyegető. A férfinak, aki a bejárati ajtóban állt, fáradt tekintete volt, és arca is tükrözte túlterhelt lelkiállapotát: túl kevés alvás jutott túl sok mindenre, aminek szemtanúja volt.

Első kérdése ez volt:

– Maga jól bírja?

Rizzoli megértette a burkolt célzást: rajta is látszik, hogy nem bírja jól. Olyan állapotban van, hogy figyelni kell rá: megbízhatatlan, labilis zsaru, aki közel áll ahhoz, hogy ezernyi apró szilánkra roppanjon.

– Tökéletesen – mondta.

– Hamar eltűnt a boncolás után. Mielőtt beszélhettünk volna.

– Miről?

– Warren Hoytról.

– Mit akar róla tudni?

– Mindent.

– Attól tartok, arra rámenne az éjszaka. Én pedig fáradt vagyok. – Zavartan megrántotta a fürdőköpeny egyik szárát. Mindig fontosnak tartotta a tökéletes megjelenést, rendszerint még a blézert is magára vette, mielőtt kiment egy bűnügyi helyszínre. És most úgy áll Dean előtt, hogy nincs rajta más, csak a köpeny, alatta a fehérneműje, és nem tetszett neki, hogy hatalmába keríti a sebezhetőség érzése.

Az ajtó után nyúlt, egyértelmű üzenettel: *a beszélgetésnek vége.*

De a férfi nem lépett hátra a küszöbről.

– Nézze, beismerem, hibáztam. Figyelnem kellett volna magára kezdettől fogva. Maga vette észre a dolgot. Én nem ismertem fel a párhuzamot az eset és Hoyt között.

– Ez azért van, mert nem ismerte Hoytot.

– Akkor meséljen róla. Együtt kell dolgoznunk, Jane.

Rizzoli fagyosan felkacagott.

– Nahát, magát érdekli a csapatmunka? Ez meglepő újdonság.

Mivel a férfi még mindig nem mozdult a küszöbről, Rizzoli sarkon fordult, és a nappaliba ment. A férfi követte, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Meséljen Hoytról!

– Elolvashatja az aktáját.

– Elolvastam.

– Akkor tud mindent, amire szüksége van.

– Nem mindent.

Rizzoli szembefordult vele.

– Mi van még?

– Mindent tudni akarok, amit maga tud. – A férfi közelebb lépett hozzá, és Rizzoliba belehasított a vészjel, hiszen hátrányban érezte magát, ahogy ott állt mezítláb a férfi előtt, de kimerült volt ahhoz, hogy elhárítsa az ostromot. Legalábbis annak érezte a követelést, amellyel Dean beállított, és a pillantását is, amely szinte áthatolt azon a kevés ruhán, amit viselt.

– Van egyfajta érzelmi kapcsolat kettejük között – mondta Dean. – Kötődés.

– Ne merje *kötődésnek* nevezni!

– Maga minek mondaná?

– Ő volt a tettes. Az én feladatom volt, hogy elkapjam. Ennyire egyszerű.

– Nem ilyen egyszerű, legalábbis annak alapján, amit én hallottam. Akár beismeri, akár nem, igenis van kötődés kettejük között. Hoyt tervszerűen és átgondoltan ismét

belépett az életébe. Azt a sírkövet, amelyen Karenna Ghent testét hagyták, nem csak úgy véletlenül választották ki.

Rizzoli nem szólt semmit. Ezzel nem tudott vitatkozni.

– Ő is vadász, mint maga – folytatta Dean. – Mindketten emberekre vadásznak. Ez kötelék maguk között. Közös alap.

– Nincs közös alap.

– De hiszen megértik egymást. Érzelmeitől függetlenül be kell ismernie, hogy ez összekapcsolja magukat. Látta a keze nyomát az Uralkodó tetteiben, mielőtt bárki más észrevette volna. Maga már régen jóval előttünk járt.

– És maga mégis azt hitte, hogy pszichiáterre van szükségem.

– Valóban. Akkor valóban így hittem.

– Tehát most már nem őrült vagyok, hanem zseni.

– Magának lehetősége van, hogy a fejébe lásson. Segíthet nekünk kitalálni, hogy mi lesz a következő lépése. Mit akar csinálni?

– Honnan tudhatnám?

– Maga sokkal közvetlenebbül ismeri, mint bármelyik rendőr.

– Közvetlenebbül? Maga ezt így nevezi? Az az átkozott fickó majdnem *megölt!*

– És semmi sem lehet közvetlenebb egy gyilkosságnál. Vagy lehet?

Rizzoli gyűlölte a férfit ebben a pillanatban, mert a szemébe mondta az igazságot, amellyel ő nem akart szembenézni. Rátapintott arra a kényes pontra, amelyet nem akart beismerni: hogy közte és Warren Hoyt között olyan kötődés jött létre, amelyet nem lehet megsemmisíteni. A félelem és a gyűlölet sokkal erősebb érzelem, mint amilyen a szeretet bármikor lehet.

Leült a kanapéra. Régebben talán még harcba szállt volna Deannel. Volt idő, amikor még volt benne annyi indulat, hogy megküzdjön egy férfival, akár szó szerint is. De ma éjjel fáradt, túl fáradt, és nincs ereje elhárítani Dean kérdéseit. Különben is addig piszkálná, amíg meg nem kapja az összes választ, így hát Rizzoli feladta, és beletörődött az elkerülhetetlenbe. Essenek túl rajta mielőbb, és akkor végre egyedül maradhat.

Kiegyenesedett, és azon kapta magát, hogy a tenyerében rejlő sebhelyeket nézi. Összesen ennyi maradt Hoyt szembetűnő kis ajándékából, a többi seb nem látszott: összeforrt bordáit és arccsontját már csak a röntgen tudta kimutatni. De a legkevésbé azok a törésvonalak látszottak, amelyek az életében jelentek meg, mintha földrengés nyomán alakultak volna ki. Az elmúlt hetekben úgy érezte, hogy ezek a törésvonalak egyre szélesednek, mintha megnyílna a talpa alatt a föld.

– Nem vettem észre, hogy még ott van – suttogta maga elé. – Hogy ott áll közvetlenül mögöttem a pincében. Abban a házban…

Dean leült vele szemben egy székre.

– Maga találta meg. Az egyetlen zsaru, aki tudta, hol keresse.

– Igen.

– Hogy csinálta?

Rizzoli megvonta a vállát, és keserűen felnevetett.

– Vakszerencse.

– Nem, ennél sokkal többről van szó.

– Ne higgye, hogy az én érdemem.
– Azt hiszem, nem győzöm elégszer hangsúlyozni az érdemeit, Jane.
Rizzoli felnézett, tekintete találkozott a férfi perzselően őszinte tekintetével, amely elől szeretett volna elrejtőzni. De nem tudott hátrálni, nem számíthatott semmiféle védőfalra, amely mögé elbújhatott volna a férfi átható pillantása elől. „Vajon mennyit lát ő ebből? – tűnődött. – Vajon tudja, hogy mennyire meztelennek érzem magam előtte?”
– Mondja el, mi történt a pincében! – kérte a férfi.
– Tudja, hogy mi történt. Benne van a jelentésemben.
– Az emberek mindenfélét kihagynak a jelentésükből.
– Nincs több mondandóm róla.
– És meg se akarja próbálni?
A harag érzése szinte átsöpört rajta.
– Nem *akarok* gondolni rá.
– Mégis újra meg újra az eszébe jut, nem igaz?
Rizzoli a férfit nézte, és azon gondolkozott, vajon miféle játékot játszik vele, és miképp lehet, hogy ilyen könnyedén bevonta a játékba. Ismert más férfiakat is, akiknek hasonló karizmatikus kisugárzásuk volt, akik egy szempillantás alatt magukhoz vonzzák a nők tekintetét. Rizzolinak jó érzéke volt ahhoz, hogy távolságot tartson az ilyen férfiaktól, hogy a helyükön kezelje őket: rendkívüli génekkel megáldott férfiaknak a földi halandók között. Kevéssé voltak rá hatással az ilyen férfiak, és ő is kevéssé volt hatással rájuk. De ezen az estén Gabriel Deannek valami kellett tőle, ezért minden vonzerejét bevetette. És a dolog működött. Még soha egyetlen férfi jelenlétében sem érezte magát ennyire zavartnak és izgatottnak egyszerre.
– Csapdába csalta magát abban a pincében – mondta Dean.
– És én egyenesen belesétáltam. Nem tudtam.
– Miért nem tudta?
A kérdés egyszerre volt ijesztő és meglepő, így hát elhallgatott. Felidézte magában a délutánt, amikor a nyitott pinceajtóban állt, rettegve attól, ami a sötét lépcső alján várja. Visszaemlékezett a ház fullasztó hőségére, és hogy az izzadság teljesen átáztatta a melltartóját meg az ingét. Emlékezett, milyen volt minden idegszálában érezni ezt a rettenetes félelmet. Igen, *tudta,* hogy valami nincs rendben. Tudta, hogy mi vár rá a lépcső alján.
– Hol volt a hiba, nyomozó?
– Az áldozat – suttogta Rizzoli.
– Catherine Cordell?
– A pincében volt. Odakötözve egy ágyra a pincében…
– Ő volt a csali.
Rizzoli becsukta a szemét, és szinte az orrában érezte Cordell vérének szagát, a dohos föld illatát. És saját izzadsága szagát, amely még kellemetlenebb volt a félelemtől.
– Bekaptam. Bekaptam a csalit.
– Hoyt tudta, hogy így lesz.
– Rá kellett volna jönnöm…

– De maga az áldozatra összpontosított. Cordellre.
– Meg akartam menteni.
– És itt követte el a hibát.
Rizzoli kinyitotta a szemét, és mérgesen Deanre nézett.
– Hibát?
– Nem az volt az első dolga, hogy biztosítsa a helyszínt. Támadhatóvá tette magát. Elkövette a legalapvetőbb hibát. Meglepő egy ilyen tehetséges zsarunál.
– Maga nem volt ott. Nem tudja, mivel kellett ott szembenéznem.
– Olvastam a jelentését.
– Cordell ott feküdt. Vérzett…
– És erre maga úgy reagált, ahogy minden normális ember. Megpróbált segíteni neki.
– Igen.
– És ettől került bajba. Elfelejtett úgy gondolkozni, mint egy zsaru. – Úgy tűnt, Rizzoli felháborodott tekintete a legkisebb mértékben sem zavarja Deant. A férfi csak nézett rá, rezzenéstelen arccal ült tovább, annyira higgadtan, annyira magabiztosan, hogy jelenléte csak olaj volt a tűzre.
– Sosem felejtek el úgy gondolkozni, mint egy zsaru! – mondta Rizzoli.
– Abban a pincében elfelejtett. Hagyta, hogy az áldozat elvonja a figyelmét.
– Az én elsődleges figyelmem mindig az áldozatra irányul.
– Akkor is, ha ez mindkettejüket veszélybe sodorja? Ez lenne a logikus?
Logikus. Igen, ez Gabriel Dean. Rizzoli még sosem találkozott senkivel, aki olyan lett volna, mint ez a férfi, aki ugyanolyan távolságtartón tekintett az élőkre, mint a halottakra.
– Nem hagyhattam, hogy meghaljon – mondta. – Ez volt az első… és egyetlen gondolatom.
– Ismerte őt? Cordellt?
– Igen.
– Barátnők voltak?
– Nem. – Olyan gyorsan vágta rá a választ, hogy Dean kérdőn felhúzta a szemöldökét.
– Ő is szerepelt a Sebész-ügyben. Ennyi az egész.
– És nem kedvelte?
Rizzoli nem válaszolt rögtön, elképedt Dean éleslátásán. Végül csak ennyit mondott:
– Nem rokonszenveztem vele. Mondjuk így. – *Féltékeny voltam rá. A szépségére. És arra, ahogy Thomas Moore-ra hat.*
– Pedig Cordell volt az áldozat – mondta Dean.
– Nem voltam biztos benne, hogy ő *micsoda* ebben az egészben. Eleinte nem. De a vége felé már tiszta lett, hogy ő a Sebész célpontja.
– Biztosan bűntudatot érzett. Hogy kételkedett a nőben.
Rizzoli nem szólt semmit.
– Ezért akarta olyan kétségbeesetten megmenteni?
Rizzoli megdermedt, sértésnek érezte a kérdést.

– Veszélyben volt. Nem volt szükségem más indokra.

– Ezért meggondolatlanul kockáztatott.

– Nem hiszem, hogy a *meggondolatlanság és* a' *kockázat* lenne az a két szó, amelyeket együtt használhatna ellenem egy mondatban.

– A Sebész csapdát állított. Maga meg szépen belesétált.

– Jó, rendben. Hiba volt…

– Olyan hiba, amiről a Sebész tudta, hogy maga el fogja követni.

– Honnan tudhatta volna?

– Sokat tud magáról. Ez megint a kötelék miatt van. Van egyfajta kapcsolat maguk között.

Rizzoli talpra ugrott.

– Ez baromság! – mondta, és kiment a nappaliból.

A férfi követte a konyhába, és kérlelhetetlenül hajtogatta tovább az elméleteit, amelyeket Rizzoli nem akart meghallgatni. A gondolat, hogy bármiféle érzelmi kötődés van közte és Hoyt között, túl visszataszító és undorító volt ahhoz, hogy beismerje, és nem bírta tovább egy helyben hallgatni a szóáradatot. De Dean csak folytatta, betöltötte az amúgy is szűk konyhát, és arra kényszerítette Rizzolit, hogy végighallgassa, amit mond.

– Ahogy magának van közvetlen csatornája Warren Hoyt pszichéjéhez – mondta Dean –, ugyanúgy van neki is csatornája magához.

– Ő akkor még nem ismert engem.

– Hogy lehet ebben annyira biztos? Nyilvánvalóan követte a nyomozásról szóló híreket. Tudhatta, hogy maga is a csapatban van.

– És ennyi az egész, amit megtudhatott rólam.

– Én azt hiszem, több mindent tudott, mint amennyit maga kinéz belőle. A nők félelmeiből táplálkozik. Megírták a pszichológiai jellemzésében. Vonzódik a sérült nőkhöz. Az összevertekhez. A női félelem és fájdalom szaga megrészegíti, és messziről megérzi, ha erről van szó. És a legapróbb dolgokban is észreveszi. A nők hangjában. Ahogy a fejüket tartják, és kerülik a pillantását. Az összes apró jelből, amit a legtöbbünk észre sem venne. De ő apránként összegyűjtögeti. Tudja, hogy mely nők sebezhetők, és ők kellenek neki.

– Én nem vagyok áldozat.

– Most már az. Azt csinált magából. – A férfi közelebb lépett, olyan közel, hogy szinte már hozzáért. Rizzoli hirtelen vad késztetést érzett, hogy a karjába omoljon és hozzásimuljon. De büszkesége és a köztük levő kapcsolat megállította, és kimért maradt.

Kipréselt magából egy rövid kacajt.

– Ki az áldozat, Dean ügynök? Én nem. Ne felejtse el, én dugtam a rács mögé.

– Valóban – mondta Dean halkan. – Maga csukta le a Sebészt. De közben maga is megsérült.

Rizzoli némán rámeredt. *Megsérült.* Igen, ezt tette vele Hoyt. Ez lett belőle. Egy nő sebekkel a tenyerén és tucatnyi biztonsági zárral az ajtaján. Egy nő, akinek augusztus forrósága már mást is jelent: azt a meleg nyári napot juttatja eszébe, amikor először érezte meg saját kiömlő vérének szagát.

Szó nélkül megfordult, és kiment a konyhából, vissza a nappaliba. Ott leült a kanapéra, és bódult csöndben ült tovább. A férfi nem követte azonnal, így egy percig kiélvezhette az áldott egyedüllétet. Azt kívánta, bárcsak egyszerűen eltűnne a férfi, kisétálna a lakásából, és megadná neki a visszavonulás lehetőségét, amely még a sebesült állatoknak is kijár. De nem volt ekkora szerencséje. Hallotta, hogy a férfi kijön a konyhából, felnézett rá, és látta, hogy két pohár van a kezében. Az egyiket odanyújtotta.

– Mi ez? – kérdezte.

– Tequila. A pohárszékben találtam.

Rizzoli elvette a poharat, és összehúzott szemöldökkel vizsgálni kezdte a tartalmát.

– Elfelejtettem, hogy ilyenem is van. Még az ókorból való.

– Hát, legalább nem volt kibontva.

Ennek csak az volt az oka, hogy Rizzolit nem érdekelte a tequila íze. Az üveg csak egy volt a sok felesleges alkohol közül, amelyeket testvére, Frankie hozott haza utazásaiból, például a Kahlúa likőrt Hawaiiról vagy a japán szakét. Frankie ezt a módot választotta, hogy elhencegjen életmódjával, amelyet az Egyesült Államok haditengerészetének tagjai éltek. A tequila is csak arra volt jó, mint a többi, hogy ajándéknak álcázva elhencegjen a napsütötte Mexikóban töltött idejéről. Rizzoli kortyolt egyet az italból, majd hunyorogva próbálta visszatartani könnyeit. Ahogy a tequila felforrósította nyelőcsövét, és leért a gyomrába, hirtelen Warren Hoyt múltjának részletei jutottak eszébe. Legelső áldozatait még a Rohypnol nevű gyógyszerrel tette harcképtelenné, amelyet az italukba öntött. Milyen könnyű az ilyen védtelen áldozatokat elkapni, gondolta. Ha egy nő nem figyel, vagy nincs rá oka, hogy bizalmatlan legyen a férfival, aki az italt hozza neki, akkor ő is az áldozatok nyájába kerül. Hiszen most ő is kérdés nélkül elfogadta ezt a pohár tequilát. És beengedett a lakásába egy férfit, akit pedig alig ismer.

Ismét Deanre nézett. A férfi most már ült, úgyhogy nem kellett fölnéznie rá. Az ital, amelyet éhgyomorra fogyasztott el, már hatott, és úgy érezte, mintha mozdítani sem tudná a végtagjait. Az alkohol okozta érzéketlenség. Szinte veszedelmes nyugalom kerítette hatalmába.

Dean Rizzoli felé hajolt, aki most nem húzódott el a szokásos, ösztönösen védekező beidegződéssel. Dean belépett az intim szférájába, oda, ahova eddig csak kevesen, és ő hagyta. Megadta magát.

– Már nem egyetlen gyilkosról van szó – mondta Dean. – Most már ketten szövetkeztek össze. És az egyik közülük olyasvalaki, akit maga jobban ismer bárki másnál. Akár beismeri, akár nem, különleges kapocs köti magát Warren Hoythoz. És ez a kapocs már az Uralkodóhoz is köti.

Rizzoli mély lélegzetet vett, és halkan megszólalt:

– Warrennek ez a lételeme. Erre van szüksége. Partnerre. Vezetőre.

– Savannahban volt neki.

– Volt. Andrew Capra, az orvos. Miután Caprát megölték, Warren magára maradt. Ekkor jött Bostonba. De egy percre sem hagyta abba, folyton keresett magának új partnert. Akivel megoszthatja kielégíthetetlen, kínzó vágyát. Vágyálmait.

– Attól tartok, most megtalálta.

Tekintetük találkozott, és mindketten kiolvasták egymás szeméből, hogy tisztában vannak ennek az új fordulatnak a borzalmas következményeivel.

– Már kétszer olyan erősek – mondta Dean. – A farkasok is könnyebben vadásznak falkában, mint magányosan.

– Falkavadászat.

Dean bólintott.

– Ettől minden könnyebb nekik. A becserkészés. A sarokba szorítás. A hatalom gyakorlása az áldozatok felett.

Rizzoli kihúzta magát.

– A teáscsésze – mondta.

– Mi van vele?

– Nem találtunk teáscsészét a Ghent-helyszínen. Most már tudjuk, hogy miért.

– Mert Warren Hoyt is ott volt, hogy segítsen.

Rizzoli bólintott.

– Az Uralkodónak nem volt szüksége biztonsági rendszerre. Volt egy partnere, akire számíthatott, hogy figyelmezteti, ha a férj mozdulni próbál. Aki mellette állt, és végignézte az egész jelenetet. És Warren erre tökéletesen alkalmas. Ő is élvezi. Az egész az ő vágyálmának is a része. Hogy végignézze, ahogy a nőt megerőszakolják.

– És az Uralkodónak is szüksége van a közönségre.

Rizzoli megint bólintott.

– Éppen ezért választott házaspárokat. Hogy legyen ott valaki, aki közben nézi. Aki látja, hogy kiélvezi teljhatalmát a nő teste felett.

Ez a megpróbáltatás, a megbecstelenítés, olyan intim téma volt, hogy szinte fájt Dean szemébe néznie. De állta a férfi tekintetét. Egy nő megbecstelenítése olyan bűncselekmény, amely túl sok férfi kéjvágyát felébreszti. Egyedüli nőként a reggeli nyomozási értekezleteken figyelte férfi kollégáit, ahogy az eset apró részleteit megbeszélik, megvitatják, és kihallotta hangjukból a kíváncsiságot, még akkor is, ha közben nagyon igyekeztek, hogy fenntartsák a megfontolt, profi nyomozó látszatát. Hosszan elidőztek a kórboncnok jelentésében taglalt szexuális bántalmazásnál, és túl sokáig vizsgálták azokat a képeket, amelyeket a helyszínen készítettek a meggyalázott, szélesre tárt lábú nőkről. Reakcióiktól Rizzoli úgy érezte, hogy őt is bántalmazzák, és a hosszú évek alatt kifejlesztette azt a ravasz érzékenységet, hogy a szeme se rebbenjen, ha a legapróbb rezzenést is észreveszi egy zsaru szemében, amikor erőszakos nemi közösülés a téma. Most, hogy Dean szemébe nézett, kereste benne ezt a zavaró szemrebbenést, de nem találta. Semmit nem talált, csak az elkeseredett határozottságot, amely akkor is benne volt, amikor Gail Yeager és Karenna Ghent meggyalázott testére nézett. Deant nem indította be az ilyen jellegű aljasság, elborzadt tőle.

– Azt mondta, Hoytnak vezetőre van szüksége – mondta Dean.

– Igen. Aki mutatja az utat. Aki tanítja.

– Mire tanítja? Nagyon jól tudja, hogyan kell gyilkolni.

Rizzoli nem felelt, csak ivott még egy kortyot a tequilából. Amikor újra Deanre nézett, úgy érezte, mintha a férfi még közelebb hajolna hozzá, mintha attól félne, hogy elszalasztja arca legapróbb rezzenéseit.

– Variációk egy témára – mondta végül Rizzoli. – Nők és fájdalom. Hányfélekép-

pen lehet meggyalázni egy női testet? Hányféleképpen lehet fájdalmat okozni? Warrennek rengeteg mintája volt, amiket az elmúlt évek tapasztalatai szolgáltattak. Lehet, hogy szeretné tágítani a látókörét.

– Vagy ez a tettes szeretné tágítani.

Rizzoli elgondolkozott.

– Az Uralkodó?

– Lehet, hogy rosszul közelítjük meg az egészet. Lehet, hogy az ismeretlen tettes keres vezetőt magának. És Warren Hoytot választotta tanárának.

Rizzoli rámeredt, és kirázta a hideg. A *tanár* szó magában foglalja a fölényt, a hatalmat. A tekintélyt. Vajon erre a szerepre készült Hoyt hosszú hónapokon keresztül a börtön falai között? Az elzártság csak táplálta fantáziáit, csak élesítette ösztöneit, csak hevítette vágyát? Már letartóztatása előtt is eléggé félelmetes volt; bele sem akart gondolni, milyen lehet Warren Hoyt még hatalmasabb inkarnációja.

Dean hátradőlt székében, kék szemével a tequilás poharat fürkészte. Visszafogottan kortyolgatott csak belőle, és most letette az asztalra. Rizzoli mindig úgy tekintett rá, mint olyan férfira, aki sosem engedi, hogy önfegyelme gyengüljön, aki megtanulta, hogyan kell az indulatait fegyelmezni. De a kimerültség tőle is megkövetelte a magáét, már nem húzta ki magát, szeme vörös volt a fáradtságtól. Megdörzsölte az arcát.

– Hogy tud két szörnyeteg egymásra találni egy akkora városban, mint Boston? – kérdezte. – Hogyan találtak egymásra?

– És hogyhogy ilyen gyorsan? – tette hozzá Rizzoli. – A Ghent házaspárt csupán két nappal Warren szökése után támadták meg.

Dean felemelte a fejét, és Rizzolira nézett.

– Már ismerték egymást.

– Vagy tudtak egymásról.

Nyilvánvaló, hogy az Uralkodó hallott már Warren Hoytról. Lehetetlen volt úgy olvasni a bostoni lapokat az elmúlt ősszel, hogy elkerülje figyelmét mindaz a szörnyűség, amelyet az Uralkodó elkövetett. Még ha nem találkoztak is, Hoyt is tudhatott a tettesről, ha máshonnan nem, hát a tévé híreiből. Hallhatott a Yeager házaspár haláláról, tudhatta, hogy van valahol valaki, aki ugyanolyan szörnyeteg, mint ő. Elgondolkozhatott, hogy ki lehet ez a ragadozó, ez a vértestvér. Gyilkosságok révén értesültek egymásról, az üzenetet pedig a híradó és a *Boston Globe* közvetítette.

Engem is látott a hírekben. Hoyt tudta, hogy ott voltam a Yeager-helyszínen. És most megpróbálja újra felvenni velem a kapcsolatot.

Dean érintésére összerezzent. A férfi szinte ijesztően közel volt hozzá, még közelebb, mint eddig, és Rizzoli úgy érezte, még sosem volt férfi, aki ennyire áthatóan figyelte volna őt.

Senki, a Sebészt kivéve.

– Nem az Uralkodó játszik velem – mondta Rizzoli. – Hanem Hoyt. A rajtaütés kudarca… Azzal is megpróbált legyőzni. Ez az egyetlen módja, ahogy a nőkhöz közeledni tud: először legyőzi őket. Elcsüggeszti, elerőtleníti őket, apró darabokat szakít ki az életükből. Ezért választ olyan nőket, akiket már megerőszakoltak egyszer. Akiket már szimbolikusan megsemmisítettek, tönkretettek. Mielőtt megtámadja azokat,

szüksége van arra, hogy elgyengítse őket. Hogy féljenek.

– Maga az utolsó nő, akire azt mondanám, hogy gyenge.

Rizzoli elpirult a dicsérettől, mert tudta, hogy nem érdemli meg.

– Csak próbálom magának elmagyarázni, hogy Hoyt hogyan működik – mondta. – Hogyan cserkészi be a prédáit. Megfosztja őket a cselekvőképességüktől, mielőtt rájuk veti magát. Ezt tette Catherine Cordell-lel is. A végső támadás előtt szinte logikai játékot játszott vele, hogy megrémítse. Üzeneteket küldött neki, hogy tudassa vele: bármikor besétálhat az életébe anélkül, hogy ő észrevenné. Mint egy szellem, aki keresztül tud menni a falon. A nő nem tudhatta, hogy mikor bukkan fel legközelebb, hogy melyik irányból jön majd a támadás. De azt tudta, hogy jönni fog. Hoyt így töri meg az áldozatait. Hogy érezteti: egy nap, amikor a legkevésbé sem számít rá az ember, lecsap.

Szavainak dermesztő volta ellenére Rizzoli megőrizte higgadtságát. Természetellenes nyugalmát. És miközben beszélt, Dean továbbra is azzal a csendesen átható tekintettel nézte, mintha az igazi érzelemre, az igazi elgyengülésre várna. De Rizzoli nem adta meg neki ezt az örömöt.

– És már partnere is van – mondta neki. – Akitől tanulhat. És akinek ő is taníthat dolgokat. Vadászfalka.

– Úgy gondolja, hogy együtt maradnak?

– Warren ezt akarja. Partnert akar. Már öltek együtt. Ez rendkívül erős kötelék, amit vér pecsétel meg.

Kortyolt egy utolsót az italból, és kiürült a pohár. Vajon ez majd segít eltompítani az agyát, hogy kiűzze belőle a gyötrő, kínzó gondolatokat? Vagy az alkohol zsibbasztó hatása még nem érte el ezt a szintet?

– Kért már védelmet?

A kérdés meghökkentette Rizzolit.

– Védelmet?

– Egy járőrautót legalább. Hogy folyamatosan megfigyeljék a lakását.

– Rendőr vagyok.

Dean oldalra döntötte a fejét, mintha várna a válasz végére.

– Ha férfi lennék – kérdezte Rizzoli –, akkor is feltette volna ezt a kérdést?

– Maga nem férfi.

– Ez azt jelenti, hogy automatikusan védelemre van szükségem?

– Miért ilyen sértett a hangja?

– Miért tesz a női mivoltom képtelenné arra, hogy megvédjem a saját lakásom?

Dean sóhajtott.

– Muszáj magának mindenben lepipálnia a férfiakat, nyomozó?

– Elég keményen dolgoztam azért, hogy úgy bánjanak velem, mint a többiekkel – mondta Rizzoli. – Nem fogok különleges eljárást kérni csak azért, mert nő vagyok.

– Maga nő, *ezért* van most ebben a helyzetben. A Sebész szexuális képzelgései a nőkről szólnak. És az Uralkodó támadásai sem a férjekről, hanem a feleségekről. Meggyalázza a feleségeket. Nem mondhatja, hogy a maga női mivolta jelentéktelen tényező ebben a helyzetben.

Rizzoli összerezzent, amikor Dean kiejtette száján a „meggyalázza” szót. Egészen

eddig a pillanatig a szexuális bántalmazásról szóló beszélgetések mindig más nőkről szóltak. Az, hogy róla mint potenciális áldozatról beszélt valaki, már sokkal intimebb szint volt, amitől nem érezte jól magát, nem esett neki jól, ha erről egy férfival kellett beszélnie. Még a meggyalázás tárgyánál is jobban zavarta, hogy Deannel beszél erről. Ahogy a férfi tanulmányozta, mintha valami titkot kutatna, amelyet elrejtenek előle, s alig várja, hogy feltárja.

– Nem arról van szó, hogy maga rendőr, vagy hogy képes-e megvédeni önmagát – folytatta Dean. – Hanem hogy maga nő. Olyan nő, akiről Warren Hoyt nagy valószínűséggel hosszú hónapokon kereszt ül ábrándozott.

– Nem rólam. Cordell kell neki.

– Cordell már kikerült a látóköréből. Nem tud hozzáférni. De maga itt van. Csak a kezét kell kinyújtania, és megszerzi a nőt, akit egyszer már majdnem sikerült legyőznie. Akit egyszer már szó szerint a padlóra küldött abban a pincében. Odatartotta a pengét a torkához. Megérezte a vére szagát.

– Elég volt, Dean!

– Bizonyos értelemben már övé a dicsőség, hiszen legyőzte magát. Ahogy maga is őt. És maga kint van mindennap a nyilvánosság előtt, és azokon a helyszíneken dolgozik, amelyeket ő hagy maga mögött. Az összes holttestet a maga szemének szánja, hogy nézze őket. Előrevetíti velük, hogy mit tervez magával.

– Azt mondtam, *elég!*

– És maga mégis úgy gondolja, hogy nincs szüksége védelemre? Azt gondolja, egy fegyver és a viselkedése elég ahhoz, hogy életben maradjon? Akkor maga szándékosan nem vesz tudomást a tényekről. Tudja, hogy mi lesz a Sebész következő lépése. Tudja, hogy mi után vágyik őrülten, hogy mi indítja be. Tudja, hogy ez nem más, mint maga. Mindaz, amit *magával* tervez.

– Fogja be a száját! – Kitörése mindkettejüket megdöbbentette. Rizzoli a férfira meredt, és kétségbeesett, mert ennyire elvesztette az önuralmát, és hogy a könnyek, ki tudja, honnan, hirtelen elöntötték a szemét. Az istenit, az istenit, nem fog sírni. Soha egyetlen férfi előtt sem borult még ki, és nem fogja hagyni, hogy pont Dean legyen az első, aki sírni látja.

Mély lélegzetet vett, és halkan megszólalt:

– Szeretném, ha elmenne.

– Én csak annyit kérek, hogy figyeljen a megérzéseire. Hogy elfogadja az a védelmet, amit adott esetben maga is felkínálna minden nőnek.

Rizzoli felállt, és az ajtóhoz sétált.

– Jó éjt, Dean ügynök.

A férfi pár pillanatig még nem mozdult, és Rizzoli azon gondolkodott, mit tudna tenni, hogy mielőbb kidobja őt a lakásából. Végül Dean felállt, hogy távozzon, de amikor az ajtóhoz ért, még egyszer megállt és ránézett.

– Maga nem legyőzhetetlen, Jane – mondta. – És senki nem is várja el magától.

Dean már rég elment, amikor Rizzoli még mindig az ajtónak támaszkodva állt, szemét lehunyta, és próbálta csitítani a kavargó érzelmeket, amelyek a férfi látogatása alatt törtek rá. Tudta jól, hogy nem legyőzhetetlen. Megtanulta egy évvel ezelőtt, amikor belenézett a Sebész arcába, és várta, hogy a szikéje felhasítsa a torkát. Nem

kellett hogy emlékeztessék rá, és nagyon rossz néven vette a durva és embertelen modort, ahogy Dean megpróbálta kioktatni.

Visszament a kanapéhoz, és felvette a telefont az asztalról. Londonban még nem is pirkadt, de nem tudott tovább várni a hívással.

Moore a második csöngésre vette fel a kagylót, hangja a korai időpont ellenére rekedtes, de éber volt.

– Én vagyok – mondta Rizzoli. – Ne haragudj, hogy felébresztettelek.

– Csak hadd menjek át a másik szobába.

Rizzoli várt. A telefonban is hallotta a zörejeket, ahogy Moore kimászik az ágyból, és becsukja az ajtót maga mögött.

– Mi a helyzet? – kérdezte.

– A Sebész újra vadászik.

– Van új áldozat?

– Ott voltam a boncoláson pár órája. Az ő munkája.

– Nem vesztegeti az időt.

– Egyre rosszabb, Moore.

– Hogy lehet még ennél is rosszabb?

– Van egy partnere.

Hosszú szünet. Aztán Moore halkan kérdezte:

– Ki az?

– Úgy gondoljuk, hogy aki megölte azt a házaspárt Newtonban. Hoyt és ő valahogy egymásra talált. És most együtt vadásznak.

– Ilyen hamar? Hogyan lehet, hogy ilyen gyorsan megtalálták egymást?

– Ismerték egymást. Ismerniük kellett egymást.

– De hol találkoztak? És mikor?

– Ezt kell kiderítenünk. Ez lehet a kulcs az Uralkodó azonosításához.

Hirtelen eszébe jutott a műtő, ahonnan Hoyt megszökött. *A bilincs.* Nem az őr nyitotta ki a zárat. Valaki más ment be a műtőbe, hogy kiszabadítsa Hoytot, olyasvalaki, aki álruhát öltött, vagy lehet, hogy egyszerűen csak takarítónak öltözött, esetleg szerzett egy fehér köpenyt, és azt viselte.

– Ott kellene lennem – mondta Moore. – Együtt kéne ezen dolgoznom veled…

– Nem, nem kellene. Pontosan ott kell lenned, ahol vagy, Catherine-nel. Nem hiszem, hogy a Sebész ott rátalál. De meg fogja próbálni. Sosem adja fel, te is tudod. És már ketten vannak, és fogalmunk sincs, hogy néz ki a partnere. Ha felbukkan Londonban, nem fogod felismerni. Készen kell állnod.

Mintha bárki is felkészülhetne a Sebész támadására, gondolta Rizzoli, miközben letette a telefont. Egy évvel ezelőtt Catherine Cordell is úgy gondolta, hogy felkészült. Megerősítette otthona védelmét, és úgy élte mindennapjait, hogy folyamatosan készen állt az ostromra. És Hoyt mégis átcsúszott az összes védővonalon; akkor támadt, amikor ő a legkevésbé sem számított rá, olyan helyen, ahol teljes biztonságban érezte magát.

Ahogy én hiszem, hogy az otthonom biztonságos.

Felállt, és az ablakhoz ment. Lenézett az utcára, és egy pillanatig azt képzelte, hogy valaki nézi, figyeli őt, amikor a kivilágított ablakban megjelenik az alakja. Nem

nehéz rátalálni. A Sebésznek csak annyit kell tennie, hogy kinyitja a telefonkönyvet a „RIZZOLI, J.” névnél.

Alatta, az utcán autó lassított, és lehúzódott az útpadka mellé. Járőrkocsi. Figyelte még pár pillanatig, de a kocsi nem mozdult, a fényszórót lekapcsolták, és ez arra utalt, hogy végleg megállt. Nem kért rendőri védelmet, de tudta, hogy ki kérte.

Gabriel Dean.

A TÖRTÉNELEM A NŐK SIKOLYAITÓL visszhangzik.

A tankönyvek lapjain igen kevés szó esik azokról a rémes részletekről, amelyekre az ember a leginkább kíváncsi lenne. Csak a száraz tényeket írják stratégiákról meg oldalba támadásokról, a fortélyos hadvezérekről és a hadseregek létszámáról. Láthatunk képeket szerelmes férfiakról, kihúzott kardokról, izmos testekről, melyeket a heves küzdelem fájdalma gyötör. Láthatunk festményeket lóháton ülő, nemesi származású vezérekről, akik a csatateret vizslatják, ahol a katonák szép sorban állnak, és várnak a parancsra. Láthatjuk a térképeiket, ahol nyilak jelölik a támadás irányát, és elolvashatjuk hőstetteiket a balladákban, amelyekben megéneklik a királyt és a hazát. A diadalokat mindig a katonák vérével írják.

De egy szó sem esik a nőkről.

Pedig mind tudjuk, hogy ott voltak ők is, gyenge húsuk, selymes bőrük és illatuk ott lapul a történelem lapjain. Mind tudjuk, bár senki nem beszél róla, hogy a háború kegyetlensége nem merült ki a csatatereken. Hogy amikor az utolsó katona is elesett, és az egyik hadsereg ott állt diadalmasan, akkor a sereg figyelme azonnal a leigázott nők felé fordul.

Szóval mindig jelen voltak, annak ellenére, hogy a véres valóságot csak ritkán említik meg a történelemkönyvekben. Olvastam háborúkról, amelyek győzelmesen tündökölnek az összes háború felett. A görögök ütközeteiről, amelyeket az istenek vigyázó szeme kísért figyelemmel, Trója bukásáról, amelyről Vergilius számolt be, olyan hősökről, mint Akhilleusz és Hektor, Aiasz és Odüsszeusz, akiknek nevét megőrzi az örökkévalóság. írtak a csengő kardokról, a suhanó nyilakról és a véráztatta földről.

De kihagyták a legjobb részt.

Euripidész írta meg nekünk, mi történt a trójai nőkkel a város bevétele után, de még ő is óvatosan bánt a szavakkal. Nem fejtette ki hosszan a bizsergető részleteket. Leírta, mennyire rettegett Kasszandra, amikor elvonszolta Athéné templomából a görög hadvezér, hanem ránk hagyta, hadd ábrándozzunk arról, hogy mi várt rájuk ezután. Amikor a férfi feltépte a papnői köntöst, és feltárult előtte a fedetlen test. A férfi mohó döfése a szűz comb között. A nő fájdalmas és kétségbeesett sikolyai.

Trója városa akkoriban ilyen sikolyoktól visszhangozhatott, amelyek a hasonló sorsra jutott asszonyok torkát hagyták el, amikor a diadalmas görögök megszerezték, ami járt nekik, és győzelmüket az asszonyi testbe való behatolás koronázta meg. Vajon akadt-e olyan trójai férfi, aki mindezt végignézte? A klasszikus irodalom nem tesz róluk említést. De van-e jobb módja a győzelem megkoronázásának a megbecstelenítésnél, amikor azt a testet birtokoljuk, amely az ellenségnek oly sokat jelentett? Hogyan lehetne jobban bizonyítani a hatalmat, mint hogy legyőzzük és megalázzuk a férfit, aztán arra kényszerítjük, hogy végignézze: újra meg újra kiélvezzük a helyzetet?

Ezt én is pontosan így érzem: a győzelemhez szükséges a közönség.

A trójai nőkre gondolok, miközben autónk lassan, de biztosan végiggurul a Commonwealth Avenue-n. Forgalmas utca ez még este kilenckor is, az autók lassan mozognak, van időm nyugodtan tanulmányozni az épületet.

Az ablakok sötétek, se Catherine Cordell, se újdonsült férje nincs otthon.

Csak ennyire van időnk, erre az egy pillantásra, aztán magunk mögött hagyjuk. Tudom, hogy az épületet megfigyelik, mégsem tudok ellenállni, hogy egy futó pillantást vessek az erődre, amely teljesen bevehetetlen. Most nem több üres kastélynál, és többé már nem érdekel senkit.

Ránézek a sofőrömre, akinek arcát árnyék fedi. Csak a körvonalát látom, és szemének csillogását, amely két mohó szikra az éjszakában.

A Discovery Channelen láttam egyszer egy természetfilmet az oroszlánokról, ahogy éjszaka viselkednek. A szemükben lobogó zöldfény világít a sötétben. Ezekre az oroszlánokra emlékeztet az ő tekintete is, ahogy kiéhezetten néz a sötétbe, és vár a pillanatra, hogy lecsaphasson. Most is ezt a mohóságot látom a társam szemében.

Ugyanazt a mohóságot, amit ő láthat az én szememben.

Lehúzom az ablakot, és mélyen belélegzem a kellemesen meleg, városi illatot. Az oroszlán, ahogy a levegőbe szimatol a szavannában. Kutatja a zsákmány szagát.

TIZENÖT

EGYÜTT UTAZTAK DEAN KOCSIJÁBAN nyugatra, a Bostontól negyvenöt mérföldre fekvő Shirleybe. Dean nem beszélt sokat az út során, s a kettejük közötti csendtől mintha még jobban körüllengte volna Rizzolit a férfi illata. Alig nézett Deanre, nehogy az ki tudja olvasni tekintetéből, mekkora izgalmat kelt benne.

Inkább lefelé nézett, és észrevette a sötétkék szőnyeget lába alatt. Azon gondolkozott, vajon anyaga megfelel-e a nejlon 6,6-nak, a 802-es kéknek, és azon tűnődött, vajon hány kocsiban van még hasonló szőnyeg. Annyira népszerű szín: úgy tűnt, akármerre néz, kék szőnyegeket lát, és képzeletében számtalan cipőtalpra tapadt a 802-es nejlonszálakból Boston utcáin.

A légkondicionálás túl hideg volt, ezért ő a lába felé irányította a légfúvást, majd kinézett az ablakon a mellette elsuhanó füves tájra, és szinte arra vágyott, hogy érezze a forróságot, amely kint tombol, és nem tud betörni ebbe a jégverembe, amelyben utazni kényszerül. Odakint a reggeli ködfátyol még szétterült a zöld mezők felett, és a fák mozdulatlanul álltak, leveleik meg sem rezdültek. Rizzoli nem gyakran merészkedett ki a vidéki Massachusettsbe. Városi lány volt, egész életében városban élt, és nem vonzotta a vidék a hatalmas, üres tájaival meg a csípős bogarakkal. Ma sem támadt fel benne a vágyakozás.

Nem aludt jól az éjjel. Rengetegszer felriadt, és aztán mozdulatlanul, dübörgő szívvel feküdt az ágyában, miközben lépések zaját és a behatoló lélegzetvételét vélte hallani. Hajnali ötkor kelt fel kábán és fáradtan. Csak két csésze kávé után érzett magában annyi energiát, hogy betelefonáljon a kórházba, és Korsak állapota után érdeklődjön.

Még mindig az intenzíven volt. Még mindig lélegeztetőgépen.

Lehúzta résnyire a kocsi ablakát, és a meleg levegő besüvített a fű és a föld illatával. Belegondolt abba a szomorú lehetőségbe, hogy Korsak talán soha többé nem élvezheti a természet illatát, nem érezheti az arcát simogató szellőt. Próbált visszaemlékezni, mik voltak az utolsó szavak, melyeket egymásnak mondtak, hátha kedves, jó dolgok voltak, de nem jutott eszébe semmi.

A 36-os kijáratnál Dean elfordult Shirley felé. A Souza-Baranowski, a hatos biztonsági szintű börtön, ahol Warren Hoytot is fogva tartották, a bal oldalon bontakozott ki előttük. Megálltak a látogatók parkolójában, és Dean feléje fordult.

– Ha bármikor úgy érzi, hogy ki szeretne menni – mondta neki –, megteheti.

– Miért feltételezi, hogy meglógok?

– Mert tudom, hogy mit tett magával Hoyt. A maga helyében mindenki gondokkal küszködne, ha az ügyön kellene dolgoznia.

Rizzoli őszinte aggodalmat olvasott ki a férfi tekintetéből, amit nem szeretett volna: ez csak megerősítette abban, hogy bátorsága mennyire törékeny.

– Essünk túl rajta, rendben? – kérdezte, és kinyitotta a kocsi ajtaját. Büszkesége tartotta benne a lelket, hogy miközben az épület felé megy, más ne látszódjon rajta, csak az eltökéltség. Ez segítette keresztül a biztonsági ellenőrzésen, ahol neki is, Deannek is be kellett mutatnia a jelvényét, és le kellett adniuk a szolgálati fegyvert. Miközben kísérőjükre vártak, elolvasta az öltözködési előírást, amelyet a látogatók várótermében ragasztottak ki:

A KŐVETKEZŐKBEN FELSOROLT TÉTELEK a látogatók számára tilosak: Mezítlábas megjelenés. Fürdőruha vagy fürdőnadrág viselete. Olyan ruhanemű viselete, amellyel valamilyen csoporthoz vagy közösséghez való tartozást fejez ki a látogató. Olyan ruhanemű viselete, amely bármily hasonlóságot mutat a bentlakók és az őrök egyenruhájával. Több réteg ruha viselete. Feszes ruha viselete. Könnyen levehető ruha viselete. Továbbá a túlzottan bő, laza, vastag vagy nehéz ruhák viselete…

VÉGTELENNEK TŰNT A LISTA, és mindenre előírás vonatkozott a hajviselettől az alsóneműig.

Végre megérkezett az erős testalkatú tiszt, aki nyári egyeninget viselt.

– Rizzoli nyomozó? Dean ügynök? Curtis őrparancsnok vagyok. Erre jöjjenek.

Curtis barátságos volt, már-már joviális, miközben átkísérte őket az első belső biztonsági ajtón a következő ellenőrzésre. Rizzoli elgondolkozott, vajon akkor is ennyire kedves lenne-e velük, ha történetesen nem a rendőrségtől jöttek volna. Mondta nekik, hogy vegyék le övüket, cipőjüket, kabátjukat, órájukat és kulcsaikat, s tegyék az asztalra, hogy át tudják világítani őket. Rizzoli levette a Timexét, és lefektette Dean fényes Omegája mellé. Aztán nekiállt kigombolni a blézerét, ahogy Dean is a zakóját. Volt valami kényelmetlenül intim ebben a dologban. Amikor lecsatolta övét, és kihúzta a nadrágjából, érezte, hogy Curtis úgy bámulja, ahogy egy férfi nézi az előtte vetkőző nőt. Levette papucscipőjét, és letette Dean cipője mellé, miközben hűvös pillantást vetett Curtisre. A férfi csak ekkor fordította el a tekintetét. Ezután kifordította zsebeit, és követte Deant a fémdetektorhoz.

– Szerencséje van – mondta Curtis, amikor Rizzoli átlépett az ajtón. – Nem maga lett a mai motozás nyertese.

– Tessék?

– A váltóparancsnok mindennap kiválaszt egy számot, és véletlenszerűen ellenőrzik az egyik látogatót. Épp most csúszott le a lehetőségről. A szerencsés a következő lesz, aki átmegy a kapun.

Rizzoli kimérten válaszolt:

– Egy alapos motozás feldobta volna a napomat.

– Mindent visszavehetnek. És magukon hagyhatják az órájukat.

– Ezt most úgy mondta, mintha kiváltság lenne.

– Csak az államügyészek és az ügyvédek viselhetnek órát ezen a ponton túl. Mindenki másnak le kell adnia az összes ékszerét. Most pecsétet nyomok a bal csuklójukra, és már mehetnek is tovább.

– Találkozót beszéltünk meg Oxton igazgatóval kilencre – mondta Dean.

– Kicsit elcsúszott a programjával. Megkért, hogy először a fogoly cellájába menjünk. Csak aztán kísérem el önöket az irodájába.

A Souza-Baranowski a legkorszerűbb massachusettsi börtön, egy csúcstechnológiás biztonsági rendszerre épül, amelyet negyvenkét számítógép irányít, magyarázta Curtis parancsnok. Rámutatott a számtalan biztonsági kamerára.

– Folyamatosan rögzítenek, napi huszonnégy órán át. A legtöbb látogató sosem találkozik hús-vér őrökkel. Csak a hangosbemondóból hallják, hogy mit kell tenniük.

Miközben átsétáltak az acélajtókon, végig a hosszú előcsarnokon, majd további rácsos ajtókon, Rizzoli tisztán érezte, hogy minden egyes mozdulatát rögzítik. Elég néhány gombnyomás a billentyűzeten, és az őrök egy szempillantás alatt le tudnak zárni minden átjárót, minden cellát anélkül, hogy el kellene hagyniuk az irányítószobát.

A C blokk bejáratánál a hangszóróból felharsanó hang utasította őket, tartsák oda engedélyüket az ablakhoz, hogy ellenőrizni tudják. Megmondták a nevüket, és Curtis parancsnok hozzátette:

– A két látogató azért jött, hogy megvizsgálja Hoyt fegyenc celláját.

Az acélajtó kinyílt, és beléphettek a C blokk társalgójába, a fogva tartottak közösségi termébe. Ezt ugyanazzal a nyomasztó zölddel festették ki, amilyet a kórházakban használnak. Rizzoli futólag megnézte a falra szerelt tévét, a kanapét és a székeket, valamint a pingpongasztalt, amelyen két férfi ütögette a labdát. Az összes helyen ültek. Tucatnyi ember a fogva tartottak jól ismert kék-fehér csíkos ruhájában, s mind egyszerre fordultak feléjük, és meredtek rájuk.

Egészen pontosan Rizzolira, az egyetlen nőre a teremben.

A két férfi, aki addig pingpongozott, hirtelen abbahagyta a játékot. Egy pillanatig nem hallatszott más, csak a tévéből a CNN hírei. Rizzoli viszonozta a fegyencek pillantását, és nem hagyta magát megfélemlíteni, noha biztosan tudta, hogy a sok férfi most egy emberként mire gondol. Mit képzel el. Nem vette észre, hogy Dean közelebb húzódik hozzá, olyannyira, hogy karja az övéhez nyomódik. Csak most ébredt rá, hogy szorosan egymás mellett állnak.

A hangosbemondó törte meg a csendet:

– Látogatók, továbbmehetnek a C8-as cellához.

– Erre van – mondta Curtis parancsnok. – Egy emelettel feljebb.

Ahogy elindultak felfelé a lépcsőn, cipőjük hangosan csattant a fém lépcsőfokokon. A felső emeletről, amely a cellákhoz vezetett, lenézhettek a társalgóra. Curtis vezette őket a folyosón, amíg el nem érték a 8-as számú cellát.

– Ez lenne az. Hoyt fegyenc cellája.

Rizzoli megállt a cella küszöbén, és bemeredt a kalitkába. Nem látott semmit, ami eltért volna az összes többi cellától: se fényképek, se személyes tárgyak, melyek arra utaltak volna, hogy Warren Hoyt egyszer itt lakott. Mégis furcsa bizsergés futott át rajta. Noha Hoyt már nem volt ott, jelenléte rányomta bélyegét az egész helyre. Ha lehetséges, hogy a rosszindulat tovább él egy helyen, akkor ez a hely biztosan szennyeződött ezzel az érzéssel.

– Beléphetnek, ha akarnak – mondta Curtis.

Rizzoli belépett. Látott három csupasz falat, egy priccset és rajta egy matracot,

mosdókagylót és vécét. Kietlen, de rendes kocka alakú helyiség. Ez is annyira jellemző Warren Hoytra. Rendes ember, precíz, aki valaha orvosi laboratóriumok steril világában dolgozott, olyan világban, ahol az egyetlen szín, amely megjelent a csövek végén, a vér vörös színe volt. Nem kellett körbevennie magát rikító színű képekkel, hiszen a fejében testet öltő képek elég borzasztóak voltak e nélkül is.

– A cellát nem adták át másnak? – kérdezte Dean.

– Még nem, uram.

– Tehát nem volt itt más fogva tartott, mióta Hoyt megszökött?

– Nem.

Rizzoli odament a matrachoz, és felemelte az egyik sarkát. Dean felemelte a másik sarkát, és így ketten emelték fel, és benéztek alá. Nem találtak semmit. Teljesen átfordították a matracot, és megvizsgálták a párnahuzatot, hátha találnak rajta szakadást, rejtekhelyet, ahova Hoyt eldughatott valamit. Csak egy rövid hasadást találtak a huzat oldalán, alig három centi hosszút. Rizzoli beledugta az ujját, és próbált kitapogatni benne valamit, de semmit nem talált.

Fölegyenesedett, és végignézett a cellán, nézte a tárgyakat és eszközöket, amelyeket Hoyt nézett és használt. Elképzelte, ahogy a matracon fekszik, tekintetével a csupasz plafont pásztázza, miközben peregnek szeme előtt különböző fantazmagóriái, amelyek megdöbbentenének és elborzasztanának minden normális embert. De Hoyt nem elborzadna tőlük, hanem felkorbácsolnák benne a beteges vágyat. Verejtékezve, izzadva feküdne a priccsen, felizgulva a fülében visszhangzó női sikolyoktól.

Curtis parancsnokhoz fordult.

– Hol vannak a személyes tárgyai? A levelei?

– Az igazgató irodájában. Most odamegyünk.

– Rögtön azután, hogy reggel hívott, felhozattam ide a fegyenc személyes holmiját, hogy meg tudják vizsgálni – mondta Oxton igazgató, és egy nagy kartondobozra mutatott az asztalán. – Mi már mindent megnéztünk. Semmiféle tiltott tárgyat, gyógyszert, drogot nem találtunk. – Úgy hangsúlyozta ezt a három szót, mintha ez felmentené őt minden felelősség alól, ha esetleg hibázott. Oxton olyan benyomást tett Rizzolira, mint olyan ember, aki nem tűri a fegyelmi vétségeket, aki könyörtelenül érvényesít minden szabályt és előírást. Minden bizonnyal mindig mindent átvizsgál, elkülöníti a bajkeverőket, és megköveteli, hogy a lámpaoltás percre pontosan ugyanakkor legyen minden este. Elég egy pillantás az irodája falát díszítő fényképekre, amelyeken a heves, szenvedélyes, fiatal Oxton áll katonai egyenruhájában, s ez mindent elmond róla: ő a főnök, akinek természetében van az uralkodás. Minden erőfeszítése ellenére egy fegyenc mégis megszökött, és Oxton most védekező magatartást vett fel. Kemény kézfogással üdvözölte őket, egymástól távol eső, kék szemében éppen csak egy pillanatra csillant fel valami mosolyféle.

Kinyitotta a dobozt, és levett a tetejéről egy táskát, majd Rizzoli kezébe adta.

– A fegyenc toalettszerei – mondta. – A szokásos dolgok vannak benne.

Rizzoli megtalálta a fogkefét, fésűt, mosdókesztyűt és szappant. Vazelines testápoló. Gyorsan visszatette a táskát az asztalra, undort keltett benne már a gondolat is: Hoyt ezeket nap mint nap arra használta, hogy ápolja a testét. Még a világosbarna hajszálak is ott voltak a fésű fogai között.

Oxton folytatta a kipakolást. Alsónemű. Egy halom *National Geographic* magazin és néhány *Boston Globe.* Két Snickers, egy csomag sárga papír, fehér borítékok és három műanyag golyóstoll.

– És itt vannak a levelek – mondta Oxton, miközben kivett egy újabb táskát a dobozból, amelybe a leveleket szedték össze. – Végignéztük az összes levelet az utolsó betűig – mondta. – Az állami rendőrségnél megvannak a nevek és a címek, mindenkié, akivel levelet váltott. – Odaadta a paksamétát Deannek. – Természetesen ezek csak azok a levelek, amiket megtartott. Valószínűleg volt több is, de azokat kidobta.

Dean kinyitotta a táskát, és kivette a teljes tartalmát. Körülbelül egy tucat levél volt benne, mind borítékban.

– A börtönszemélyzet átvizsgálja a rabok postáját? – kérdezte Dean. – Ellenőrzik, mielőtt odaadják nekik?

– Megvan hozzá a jogunk. A levél típusától függ, hogy mit teszünk vele.

– Típusától?

– Amennyiben bizalmas jellegű a levél, akkor az őrök csak azt nézhetik meg, nincs-e benne gyógyszer vagy drog. Nincs engedélyük a levél elolvasásához. A levelezés privát dolog a feladó és a címzett között.

– Magyarán fogalmuk sincs, hogy ki vagy kik írtak neki.

– Amennyiben privilegizált levelet kapott, valóban nem.

– Mi a különbség a privilegizált és a nem privilegizált levél között? – kérdezte Rizzoli.

Oxton a félbeszakítás miatt meglehetősen bosszúsan nézett Rizzolira.

– A nem privilegizált levelek a barátoktól, családtól vagy a nyilvánosságtól érkeznek. Például a fogva tartottak közül vannak páran, akik szert tettek ismeretlen levelezőtársakra, olyanokra, akik azt hiszik, hogy ezzel jótékonykodhatnak.

– Azzal, hogy gyilkosokkal leveleznek? Meg vannak őrülve?

– Legtöbbjük naiv, magányos nő. Akik különösen fogékonyak arra, hogy bűnözővel vannak kapcsolatban. Az efféle leveleket nevezzük nem privilegizált leveleknek, és az őröknek joguk van ahhoz, hogy elolvassák és adott esetben cenzúrázzák őket. De nincs mindig időnk arra, hogy elolvassuk az összes levelet. Rengeteg levél érkezik, és mind rajtunk megy keresztül. Hoyt fegyenc esetében különösen sok levél volt, amit meg kellett vizsgálni.

– Kiktől? Nem tudok róla, hogy nagy családja lenne – szúrta közbe Dean.

– Elég nagy nyilvánosságot kapott a múlt évben. Felkeltette az emberek érdeklődését. Mindenki írni akart neki.

Rizzoli teljesen megdöbbent.

– Úgy érti, egyfajta rajongótábora volt?

– Úgy.

– Istenem. Az emberek nem normálisak.

– Az emberek furcsa izgalmat éreznek, ha gyilkossal beszélhetnek. Olyasmi ez, hogy így kapcsolatba kerülhetnek egy hírességgel. Mansonnak, Dahmernek és Gacynek is megvolt a maga rajongótábora. Az itt fogva tartottak rendszerint házassági ajánlatokat is kapnak. A nők küldenek nekik készpénzt meg bikinis fényképeket önmagukról. A férfiak azért írnak, hogy megtudják, milyen érzés elítélt gyilkosnak

lenni. A világ tele van ilyen beteg idiótákkal, már elnézést, akiknek sokat jelent, hogy ismernek egy igazi, élő gyilkost.

De egyvalaki túlment azon, hogy egyszerűen csak írjon Hoytnak. Ő ténylegesen csatlakozott Hoyt exkluzív klubjához. Rizzoli ránézett a köteg levélre, és érezte, hogy elönti a düh, miközben a Sebész népszerűségének immár kézzelfogható bizonyítékait nézte. A gyilkos rocksztár. A sebeire gondolt, amelyeket a Sebész a tenyerébe vésett, és az összes rajongói levélről úgy érezte, mintha egy-egy újabb vágás lenne a szikével.

– És mi a helyzet a privilegizált levelekkel? – kérdezte Dean. – Azt mondta, hogy azokat se nem olvassák, se nem cenzúrázzák. Milyen alapon osztályoznak?

– Azok a megbízható levelek, amelyek bizonyos állami vagy szövetségi hivatalokból érkeznek. Bíróságról, példának okáért, vagy a legfőbb államügyésztől. Az elnöktől, a kormányzótól vagy ügyvédi irodákból.

– Hoyt kapott ilyen leveleket?

– Kaphatott. Nem vezetünk nyilvántartást az összes levélről, ami beérkezik ide.

– Akkor honnan tudják, hogy egy levél valóban privilegizált? – kérdezte Rizzoli.

Oxton türelmetlenül pillantott rá.

– Most mondtam. Amennyiben szövetségi vagy állami hivatalból érkezik…

– Nem. Úgy értettem, honnan tudják, hogy nem álnéven írnak? Írhatok akár tervet szökésről valamelyik fogva tartottnak, és mondjuk a borítékra azt írom, hogy Conway szenátor irodájában adták fel. – Nem véletlenül választotta ezt a nevet példának. Figyelte Dean arcát, és látta, hogy a férfi Conway nevének említésére elkomorul.

Oxton habozott kicsit.

– Ez nem lehetetlen. De vannak szankciók…

– Ezek szerint történt már ilyen.

Oxton kelletlenül bólintott.

– Volt már nem is egy eset. Bűntettekről szóló információkat küldtek hivatalos ügyek álruhájában. Megpróbálunk felkészültek és elővigyázatosak lenni, de alkalmanként előfordul, hogy kicsúsznak a kezünk közül.

– És mi a helyzet a kimenő üzenetekkel? A levelekkel, amiket Hoyt küldött? Azokat is ellenőrizték?

– Nem.

– Egyet sem?

– Nem volt rá okunk. Sosem voltak problémák vele. Mindig együttműködött velünk. Csendes volt, és udvarias.

– Mintarab – mondta Rizzoli. – Hát persze.

Oxton fagyos tekintettel nézett rá.

– Vannak itt emberek, akik kitörnék az ember karját, és utána nevetnének egy jót, nyomozó. Akik egy szempillantás alatt nekiesnek az őr torkának, csak mert nem ízlik nekik az ebéd. Egy olyan rab, mint Hoyt, nem adott okot az aggodalomra.

Dean higgadtan visszaterelte a beszélgetést a témára.

– Ezek szerint nem tudhatjuk, hogy kivel vagy kikkel levelezett?

Ez a tényközlő kérdés, úgy tűnt, lehűtötte az igazgató növekvő ingerültségét. Oxton elfordult Rizzolitól, és Deanre nézett, mint férfi a férfira.

– Nem, nem tudhatjuk – mondta. – Hoyt fegyenc írhatott bárkinek.

AZ OXTON IRODÁJÁNAK FOLYOSÓJÁRÓL nyíló tárgyalóban Rizzoli és Dean kesztyűt húzott, és szétterítették az asztalon a borítékokat, amelyeket Warren Hoytnak címeztek. Különböző levélpapírok virítottak az asztalon, néhány pasztellszínű és virágdíszítésű, de olyan is, amelyen a *Jézus szeret felirat* díszelgett. A legabszurdabb közülük az a levélpapír volt, amelyet rajcsúrozó kiscicákkal rajzoltak tele. Igen, pont ilyet kell küldeni a Sebésznek. Biztosan jól szórakozott, amikor kézhez kapta.

Rizzoli kinyitotta a cicás borítékot, és egy reménykedő tekintetű, mosolygó nő fényképét találta benne. Levelet is mellékeltek a fényképhez, a kislányos írás *i* betűin pont helyett vidám kis karikák virítottak.

Címzett: Mr. Warren Hoyt, fegyenc
Massachusettsi Büntetés-végrehajtó Intézet

Kedves Mr. Hoyt!

Láttam magát a tévében ma, amikor a bíróságra kísérték. Úgy vélem, hogy kitűnő emberismerő vagyok, és amikor az arcát néztem, oly sok szomorúság és fájdalom ült rajta. Jaj, mennyi fájdalom! Magában sok jóság van, tudom. Bárcsak lenne maga mellett valaki, aki segítene előhozni magából ezt a sok jót…

Rizzoli rádöbbent, hogy a dühtől ökölbe szorult kezében összegyűrődött a papír. Meg akarta fogni ezt az ostoba nőt, és jól megrázni, amiért képes ilyen szavakat a papírra vetni. Kényszeríteni akarta, hogy nézze végig Hoyt áldozatainak boncoláson készült összes képét, olvassa el a törvényszéki orvosok jelentését a mérhetetlen kínról és lelki gyötrelemről, amelyet az áldozatok haláltusájuk alatt éreztek, míg végül a megváltó halál véget vetett szenvedésüknek. Erőt kellett vennie magán, hogy végigolvassa a levelet, ezt a cukormázas ömlengést Hoyt emberségéről és a „jóságról, mely mindannyiunkban ott lakozik”.

Újabb boríték után nyúlt. A levélpapíron nem voltak kismacskák, egyszerű, fehér, vonalazott lapra írták az üzenetet. Itt is csatolt fényképet a feladó, egy kancsal, sápadt, szőke nő túlexponált, amatőr pillanatfelvételét.

Kedves Mr. Hoyt!

Kérhetek egy autogrammot? Sok aláírásom van már ojan emberektől, mint maga. Még Jeffry Dahmertől is. Ha esetleg levelleznénk, az irtó jópofa lenne.

Barátja: *Gloria*

Rizzoli bámulta a szavakat, és nem akarta elhinni, hogy van olyan ember, aki képes ezt leírni. *Az irtó jópofa lenne. Barátja.*

– Uramisten – mondta. – Az emberek tényleg meg vannak őrülve.

– Ez a hírnév varázsa – mondta Dean. – Nincsen saját életük. Értéktelennek, névte-

lennek tartják magukat. És megpróbálnak közeledni valakihez, akinek ismerik a nevét. Szeretnének egy kicsit ők is részesülni a varázsból.

– Varázs? – nézett Rizzoli Deanre. – Maga ezt annak nevezi?

– Tudja, hogy értem.

– Nem, őszintén szólva nem értek egy szót sem. Egyszerűen nem tudom megérteni, hogy egyes nők miért írnak ezeknek a szörnyetegeknek. Romantikára vágynak? Perzselő érzelmekre egy olyan férfitól, aki kibelezi őket? Ez vinne egy kis izgalmat a szánalmas kis életükbe?

Lendületesen talpra ugrott, és elindult a keskeny ablak felé. Ott megállt és kinézett, karját szorosan összefonta, nézte a vakító fényt és a kék eget. Még ez a sovány látvány is vonzóbb volt Warren Hoyt rajongói leveleinél. Hoyt biztosan élvezte a felé irányuló figyelmet. Minden egyes levél olyan volt, mint egy újabb bizonyíték, hogy még mindig van hatalma a nők felett, még itt, a külvilágtól elzárva is meg tudja őket bolondítani, befolyásolni tudja őket. Birtokolja őket.

– Csak vesztegetjük az időnket – mondta keserűen, miközben nézett egy kismadarat, amely az épületek között cikázott, maga mögött hagyva a kalitkába zárt embereket. De ezek között a rácsok között szörnyek lakoznak, nem madárdal. – Hoyt nem hülye. Minden nyomot eltüntetett, ami az Uralkodóhoz köti. Megvédi új társát. Biztosan nem hagyott itt semmit, ami használható nyom lehet.

– Lehet, hogy nem használható – mondta Dean, miközben a papírokat lobogtatta, melyeket a kezében tartott –, de mindenképpen megmagyaráz dolgokat.

– Na ne mondja, miket? Azt hiszi, élvezem, hogy végig kell olvasnom ezeknek a szánalmasan ostoba nőknek a leveleit? Rosszul vagyok, ha csak rájuk gondolok.

– És nem lehet, hogy pont ez a célja?

Rizzoli elfordult az ablaktól, és Deanre nézett. Egy fénysugár besütött a keskeny nyíláson, és kettévágta a férfi arcát, megvilágítva az egyik kék szemét. Rizzoli mindig is úgy gondolta, hogy a férfi arcvonásai markánsak, de még sosem találta ennyire vonzónak, mint ebben a pillanatban, amikor az asztal fölött egymásra néztek.

– Ezt hogy érti?

– Felzaklatja magát, ha olvassa a rajongók leveleit.

– Képtelenségnek tartom, hogy ilyen létezhet. Ez nem nyilvánvaló?

– Neki is az. – Dean a levélkupac felé bólintott. – Tudta, hogy felzaklatja magát vele.

– Maga szerint mindez csak azért van, hogy felhúzzon? A levelekkel?

– Ez hatalmas agymunka és játék, Jane. Itt hagyta ezeket a leveleket magának. Csinos kis gyűjtemény az őt leghevesebben csodálók tollából. Tudta, hogy eljön ide, és elolvassa mindazt, amit neki szántak a nők. Lehet, hogy meg akarta magának mutatni, hogy *igenis* vannak, akik csodálják. Hogy bár maga megveti őt, vannak nők, akik nem, épp ellenkezőleg, akik vonzódnak hozzá. Olyan, mint az elutasított szerető, próbálja magát féltékennyé tenni. Próbálgatja, hogy meddig mehet el, hol a határ.

– Ne jöjjön megint ezzel!

– De hiszen sikerül neki, nem? Nézzen magára! Annyira felhúzta magát, hogy már ülni sem tud nyugodtan. Tudja, hogyan képes befolyásolni magát, hogyan zavarja össze teljesen.

– Túl sokra tartja.

– Úgy gondolja?

Rizzoli a levelek felé bökött.

– Szóval ezt mind az én kedvemért hagyta itt? Mert én vagyok a kis életének a középpontjában?

– Ő talán nincs a magáéban éppúgy?

Rizzoli a férfira meredt, és képtelen volt találóan visszavágni, mert az, amit a férfi most a fejéhez vágott, megcáfolhatatlan igazság volt. Warren Hoyt *valóban* az élete középpontjában áll. Sötét uralkodóként uralja rémálmait és éberen töltött perceit is, mindig készen arra, hogy előbújjon, és betöltse gondolatait, ha ő már kezdene felejteni. Abban a pincében megjelölte őt, hogy az övé, ugyanúgy, ahogy minden áldozatát megjelölte, és ő nem törölhette el, nem tagadhatta le kapcsolatuk bélyegét. Bele van vésve a tenyerébe, beleégett a lelkébe.

Visszament az asztalhoz, és leült. Erőt vett magán, hogy folytatni tudja a munkát.

A következő borítékon gépelt feladó és cím volt: *dr. J. P. O'Donnell, 1634 Brattle Street, Cambridge, MA 02138.* A Harvard Egyetemhez közeli Brattle Street az elegáns házak és a művelt elit negyede, ahol egyetemi professzorok és nyugdíjas gyárosok kocognak ugyanazon a járdán, és integetnek egymásnak a formára vágott sövények fölött. Nem olyan környék, ahonnan valaki egy szörnyeteg tanítványává szeretne válni.

Kibontotta a levelet. Hat héttel ezelőtt írták.

Kedves Warren!

Köszönöm legutóbbi levelét és azt is, hogy aláírta a két formanyomtatványt. Az adatok, amelyeket megadott, segítenek majd megérteni mindent nehézséget, melyekkel szembe kellett néznie. Sok kérdésem van még, amit fel szeretnék tenni Önnek, és boldog vagyok, hogy még mindig hajlandó találkozni velem, ahogy elterveztük. Ha nincs ellene kifogása, videóra is rögzíteném a beszélgetést. Ön természetesen tudja, hogy segítsége nélkülözhetetlen a kutatásomhoz.

Üdvözlettel
dr. O'Donnell

– Ki a fene az a J. P. O'Donnell? – kérdezte Rizzoli.

Dean meglepetten nézett fel.

– Joyce O'Donnell?

– A borítékon csak az áll, hogy dr. J. P. O'Donnell. Cambridge, Mass. Interjút készített Hoyttal.

Dean a homlokát ráncolva nézett a borítékra.

– Nem is tudtam, hogy Bostonba költözött.

– Ismeri?

– Neuropszichológus. Mondjuk úgy, hogy volt már szerencsénk egymáshoz a tárgyalóterem két oldalán. A védőügyvédek imádják.

– Ne is mondja. Egy szakértő. Síkraszáll a rosszfiúkért.

Dean bólintott.

– Nem érdekes, hogy a védence mit követett el, hány embert ölt meg, O'Donnell akkor boldog, ha szakértői véleményével hozzájárulhat a büntetés enyhítéséhez.

– Kíváncsi vagyok, miért írt Hoytnak. – Rizzoli újra elolvasta a levelet. Távolságtartó udvariassággal írták, nagy hangsúly van az együttműködésért járó hálálkodáson. Máris ellenszenvezett dr. O'Donnell-lel.

A következő boríték a kupacban szintén O'Donnell-től érkezett, de nem volt benne levél. Három képet húzott elő belőle: amatőr felvételeket. Kettő közülük a szabadban készült, a harmadik belső térben. Pár pillanatig szótlanul bámulta a képeket, aztán kiverte a veríték, szemét nem tudta levenni róluk, de nem akarta elhinni, amit lát. Elengedte őket, és a fényképek leestek, mintha megégették volna.

– Jane! Mi a baj?

– Ez én vagyok – suttogta.

– Tessék?

– Követett. A nő követett. Képeket készített rólam. És elküldte *neki.*

Dean felállt, megkerülte az asztalt, onnan nézett a képekre.

– Nem látom rajta magát…

– Nézze! *Nézze!* – Rizzoli egy sötétzöld, álló Hondára mutatott. – Ez az enyém.

– Nem lehet látni a rendszámát.

– Felismerem a saját autómat!

Dean megfordította a képet. A hátuljára valaki egy abszurd, mosolygó fejet rajzolt, és kék filctollal ráírta: *A kocsim.*

Rizzolinak a félelemtől egyre jobban zakatolt a szíve.

– Nézze a következőt! – mondta.

Dean felvette a második fotót. Ezt is a szabadban készítették, és egy épület homlokzata látszott rajta. Rizzolinak nem kellett elmagyaráznia, hogy melyik ez az épület, a férfi az este járt benne. Dean megfordította a képet, és elolvasta a két szót: *Az otthonom.* Alatta ott volt a mosolygó arc.

Dean felvette a harmadik fotót is, amely egy étteremben készült.

Rosszul beállított kép a vendégekről, egy pincérnő homályos alakja, amint épp átvág a helyiségen, kávéscsészékkel megrakott tálcával egyensúlyozva. Beletelt pár percbe, míg Rizzoli kiszúrt egy alakot, aki a bal sarokban ült: egy sötét hajú nőt, akinek az arca csak profilból látszott, arcvonásai elmosódtak az ablakon beáradó fényben. Várta, hogy Dean is rájöjjön, ki az a nő.

Dean halkan megkérdezte:

– Tudja, hol készült a kép?

– A Starfish Cafében.

– Mikor?

– Nem tudom…

– Gyakran látogatja ezt a helyet?

– Vasárnaponként. Reggelizni. Ez az egyetlen nap a héten, amikor… – Elakadt a hangja. Nézte a tulajdon profilját a képen, ernyedt vállát, lehajtott fejét, ahogy éppen az újságot olvassa. A vasárnapi újságot. Csak vasárnap engedi meg magának azt a fényűzést, hogy a Starfishban reggelizzen. Hogy pirítóssal, sült szalonnával és képre-

gényekkel kezdődjön a reggel.

És egy lesben álló alak. Nem vette észre, hogy valaki figyeli. Hogy képeket készít róla. Hogy elküldi annak az embernek, aki üldözi rémálmaiban. Dean megfordította a képet. Ennek a hátulján is ott volt a mosolygó arc. És alatta egy szívben egyetlen szó állt: *Én.*

TIZENHAT

A KOCSIM. AZ OTTHONOM. *Én.*

Rizzoli úgy tért vissza Bostonba, hogy gyomra görcsölt az indulattól. Noha Dean ott ült mellette, ő nem nézett rá; túlságosan lefoglalta tomboló dühe, az érzés szinte égette belsejét.

És haragja csak még nagyobb lett, amikor Dean megállt O'Donnell háza előtt, a Brattle Streeten. Rizzoli nézte a nagy házat, amelynek tiszta fehér falát a spaletták palaszürkéje tette hangsúlyosabbá. Kovácsoltvas kapu és kerítés fogta körül az ápolt pázsittal borított előkertet és a gránitkockákkal kirakott ösvényt. Még a Brattle Street-i jól ápolt, szép épületek közül is kitűnt ez az elegánsan szép otthon, amelyről egy egyszerű közalkalmazott még csak nem is álmodhatott. „És mégis a hozzám hasonló közalkalmazottakat félemlítik meg a világ Warren Hoytjai, és nekünk kell szenvednünk e harcok utórezgéseitől – gondolta Rizzoli. – Én zárok be szorosan minden ajtót és ablakot éjszakánként, és én riadok éjjel arra, hogy képzelt léptek szellemhangja közeledik lassan az ágyhoz. Én küzdök meg a szörnyekkel, és szenvedem a következményeket, amíg itt, ebben a hatalmas házban él egy nő, aki nyugodt szívvel kínálja fel ugyanezeknek a szörnyeknek megértő szívét, aki meghallgatja panaszaikat, aki elmegy a bíróságra, és védi azt, amire nincs mentség. A házat az áldozatok csontjaira építették."

A hamvasszőke nő, aki ajtót nyitott, éppoly ápolt volt, mint a rezidenciája: csillogó hajkorona, Brooks Brothers póló és kényelmesen bő, élére vasalt nadrág. Negyven körül járhatott, arca olyan sima, akár az alabástrom. És mintha valóban igazi alabástrom lenne, nem árult el sem szívélyességet, sem bármiféle érzelmet. Barátságtalan, hűvös pillantással fogadta az érkezőket.

– Dr. O'Donnell? Jane Rizzoli nyomozó vagyok. Ő pedig Gabriel Dean ügynök.

A nő szeme Deanre tapadt.

– Dean ügynökkel már volt szerencsénk egymáshoz.

És ez szemlátomást mindkettejükre mély benyomást tett, még ha kedvezőtlent is, gondolta Rizzoli.

Noha O'Donnell nem titkolta, hogy nem örül túlzottan a látogatásnak, gépiesen, mosolytalanul vezette őket a hosszú előcsarnokon át a fogadószobába. Fehér, rózsafa keretes selyemdívány és piros árnyalatú keleti szőnyegek hangsúlyozták a tikfa padlót. Rizzoli keveset értett a művészethez, de azt még ő is felismerte, hogy a falon lógó festmények eredetiek, és alighanem igen értékesek. Még több csont, gondolta. Leültek a díványra, szemben dr. O'Donnell-lel. Se kávéval, se teával, de még vízzel sem kínálta őket, ezzel utalt finoman arra, hogy ő, mint háziasszony, semmi mást nem vár

ettől a találkozótól, csupán rövid beszélgetést.

O'Donnell azonnal a lényegre tért, és Rizzolinak címezte szavait.

– Azt mondta, hogy Warren Hoytról lesz szó.

– Maga levelezett vele.

– Igen. Van ezzel valami probléma?

– Milyen jellegű volt ez a levelezés?

– Mivel tud róla, feltételezem, olvasta is a leveleket.

– Milyen jellegű volt a levelezés? – ismételte meg Rizzoli a kérdést határozottan.

O'Donnell nézte egy darabig, és csendesen felmérte az ellenszegülés és szembenállás mértékét. Mostanra megértette, hogy Rizzolival áll szemben, és ennek megfelelően öltött páncélt magára.

– Mindenekelőtt fel kell tennem önnek egy kérdést, nyomozó – kerülte ki az azonnali választ O'Donnell. – Miért zavarja a rendőrséget, hogy leveleztem Mr. Hoyttal?

– Tudja, hogy megszökött a börtönből?

– Igen. Természetesen láttam a hírekben. Később az állami rendőrség is felvette velem a kapcsolatot, hogy megtudják, Hoyt próbált-e velem kapcsolatba lépni. Mindenkivel felvették a kapcsolatot, aki levelezett Warrennel.

Warrennel. Ezek szerint keresztnéven szólítják egymást.

Rizzoli kinyitotta a magával hozott nagy, barna borítékot, és kivette belőle a három fényképet tartalmazó zacskót. Odaadta dr. O'Donnellnek.

– Maga küldte ezeket a képeket Mr. Hoytnak?

O'Donnell egy pillantást vetett a képekre, és rávágta:

– Nem. Miért?

– Alig nézte meg őket.

– Nincs rá szükség. Sosem küldtem Mr. Hoytnak semmiféle képet.

– Ezeket a cellájában találtuk. Egy fehér borítékban, amelyre a maga nevét írták feladónak.

– Ezek szerint egy tőlem kapott borítékot használt a képek tárolására – mondta az asszony, és visszaadta a képeket Rizzolinak.

– Egész pontosan mit küldött neki? – kérdezte Rizzoli.

– Leveleket. És formanyomtatványokat, hogy írja alá, és küldje vissza.

– Formanyomtatványokat? Mit kellett kitöltenie?

– Az iskolai eredményeit. A gyermekgyógyászati feljegyzéseket. Minden olyan információt, amiből jobban meg lehet ismerni őt és a történetét.

– Hányszor írt neki?

– Talán négy vagy öt alkalommal.

– És ő mindig válaszolt?

– Igen. Eltettem a leveleket. Kaphatnak másolatot.

– Megpróbált kapcsolatba lépni önnel, mióta megszökött?

– Nem gondolja, hogy már a legelején elmondtam volna a hatóságnak, ha megpróbálja?

– Nem tudom, dr. O'Donnell. Nem tudom, milyen kapcsolatban vannak.

– Levelezés volt. Nem kapcsolat.

– De nem csak egyszer írt neki. Hanem négy-öt alkalommal.

– És meg is látogattam. Az interjú megvan videokazettán, ha szeretné megnézni.

– Miért beszélt vele?

– Mert volt egy története, amit elmondott. Amiből tanulni lehet.

– Például hogy miképp kell nőket lemészárolni? – A szavak hirtelen kicsúsztak Rizzoli száján, mielőtt átgondolta volna, mit mond, de a keserű érzelmek nyila lepattant a nő páncéljáról.

O'Donnell higgadtan válaszolt:

– Rendőrként ön csak a következményeket látja. A kegyetlenséget, az erőszakot. Ezek a rettenetes büntettek viszont természetes következményei annak, amin az elkövetőnek át kellett esnie.

– Például?

– Hogy mi történt vele a tett előtt, hogy milyen élete volt.

– Most jön az a rész, hogy minden a boldogtalan gyermekkora miatt történt.

– Tud bármit Warren gyermekkoráról?

Rizzoli érezte, hogy a vérnyomása emelkedik. Egyáltalán nem vágyott rá, hogy megismerje Hoyt megszállottságának gyökereit.

– Az áldozatait átkozottul nem érdekli a gyermekkora. És engem sem.

– De tud róla valamit?

– Állítólag teljesen normális volt. Úgy tudom, sokkal szebb gyermekkora volt, mint sok férfinak, aki nem darabol fel nőket.

– Normális. – Úgy tűnt, mintha O'Donnellt szórakoztatná ez a szó. Mióta leültek, most először pillantott Deanre. – Dean ügynök, definiálná nekünk azt, hogy „normális"?

Pillantásuk találkozott, s egy régi, befejezetlen harc tükröződött benne. De bármilyen érzelmek dúltak is Deanben, nem hagyta, hogy a hangja árulkodjon róluk. Nyugodtan válaszolt:

– Rizzoli nyomozó teszi fel önnek a kérdéseket. Azt javasolnám, hogy arra válaszoljon, doktornő.

Az, hogy Dean nem vesztette el önuralmát a beszélgetés alatt, meglepte Rizzolit. Deant olyan embernek ismerte, aki hozzászokott, hogy övé az irányítás, és most mégis átengedte neki, ő pedig csak megfigyelőként van jelen.

Rizzoli hagyta, hogy az indulat vegye át a főszerepet a beszélgetésben. Ideje, hogy újra ő tartsa kézben a beszélgetés irányítását, és ehhez arra volt szüksége, hogy lehiggadjon, és uralkodjon az érzelmein. Hogy higgadtan és módszeresen folytassa a beszélgetést.

– Mikor kezdtek el levelezni? – kérdezte.

– Nagyjából három hónapja – felelt ugyanolyan hivatalos stílusban O'Donnell.

– És mikor határozta el, hogy írni fog neki?

– Na, várjon egy percet. – O'Donnell meglepetten felnevetett. – Rosszul tudja. Nem én kezdtem a levelezést.

– Azt akarja mondani, hogy Hoyt kezdte?

– Igen. Ő írt nekem először. Azt írta, hogy hallott a munkámról, az erőszak neurológiájáról. Tudta, hogy a védelem tanúja voltam több bírósági tárgyaláson.

– És alkalmazni akarta magát?

– Nem. Tudta, hogy nincs esély az ítélet módosítására. Ennyi idő elteltével. De gondolta, hogy érdekelne az esete. És ez így is volt.

– Miért?

– Azt akarja kérdezni, hogy miért érdekel?

– Miért pazarolná valaki arra az idejét, hogy egy olyan embernek írjon, mint Hoyt?

– Mert ő pontosan olyan ember, akiről szeretnék többet megtudni.

– Tucatnyi pszichiáter és szakember megvizsgálta. Semmi baja sincs. Tökéletesen normális, attól eltekintve, hogy szeret nőket gyilkolni. Szereti megkötözni őket, és felvágni a hasukat. Ettől érzi sebésznek magát. Csak egy sebész altatni is szokott, ő pedig úgy műti őket, hogy ébren legyenek közben. Hogy tudják, mit csinál velük éppen.

– És maga mégis normálisnak nevezte az előbb.

– Mert nem őrült. Pontosan tudja, hogy mit csinál, és élvezi is.

– Szóval maga szerint ő egyszerűen gonosznak született.

– Pontosan ezt a kifejezést használnám – mondta Rizzoli.

O'Donnell egy ideig csendben nézte Rizzolit, szinte átdöfte a tekintetével. Vajon lát? Szakavatott szemével át tud-e látni az emberi álcán, amellyel magunkat próbáljuk védeni, s látja-e alatta a sérült bensőt?

O'Donnell váratlanul felállt.

– Jöjjenek be az irodámba! – mondta. – Látniuk kell valamit.

Rizzoli és Dean követte az előszobán keresztül, cipőjük kopogását elnyelte a borvörös színű szőnyeg, mely végigfutott a folyosón. A szoba, amelybe a nő vezette őket, éles ellentétben állt a gazdagon díszített fogadószobával. Dr. O'Donnell irodájában minden a munkát szolgálta: fehér falak, a polcokon sorakozó szakkönyvek és a szokásos irodai irattartó szekrények. Ahogy belép az ember ebbe a szobába, gondolta Rizzoli, azonnal munkamódba kapcsol. És úgy tűnik, dr. O'Donnell erre fokozottan érzékeny. Eltökélten az asztalához ment, felkapott egy röntgenfelvételeket tartalmazó borítékot, és odavitte a falra szerelt átvilágítóhoz. Felcsíptette a negatívot, és bekapcsolta a fényt.

A készülék villódzva bekapcsolódott, majd megvilágította egy emberi koponya képét.

– Frontális nézet – mondta O'Donnell. – Egy huszonnyolc éves fehér férfi koponyája, foglalkozását tekintve egyszerű munkás. Törvénytisztelő polgár volt, akit mindenki figyelmes, jó férjnek tartott. Szerető apja volt hatéves kislányának. Egyszer munka közben megsérült, egy gerenda leszakadt, és a fejére esett. – O'Donnell a két nyomozóra nézett. – Dean ügynök talán már látja is. És ön, Rizzoli nyomozó?

Rizzoli közelebb ment az átvilágítóhoz. Ritkán kellett röntgenképet tanulmányoznia, így csak a nagyobb részekre koncentrált: a koponyatetőre, a szemgödör üregére, a fogsor szabályos sorára.

– Felteszem az oldalsó nézetet – mondta dr. O'Donnell, és felcsíptetett egy másik képet a táblára.

– Látja már?

A második képen a koponyát profilból lehetett látni. Rizzoli most vette észre a koponyán lévő repedések finom hálózatát, amelyek egészen befedték a koponyát. Rá-

mutatott.

O'Donnell bólintott.

– Eszméletlen volt, amikor az intenzívre vitték. A CT-vizsgálat kimutatta a bevérzést és a nagyméretű vérömlenyt, amely a homloklebenyt nyomta. A bevérzést leszívták, és elkezdődött a gyógyulás. Vagy fogalmazzunk úgy, hogy elkezdődhetett volna a gyógyulás. Hazaengedték, és lassan munkába állhatott. De már nem volt ugyanaz az ember. Egyre-másra elvesztette a türelmét, dühkitörései lettek, és egymás után vesztette el az állásait. Molesztálni kezdte a lányát. Aztán egy nap, amikor veszekedett a feleségével, olyan brutálisan megverte az asszonyt, hogy felismerhetetlen lett a teste. Csak verte, ököllel ütlegelte, és nem tudta abbahagyni. Még azután sem, hogy kiverte a nő szinte összes fogát. És akkor is csak verte tovább, amikor az asszony arca már nem volt más, mint szétzúzott hús és csontszilánkok.

– És maga szerint mindennek *ez* az oka? – kérdezte Rizzoli, miközben az apró repedésekre mutatott.

– Ez.

– Nem tudom elhinni.

– Nézze a képet, nyomozó! Látja, hogy hol terül szét a repedésháló? Nézze meg jobban, hogy melyik agyfélteke fekszik közvetlenül alatta. – A doktornő megfordult, és Deanre nézett.

Dean közömbös tekintete találkozott O'Donnell tekintetével.

– A homloklebeny.

Alig észrevehető mosoly suhant át O'Donnell ajkán. Szemmel láthatóan élvezte, hogy próbára teheti a régi ellenfelet.

Rizzoli megszólalt:

– Mi volt ennek a röntgenfelvételnek a szerepe?

– Tanúként hívott be a férfi védőügyvédje, hogy ezeket a neuropszichiátriai adatokat is fel tudja használni a védelemhez. Az ilyenkor szokásos kártyaválogató tesztet alkalmaztam, illetve a Halstead-Reitan-tesztet. Ezenkívül elrendeltük a mágneses rezonanciavizsgálatot is. Az összes vizsgálatnak ugyanaz volt az eredménye: a férfinak súlyos sérülései vannak a homloklebeny mindkét oldalán.

– Az előbb mégis azt mondta, hogy meggyógyult.

– Úgy *tűnt,* hogy meggyógyult.

– Most akkor volt agykárosodása vagy nem volt?

– Még egy terjedelmes homloklebeny-sérüléssel is képes az ember járni, beszélni, és a mindennapi tevékenységet is végezni tudja. Elbeszélgethet egy ilyen emberrel, és lehet, hogy semmi furcsa nem fog magának feltűnni. Holott akivel beszélget, az minden kétséget kizáróan sérült. – Rámutatott a röntgenre. – A férfi betegségét úgy nevezhetjük, hogy frontális agysérülés okozta gátlástalanság. A homloki lebeny felelős az előrelátásért és az ítélethozatalért. Azért a készségünkért, hogy képesek vagyunk felügyelni és irányítani a nem megfelelő indulatokat és érzéseket. Ha megsérül, akkor szociális tekintetben gátlástalanná válik az ember. Helytelenül viselkedik, és közben nem érez bűntudatot, nincs emiatt lelkifurdalása. Elveszti az erőszakos érzései feletti uralmat is. Mert mindenkiben megvan ez a tomboló düh, amikor úgy érezzük, nem bírjuk tovább, és visszaütünk. Teljes sebességgel belehajtunk a kocsiba, amely beáll

elénk a dugóban, és nem tudunk miatta továbbmenni. Biztos vagyok benne, hogy tudja, milyen érzés ez, nyomozó. Amikor annyira mérgesek vagyunk, hogy bántani tudnánk a másikat.

Rizzoli nem szólt semmit, elhallgattatta O'Donnell szavainak igazsága.

– A társadalomban az a meggyőződés él, hogy az erőszakos cselekedetek a gonoszság vagy az erkölcstelenség megtestesülései. Azt tanítják nekünk, eredendően bennünk van a képesség, hogy a cselekedeteinket irányítsuk, és minden egyes embernek megvan a szabad akarata ahhoz, hogy eldöntse, nem akar bántani egy másik emberi lényt. De nem csak az erkölcs a döntő az ilyen kérdésekben. A biológiának is nagy szerepe van. A homloklebeny segít abban, hogy integrálja a gondolatokat és tetteket. E nélkül a kontroll nélkül engedelmeskednénk az összes vad és tomboló indulatnak. Ez történt ezzel a férfival is. Elvesztette az önuralom képességét. Szexuálisan vonzódott a lányához, és elkezdte molesztálni. A felesége feldühítette, ezért agyonverte. Időről időre elöntenek minket is ezek a zavaró és helytelen érzelmek, még ha csak egy röpke pillanatra is. Észreveszünk egy vonzó idegent, és beugrik a szex gondolata. De ennyi is marad: futó gondolat. De mi van akkor, ha megadjuk magunkat a gondolatnak? Ha nem tudunk megálljt parancsolni magunknak? A szexuális késztetés nemi erőszakhoz vezethet. Vagy még rosszabbhoz.

– És ezzel védekezett? Hogy „az agyam kényszerített rá"?

Bosszúság villant fel O'Donnell szemében.

– A frontális agysérülés okozta gátlástalanság elfogadott diagnózis az ideggyógyászok körében.

– Igen, de elfogadják a bíróságon is?

Fagyos csönd állt be.

– A jogrendszer még mindig tizenkilencedik századi definíciókat használ az őrültség leírására. Csodálkozik valaki azon, hogy ezek után a bíróság az ideggyógyászok munkáját figyelmen kívül hagyja? A férfit halálra ítélték Oklahomában. – O'Donnell elkeseredetten lerántotta a képeket az átvilágítóról, és visszacsúsztatta őket a borítékba.

– És mi köze van mindennek Warren Hoythoz?

O'Donnell az asztalához ment, és felvett róla egy másik, röntgenképeket tartalmazó borítékot, kihúzta belőle a felvételeket, és felcsíptette az átvilágítóra. Újabb koponyaképek tűntek fel a megvilágításban, elülső és oldalnézetben, de kisebb méretben. Egy gyermek koponyája.

– A kisfiú leesett, amikor felmászott egy kerítésre – mondta O'Donnell. – Fejjel lefelé ért földet, beverte a fejét a betonba. Nézze meg ezt, ez a frontális nézet. Láthatja az apró repedést, amely végigfut a bal szemöldök magasságában. Törés.

– Látom – mondta Rizzoli.

– És most nézze meg a beteg nevét!

Rizzoli a felvétel sarkában levő kis kockára összpontosított, ahol az azonosító adatok voltak. Amit ott olvasott, attól elállt a szava.

– Tízéves volt, amikor a baleset történt – mondta O'Donnell. – Normális, eleven kisfiú, aki egy gazdag houstoni kertvárosban nőtt fel. Legalábbis ez áll a gyermekgyógyászati feljegyzésekben és az elemi iskolai jelentésben. Egészséges gyerek átla-

gon felüli intelligenciával. Jól kijött a többi gyerekkel.

– Egészen addig, amíg fel nem nőtt, és elkezdte legyilkolni őket.

– Igen, de *miért* kezdett el „Warren Hoyt gyilkolni? – O'Donnell a felvételre mutatott. – Ez a sérülés lehet az oka.

– Én is leestem a mászókáról hétéves koromban. És nagyon bevertem a fejem az egyik rúdba. Most mégsem aprítom odakint az embereket.

– Hanem üldözi őket. Pont úgy, ahogy Warren. Maga, ha úgy vesszük, szakképzett vadász.

A dühtől felhevült Rizzoli arca.

– Hogy mer engem hozzá hasonlítgatni?

– Nem ezt tettem, nyomozó. De gondolja át, mit érez ebben a pillanatban. Elképzelhető, hogy szeretne megütni, nem igaz? És miért nem üt meg? Mi tartja most vissza? Az erkölcs? A jólneveltség? Vagy egyszerűen az ésszerű gondolkodás, mely azt mondja, hogy ha megüt, annak következményei lesznek? A biztos tudat, hogy ezért letartóztathatják? Az összes szempont együtt tartja vissza magát attól, hogy megtámadjon. És ez a homloklebenyének köszönhető, ahol a mentális folyamatok mennek végbe. Sértetlen idegsejtjeinek köszönhetően képes kordában tartani romboló indulatait. – O'Donnell elhallgatott. Majd tudálékos arckifejezéssel hozzátette: – A legtöbb esetben.

Utolsó szavai telibe találták Rizzoli legsebezhetőbb pontját. Alig egy éve, a Sebész-nyomozás idejében, elkövetett egy borzalmas hibát, amely kitörölhetetlen szégyent hozott rá. Az üldözés hevében lelőtt egy fegyvertelen embert. O'Donnellre meredt, és látta az elégedett csillogást a nő szemében.

Dean törte meg a csendet.

– Azt mondta, Hoyt kereste először magát, és nem fordítva. Miféle hasznot remélt ettől a kapcsolattól? Figyelmet? Együttérzést?

– Mit szólna az egyszerű emberi megértéshez? – kérdezte O'Donnell.

– Csak ennyit kért volna öntől?

– Warren küzdött, hogy válaszokat kapjon. Nem tudja, mitől van benne a gyilkolás kényszere. De azt tudja, hogy ő más, mint a többi ember. És szeretné tudni, hogy miért.

– Ezt konkrétan meg is mondta önnek?

O'Donnell ismét az asztalához ment, és felkapott egy mappát.

– Itt vannak a levelei. És az interjú során készült felvétel.

– Elment a Souza-Baranowskiba?

– El.

– Ez kinek az ötlete volt?

O'Donnell habozott egy kicsit.

– Mindketten úgy gondoltuk, hogy segítene.

– De ki vetette fel a találkozás ötletét?

Rizzoli válaszolt O'Donnellnek a feltett kérdésre.

– Ő. Nem? Hoyt ötlete volt a találkozás.

– Elképzelhető, hogy ő javasolta. De mindketten szerettük volna, hogy a találkozás létrejöjjön.

– De magának halvány fogalma sincsen, Hoyt igazából miért akarta, hogy bemenjen hozzá – mondta Rizzoli. – Igaz?

– Találkoznunk kellett. Nem alkothatok véleményt egy betegről anélkül, hogy szemtől szembe ne lettem volna vele.

– És amíg maga ott ült, szemtől szemben vele, mit gondol, mi járhatott Warren fejében?

O'Donnell távolságtartón reagált.

– Maga talán tudja?

– Tudom. Egészen pontosan tudom, hogy mi járt közben a Sebész fejében. – Rizzoli ismét magára talált, szavai hűvös könyörtelenséggel koppantak. – Azért hívta oda, hogy felmérje. Ezt szokta csinálni a nőkkel. Mosolyog rájuk, kedvesen elbeszélget velük. Hiszen ez áll az iskolai jelentésekben is, nem? „Udvarias fiatalember", mondták róla a tanárok. És lefogadom, hogy magával is udvarias és előzékeny volt, amikor végre találkoztak, nem?

– De igen…

– Átlagos, együttműködő férfi.

– Nyomozó, nem vagyok annyira naiv, hogy normális férfinak higgyem. De igen, együttműködő volt. Akit zavarnak és aggasztanak a tulajdon tettei. Aki meg akarja érteni viselkedésének okait.

– És maga elmondta neki, hogy mindenről a fejét ért sérülés tehet.

– Azt mondtam, hogy a fejsérülése nem elhanyagolható tényező.

– Biztosan boldog volt, amikor ezt megtudta. Hogy van mentsége mindarra, amit elkövetett.

– Csak elmondtam neki az őszinte véleményemet.

– És tudja, mi tette még őt boldoggá aznap?

– Mi?

– Hogy egy szobában lehetett önnel. Ugyanabban a szobában ültek, ugye?

– Az interjúszobában találkoztunk. Folyamatos megfigyelés alatt tartott a biztonsági kamera.

– De nem volt válaszfal önök között. Sem plexiüveg.

– Sosem fenyegetett meg.

– De közel tudott hajolni önhöz. Megfigyelte a haját, érezte bőrének illatát. Fölöttébb szereti érezni a nők illatát. Ez indítja be. Ami pedig igazán felizgatja, az a félelem szaga. A kutyák is ki tudják szagolni a félelmet, tudja? Amikor megijedünk, olyan hormonok szabadulnak fel bennünk, amilyeneket az állatok megéreznek. Warren Hoyt is érzi. Ő pont olyan, mint a többi ragadozó lény. Megérzi a félelem szagát, a sebezhetőséget. Ez táplálja a vágyálmait. És el tudom képzelni, miféle vágyálmok törhettek fel benne, amikor egy szobában ült önnel. És láttam, hogy az ilyen vágyálmok hová vezetnek.

O'Donnell nevetni próbált, de nem nagyon sikerült.

– Ha most ijesztgetni próbál…

– Szép, hosszú nyaka van, dr. O'Donnell. Azt hiszem, ezt nevezik hattyúnyaknak. Valószínűleg ő is észrevette. Egyszer sem kapta azon, hogy a torkát bámulja?

– Ugyan, *kérem.*

– Nem pillantgatott lefelé egyre gyakrabban? Lehet, hogy ön azt gondolta, a mellét nézi, ahogy más férfiak. De Warren nem. Ő nem sokat törődik a mellekkel. A torok hat rá csábítóan. Számára a nők torka a csemege. Alig várja, hogy megejthesse rajta az első metszést. Persze csak miután végzett a többi rész boncolásával.

O'Donnell elvörösödött, és Dean felé fordult.

– A partnere túllőtt a célon.

– Nem – mondta Dean –, én azt hiszem, Rizzoli nyomozó pontosan célba talált.

– Meg akar félemlíteni.

Rizzoli felnevetett.

– Egy szobában ült Warren Hoyttal. Akkor nem érezte magát megfélemlítve?

O'Donnell hűvös pillantást vetett Rizzolira.

– Az szigorúan objektív interjú volt.

– Legalábbis ön szerint. De neki egészen más járt a fejében. – Rizzoli közelebb ment O'Donnellhez, csendes agresszióval, amely hatással volt a doktornőre. Noha magasabban állt Rizzolinál mind termetét, mind státusát tekintve, nem tudott szembeszállni Rizzoli elszánt érzelmeivel, és még jobban elpirult, amikor Rizzoli folytatta a verbális ütlegelést. – Udvarias volt, azt mondta. Együttműködő. Hát persze. Hiszen pontosan azt kapta, amit akart: egy szobában lenni egy nővel. És a nő elég közel ül ahhoz, hogy őt felizgassa. Persze nem mutatta ki: ebben nagyon ügyes. Ügyesen tud irányítani egy teljesen hétköznapi beszélgetést még akkor is, ha közben azt képzeli maga elé, hogy éppen elvágja a torkát.

– Maga nincs eszénél – mondta O'Donnell.

– Azt hiszi, hogy csak ijesztgetni próbálom?

– Nem így van?

– Akkor mondok még valamit, amitől igazán megijed: Warren Hoyt orrát megcsapta a maga illata. Beindult tőle. És most, hogy kiszabadult, újra elkezdett vadászni. És tudja mit? Sosem felejti el a nők illatát.

O'Donnell rámeredt, tekintetében végre ott ült a félelem. Rizzoli nem tehetett róla, de kis elégtételt érzett, amikor ezt meglátta. Szerette volna, ha O'Donnell is belekóstol, milyen az a rettegés, amely őt is fogva tartja már egy éve.

– Elkezdhet hozzászokni a félelemhez – mondta Rizzoli. – Mert mostantól félnie kell.

– Dolgoztam már hozzá hasonló férfiakkal – mondta O'Donnell. – Tudom, hogy mikor kell félnem.

– Hoyt senkihez sem hasonlít azok közül, akikkel valaha is találkozott.

O'Donnell felnevetett. Harciassága visszatért, s ehhez immár büszkeség is társult.

– Mind mások. Mind egyedi eset. És én sosem fordítok hátat egyiküknek sem.

TIZENHÉT

KEDVES DR. O'DONNELLEM! Kérdezett a legkorábbi gyermekkori emlékeimről. Úgy hallottam, kevesen vannak, akik vissza tudnak emlékezni mindarra, ami hároméves koruk előtt történt velük, mert zsenge agyuk akkor még nem sajátította el a beszéd képességét, amelyre szükségünk van, hogy tolmácsoljuk az érzéseinket és mindazt, amit megismerünk, átélünk csecsemőkortól kora kisgyermekkorig. Akármi legyen is a gyermekkori amnézia magyarázata, rám nem érvényes, mivel nagyon pontosan emlékszem gyermekkorom bizonyos részleteire. Elő tudok hívni különböző képeket, amelyek – legalábbis én így gondolom – akkorra datálhatok, amikor nagyjából hét hónapos lehettem. Nincs kétségem afelől, hogy úgy tekint majd ezekre az emlékekre, mint összetákolt, kitalált képekre, amelyek a szüleimtől hallott történeteken alapulnak. De biztosítom, ezek az emlékek teljesen valósak, és ha a szüleim még életben lennének, elmondanák Önnek, hogy emlékeim pontosak és hitelesek, s nem az ő történeteiken alapulnak. De pont e képek természete miatt nem olyan eseményekhez kötődnek, amelyekről a családom szívesen beszélne.

Emlékszem a bölcsömre, a fehérre festett lécekre és a rácsokra, amelyeken szabályos sormintát képzett kibújó fogaim lenyomata. A kék takaró, amelyre valamilyen apró kis állatkákat festettek. Madarakat vagy méheket vagy talán kismackókat. És a bölcső felett egy magasba röppenő különös szerkezet, melyről mai fejjel már tudom, hogy repülőgép, de akkor úgy csodáltam, mintha valamiféle varázslat volna. Csillogott, és folyamatosan mozgott. Csillagok, a hold meg a bolygók, csupa olyan dolog, ahogy apám később elmondta, amit mindig is a fia bölcsője fölé szeretett volna akasztani. Ő repülőmérnök volt, és hitt abban, hogy bármelyik gyerekből zsenit lehet csinálni, ha folyamatosan ösztönzi és sarkallja a növekvő agyat, akár légi járművekkel, akár memóriafejlesztéssel, akár egy hangkazettával, amely az apa hangján sorolja vég nélkül a szorzótáblát.

Mindig jó voltam matekból.

De azt hiszem, ezekre az emlékekre kíváncsi a legkevésbé. Hiszen Önt a sötétebb témák érdeklik, nem a kis fehér bölcsők és a szép kis repülők. Azt akarja megtudni, miért vagyok az, aki vagyok.

Így hát gondolom, mesélnem kellene Mairead Donohue-ról.

Csak évekkel később tudtam meg a nevét, amikor egy idős nénikémnek megemlítettem korai emlékeimet. Akkor ő megkérdezte: „Istenem, emlékszel Maireadre?" Igen, emlékszem rá. Amikor felelevenítem magamban gyermekszobám képét, nem anyám arca, hanem Maireadé tekint rám a bölcső fölül. Hófehér bőr, amelyet elcsúfít egy májfolt, mint egy nagy légy az orcán. Zöld szem, mely egyszerre gyönyörű és hideg.

És a mosolya… még egy annyira kicsi gyerek is, mint én, észrevettem azt, amit a felnőttek nem láttak: hogy gyűlölet van a mosolyában. Gyűlölte a házat, amelyben dolgoznia kellett. Gyűlölte a pelenka bűzét. Gyűlölte éhes sírásomat, mely kíméletlenül ébresztette őt éjszakánként. Gyűlölte a körülményeket, melyek a forró Texasba kényszerítették, hiszen ez annyira különbözött az otthonától, Írországtól.

És a legjobban engem gyűlölt.

Tudom, mert számtalan ravasz és észrevehetetlen módot talált, hogy ezt kifejezze. Nem maradt bizonyíték e becstelenségekről, ó, nem, ő ennél okosabb volt. Hiszen gyűlölete fenyegető és mérges suttogásban testesült meg, oly halkan beszélt a bölcsöm fölé hajolva, ahogy a kígyó sziszeg. Nem értettem a szavakat, de éreztem a hangból a mérget, a kígyó mérgét, és láttam az indulatot összeszűkült szemében. Nem hanyagolta el fizikai szükségleteimet; pelenkám mindig tiszta volt, és a tejet is mindig melegen adta. De titokban rendszeresen belém mart, szorosan megcsavarta a karomat, és a tejembe csempészett alkohol égetett a húgycsövemig. Természetesen ordítottam, de tetteinek sosem maradt látható nyoma: nem maradt se sebhely, se zúzódás. Szüleimnek azt magyarázta, hogy hasfájós kisgyerek vagyok, és ráadásul nyugtalan természetű is. Szegény, dolgos Mairead! Hiszen folyamatosan törődnie kellett az ordító poronttyal, miközben anyámat teljesen lekötötték társasági kötelezettségei. Neki mindig parfüm- és nercbundaillata volt.

Hát, ezekre emlékszem. A rémítő fájdalomkitörésekre. Saját ordításomra. És felettem a Mairead hófehér nyakán feszülő bőr, amikor a bölcsőm fölé hajolt, hogy megbökjön, vagy jól belecsípjen selymes bőrömbe.

Nem tudom, egy ilyen kicsi gyerek képes-e már a gyűlöletre. Azt gondolom, sokkal valószínűbb, hogy egyszerűen csak megrémíti ez a bánásmód. Ha nem tudunk még gondolkodni, a legtöbb, amit tehetünk, hogy összekapcsoljuk az okot és az okozatot. És már abban a korban meg kellett értenem, hogy fájdalmaim forrása ez a hideg tekintetű, hófehér torkú nő.

RIZZOLI AZ ASZTAL MELLETT ÜLT, és Warren Hoyt pedáns kézírására meredt, aki mindkét margót gondosan meghúzta a lapon, s akinek apró, feszes szavai szép szabályosan következtek egymás után. Habár a levelet tollal írta, sehol nem volt benne javítás vagy áthúzott szó. Minden mondatot tökéletesen átgondolt és megszerkesztett, még mielőtt a toll a papírt érintette volna. Rizzoli látta maga előtt a férfit, ahogy a lap fölé hajol, hosszú, vékony ujjai szorosan fogják a golyóstollat, hallotta, ahogy bőre siklik a papíron, és hirtelen kétségbeesett késztetést érzett, hogy megmossa a kezét, mert ő is érintette a papírt.

A mosdóban szappanos körömkefével súrolta vizes kezét, próbálta a lehető legteljesebben megtisztítani az érintés okozta nyomoktól, de még kézmosás és kézszárítás után is piszkosnak érezte magát, mintha a férfi szavai, mint a méreg, beszivárogtak volna a bőre alá. És sok levél várt még rá, amelyet a kezébe kellett vennie, ezért még több méreg ivódik majd belé.

Megdermedt, amikor kopogtattak a mosdó ajtaján.

– Jane! Ott van? – Dean volt az.

– Itt! – kiáltott ki Rizzoli.

– Minden készen áll a tárgyalóban a kazetta lejátszására.

– Máris megyek.

Belenézett a tükörbe, és nem vidította fel, amit látott. Szeméből áradt a kimerültség és a megtépázott önbizalom. Nem hagyhatom, hogy Dean így lásson, gondolta.

A csap felé fordult, és hideg vizet fröcskölt az arcára, majd jó erősen megtörölte a papírtörülközővel. Aztán felegyenesedett, és mély lélegzetet vett. Jobb, gondolta, miközben újra a tükörképét szemlélte. Sose hagyd, hogy felzaklatott állapotban lássanak.

Átment a tárgyalóba, és kurtán Dean felé biccentett.

– Oké. Készen állunk?

Dean már bekapcsolta a tévét, és a lejátszó is halkan zümmögött. Dean felkapta az asztalról az O'Donnelltől kapott barna borítékot, és kivette belőle a kazettát.

– Augusztus hetedikei a dátum – olvasta le róla.

Csupán három héttel ezelőtt, gondolta Rizzoli, de nyugtalanítani kezdte, vajon mennyire aktuálisak még a kazettán látható képek és hallható szavak.

Leült a tárgyalóasztalhoz, tolla és jegyzettömbje írásra készen feküdt az ölében.

– Kezdjük!

Dean betette a kazettát, és megnyomta a lejátszás gombot.

Az először feltűnő kép az ízlésesen felöltözött O'Donnell volt, aki egy fehér téglafal előtt állt, és a környezettől elütő kék kötött kosztümöt viselt.

– Ma augusztus hetedike van. A Massachusetts állambeli Shirleyben vagyok, a Souza-Baranowski épülete előtt. Alanyom Warren D. Hoyt.

A tévé képernyője ismét elsötétült, majd új kép villant fel: egy arc, amely akkora iszonyattal töltötte el Rizzolit, hogy hátradőlt a székben. Bárki más szemében Warren Hoyt teljesen hétköznapinak, sőt felejthetőnek tűnt volna. Világosbarna haja rendesen levágva, arca sápadt a napfénytelen bezártságtól. Legalább egy számmal nagyobb börtöncsíkos egyenruhája lötyögött nyúlánk testén. Akik a hétköznapokból ismerték, úgy jellemezték, mint udvarias és előzékeny embert, s ő ennek a leírásnak tökéletesen eleget is tett a megjelenésével. Kedves, ártalmatlan fiatalember.

Nem a kamerába nézett, tekintete valami másra figyelt a kamera mellett. Hallatszott, ahogy kihúznak egy széket, majd O'Donnell hangja csendült fel.

– Kényelmesen ül, Warren?

– Igen.

– Akkor kezdhetjük?

– Bármikor, dr. O'Donnell – mosolygott Hoyt. – Én nem megyek sehova.

– Rendben. – Újból a szék csikorgása hallatszott, majd ahogy a doktornő megköszörüli a torkát. – Leveleiben már mesélt egy keveset a családjáról és a gyermekkoráról.

– Próbáltam teljes képet adni. Azt gondolom, mindenképp fontos, hogy megértse jellemem minden apró részletét.

– Igen, nagyra értékelem, hogy így gondolja. Ritkán kapok ilyen lehetőséget, hogy személyesen készíthetem el az interjút. Kiváltképp nem olyasvalakivel, aki ennyire próbálja önmagát és a viselkedését elemezni, mint ön.

Hoyt vállat vont.

– Hát, gondolom, maga is ismeri a mondást az át nem gondolt életről. Úgy nem érdemes élni.

– Néha, úgy vélem, túl messzire jutunk az önelemzésben. Ez védekező mechanizmus. Intellektualizmus, mint önmagunk távoltartása saját nyers érzelmeinktől.

Hoyt nem felelt. Aztán alig érezhető gúnnyal a hangjában megszólalt.

– Érzelmekről akar beszélgetni.

– Igen.

– És mi érdekli különösen?

– Azt szeretném megtudni, mi készteti az embert a gyilkolásra. Mi vonzza az erőszakban. Azt szeretném tudni, mi jár közben a fejében. Mit érez, miközben meggyilkol egy emberi lényt?

Hoyt egy percig hallgatott, eltűnődött a kérdésen.

– Nem könnyű elmondani.

– Próbálja meg!

– A tudomány érdekében? – Sötét gúny csendült ki a hangjából.

– Igen. A tudomány érdekében. Mit érez olyankor?

Hosszú csend.

– Gyönyört.

– Tehát jó érzés?

– Igen.

– Mesélje el!

– Tényleg tudni szeretné?

– Ez a kutatásom veleje, Warren. Azt szeretném megtudni, milyen érzések vannak önben, amikor gyilkol. Ez nem morbid kíváncsiság. Tudnom kell, hogy az érzései között van-e olyan, ami neurológiai szempontból abnormális tünetekre utal. Fejfájás, példának okáért. Érzékszervei különös, a megszokottól eltérő működése, a szaglás, például.

– A vér illata igen kellemes. – Hoyt elhallgatott. – Úgy látom, megdöbbent a válaszomtól.

– Folytassa! Meséljen a vérről!

– Valaha hivatásszerűen dolgoztam vele, tudja.

– Igen, tudom. Technikus volt egy laboratóriumban.

– Az emberek azt hiszik, a vér nem más, mint piros folyadék, ami az erekben áramlik. Mint a motorolaj. Holott a vér ennél sokkal összetettebb és különlegesebb valami. Minden ember vére egyedi. Ahogy minden gyilkosság is egyedi. Nincs olyan gyilkosság, melyet „tipikusnak” nevezhetnénk.

– De az összes közben gyönyört érez?

– Egyiknél nagyobb a gyönyör, a másiknál kisebb.

– Meséljen el egy olyan esetet, amely kitűnik a többi közül. Amelyikre különösen jól emlékszik. Van ilyen?

Hoyt bólintott.

– Van egy eset, folyamatosan azon gondolkozom.

– Tehát többször gondol rá, mint a többire.

– Igen. Nem megy ki a fejemből.

– Miért?

– Mert nem fejeztem be. Mert esélyt sem kaptam rá, hogy kiélvezzem. Olyan ez, mint az égető vágy, amit nem tud csillapítani.

– Ez így elég közhelyesen hangzik.

– Valóban? De idővel még a legközhelyesebb vágy is képes felemészteni az embert. Hiszen folyamatosan jelen van, mint egy tüske az ember körme alatt. A kínzás egyik fajtája, tudja, ha az embernek csiklandozzák a talpát. Lehet, hogy elsőre semmiségnek tűnik. De képzelje el, hogy napokon keresztül nem szűnik meg az érzés. Máris a kínzás legkegyetlenebb formájával állunk szemben. Úgy emlékszem, említettem a leveleimben, hogy tudok a történelemből néhány jó példát az emberi kegyetlenségről és brutalitásról. A fájdalom okozásának művészetéről.

– Valóban említette a leveleiben az ön, hm… érdeklődését ebben a témában.

– A különböző korszakok kínvallatói mindig tudták, hogy idővel a legkisebb kellemetlenség is elviselhetetlenné válik.

– És ez a vágy, amit az előbb említett, szintén elviselhetetlenné vált?

– Éjjelente nem tudok aludni tőle. Nem hagynak nyugtot a gondolatok, hogy mi lett volna, ha… A gyönyör, amitől megfosztottak. Egész életemben kínosan ügyeltem arra, hogy mindent befejezzek, amit elkezdtem. Így hát érthető, mennyire zavar a dolog. Nem megy ki a fejemből. A képek folyamatosan peregnek a szemem előtt.

– Írja le ezeket a képeket! Mit lát maga előtt, mit érez közben?

– Látom őt magam előtt. Ő más, nem olyan, mint a többi nő.

– Amennyiben?

– Gyűlöl engem.

– A többiek nem gyűlölik?

– A többiek mind meztelenek voltak, és rettegtek tőlem. Teljesen legyőztem őket. De ő még mindig harcol velem. Érzem, amikor megérintem. Bőréből csak úgy süt a düh, még akkor is, amikor már tudja, hogy legyőztem. – Hoyt előredőlt, mintha készen állna arra, hogy megossza a doktornővel legbensőbb gondolatait. De tekintete már nem O'Donnellre irányult: pontosan a kamerába nézett, mintha képes lenne átlátni a lencsén, és egyenesen Rizzolira meredt. – Érzem a dühét – szólalt meg. – Magamba szívom a dühét, elég hozzá annyi, hogy megérintem a bőrét. Olyan, mintha már fehéren izzana. Folyékony és veszélyes. A tiszta életerő. Sosem éreztem még magam annyira tetterősnek, mint akkor. És újra érezni akarom ezt az energiát.

– És ez a gondolat felizgatja?

– Igen. A nyakára gondolok. A karcsú nyakára. Gyönyörű, fehér nyaka van.

– És még mire gondol?

– Arra gondolok, ahogy lassan levetkőzik előttem. A formás mellét látom magam előtt. És a hasát. Azt a szép, lapos hasát…

– Tehát ezek a vágyálmok dr. Cordellről… szexuális jellegűek?

Hoyt elhallgatott. Pislogott párat, mintha delejes álomból térne magához.

– Dr. Cordell?

– Hiszen róla beszél, nem igaz? Az áldozat, akit nem sikerült megölnie, Catherine Cordell.

– Á. Rá is gondolok, persze. De nem róla beszéltem.

– Akkor kiről van szó?

– A másikról. – Tekintete olyan heves volt, hogy Rizzoli még a kamerán keresztül is forrónak érezte. – A rendőrnőről.

– Arra gondol, aki megtalálta magát? Ő lenne a nő, akiről a vágyálmai szólnak?

– Ő. A neve Jane Rizzoli.

TIZENNYOLC

DEAN FELPATTANT ÉS MEGNYOMTA a STOP gombot a lejátszón. A képernyő elsötétült. Warren Hoyt utolsó szavai szinte visszhangzottak a hirtelen beállt csöndben. Hoyt arról képzeleg, hogy ő, Rizzoli leveti előtte a ruháit és a méltóságát, hogy feltárja előtte meztelen testét. A nyakát, a mellét, a hasát. Azon gondolkozott, vajon hogyan látja őt maga előtt Dean most, hogy végighallgatta Hoyt erotikus képzelgéseit, vajon Hoyt szavai bevarázsolták-e a képeket Dean fejébe is.

Dean hirtelen felé fordult. Rizzoli sosem tudta könnyen leolvasni az arcáról, mit érez, de most a férfi szeméből félreérthetetlenül áradt felé a düh és a harag.

– Érti, ugye, megértette? – kérdezte Dean. – Ezt a kazettát magának szánta. Szépen elszórta maga mögött a morzsákat, hogy azokat követve eljusson idáig, és megnézze a kazettát. A boríték, amelyen O'Donnell címe állt, elvezette magához O'Donnellhez. Hogy elolvassa Hoyt leveleit, és megnézze a kazettát. Tudta, hogy a végén mindez el fog magához jutni.

Rizzoli a tévé fekete képernyőjét nézte.

– Hozzám beszélt.

– Pontosan. És O'Donnellt használta fel közvetítőnek. Miközben Hoyt látszólag vele beszélt az interjú alatt, igazából mindvégig magának szánta a szavait. Elmesélte a képzelgéseit. Arra használta fel, hogy megfélemlítse, hogy megalázza magát. Hallgassa meg még egyszer, miket mond. – Dean visszatekerte a kazettát.

Warren Hoyt arca ismét feltűnt a képernyőn.

– Éjjelente nem tudok aludni tőle. Nem hagynak nyugtot a gondolatok, hogy mi lett volna, ha… A gyönyör, amitől megfosztottak. Egész életemben kínosan ügyeltem arra, hogy mindent befejezzek, amit elkezdtem. Így hát érthető, mennyire zavar a dolog. Nem megy ki a fejemből…

Dean megnyomta a STOP gombot, és ismét Rizzolira nézett.

– Milyen érzéseket keltenek magában ezek a szavak? A tudat, hogy Hoyt nem tudja magát kiverni a fejéből?

– A fenébe is, tudja maga pontosan, hogy milyen érzéseket kelt!

– És Hoyt is tudja. Éppen ezért akarta, hogy maga végighallgassa.

Dean újra visszapörgette a kazettát, majd megnyomta a lejátszás gombot.

Hoyt szeme úgy meredt a kamerába, mintha látná is azt, akihez a szavait intézi.

– Arra gondolok, ahogy lassan levetkőzik előttem. A formás mellét látom magam előtt. És a hasát. Azt a szép, lapos hasát…

Dean újra leállította a kazettát. Tekintetétől Rizzoli elpirult.

– Ne mondjon semmit – mondta Rizzoli. – Azt akarja tudni, hogy milyen *érzéseket*

keltenek bennem ezek a szavak.

– Kiszolgáltatottságot?

– Igen.

– Sebezhetőséget.

– *Igen.*

– Meggyalázottságot.

Rizzoli nyelt egyet, és elfordult Deantől. Halkan válaszolt:

– Igen.

– Csupa olyan dolgot, amit szerinte magának éreznie kell. Maga mondta, hogy Hoytot vonzzák a rettegő nők. A megbecstelenített nők. És ezek a szavak pontosan arra valók, hogy maga is ezt érezze. Elég hozzá a puszta szava, ami a kazettáról jut el magához. És maga is áldozat lesz tőle.

Rizzoli éles pillantást vetett Deanre.

– Nem – mondta. – Nem *áldozat.* Akarja tudni, hogy pontosan mit érzek ebben a pillanatban?

– Mit?

– Alig várom, hogy apró cafatokra szaggathassam ezt a szarházit.

A csendbe kiáltott szavaiban csak színlelt harciasság csengett, de megvolt bennük az erő. Meghökkentették Deant, aki egy pillanatig dermedten meredt rá. Vajon látja-e a férfi, mennyi erőre van szüksége ahhoz, hogy fenntartsa a látszatot? Kihallotta vajon a hamis csengést szavaiból?

Rizzoli lendületesen előredőlt, és nem adott lehetőséget Deannek, hogy leleplezze a blöfföt.

– Azt mondja, Hoyt már akkor is tudta, hogy eljut hozzám a kazetta, és meg fogom nézni? Hogy eleve nekem szánta a kazettát?

– Maga szerint nem ez hangzott el?

– Szerintem az egész úgy hangzott, mint bármelyik őrült képzelgése.

– Nem bármelyik őrült. És nem bármelyik áldozat. Magáról beszél, Jane. Arról beszél, hogy mi mindent szeretne magával csinálni.

Rémület feszítette meg Rizzoli idegszálait. Dean megint személyes síkra tereli a dolgot, úgy irányítja a beszélgetést, mintha egy képzeletbeli nyíl egyenesen őrá mutatna. Vajon élvezi a vergődő feszengést, amit érez? Vajon van-e egyéb célja ezzel, mint hogy növelje a félelmét?

– Amikor ezt a beszélgetést felvették, ő már eltervezte a szökést – szólalt meg Dean. – Emlékezzen vissza, ő lépett kapcsolatba O'Donnell-lel. Tudta, hogy a doktornő beszélni akar majd vele. És O'Donnell nem tudott ellenállni a lehetőségnek. Olyan volt, mint egy magnetofon, amely mindent rögzít, amit mondanak rá, és továbbítja is azoknak, akiknek szánták a szavakat. Jelen esetben magának. Aztán pontosan eltervezte az események logikus sorát, ami elvezette magát ehhez a pillanathoz, hogy megnézze a magának készült kazettát.

– Lehet valaki ennyire okos?

– Miért, Hoyt nem az? – kérdezett vissza Dean. Újabb kilőtt nyíl volt a kérdés, amely Rizzoli páncélját igyekezett átfúrni. Hogy kimondja a nyilvánvalót.

– Egy egész évet a rácsok mögött töltött. Egy egész évet csak arra használt, hogy

érlelje magában a vágyálmokat – mondta Dean. – És az összes magáról szólt.

– Nem, ő Catherine Cordellt szeretné megszerezni. Mindig is Cordell volt…

– Nem ezt mondta O'Donnellnek.

– Akkor hazudott.

– Miért tette volna?

– Hogy átverjen. Hogy zavarba hozzon…

– Ezek szerint egyetért velem. Ez a kazetta azért készült, hogy a végén eljusson magához. A címzettje csak és kizárólag maga.

Rizzoli a fekete képernyőre meredt. Hoyt arcának kísérteties lenyomata mintha még mindig ott lett volna, őrá meredve. Hoyt mindent azért tett, hogy szétverje vele az életét, hogy örökre elvegye a lelki békéjét. Pontosan ezt tette Cordell-lel is, mielőtt elindult, hogy megölje. Azt akarta, hogy áldozata rettegjen, hogy halálosan kimerüljön, és csak azután vetette rá magát, amikor már kíméletlenül legyőzte az illetőt a félelem. Rizzoli nem tudta megcáfolni Dean gondolatmenetét, nem cáfolhatta a nyilvánvalót.

Dean leült vele szemben, az asztal túlsó felén.

– Azt gondolom, ki kellene lépnie a nyomozásból – mondta csendesen.

Rizzoli meghökkenten bámult rá.

– *Kilépni?*

– Az ügy kezd személyessé válni.

– A tettes és a nyomozó között ez mindig személyes.

– De nem ekkora mértékben. Hoyt azt akarja, hogy maga vezesse a nyomozást, hogy végig tudja játszani az apró kis játékait. Beférkőzik élete minden egyes részébe. Mint a nyomozást vezető nyomozó, maga végig szem előtt van, és könnyen megközelíthető. Tökéletesen beleássa magát az ügybe. És most megrendezi a különböző gyilkosságokat a maga kedvéért. Hogy kapcsolatba tudjon lépni *magával.*

– Annál több okom van rá, hogy maradjak.

– Nem. Annál több oka van rá, hogy eltűnjön. Hogy maga és Hoyt között kialakítsa a megfelelő távolságot.

– Még sosem *tűntem el* sehonnan, Dean ügynök – vágott vissza Rizzoli.

Rövid szünet után Dean száraz hangon felelt:

– Nem. Nem is tudnám elképzelni.

Most Rizzoli dőlt előre, készen arra, hogy szembesítse Deant a helyzettel.

– Mi a baja velem, elmondaná? Kezdettől fogva megvannak magában ezek az érzések. Beszélt Marquette-tel a hátam mögött. Előállt neki a kétségeivel velem kapcsolatban…

– Sosem voltak kétségeim a szakértelmével kapcsolatban.

– Akkor mi a gondja velem?

Rizzoli dühtől fuldokló szavaira Dean nyugodt és átgondolt választ adott.

– Mérlegelje, kivel van dolgunk. Egy olyan férfival, akinek egyszer már sikeresen a nyomára bukkant. Egy olyan férfival, aki magát okolja azért, hogy elkapták. Egy éven keresztül az járt a fejében, hogy mi mindent csinálna magával. És maga azzal töltötte ugyanezt az évet, hogy próbálta elfelejteni, mi mindent *sikerült* megtennie ebből. Hoyt ki van éhezve a második felvonásra, Jane. Az alapok már megvannak, és

a tervében pontosan szerepel, hogy hol akarja elkapni. Nincs olyan hely, ahol biztonságban érezheti magát.

– Komolyan az én biztonságom aggasztja ennyire?

– Miért, maga szerint mi másért kéne aggódnom? – kérdezett vissza Dean.

– Nem tudhatom. Még nem sikerült kiismernem magát.

Dean felállt, és a lejátszóhoz ment. Kivette a kazettát, és visszacsúsztatta a borítékba. Húzta az időt, próbált előállni a hihető válasszal.

Ismét leült, és Rizzolira nézett.

– Az igazság az – mondta –, hogy még én sem ismertem ki magát teljesen.

Rizzoli felnevetett.

– Engem? Az vagyok, akit lát.

– Csak a zsarut engedi látnom. De mi a helyzet Jane Rizzolival, a nővel?

– A kettő egy és ugyanaz.

– Maga is tudja, hogy ez nem igaz. Egyszerűen senkinek nem engedi meg, hogy megismerje a jelvény mögötti embert.

– Mit kéne engednem, mit lássanak? Hogy hiányzik a drágalátos Y-kromoszómám? A jelvényem az egyetlen dolog, amit látniuk *kell.*

Dean annyira előrehajolt, hogy arca szinte betört Rizzoli intim szférájába.

– Arról van szó, hogy pont a sebezhetősége a célpont. Arról van szó, hogy Hoyt pontosan tudja, miképp sanyargassa magát. Képes úgy a közelébe férkőzni, mint senki más. És maga sosem fogja észrevenni, hogy ott áll maga mellett.

– Legközelebb tudni fogom.

– Valóban?

Mereven nézték egymást, arcuk olyan közel volt egymáshoz, akár a szerelmeseké. A szexuális vágy oly hevesen és váratlanul tört fel Rizzoliban, hogy egyszerre töltötte el fájdalommal és gyönyörrel. Minden átmenet nélkül elhúzódott, arca forró volt, és noha már biztonságos távolságból nézett a férfira, még mindig kiszolgáltatottnak érezte magát. Nem tudta jól elrejteni az érzelmeit, és mindig reménytelenül alkalmatlan volt arra, hogy flörtöljön vagy bájologjon, vagy a többi apró kis trükköt bevesse, amelyek a férfiak és nők kis játékaiban előfordulnak. Erőlködve próbálta visszatartani megváltozott érzelmeit, de képtelen volt úgy a férfira tekinteni, hogy ne érezze: Dean átlát rajta.

– Ugye felfogta, hogy lesz „legközelebb”? – Kérdezte Dean. – És nem csak Hoytról van szó. Ketten vannak. Ha eddig még nem érezte pokolinak a félelmét, hát akkor itt az ideje.

Rizzoli lenézett a kazettát tartalmazó borítékra, amelyet Hoyt neki szánt. A játék még csak most kezdődik, az előny Hoytnál, és igen, ő pokolian fél.

Némán szedte össze az asztalról a papírokat.

– Jane?

– Már elmondott mindent.

– És nem változott magában semmi. Igaz?

Rizzoli a férfira nézett.

– Tudja mit? Elüthet egy busz, miközben átmegyek az utca túlsó oldalára. Vagy összeeshetek az asztalom mellett egy hirtelen agyvérzésben. De nem gondolok ilyen

dolgokra. Nem hagyom, hogy rettegésben tartsanak az efféle tragédiák. Nem mindig voltam így ezzel. A rémálmok… majdnem kikészítettek. De most úgy érzem, hogy megtaláltam a másik énemet. Vagy lehet, hogy a lelkem lett teljesen érzéketlen, és soha többé nem érzek semmit. Így hát a legjobb, amit tehetek, hogy szépen, szabályosan lépegetek, és folytatom a menetelést. Csak így lehet túljutni ezen, tudja? *Folytatni kell.* Ennyit tehetünk.

Éppen kezdett lecsillapodni és megkönnyebbülni, amikor csipogója jelzett. Ettől megszakíthatta a szemkontaktust, és leolvasta a számot a kijelzőről. Érezte, hogy Dean közben őt nézi, ahogy átvág a termen a telefonhoz, és tárcsázza a számot.

– Haj- és szövettan. Volchko.

– Itt Rizzoli. Megcsörgetett.

– A zöld nejlonrostokról van szó. Azokról, amelyek Gail Yeager bőréhez tapadtak. Hasonló rostokat találtunk Karenna Ghent bőrén is.

– Ezek szerint ugyanazt a csomagolóanyagot használja az összes áldozatánál. Ebben nincs semmi meglepő.

– De én tartogatok az ön számára egy apró meglepetést.

– Mégpedig?

– Tudom, hogy milyen anyagot használt.

ERIN A MIKROSZKÓPRA MUTATOTT.

– A lemezek készen állnak. Vessenek rájuk egy pillantást!

Rizzoli és Dean egymással szemben ült le, és szemüket mindketten a mikroszkóp nézőkéjéhez szorították. A nagyítóüvegen keresztül mindketten ugyanazt a képet látták: két rost, amelyek a könnyebb összehasonlítás kedvéért egymás mellett fekszenek.

– A bal oldali rost Gail Yeager bőréről származik. A jobb oldali Karenna Ghenté – mondta Erin. – Mi a véleményük?

– Egyformának tűnnek – mondta Rizzoli.

– Egyformák is. Mind a kettő szürkészöld DuPont nejlon 6,6. A fonal harmincas, tehát rendkívül finom anyag. – Erin egy mappa után nyúlt, és kivett belőle két grafikont, amelyeket letett az asztalra. – És itt láthatják az ATR-spektrumot. Az egyes számú a Yeager, a kettes a Ghent. – Deanre pillantott. – Maga ismeri az ATR-t, Dean ügynök?

– Az infravörös eljárás, ugye?

– Pontosan. Arra használjuk, hogy megkülönböztessük a felszíni kidolgozást magától a rosttól. Hogy ki tudjunk mutatni bármiféle vegyszert, amivel a szövés után kezelték az anyagot.

– És talált valamit?

– Igen, szilikonos felszínt. Múlt héten Rizzoli nyomozó és én átmentünk az összes lehetséges okon, amihez szükséges lenne az efféle felszíni kezelés. De nem tudtuk kitalálni, hogy mihez készítették az anyagot. Amit viszont tudtunk, hogy a rostok hő- és fényálló tulajdonsággal rendelkeznek. És hogy a fonal annyira finom, hogy ha szorosan összeszőjük, akkor vízhatlan anyagot alkot.

– Arra gondoltunk, esetleg ponyva vagy sátor – mondta Rizzoli.

– És mit tesz mindehhez a szilikon? – kérdezte Dean.

– Antisztatikus tulajdonságokat – válaszolta Erin. – Valamint enyhe rugalmasságot és vízhatlanságot. Ráadásul, mint kiderült, szinte nullára redukálja az anyag porózusságát. Azaz: még a levegő sem képes áthatolni rajta. – Erin most Rizzolira pillantott. – Ötlet, hogy vajon mi lehet?

– A telefonban azt mondta, hogy már tudja a választ.

– Hát, kaptam egy kis segítséget. A connecticuti rendőrségtől. – Erin elővett egy harmadik grafikont, és az első kettő mellé tette. – Ezt ma délután faxolták át. Rostokról készült ATR-spektrogram, amelyet egy gyilkossági helyszínről hoztak el Connecticut egyik kisvárosából. A rostokat a gyanúsított kesztyűjéről és gyapjúkabátjáról szedték le. Hasonlítsák össze Karenna Ghent rostjával!

Rizzoli tekintete oda-vissza cikázott a két grafikon között.

– A két színkép megegyezik. A rostok egyformák.

– Helyes. Egyedül a szín nem stimmel. A mi két rostunk szürkészöld. A connecticuti gyilkosság rostjai között két szín volt. Néhány neonsárga, a többi élénkzöld.

– Most viccel.

– Ízléstelenül tarkabarka, nem? De a színtől eltekintve a connecticuti rostok megegyeznek a mi rostjainkkal. DuPont nejlon 6,6. Harmincas, és szilikonnal kezelték a felszínét.

– Meséljen a connecticuti esetről! – kérte Dean.

– Baleset volt: nem nyílt ki rendesen az áldozat ejtőernyője. Csak akkor fordult gyilkossági nyomozásba az eset, amikor felfedezték a narancssárga és élénkzöld rostokat a gyanúsított ruháján.

Rizzoli az ATR-színképre meredt.

– Ejtőernyő.

– Pontosan. A gyanúsított az ugrás előtti éjjel megbabrálta az áldozat ejtőernyőjét, hogy ne nyíljon ki ugrás után. Az anyag szakadásálló, rugalmas és vízálló. Könnyű összehajtogatni, elrakni és tárolni a következő használatig. És a maguk tettese ezt használja az áldozatok becsomagolásához.

Rizzoli Erinre nézett.

– Ejtőernyő – mondta. – Tökéletes halotti lepel.

TIZENKILENC

PAPÍROK HEVERTEK MINDENÜTT. Kinyitott iratgyűjtők egymás hegyén-hátán, a bűnügyi helyszínen készített fényképekkel szabályosan beterített asztallap. A tollak sercegve siklottak a sárga jegyzettömbökön. Noha a számítógép már régóta átvette ezek fölött az uralmat, és a teremben is világított néhány laptop képernyője, ha olyan gyorsan záporoztak az információk, mint ezen a napon, a zsaruk szívesebben tértek vissza kényelmes jegyzettömbjükhöz. Rizzoli is az asztalán hagyta laptopját, jobban esett gépelés helyett lefirkantani a dolgokat jellegzetes, fekete macskakaparásával. Az előtte heverő papíron kusza összevisszaságban álltak a dolgok, szavak bekeretezve, s a keretek között nyilak mutattak jobbra-balra, amelyekkel a legfontosabb dolgokat emelte ki. De a látszólagos káosz nagyon is rendezett volt, és az ide-oda mutató nyilak következetességet sugalltak. Lapozott, és új oldalt kezdett, miközben próbálta ébren tartani a figyelmét, és követni dr. Zucker susogó mormolását. Próbálta leküzdeni magában a zavart, amelyet a közvetlenül mellette ülő Gabriel Dean keltett benne, aki szorgalmasan firkálta saját jegyzeteit, látszólag sokkal rendezettebben. Rizzoli tekintete minduntalan elkalandozott Dean keze felé, nézte a bőrén átütő halvány, vékony ereket, a tollat szorító ujjait, fehér és ropogósra keményített kézelőjét, amely kikandikált szürke öltönyének ujja alól. Rizzoli érkezett előbb a terembe, Dean csak utána jött, és rögtön kiválasztott mellette egy szabad helyet. Vajon ez jelent valamit? *Nem, Rizzoli. Ez csak annyit jelent, hogy volt melletted egy üres szék. Nem többet.* Ez csak időpocsékolás volt, arra jó, hogy elterelje a figyelmét sokkal fontosabb dolgokról. Szétszórtnak érezte magát, amiért nem képes egy dologra koncentrálni, hanem csapongnak a gondolatai. Még eddig szép egyenes vonalú írása is elkezdett lefelé csúszni a papíron. Rajta kívül még öt másik ember volt a teremben, de egyedül Dean jelenléte alól nem tudta kivonni magát. Jól ismerte már az illatát, és kiérezte a többi közül ezt a letisztult és hűvös illatot, amely betöltötte a szobát, akár valami illatszimfónia. Rizzolit, aki sosem használt parfümöt, mindennap olyan férfiak vették körül, akik használtak.

Lenézett az előtte heverő jegyzettömbre, és elolvasta legutóbb leírt szavait:

Mutualizmus: szimbiózis, mely kölcsönösen előnyös két vagy több organizmusnak.

Ezekkel a szavakkal definiálták Warren Hoyt kötődését új társához. A Sebész és az Uralkodó, akik mostantól egy csapatban dolgoznak. Együtt vadásznak és lakmároznak a hullákon.

– Warren Hoyt mindig egy társ segítségével gyilkolt a legeredményesebben –

mondta dr. Zucker.

– Így szeret a legjobban vadászni. Így vadászott, amikor Andrew Capra volt a társa, egészen annak haláláig. Hoyt *igényli* egy másik ember részvételét, aki részese véres rituáléjának.

– De az elmúlt évben egyedül vadászott – vetette közbe Barry Frost. – Nem volt társa.

– Bizonyos értelemben volt – mondta Zucker.

– Gondoljon az áldozatokra, akiket itt, Bostonban kiválasztott. Az összes áldozata nő volt, és mindegyiküket bántalmazták szexuálisan. Nem Hoyt, hanem más férfiak. Vonzzák őt a bántalmazott nők, akiket megbélyegzett az erőszak. Ettől a nők az ő szemében piszkosnak, szennyezettnek tűnnek. És éppen ezért könnyen hozzáférhetőnek is. Valahol a lelke mélyén Hoyt fél a normális nőktől, és ez a félelem tehetetlenségre kárhoztatja. Csak akkor érzi a hatalmát, ha alárendeltnek tartja őket. Szimbolikus értelemben megsemmisítettnek. Amikor Caprával együtt vadászott, Capra erőszakolta meg a nőket. És csak ezután vette elő Hoyt a szikéjét. Ebből az erőszakból merített annyi erőt Hoyt, hogy folytatni tudta a véres szertartást.

Zucker kinyitotta az asztalon heverő iratgyűjtők egyikét.

– És most érkeztünk el a második gyilkoshoz. Az Uralkodóhoz. Az ő szertartása szinte pontról pontra megegyezik a Sebészével. De ő nem érez félelmet a nőkkel szemben. És nem fél a férfiaktól sem. Sőt, éppen olyan áldozatot választ, aki együtt él egy férfival. Nem arról van szó, hogy a férfi ott alkalmatlankodik néha a nő lakásában. Nem, az Uralkodó azt *akarja,* hogy a férfi is ott legyen, és úgy megy oda, hogy elbánik a férfival. Kábítópisztoly meg ragasztószalag, és az illető máris mozgásképtelen. A magatehetetlen testet úgy helyezi el, hogy végig kelljen néznie mindent. Az Uralkodó nem öli meg rögtön a férfit, pedig úgy könnyebb lenne. Azzal fokozza az élvezetet, hogy közönséget teremt magának. Hogy tudatában van: egy másik férfi végignézi, ahogy kiélvezi a zsákmányát.

– És Warren Hoyt is megszerzi magának az élvezetet azáltal, hogy mindezt végignézi – mondta Rizzoli.

– Pontosan. Az egyik gyilkos szerepelni szeret. A másik nézni szereti. Ez tökéletes példa a mutualizmusra. Ők ketten természetes társak. Heves vágyaik kiegészítik egymást. Együtt sokkal eredményesebbek. Jobban az ellenőrzésük alatt tudják tartani a zsákmányt. Egyesíteni tudják szakértelmüket. Hoyt még a börtönben volt, de az Uralkodó már másolta a módszerét. Már akkor kölcsönzött elemeket a Sebész ismertetőjegyei közül.

Ekkor Rizzoli felismerte egy jelentéktelennek tűnő részlet fontosságát, mielőtt még valaki más rádöbbent volna a teremben. Lehet, hogy elkerülte a figyelmüket, és meg is feledkeztek róla, de ő nem.

– Tudjuk, hogy Hoyt számos levelet kapott a nyilvánosságtól. Még a börtönben is sikerült egy rajongót toboroznia. Nevelte, talán még instrukciókat is adott neki.

– A tanítvány – mondta halkan Rizzoli.

Zucker ránézett.

– Érdekes szót használt. Tanítvány. Akinek megvan a lehetősége a módszer vagy szakma elsajátítására egy mester irányítása alatt. Esetünkben a vadászat a szakma.

– De melyikük a tanítvány? – kérdezte Dean. – És melyikük a mester?

Dean kérdése elbátortalanította Rizzolit. Az elmúlt évben Warren Hoyt testesítette meg a szemében a legnagyobb gonoszt, akit csak el tudott képzelni. Egy olyan világban, amelyben vadászok állnak lesben, senki nem mérhető hozzá. És most Dean felvetett egy lehetőséget, amelybe bele sem akart gondolni: hogy a Sebész csak hű tanítványa egy sokkal irtózatosabb személynek.

– Akármilyen is a kapcsolatuk – mondta Zucker –, sokkal eredményesebbek egy csapatban, mint külön-külön. És elképzelhető, hogy vadászmódszerük a csapatban meg fog változni.

– Hogyan? – kérdezte Sleeper.

– Az Uralkodó egészen mostanáig párokat választott. Kikötözte a férfit, hogy így biztosítsa magának a közönséget, hogy legyen valaki, aki végignézi a meggyalázást. Egy ember szeme láttára akarta birtokába venni a zsákmányát.

– De most vele van a társa – tette hozzá Rizzoli.

– Aki végig figyeli. Aki végig *akarja* figyelni.

Zucker bólintott.

– Hoyt kulcsfontosságú szerepet tölthet be az Uralkodó agyszüleményében. A figyelőét. A közönségét.

– Ami azt jelenti, lehet, hogy nem párokat fog legközelebb választani – szólalt meg Rizzoli ismét –, hanem… – Elhallgatott, nem akarta befejezni a gondolatot.

De Zucker várt, hallani akarta a választ, amelyet ezzel a hallgatással már meg is kapott. Felemelt fejjel várt, fénytelen tekintete baljósan fúródott Rizzoli tekintetébe.

Dean fejezte be a mondatot.

– Legközelebb egyedül élő nőt fog választani – mondta.

Zucker bólintott.

– Akit könnyű legyőzni, azt könnyű irányítani. Nincs ott a férj, aki miatt aggódni kellene, ezért minden idegszálukkal a nőre tudnak koncentrálni.

A KOCSIM. AZ OTTHONOM. Én.

Rizzoli lehúzódott a Pilgrim Kórház parkolójába, és leállította a motort. Pár percig még nem szállt ki a kocsiból, csak ült tovább a csukott ajtó mögött, miközben a garázst nézte. Zsaruként mindig harcosnak vagy vadásznak tekintette magát. Sosem kellett önmagára úgy gondolnia, mint áldozatra. De most észrevette magán az áldozati lét tüneteit, hogy óvatos és körültekintő, mint a nyúl, amely arra készül, hogy elhagyja biztonságos búvóhelyét. Ő, aki eddig nem ismerte a félelmet, most azon kapta magát, hogy kiszállás előtt óvatosan körbetekint a biztonságos szélvédő mögül. Ő, aki egy rúgással betör egy ajtót, aki mindig elsőként jelentkezik, és elsőként érkezik a helyszínre, hogy elsőként hatolhasson be a gyanúsított otthonába. Megpillantotta magát a visszapillantó tükörben, és színtelen, sápadt arcot látott, riadt tekintetet, olyan arcot, amelyet alig ismert fel. Nem az üldöző, hanem az üldözött arcát. Egy megvetendő nő arcát.

Kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Kihúzta magát, megnyugtatta, hogy övén ott függ a fegyvere, amely barátságosan himbálózott csípője magasságában. Jöjjenek csak a szarháziak, ő készen áll a fogadásukra.

Egyedül utazott a liftben, egyenes háttal, büszkesége legyőzte félelmét. Amikor kilépett a liftből, embereket látott, és úgy érezte, hogy a fegyver felesleges ide. Lejjebb húzta zakóját, hogy takarja vele a pisztolytokot, miközben a kórház folyosóján elindult, majd belépett a liftbe három medikus közé, akiknek zsebéből sztetoszkóp lógott ki. Végig orvosi nyelven beszéltek, fitogtatták a frissen tanult szakszavakat, és ügyet sem vetettek a fáradt tekintetű nőre, aki mögöttük állt. Igen, aki eltakarta övén a pisztolytokot.

Az intenzív osztályon elsétált az osztályos nővérek pultja mellett, és egyenesen az ötös kórterem felé vette az irányt. A küszöbön megállt, és összehúzott szemmel nézett be az üvegablakon.

Egy nő feküdt Korsak ágyában.

– Elnézést, asszonyom – szólt hozzá egy nővérke. – A látogatóknak be kell jelentkezniük.

Rizzoli feléje fordult.

– Hol van?

– Kicsoda?

– Vince Korsak. Ebben az ágyban kellene feküdnie.

– Sajnos nem tudom, az én műszakom háromkor kezdődött…

– Fel kellett volna hívniuk, akármi történt!

Rizzoli izgatott hangja felkeltette a másik nővér figyelmét, aki hirtelen mellettük termett, és közbevágott azon a megnyugtató hangon, amelyet a felzaklatott családtagokkal kellett használnia.

– Mr. Korsakot extubálták ma reggel, asszonyom.

– Ezt meg hogy érti?

– A csövet, amely a torkában volt, és segített neki lélegezni, kivettük. Már jól van, ezért átszállítottuk őt egy kórterembe, egy emelettel lejjebb. – Majd védekező hangon hozzátette: – És Mr. Korsak feleségét *értesítettük* is.

Rizzoli lelki szemei előtt megjelent Diane Korsak kifejezéstelen tekintete, és elgondolkozott, vajon felvette-e a telefont, és felfogta-e az üzenet tartalmát, vagy azon nyomban el is felejtette.

Mire leérkezett Korsak kórterme elé, már megnyugodott, és visszanyerte önuralmát. Csendben bedugta a fejét az ajtón.

Korsak ébren volt, és a mennyezetet bámulta. Nagy hasa kidomborodott a takaró alatt. Karja tökéletesen mozdulatlanul hevert mellette, mintha attól félne, hogy ha megmozdul, akkor összekuszálja az összes csövet.

– Üdv – szólt halkan Rizzoli.

Korsak ránézett.

– Üdv – krákogott vissza.

– Mit gondol, van kedve most látogatót fogadni?

Válaszként Korsak megütögette az ágyat, ezzel hívta maga mellé. Hogy maradjon vele.

Rizzoli az ágy mellé húzott egy széket, és leült. A férfi tekintete ismét a magasba siklott, de nem a mennyezetet nézte, ahogy Rizzoli az imént gondolta, hanem a szívmonitort, amelyet a szoba sarkában szereltek fel. Az EKG vonala futott végig a kép-

ernyőn.

– Az ott a szívem – mondta Korsak. A lélegeztetőcsőtől még rekedtes volt a hangja, és szinte suttogni is alig tudott.

– Nekem úgy tűnik, szép rendesen ver – mondta Rizzoli.

– Aha. – Csend állt be. Korsak továbbra is mereven nézte a képernyőt.

Rizzoli észrevette az éjjeliszekrényen a csokor virágot, amelyet ő küldött ma reggel. Ez volt az egyetlen virág a szobában. Senki más nem gondolt arra, hogy virágot küldjön neki? Még a felesége sem?

– Találkoztam Diane-nel tegnap – törte meg a csendet.

Korsak rápillantott, aztán gyorsan másfelé nézett, de Rizzoli észrevette tekintetében a keserűséget.

– Gondolom, nem mondta el magának – tette hozzá.

Korsak vállat vont.

– Még nem is volt ma bent.

– Ó. Lehet, hogy csak később fog bejönni.

– Ördög tudja.

A férfi válasza meglepte Rizzolit. Úgy tűnt, magát a férfit is meglepi, mert hirtelen elvörösödött.

– Ezt nem kellett volna mondanom – nyögte ki.

– Annyit és azt mond, amit csak akar.

Korsak újra a monitorra pillantott és felsóhajtott.

– Hát, rendben. Nagy szívás.

– Micsoda?

– Minden. A hozzám hasonló fickó csak leéli az életét, és közben teszi, amit tennie kell. Fizeti a számlákat. Megad a gyereknek mindent, amit csak akar. Sosem hagyja, hogy megvesztegessék. Aztán hirtelen rádöbbenek, hogy már ötvennégy éves vagyok, és *bumm!,* a saját szívem fordul ellenem. És aztán csak fekszem a hátamon, és azon gondolkozom, hogy *mi az ördög értelme volt mindennek.* Betartottam a szabályokat, és mi az eredmény? Van egy szerencsétlen lányom, aki még mindig az apjához fut, ha pénzre van szüksége. És egy feleségem, aki folyton kiüti magár, mindegy neki, hogy milyen szarral, bármivel, amit be tud szerezni a gyógyszertárból. És nem versenyezhetek Válium herceggel. Én csak egy egyszerű pasas vagyok, aki tetőt ad a feje fölé, és kifizeti az összes átkozott receptet. – Keserű belenyugvással felnevetett.

– Miért él még mindig vele?

– Miért, milyen lehetőségem van még?

– Lehetne egyedülálló.

– Lehetnék egyedül, úgy érti. – Úgy ejtette ki az *egyedül* szót, mintha ez lenne az elképzelhető legrosszabb lehetőség. Vannak emberek, akik úgy döntenek, hogy a legjobbat remélik; Korsak azért döntött, hogy elkerülje a legrosszabbat. Ismét a szívvonalát nézte, halandóságának zölden villogó jelképét. Akár rosszul döntött, akár jól, mind szerepet játszott abban, hogy idejutott, hogy most ebben a kórteremben fekszik, ahol a félelem érzéséhez az önsajnálat társult.

„És én hol leszek, amikor ennyi idős leszek? – tette fel a kérdést Rizzoli magában. – A hátamon fekszem majd egy kórházi ágyon, sajnálkozom az összes meghozott

döntésem miatt, és vágyakozva gondolok az összes lehetőségre, amely mellett egyszerűen elmentem?” A lakására gondolt, az üres falakra, a magányos ágyra. Mennyivel jobb az ő élete, mint Korsaké?

– Folyton attól félek, hogy meg fog állni – mondta Korsak. – Tudja, egyszer csak egyenes vonal lesz belőle. Pokolian félek tőle.

– Akkor ne nézze.

– Ha én nem nézem, akkor ki az ördög fogja szemmel tartani?

– A nővérek figyelik a púknál. Van nekik kint egy ugyanilyen monitoruk, tudja.

– De vajon *tényleg* nézik? Vagy csak ellógják odakint az időt, és boltokról meg pasikról meg efféle hülyeségekről beszélgetnek? Az ott mégiscsak az én nyamvadt szívem.

– Van riasztórendszerük is, tudja. Bármit, a legapróbb rendellenességet is észleli, azonnal visít.

Korsak ránézett.

– Nem ver át?

– Mi az, nem bízik bennem?

– Nem is tudom.

Nézték egymást egy pillanatig, és Rizzolit elöntötte a szégyen. Nem volt joga bizalmat várni a férfitól azután, ami a temetőben történt. A jelenet még mindig kísértette: látta Korsak összecsuklott testét, ahogy egyedül és elhagyottan hever a sötétben. Előtte pedig csak egyetlen cél lebegett, mindenről és mindenkiről megfeledkezve csak az üldözésre koncentrált. Nem tudott Korsak szemébe nézni, lehajtotta a fejét, és inkább húsos karját nézte, amelyet összevissza ragasztgattak, és ahonnan kiindult az infúzió csöve.

– Annyira sajnálom – mondta. – Istenem, annyira sajnálom.

– Mit?

– Hogy nem figyeltem magára.

– Miről beszél?

– Nem emlékszik?

Korsak megrázta a fejét.

Rizzoli elhallgatott, és hirtelen rádöbbent, Korsak valóban nem emlékszik semmire arról az éjszakáról. Hogy most azonnal abba is hagyhatja, amit elkezdett, nem kell végigmondania, és akkor Korsak sosem fogja megtudni, hogy ő cserbenhagyta. Lehet, hogy az elhallgatás a könnyebbik út, de Rizzoli tudta, hogy nem tudna együtt élni ennek terhével.

– Mire emlékszik arról az éjszakáról, amikor a temetőben voltunk? – kérdezte. – Mi az utolsó dolog, amire emlékszik?

– Az utolsó? Hogy futok. Ha jól sejtem, futottunk mindketten, nem igaz? Üldöztük a tettest.

– És még?

– Emlékszem, hogy nagyon felhúztam magam.

– Min?

Korsak felhorkant.

– Hogy nem tudok lépést tartani egy nyamvadt nővel.

– És aztán?

Korsak vállat vont.

– Ennyi. Ez az utolsó, amire emlékszem. Egészen addig, amíg ezek a nővérek fel nem dugták azt az istenverte csövet a… – Elhallgatott. – Egész jókedvűen tértem magamhoz. És nekem elhiheti, ezt tudattam velük is.

Csend állt be. Korsak állkapcsát ropogtatva továbbra is makacsul az EKG-monitort bámulta. Majd csendes undorral a hangjában megszólalt:

– Gondolom, elszúrtam mindent.

Rizzoli meglepetten nézett fel.

– Korsak…

– Nézze meg ezt! – mutatott Korsak a domborodó hasára. – Mintha lenyeltem volna egy átkozott kosárlabdát. Pontosan úgy néz ki. Vagy mintha tizenöt hónapos terhes lennék. Még egy nőt se tudok futásban megelőzni. Régebben gyors voltam, tudja. Olyan testfelépítésem volt, mint egy versenylónak. Nem úgy néztem ki, mint most. Akkor kellett volna látnia, Rizzoli. Nem ismert volna rám. Gondolom, ebből nem hisz el semmit, ugye? Mert csak azt látja, aki ma vagyok. Egy lerobbant senkit. Túl sokat dohányzom, túl sokat eszem.

És túlsókat iszik, tette hozzá magában Rizzoli.

– Elhíztam, mint a disznó. – Mérgesen rácsapott a hasára.

– Korsak, figyeljen ide. Én szúrtam el, nem maga.

Korsak zavartan nézett rá.

– A temetőben. Mindketten futottunk. Üldöztünk valakit, akiről azt képzeltük, hogy a tettes. Maga ott volt közvetlenül mögöttem. Hallottam, ahogy lélegzik, ahogy próbál a nyomomban maradni.

– Mintha erre emlékeztetnie kéne.

– Aztán egyszer csak nem volt ott. Egyszerűen nem volt már mögöttem. De én tovább futottam, és csak az időt pocsékoltam. Nem a tettest üldöztük. Dean ügynök volt az, aki a temető szélén járt. A tettes már rég meglépett addigra. A semmit üldöztük. Korsak. Árnyakat, semmi mást.

Korsak nem felelt, várta a történet végét.

Rizzoli erőt vett magán, és folytatta.

– És akkor keresnem kellett volna magát. Észre kellett volna vennem, hogy nincs mellettem. De hirtelen minden összecsapott a fejem fölött. És egyszerűen nem gondolkoztam. Nem csodálkoztam azon, hogy nincs mellettem… – Felsóhajtott. – Nem tudom, mennyi időbe telt, mire eszembe jutott. Lehet, hogy csak pár perc volt. De azt hiszem… attól tartok, sokkal több volt. És maga egész idő alatt ott feküdt az egyik sírkő mögött. Nagyon sokáig tartott, hogy keresni kezdjem. Hogy eszembe jusson.

Ismét csend állt be. Rizzoli eltűnődött, vajon Korsak felfogta-e, amit elmondott neki, közben Korsak ugyanis az infúzió csövével vacakolt, és rendezgette az őt körülvevő csöveket. Mintha nem akart volna Rizzolira nézni, és próbálta mással lekötni a figyelmét.

– Korsak!

– Hm?

– Nincs valami mondanivalója?

– Hm. Felejtse el! Csak ennyi.
– Annyira hülyén érzem magam.
– Miért? Mert azt tette, ami a dolga?
– Azért, mert nem figyeltem oda a társamra.
– Mert én a társa voltam?
– Azon az éjjelen igen.
Korsak felnevetett.
– Azon az éjjelen én csak kellemetlen teher voltam. Kéttonnás béklyó, ami visszatartotta magát. Sokkal könnyebben tudott volna dolgozni, ha nem kellett volna rám figyelnie. Ami engem illet, én itt fekszem, és egyre jobban felhúzom magam azon, hogy kiütött a munkám. Úgy értem, *szó szerint.* K. O. És folyamatosan a hazugságokon gondolkozom, amikkel saját magamat etetem. Látja ezt a hegyet maga előtt? – kérdezte, és ismét a hasára ütött. – Ennek már nem kéne itt lennie. Igen, volt, amikor még hittem benne. Hogy egy nap majd szépen elkezdek egy fogyókúrát, és a hasammal együtt a folytonos kimerültségtől is megszabadulok. De nem tettem mást, csak mindig eggyel bővebb alsónadrágot vásároltam. És azzal hitegettem magam, hogy ezek az átkozott ruhagyártók folyton összekeverik a méreteket, ennyi az egész. Még néhány év, és már csak a bohócruhák fognak rám jönni. Egy tonna fogyókúrás és víztabletta sem mentheti már meg a testemet.
– Komolyan ezt csinálta? Tablettát szedett, hogy lefogyjon?
– Most nem erről beszélek. Csak azt mondtam, hogy ez a dolog a szívemmel már régóta esélyes volt. Nem mondhatom, hogy eszembe se jutott, hogy egyszer be fog következni. De most, hogy *tényleg* megtörtént, most nagyon felhúz. – Mérgesen felhorkant. Ismét a monitorra nézett, ahol felgyorsult szívverését figyelte. – És most a ketyegésem is felpörgött.
Pár pillanatig csendben ültek, és mindketten a monitort nézték, várták, hogy az EKG vonala lassuljon kicsit. Rizzoli sosem foglalkozott különösebben a szíve dobogásával. Miközben figyelte Korsak szívvonalát, hirtelen feltűnt neki saját pulzusának lüktetése. Mindig természetesnek vette, hogy dobog a szíve, és most eltűnődött, vajon milyen érzés lenne, ha minden egyes ütésért hálát kéne adnia, mert félő, hogy szíve nem dobban következőt. Ha a dobogás, amely az életét jelenti, hirtelen leállna.
Korsakra nézett, aki még mindig a monitorra szegezte tekintetét, és arra gondolt: a férfi nem csak mérges. Rémült.
Korsak hirtelen felült, kezét a mellkasához kapta, szeméből sütött a pánik, és kiabálni kezdett:
– Hívja a nővért! Hívja a nővért!
– Mi? Mi történt?
– Nem hallja a riasztást? A szívem…
– Korsak, ez csak a csipogóm.
– Mi?
Rizzoli kivette az övére erősített tokból a csipogóját, és leállította a jelzést. Odatartotta a kijelzőt Korsak orra elé, hogy le tudja olvasni róla a frissen kijelzett számot.
– Látja? Semmi baja a szívének.
Korsak visszaereszkedett a párnára.

– Jézusom. Vigye ki innen ezt a vackot! Majdnem rám hozott egy újabb szívrohamot.

– Használhatom a telefont?

Korsak még mindig mellkasára szorított kézzel feküdt, egész teste elernyedt a megkönnyebbüléstől.

– Persze, használja.

Rizzoli a telefonhoz ment, és tárcsázta a számot.

Ismerősen füstös hang szólt a telefonba:

– Törvényszéki orvosi központ, dr. Isles.

– Itt Rizzoli.

– Frost nyomozó és én egy röntgenfelvételt vizsgálunk éppen. Elkezdtük végigvenni a listát, amit az NCIC küldött át a New England-i eltűnt nőkről. A Maine állami rendőrség küldte át e-mailen az aktát.

– És milyen ügyről van szó?

– Gyilkosság és emberrablás ez év június másodikán. A gyilkosság áldozata Kenneth Waite, harminchat éves férfi. Feleségét, a harmincnégy éves Maria Jeant elrabolták. Éppen Maria Jean röntgenképét nézem.

– Megtaláltuk az angolkóros nőt?

– Egyezik a két kép – felelte Isles. – A nőnek most már neve is van: Maria Jean Waite. Éppen most küldik át a jelentéseket.

– Egy pillanat. Azt mondta, hogy a gyilkosság és az emberrablás Maine államban volt?

– Egy Blue Hill nevű városban. Frost azt mondja, ő már járt ott. Ötórás út innen.

– A tettesünknek nagyobb vadászterülete van, mint gondoltuk.

– Várjon, Frost akar magával beszélni.

Frost derűs hangja csendült fel:

– Halló, evett már valaha homáros szendvicset?

– Tessék?

– Ehetünk útközben homáros szendvicset. Lincolnville-ben van egy nagyszerű falatozó, ahol remek homáros szendvicset készítenek. Holnap reggel nyolckor indulunk, és ebédidőre pont odaérünk. Az én kocsimmal vagy a magáéval?

– Mehetünk az enyémmel. – Rizzoli elhallgatott. És nem tudta megállni, hogy hozzá ne tegye: – Valószínűleg Dean is velünk akar majd jönni.

Most a másik oldalon volt csönd.

– Oké – szólalt meg végül Frost, nem túl lelkes hangon. – Ha így látja jónak.

– Majd én felhívom.

Amikor letették, Rizzoli Korsak rosszalló tekintetét érezte magán.

– Tehát Mr. FBI már a csapat része – mondta Korsak.

Rizzoli figyelmen kívül hagyta Korsak megjegyzését, és Dean számát tárcsázta.

– Mikor történt?

– Ő is csak egy apró csavar ebben a gépezetben.

– Régebben nem így gondolta.

– Azóta volt lehetőségünk együtt dolgozni.

– Ne mondja. És a *másik* oldaláról is megismerte.

Rizzoli intett Korsaknak, hogy hallgasson, amikor a telefon kicsöngött. De nem Dean szólt bele, hanem géphang: az előfizető pillanatnyilag nem kapcsolható.

Rizzoli letette a telefont, és Korsakra nézett:

– Van valami gond?

– Magáról ordít, hogy van valami gondja. Friss nyomot kap, és alig várja, hogy elmondhassa a kis szövetségi pajtásának. Mi folyik itt?

– Semmi.

– Nekem nem úgy tűnik.

Forróság öntötte el Rizzoli arcát. Nem volt őszinte Korsakhoz, és ezt mindketten tudták. Mikor még csak tárcsázta Dean mobilszámát, érezte, hogy hevesebben dobog a szíve, és pontosan tudta, hogy ez mit jelent. Úgy érezte magát, mint egy drogos, aki képtelen ellenállni a heves vágynak, hogy tárcsázhassa a férfi másik telefonszámát is. Hátat fordított Korsak vészjósló tekintetének, és az ablakon bámult kifelé, miközben kicsengett a telefon.

– Colonnade Hotel.

– Tudná, kérem, kapcsolni az egyik vendégüket? A neve Gabriel Dean.

– Egy pillanat.

Miközben várt, agya sebesen pörögve kereste a megfelelő szavakat, a megfelelő hanglejtést, amellyel majd beleszól a telefonba. Kimérten. Hivatalosan. *Mint egy zsaru. Zsaru vagy!*

A hotel recepciósának hangja újra felcsendült:

– Sajnálom, de Mr. Dean kijelentkezett, nem a vendégünk már.

Rizzoli a homlokát ráncolta, és erősebben szorította a kagylót.

– Hagyott hátra telefonszámot, amelyen el lehet érni?

– Nincs felírva telefonszám.

Rizzoli kibámult az ablakon, majd hirtelen elvakította a lenyugvó nap fénye.

– Mikor jelentkezett ki? – kérdezte.

– Egy órája.

HÚSZ

RIZZOLI BECSUKTA A MAINE-BŐL átfaxolt oldalakat tartalmazó mappát, és kinézett az ablakon a mellette elrohanó fákra meg a farmerházak fehér foltjaira a fák között. A kocsiban olvasástól felkavarodott a gyomra, s Maria Jean Waite eltűnésének részletei csak erősítették kellemetlen érzését. Az étel, amelyet ebédre ettek, nem nagyon akart bent maradni. Frost alig várta, hogy megkóstolja az útszéli falatozó homáros szendvicsét, és noha neki semmi kifogása nem volt az ebéd ellen, mostanra a majonéz nyomni kezdte a gyomrát. Mereven az utat nézte, és várta, hogy csillapodjon az émelygés. Ezt nagyban segítette, hogy Frost higgadt és körültekintő sofőr volt, így nem kellett váratlan mozdulatoktól tartania, mert a férfi biztosan uralta a gázpedált. Rizzoli mindig is nagyra értékelte Frost megbízhatóságát, de most mindennél jobban esett neki ez az összeszedettség, hiszen ő elég bizonytalanul érezte magát.

Amint egy kicsit jobban lett, a természet szépségét figyelte. Sosem merészkedett még ilyen messzire Maine-be. A legészakibb pont, ahol járt, az Old Orchard Beach volt, ahová tízéves korában utaztak nyaralni. Visszaemlékezett a tengerparti sétányra meg a vurstlira, a kék vattacukor ízére és a főtt kukorica illatára. Felrémlett előtte a tenger, és szinte újra érezte a metszően hideg víz döféseit, mintha csak jégcsappal szurkálnák. És mégsem jött ki a vízből, csak ment tovább, be a tengerbe, éppen azért, mert anyja előtte figyelmeztette.

– Túl hideg lenne neked. Janie! – kiáltott utána az anyja.

És a fivérei kórusban kiáltották utána:

– Jaj, nehogy bemenj. Janie! Még lefagyna az a piszkafalábad! – Természetesen ezek után be kellett mennie a vízbe, hosszú léptekkel és eltökélt arccal indult el a homokban, és érkezett el a tajtékzó hullámokig, melyek olyan hidegek voltak, hogy a lélegzete is elakadt. De mégsem ez a metsző hideg jutott először eszébe, amikor most visszaemlékezett erre a nyári napra.

Sokkal inkább a fivérei pillantása, amelyet a meleg homokból küldtek aznap utána, s amely felmelegítette őt is, mert gúnyt érzett benne, és éppen ettől érzett magában erőt, hogy egyre mélyebbre gyalogoljon a jeges vízben. És csak menetelt tovább, a víz lassan elérte a combját, a derekát, a vállát, és ő tétovázás nélkül haladt, egyszer sem állt meg, hogy kicsit pihenjen, és újra nekigyürkőzzön. Feszítette belülről egy érzés, ez taszította egyik lábát a másik után. Nem a fájdalomtól, hanem a megalázottságtól való félelem.

Old Orchard Beach most több száz kilométerre volt a hátuk mögött, és a táj, amelyet az ablakból nézett, egyáltalán nem úgy festett, mint amire gyermekkora Maine-jéből emlékezett. Nem látott sem tengerpartot, sem tengerparti sétányt, de még vurst-

lit sem. Csak fákat, zöld mezőket és a fel-felbukkanó kisvárosokat, amelyek mindegyike fehér templomtornyot vett körül.

– Alice-szel minden júliusban feljövünk ide – szólalt meg Frost.

– Én még sosem jártam ennyire északon.

– Soha? – nézett rá meglepetten Frost, bár meglepettsége mértékét Rizzoli kicsit bántónak érezte. Azt olvasta ki belőle: *akkor merre jártál?*

– Sosem volt rá okom, hogy feljöjjek – mondta végül.

– A családjának táborhelye van a Little Deer szigeten. Ott szoktuk nyaralni.

– Furcsa. Sosem gondoltam volna, hogy Alice szeret kempingezni.

– Csak a neve táborhely. Igazság szerint egy szabályos házról van szó. Fürdőszobával, meleg vízzel meg mindennel. – Frost felnevetett. – Alice ki is lenne borulva, ha erdőben kellene pisilnie.

– Csak az állatoknak lenne szabad erdőben pisilniük.

– Én szeretem az erdőt. Laknék itt fent északon, tudja.

– Meg tudna válni a nagyvárosi izgalmaktól?

Frost megrázta a fejét.

– De tudja, mi az, ami nem hiányozna? A rossz dolgok. Amik után elgondolkozik az ember, hogy hol fér el valakiben ennyi gonoszság.

– És úgy gondolja, itt fent jobb az élet?

Frost nem felelt, csak mereven nézte az utat és az utat szegélyező fák alkotta kárpitot.

– Nem – mondta végül. – Amióta kiderült, miért is jövünk mi most ide.

Rizzoli is kinézett a fákra, és arra gondolt, hogy egyszer a tettes is megtette ezt az utat. Az Uralkodó, aki prédára lesett. Lehet, hogy pontosan ugyanezen az úton jött, lehet, hogy ugyanezeket a fákat nézte, és az is lehet, hogy ugyanabban a falatozóban evett homáros szendvicset, amelyben nemrég ők is megebédeltek. Nem csak a városban lehet ragadozókkal találkozni. Vannak, akik kihasználják a kisvárosokat összekötő hátsó utakat, ahol még bíznak egymásban az emberek, és nem zárják be az ajtajukat. Vajon nyaralás közben járt itt, vagy egyszerűen nem tudott ellenállni a lehetőségnek, melyet szinte tálcán kínáltak fel neki? A ragadozók is szoktak nyaralni. Kirándulnak vidékre, hogy élvezzék a sós tengeri levegőt úgy, mint bárki más. Hiszen ők is emberből vannak.

Odakint, a fák közt néha megcsillant a tenger s benne a gránitsziklák, a gyönyörű táj, melyet sokkal jobban élvezne, ha nem tudná, hogy valaha a tettes is látta.

Frost lassan fékezett, s nyújtogatta a nyakát, úgy kémlelte az utat.

– Elhagytuk a kanyart?

– Milyen kanyart?

– Jobbra kellene kanyarodnunk a Cranberry Ridge Roadra.

– Én nem láttam.

– Túl régóta jövünk. Már látnunk kellett volna.

– Így is késésben vagyunk.

– Tudom, tudom!

– Talán jobban járnánk, ha megcsörgetné Gormant. Mondja el neki, hogy a béna városi fazonok eltévedtek az erdőben. – Felnyitotta a telefonját, és összeráncolt

szemöldökkel nézte a gyenge térerőt. – Gondolja, hogy működik a csipogója ilyen messze a várostól?

– Várjon! – mondta gyorsan Frost. – Azt hiszem, mégis szerencsénk van.

Pont előttük parkolt az út szélén egy jármű, alján a hivatalos maine-i rendszámtáblával. Frost lehúzódott mellé, és Rizzoli letekerte az ablakot, hogy beszélni tudjanak a másik jármű sofőrjével. Még mielőtt bemutatkozhattak volna, a férfi megszólította őket.

– Maguk jöttek a bostoni rendőrségtől?

– Mit gondol? – kérdezett vissza Rizzoli.

– Massachusettsi rendszám. Már azt hittem, eltévedtek. Gorman nyomozó vagyok.

– Rizzoli és Frost. Épp most akartuk felhívni, hogy adjon útbaigazítást.

– A mobiltelefonok nem működnek itt a hegy aljában. Nincs térerő. Kövessék a kocsimat fel a hegyekbe – mondta, és már indított is.

Gorman vezetése nélkül egész biztosan elmentek volna a Cranberry Ridge Road-i elágazás mellett. Ez ugyanis egy fák között kanyargó, poros földút volt, amelyet csak tábla jelzett: FIRE ROAD 24. Keréknyomban haladtak a növények alkotta sűrű alagútban, amely elrejtette előlük a kilátást, miközben a zegzugos, kanyargós szerpentinen autóztak. Feljebb érve a fák már átengedték a napsugarakat, és ekkor megpillantották a teraszos kertet meg a zöld udvart, amelynek végén hatalmas ház koronázta a hegycsúcsot. A látvány annyira megdöbbentette Frostot, hogy váratlanul lefékezett, és mindketten csak bámultak.

– Hihetetlen – szólalt meg. – Lát egy vacak, poros utat, és rögtön arra gondol, hogy biztosan valami viskóhoz vezet. De semmiképp sem ehhez.

– Lehet, hogy pont ezért vezet ide vacak út.

– Hogy távol tartsa a csőcseléket?

– Aha. Csak sajnos nem működik a csel.

Amikor megálltak Gorman kocsija mögött, ő már kiszállt, és az úton várta őket, hogy hivatalosan is bemutatkozzon. Frosthoz hasonlóan ő is öltönyben volt, de rajta úgy állt a ruha, mintha rengeteget fogyott volna, mióta megvette. Az arcán is egy régi betegség nyoma tükröződött, bőre betegesen sápadt és petyhüdt volt.

Átadott Rizzolinak egy mappát meg egy kazettát.

– A helyszíni videó – mondta. – Az összes többi dokumentumot lemásoljuk magának. Néhány már készen is van, itt vannak a csomagtartóban, magával viheti, amikor elmennek.

– Dr. Isles át fogja küldeni magának a maradványokról készült jelentést – mondta Rizzoli.

– A halál oka?

Rizzoli megrázta a fejét.

– Teljesen lecsupaszították a csontvázat. Nem lehet meghatározni.

Gorman sóhajtott, és a ház felé nézett.

– Hát, legalább már tudjuk, hol van Maria Jean. Ez bosszantott a legjobban. – A ház felé mutatott. – Nincs túl sok látnivaló odabent. Mindent feltakarítottak már. De ha ragaszkodnak hozzá, menjünk.

– Ki lakik most itt? – kérdezte Frost.

– Senki. A gyilkosság óta senki.

– Túl szép ház ahhoz, hogy üresen álljon.

– Még nem hagyták jóvá a végrendeletet. De ha meghirdetnék is, elég nehéz lenne eladni.

Felsétáltak a lehullott levelekkel borított lépcsőn a verandáig, amelynek gerendáiról kiszáradt muskátlikkal teli ládák lógtak. Már hetek óta nem locsolta meg őket senki, sőt a verandán sem járt rég ember, s az elhanyagoltság már szinte úgy borította a házat, mint a pókháló.

– Július óta nem voltam itt – mondta Gorman, miközben elővette zsebéből a kulcscsomót, és kereste a zárba illő kulcsot. – Csak a múlt héten kezdtem el újra dolgozni, és még mindig nem sikerült felvennem a tempót. Én mondom maguknak, ez a hepatitis képes mindenkit legyűrni, nem is akárhogy. És én csak a legenyhébbel birkóztam meg, az A típusúval. De legalább túléltem… – A látogatókra pillantott. – Jó tanács: soha ne egyenek kagylót Mexikóban!

Végre megtalálta a kulcsot, és elfordította a zárban. Amikor beléptek, Rizzolit rögtön megcsapta a friss festék és lakk szaga, ez jelezte, hogy a házat újrafestették és kitakarították. És aztán elhanyagolták, gondolta, miközben a nappaliban álló, fehér lepedőkkel letakart bútorok kísérteties körvonalait nézte. A fehér tölgypadló úgy csillogott, mintha üveg lenne. Napfény ömlött be a padlótól plafonig érő hatalmas ablakokon. Itt, a hegy tetején teljes rálátás nyílt az útközben még fojtogatón sűrűnek érzett erdőkre, és egészen a Blue Hill Bayig elláttak. Egy repülőgép fehér kondenzcsíkot húzva szállt el felettük a tiszta, kék égen, az alattuk elterülő tavon csónak hasította az ugyancsak kék felszínt. Rizzoli pár percig csendben állt az ablakban, elmerült a kilátásban, amelyben Maria Jean is biztosan sokat gyönyörködött valaha.

– Meséljen nekünk a házaspárról! – kérte Gormant.

– Elolvasta, amit átfaxoltam maguknak?

– Persze. De abból nem derül ki, hogy milyen emberek voltak. Hogy miért éppen őket választották…

– Meg fogjuk tudni ezt valaha?

Rizzoli Gorman felé fordult, és megdöbbent a férfi szemének sárgás elszíneződésén. A délutáni napfény mintha csak még jobban hangsúlyozta volna bőrének beteges színét.

– Kezdjük Kennethtel. Erre az ő pénzéből futotta.

Gorman bólintott.

– Seggfej volt.

– Mintha ilyet nem olvastam volna a jelentésben.

– Vannak dolgok, amiket nem írhat csak úgy le a jelentésben. De ez a város egyhangú véleménye. Tudja, elég sok Kennyhez hasonló aranyifjú él idefent. Blue Hillbe egyre több pénzeszsák költözik ki Bostonból. A legtöbbjükkel nincs is semmi gond. De alkalmanként azért csak belefut az ember egy Kenny Waite-be, akiről süt a „tudod, hogy kivel állsz szemben?” önteltsége. Aha, mindannyian nagyon jól tudtuk, hogy kivel. Olyannal, akit felvet a pénz.

– Honnan volt ennyi pénze?

– Nagyszülőktől. Hajóipar, azt hiszem. Az biztos, hogy nem Kenny dolgozott meg

érte. Viszont nagyon szerette költeni. Volt egy jachtja is lent a kikötőben. És az odavissza úton mindig a piros Ferrariján tépett. Egészen addig, amíg el nem vették a jogsiját, és le nem foglalták az autót. Túl sok volt már a rovásán. – Gorman felmordult. – Azt hiszem, ezzel tökéletesen jellemeztem maguknak III. Kenneth Waite-et. Túl sok pénz, túl kevés ész.

– Micsoda veszteség – mondta Frost.

– Vannak gyerekei?

Frost megrázta a fejét.

– Még nincsenek.

– Ha az utókornak egy rakás haszontalan utódot akar adni – mondta Gorman –, nem kell mást tennie, csak csomó pénzt rájuk hagyni.

– És mi a helyzet Maria Jeannel? – kérdezte Rizzoli. Felrémlettek előtte az angolkóros nő boncasztalon szétterített maradványai. A görbe combcsont, az eltorzult mellcsont: a csontváz árulkodása a sivár, nyomorgó gyermekkorról. – Ő nem gazdagon kezdte. Ugye?

Gorman megrázta a fejét.

– Egy bányászvárosban nőtt fel lent, Nyugat-Virginiában. Aztán pincérnői munkát vállalt nálunk. Így találkozott Kennyvel. Kenny szerintem azért vette el a nőt, mert ő volt az egyetlen ember, aki elviselte a baromságait. De nem tűnt boldognak a házasságuk. Pláne nem a baleset után.

– Baleset?

– Néhány éve történt. Kenny vezetett, és mint rendesen, már volt benne pár pohárral. Nekihajtott egy fának. Egyetlen karcolás nélkül megúszta. Állati szerencse, nem igaz? Maria Jean viszont három hónapot a kórházban töltött.

– Ekkor törhetett el a combcsontja.

– Tessék?

– Sebészeti beavatkozást találtunk a combcsonton, össze van csavarozva. És két csigolyáját is össze kellett csavarozni.

Gorman bólintott.

– Hallottam, hogy a baleset után már csak sántítva tudott járni. Igazán kár érte, nagyon csinos nő volt.

Mert egy csúnya, sántító nőért nem kár, rajta már úgysem segít semmi, gondolta Rizzoli, de inkább nem mondott semmit. Átment a szobán, hogy megnézzen egy beépített szekrénysort. Az egyik polcon talált egy fürdőruhás képet a házaspárról. A tengerparton álltak, a türkizkék víz a bokájukat nyaldosta. A nő huncut mosollyal nézett a kamerába, termete szinte gyermeki volt, hosszú, barna haja lágyan omlott a vállára. És maradt belőle egy csontváz meg pár maréknyi hajszál, gondolta Rizzoli. A férfi szőke volt, derekán már megült az idő, karján is ernyedtek voltak az izmok. Amúgy vonzó arcát eltorzította megvető tekintete.

– A házasságuk boldogtalan volt? – kérdezte Rizzoli.

– A házvezetőnő nekem ezt mondta. A baleset után Maria Jean már nem akart annyit utazni. Kenny nem tudta őt Bostonnál messzebbre elvonszolni magával. De Kenny minden januárban elment St. Bartba, így hát itthon hagyta a feleségét.

– Egyedül?

Gorman bólintott:

– Nem akármi a pasas, mi? A nőnek itt maradt a házvezetőnő, aki intézett mindent a ház körül. Mosott, takarított, intézte a bevásárlást, mert Maria Jean nem szeretett vezetni. Rá tud törni a magány itt fent az emberre, de a házvezetőnő úgy érezte, Maria Jean boldogabb, amikor Kenny nincs mellette. – Gorman elhallgatott. – Őszintén be kell vallanom, miután megtaláltuk Kennyt, átfutott a fejemen a lehetőség, hogy…

– Hogy Maria Jean tette – fejezte be a mondatot Rizzoli.

– Mindig erre gondolunk először – mondta Gorman. A kabátjába nyúlt, előhúzott egy zsebkendőt, és törülgetni kezdte az arcát. – Maguknak nincs melegük idebent?

– Meleg van.

– Nem tűröm jól a hőséget mostanában. A szervezetem még nem működik rendesen. Így jár az ember, ha kagylót eszik Mexikóban.

ÁTVÁGTAK A NAPPALIN, elhaladtak a kísérteties lepelbe burkolt bútorok, majd egy tömör kőkandalló mellett, mely előtt csinos kis halomba rakták a felhasogatott tűzifát. Ezzel fűtöttek, hogy elviselhetővé tegyék a hűvös maine-i éjszakákat. Gorman a szobának olyan részére vezette őket, ahol nem volt más, csak a csupasz padló és az üres, fehér fal. Rizzoli a frissen felvitt festékréteget nézte, és tarkóján kellemetlen bizsergést érzett. Lenézett a padlóra, és észrevette, hogy a bejáratnál fényesen csillogó padló itt megfakult, foltos, és újra is fényezték. A vért nem könnyű eltávolítani, ha most megszüntetnének minden fényt, és alternatív fényforrást használnának, a padlón tisztán látszanának a vérfoltok, az apró részecskék annyira beszívták magukat a repedésekbe és a fa erezetébe, hogy tökéletesen soha nem lehet eltüntetni onnan a nyomokat.

– Kenny ide volt kitámasztva – mondta Gorman, és a frissen festett falra mutatott. – A lába maga elé nyújtva, keze a szék háta mögött. Csuklójánál és bokájánál megkötözték ragasztószalaggal. Egyetlen vágás volt a nyakán, Rambo-késsel ejtették a sebet.

– Nem volt rajta másik vágás? – kérdezte Rizzoli.

– Csak a nyakán. Mint egy kivégzés.

– Kábítópisztoly okozta nyomok?

Gorman nem felelt rögtön.

– Tudja, már vagy két napja itt volt, amikor a házvezetőnő rátalált. Két hosszú, forró napja. Addigra a bőre nem volt túlzottan jó állapotban. Ami azt illeti, a szaga sem volt túl kellemes. Nagyon elképzelhető, hogy addigra már eltűntek a nyomok, ha voltak is.

– Megvizsgálták az eset után a padlót alternatív fényforrással?

– Eléggé úszott minden a vérben. Nem hiszem, hogy láttunk volna valamit. De mindent rögzítettünk… – Körülnézett a szobában, és a tévé alatti lejátszó felé bökött. – Nézzük meg! A legtöbb kérdésükre ott a válasz.

Rizzoli a tévéhez ment, bekapcsolta, és betette a kazettát a lejátszó nyílásába. A TV Shop harsogott a tévében, cirkónium nyakláncot próbáltak a nézőre tukmálni, most csak 99,95 dollárért, a csiszolt lapocskák egy hattyúnyakú modell dekoltázsában szórták vakító fényüket.

– Meg tudok ezektől őrülni – mondta Rizzoli, miközben zavartan nyomogatta a kezében tartott két távkapcsolót. – Azt sem tudtam megtanulni, hogyan állítsam be a sajátomat. – Segélykérőn Frostra pillantott.

– Hé, ne rám nézzen!

Gorman felsóhajtott, és kivette a két távirányítót Rizzoli kezéből. A cirkóniummal ékített modell hirtelen eltűnt a képernyőről, helyette megjelent a Waite-ház kocsibehajtója. Szél süvített a mikrofonba, a zörgés miatt szinte érthetetlen volt az operatőr hangja. Nagy nehezen meghallották Pardee nyomozó nevét, a pontos időt, a dátumot és a helyszínt. Június második, délután öt óra, a viharos széltől hajladoztak a fák. Pardee a ház felé fordította a kamerát, és el is indult felé, felment a lépcsőn, lépteitől ugrált a kép a képernyőn. Rizzoli kiszúrta, hogy a muskátlik piroslanak a ládákban, ugyanazok a muskátlik, amelyek mára már teljesen elszáradtak. Egy hang csendült fel, amint Pardee nyomozót hívja, és a képernyő elsötétült pár másodpercre.

– A bejárati ajtót nyitva találták – mondta Gorman. – A házvezetőnő azt mondta, ez nem szokatlan. Errefelé az emberek gyakran hagyják nyitva az ajtajukat. Feltételezte, hogy van otthon valaki, mivel Maria Jean soha nem ment sehova. Először bekopogott, de senki nem szólt.

Hirtelen új kép tűnt fel a képernyőn, a kamera bement az ajtón, és egyenesen a nappaliba érkezett. Ez a látvány tárult a házvezetőnő szeme elé, amikor aznap kinyitotta az ajtót. A bűztől és a rémülettől megdermedve megállt.

– Talán ha egy lépést tett – mondta Gorman. – Rögtön meglátta Kennyt a falnak támasztva. És a vértengert. Nem is emlékezett szinte semmi másra. Csak villámgyorsan ki akart kerülni ebből az átkozott házból. Bevágta magát a kocsiba, és olyan erősen taposott a gázpedálra, hogy a kerekei mély nyomot hagytak a kavicsos bejárón.

A kamera elindult a szoba belseje felé, és panorámában felvette az összes bútort, miközben lassan közeledett a célponthoz: III. Kenneth Waite alsónadrágos holttestéhez. A férfi feje a mellkasára csuklott. A rothadás gázaitól szinte felismerhetetlenül torzra dagadt a teste. Óriásira puffadt a hasa, arca annyira eltorzult, hogy már nem is emlékeztetett emberi arcra. De nem az arca kötötte le Rizzoli figyelmét, hanem egy oda nem illő tárgy a combjára helyezve.

– Nem tudtuk, hogy mit kezdjünk *azzal* – mondta Gorman. – Nekem olyasminek tűnt, mint egy szimbolikus tárgy. Legalábbis én így neveztem el. Ezzel tette gúny tárgyává az áldozatot. „Nézzétek, ahogy itt ülök gúzsba kötve, ezzel az idétlen teáscsészével az ölemben.” Olyasmi ez, amit el tudok képzelni egy feleségről, aki ezzel is ki akarja fejezni, mennyire megveti a férjét. – Gorman felsóhajtott. – De ekkor még azt hittem, hogy Maria Jean tette mindezt.

A kamera elfordult a holttesttől, és lassan elindult az előszoba felé. Végigment azon az úton, amelyet a gyilkosnak is meg kellett tennie, és elérkezett Kenny meg Maria Jean hálószobájáig, ahol a gyilkosság éjjelén békésen alhatott a házaspár. A kamera által rögzített kép olyan volt, mintha egy hajó kajütablakából kameráztak volna kifelé. Hasonlóképpen kavarta fel a gyomrot is. A kamera megállt minden ajtónyílásban, és lehetőséget adott a bepillantásra. Először a fürdőszobába, majd a vendégszobába. Ahogy haladt tovább a folyosón, Rizzoli érezte, hogy felgyorsul a pulzusa. Anélkül hogy észrevette volna, közelebb lépett a tévéhez, mintha nem Pardee, ha-

nem ő sétálna végig a hosszú folyosón.

Hirtelen a hálószoba képe úszott be eléjük. Az ablakok előtti zöld damasztfüggöny. A fehérre festett fésülködőasztal és a szintén fehér gardrób, majd a vécé ajtaja. Baldachinos ágy, az ágynemű feldúlva, szinte az összes a földön.

– Alvás közben lepték meg őket – mondta Gorman –, Kenny gyomra szinte üres volt. Már legalább nyolc órája nem evett, amikor meggyilkolták.

Rizzoli még közelebb ment a tévéhez, tekintete sebesen cikázott fel-alá a képernyőn. Pardee visszafordult a folyosó felé.

– Pörgesse vissza! – mondta Gormannek.

– Miért?

– Csak pörgesse. Addig, amikor megláttuk a hálószobát.

Gorman Rizzoli kezébe nyomta a távirányítót.

– A magáé.

Rizzoli megnyomta a visszatekerő gombot, és a lejátszó felzúgott. Pardee kamerája ismét a folyosót vette, közeledett a hálószoba felé. Ismét megjelent a hálószoba belseje, és a kamera lassan elindult a szoba bal oldaláról a jobb felé, újra feltűntek az ajtók, majd elidőzött a baldachinos ágyon. Frost most közvetlen Rizzoli mellett ült, és ugyanazt a dolgot kereste tekintetével.

Rizzoli kimerevítette a képernyőt.

– Nincs ott.

– Mi nincs ott? – kérdezte Gorman.

– Az összehajtogatott köntös. – Rizzoli a férfi felé fordult. – Nem találtak köntöst?

– Nem tudtam, hogy kellett volna.

– Ez is az Uralkodó egyik jellemzője. Összehajtogatja az asszony hálóköntösét. És visszaviszi a hálószobába, mint a hatalma jelképét.

– Ha ő tette, akkor ezt a lépést itt kihagyta.

– Minden egyéb egybevág. A ragasztószalag, a teáscsésze a férj ölében. És a testtartása.

– Azt látják, amit találtunk.

– Biztos benne, hogy semmit nem mozdítottak el, mielőtt rögzítették a helyszínt?

A köntörfalazás nélkül feltett, már-már diszkrét kérdést hallva Gorman hűvösen kihúzta magát.

– Nos, természetesen *elképzelhető,* hogy az első rendőr, aki besétál a helyszínre, úgy dönt, néhány cuccot arrébb rak, csak hogy még izgalmasabb látvány fogadja majd a többieket.

Frost, az örök diplomata közbelépett, hogy csillapítsa az indulatot, amelyet Rizzoli oly gyakran keltett.

– Nem hinném, hogy a tettes pipálgatja egy katalógusban, hogy mit csinált, és mit nem. Úgy tűnik, ez esetben változtatott egy kicsit.

– Már ha ugyanarról az emberről van szó – mondta Gorman.

Rizzoli elfordult a tévétől, és ismét a falra nézett, amely előtt Kenny meghalt, majd lassan felpuffadt a hőségben. A Yeager házaspárra gondolt, majd a Ghent házaspárra, a ragasztószalagra és az alvó áldozatokra, a rengeteg apró részletre, amelyek valamely ponton szorosan összekapcsolódnak.

De itt, ebben a házban az Uralkodó kihagyott egy lépést. Nem hajtogatta össze a hálóköntöst. Mert Hoyt és ő akkor még nem dolgozott együtt.

Visszaemlékezett a délutánra, amelyet a Yeager-házban töltött, és újra érezte a bénító döbbenetet, amikor meglátta Gail Yeager köntösét, és bőre alá bekúszott a félelem az ismerős látványtól.

A Yeager-gyilkosság volt az első, amit a Sebész és az Uralkodó közösen követett el. Az volt az a nap, amikor engem is bevontak a játékba azzal az összehajtogatott köntössel. Hoyt még akkor is, amikor a börtönben volt, odarakta elém a névjegyét.

Gormanre nézett, aki leült az egyik letakart székre, és ismét izzadt arcát törölgette. Már ez az egy találkozó is kiszívta az erejét, és a szemük előtt gyengült el fokozatosan.

– És nem neveztek meg gyanúsítottat? – kérdezte Rizzoli.

– Senkit sem tudtunk előhúzni a kalapból. Holott kikérdeztünk öt-hatszáz embert.

– És tudomása szerint a Waite házaspár nem állt kapcsolatban sem a Yeager házaspárral, sem Ghentékkel?

– Egyszer sem merült fel ez a két név. Nézze, egy, maximum két napon belül meg fog kapni minden másolatot. És aprólékosan végignézhet mindent, amink csak van az ügyről. – Gorman összehajtogatta a zsebkendőjét, és a zakója zsebébe csúsztatta. – És beszélhetnek az FBI embereivel – tette hozzá. – Hátha nekik van még mit hozzátenniük az ügyhöz.

Rizzoli meglepődött.

– Az FBI?

– Még réges-régen elküldtük a VICAP-jelentést. Egy ügynök a viselkedéstani egységből feljött ide. Eltöltött itt néhány hetet, és figyelemmel kísérte a nyomozást, aztán visszament Washingtonba. Azóta sem hallottunk felőle.

Rizzoli és Frost összenézett. Rizzoli saját elképedt tekintetét látta tükröződni Frost szemében.

Gorman lassan felállt a székből, elővette a kulcsokat, és intett, hogy szeretné befejezettnek tekinteni az ügyet. Amikor az ajtóhoz ért, Rizzoli csak akkor érezte, hogy megtalálta a hangját, és fel tudja neki tenni az egyetlen, nyilvánvaló kérdést, amely dörömbölt a fejében. Még akkor is, ha nem akarta hallani a választ.

– Az FBI-ügynök, aki feljött ide – szólalt meg végül. – Nem emlékszik véletlenül a nevére?

Gorman megállt a küszöbön, ruhája rátapadt izzadt, sovány testére.

– Dehogynem. Gabriel Deannek hívták.

HUSZONEGY

EGÉSZ DÉLUTÁN VEZETETT, közben ráesteledett, s miközben tekintetét le nem vette az előtte kanyargó sötét országútról, lelki szemei előtt végig Gabriel Dean képe lebegett. Frost elbóbiskolt mellette az ülésen, így egyedül maradt a gondolataival meg a dühével. Mi minden lehet még, amit Dean leplez előle? – gondolta. Milyen fontos információkat gyűjtött már régen össze, miközben figyeli, ahogyan ő fáradságos munkával kaparja össze az információmorzsákat? Egészen a kezdetektől fogva egy lépéssel előtte járt. Ő ért ki először a halott biztonsági őrhöz a temetőbe. Ő vette észre Karenna Ghent holttestét azon a bizonyos sírkövön. Ő kérte, hogy a még nedves mintán végezzék el a vizsgálatot Gail Yeager boncolásakor. Mindegyiküknél előbb tudta, hogy élő spermát fognak találni. *Tudta, mert már találkozott az Uralkodóval.*

De nem tudhatta előre, hogy az Uralkodónak lesz majd egy társa. *És ez volt a pillanat, amikor Dean megjelent a lakásomban. Akkor mutatott először érdeklődést irányomban. Mert nekem a birtokomban volt valami, ami kellett neki. És ez nem más, mint az útmutató Warren Hoyt gondolataihoz.*

Frost felhorkant mellette álmában. Rizzoli rápillantott, és látta a férfi nyitott száját. Az igazak álmát aludta mellette. Amióta együtt dolgoztak, még egyszer sem találkozott Barry Frost rossz oldalával, már ha volt neki ilyen. De most, hogy Dean megint elhallgatott előle valamit, Frostot elnézve eltűnődött, vajon van-e valami, amit Frost nem mond el neki. Milyen sötét gondolatok járhatnak a fejében, amikor nem mutat belőlük semmit?

Már majdnem este kilenc volt, mikor végre hazaért. Mint mindig, most is rászánta az időt, hogy az összes zárat bezárja, de ezen az estén nem a félelem vezette kezét, amikor ráfordította a kulcsot, és betolta a reteszt, hanem a düh. Hangosan csattant az utolsó zár, és utána egyenesen a hálószobába ment, kihagyva a szokásos rutint. Nem nézett be egyik szobába, egyik szekrénybe sem. Dean árulása kiszorított minden egyéb gondolatot a fejéből, még Warren Hoytot is. Lecsatolta övéről a pisztolytáskát, kivette belőle a fegyvert, és az éjjeliszekrény fiókjába tette, majd erősen belökte a fiókot. Aztán megfordult, és szemügyre vette magát a tükörben. Nem tetszett neki a látvány. Rakoncátlan fürtök. Tekintetéből sütött a sértődöttség. A nő arca, aki hagyta, hogy a férfi vonzereje elvakítsa, és nem látta meg mögötte a nyilvánvalót.

Megcsörrent a telefon, és ő összerezzent. Lenézett a kijelzőre: WASHINGTON.

A telefonnak még háromszor kellett csörögnie, mire összeszedte magát annyira, hogy uralkodni tudjon az érzelmein. Amikor felvette a kagylót, már nyugodt, hűvös hangon szólt bele:

– Rizzoli.

– Minden oka megvan rá, hogy kerüljön engem – szólt bele Dean.

Rizzoli lehunyta a szemét.

– Washingtonban van – mondta, és bár próbálta hangjából kiszorítani az ellenséges felhangokat, ez a két szó úgy hangzott, mintha vádolná a férfit.

– Tegnap éjjel visszarendeltek. Nagyon sajnálom, hogy nem volt lehetőségünk beszélni, mielőtt eljöttem Bostonból.

– És mit mondott volna el nekem? A változatosság kedvéért az igazságot?

– Meg kell értenie, ez rendkívül kényes ügy.

– És ezért nem említette nekem soha Maria Jean Waite-et?

– Az információ a nyomozás megkezdésekor nem bírt létfontosságú adatokkal.

– És ki az isten maga, hogy ezt eldöntse? Várjon csak! Eszembe jutott. A kurva FBI küldte.

– Jane – mondta halkan a férfi. – Szeretném, ha Washingtonba jönne.

Rizzoli elhallgatott, meglepte a beszélgetés váratlan fordulata.

– Miért?

– Mert nem beszélhetünk meg mindent telefonon.

– És most elvárja tőlem, hogy felpattanjak a legelső washingtoni gépre anélkül, hogy tudnám, miért megyek?

– Nem kérném, ha nem tartanám szükségesnek. Már megbeszéltem mindent Marquette hadnaggyal. Valaki majd felhívja, hogy eligazítsa.

– Várjon. Nem értem, hogy…

– Majd megérti. Amint ideér. – Azzal letette a telefont.

Rizzoli lassan letette a kagylót. Aztán csak állt, nézte a készüléket, és nem akarta elhinni, hogy lezajlott közöttük ez a beszélgetés. Amikor újra megcsörrent a telefon, azonnal felkapta.

– Jane Rizzoli nyomozó? – kérdezte egy női hang.

– Igen.

– Azért hívom, hogy megbeszéljük a részleteket a holnapi washingtoni útjáról. Lefoglalok egy jegyet a US Airways 652l-es járatára, amely holnap délben indul Bostonból, és 13.36-kor érkezik Washingtonba. Megfelel?

– Egy pillanat. – Rizzoli előkapta a jegyzettömbjét és a tollát, majd gyorsan felírta a tudnivalókat. – Tökéletes.

– Csütörtökön jön vissza a US Airways 6406-os járatán, amely reggel fél tízkor indul, és 10.53-kor érkezik Bostonba.

– Ott kell maradnom éjszakára is?

– Ez volt Gabriel Dean kérése. A Watergate Hotelben foglaltunk önnek szobát, amennyiben nincs másik szálloda, ahová szívesebben menne.

– Nincs. A… a Watergate megfelel.

– Egy limuzin várja majd holnap a lakása előtt, és kiviszi a reptérre. És egy másik limuzin veszi majd fel Washingtonban, amint megérkezett. Megadná, kérem, a faxszámát?

Percekkel később Rizzoli gépe nyomtatni kezdett. Ő maga az ágyon ült, és a pontosan megszerkesztett útitervet nézte, zavarba hozta az események alakulása. Nagyon vágyott rá, hogy beszélhessen Thomas Moore-ral, hogy kikérhesse a tanácsát. Már

nyúlt a telefon után, amikor meggondolta magát, és nem ért a készülékhez. Dean figyelmeztetése jutott eszébe, és már nem bízott a telefonvonalában.

Hirtelen belehasított az érzés, hogy még nem ellenőrizte a lakás összes szobáját. Késztetést érzett, hogy végigmenjen, és ha kell, megerősítse a védelmet éjszakára. Odament az éjjeliszekrényhez, és kivette a fegyvert a fiókból. Majd ahogy az elmúlt év összes napján tette, szobát szoba után vizsgált át szörnyek után kutatva.

Kedves dr. O'Donnell!

Legutóbbi levelében kérdezte, mikor jött el a pillanat, amikor rádöbbentem, hogy más vagyok, mint a többi ember. Az igazat megvallva nem hiszem, hogy más lennék. Azt gondolom, egyszerűen őszintébb és körültekintőbb vagyok. Többször kerülök kapcsolatba azokkal az ősi, mély ösztönökkel, amelyek mindannyiunkban ott lapulnak, és néha halljuk is a suttogásukat. Biztos vagyok benne, hogy Ön is szokta hallani ezt a suttogást, és ezek a tiltott képek is felvillannak a szeme előtt néhanapján, épp csak egy pillanatra, mint sötét tudatalattijának véres tájképei. Vagy képzelje el, hogy sétál az erdőben, és észrevesz egy élénk színű, különös madarat. A legelső érzés, amely Önbe hasít, mielőtt az emberbe nevelt erkölcs feltámadna és visszatartaná, a heves vágy, hogy levadássza a madarat. Hogy megölje.

Ez az ösztön bele van programozva minden ember DNS-ébe. Mindannyian vadászok vagyunk, akik egy örökkévalóságon át értünk a természet véres olvasztótégelyében. Ebben nem különbözöm sem Öntől, sem mástól, és tulajdonképpen mulattatott, ahogy az elmúlt tizenkét hónapban a sok pszichológus és pszichiáter vizsgálta életemet, arra' törekedvén, hogy megértsenek, hogy megismerjék a gyermekkoromat, mintha lenne a múltamban egy olyan pillanat, egy olyan esemény, amely azzá a teremtménnyé tett, aki ma vagyok. Attól tartok, mindegyikük csalódott bennem, mert nem tudok ilyen meghatározó pillanattal szolgálni. Inkább visszafordítottam a kérdésüket. Én tettem fel nekik: miért gondolják, hogy mások lennének? Bizonyosan ők is élvezettel néztek már szégyenletes képeket, amelyek rémítették őket, és később nem tudták magukban őket elfelejteni.

Jól szórakozom azon, hogy ezt tagadni próbálják. Hazudnak nekem ugyanúgy, ahogy önmaguknak is hazudnak, de közben látom a szemükben a bizonytalanságot. Szeretném őket a szakadék szélére taszítani és kényszeríteni, hogy pillantsanak le a mélységbe, vágyálmaik sötét birodalmába.

Az egyetlen különbség köztem és köztük, hogy én nem szégyellem az érzéseimet, és nem is borzadok el tőlük.

Mégis rólam állapítják meg, hogy beteg vagyok. És az én viselkedésemet kell elemezniük. így hát elmondtam nekik mindent, amit titokban szerettek volna hallani, olyan dolgokat, amelyek elkápráztatták és megragadták őket. Az egy-két óra alatt, amit velem töltöttek, kielégítettem kíváncsiságukat, hiszen ez az igazi oka, hogy felkerestek. Senki nem tudja úgy feltüzelni a fantáziájukat, mint én. Senki más nem fogja elvinni őket ezekre a tiltott területekre. És miközben pró-

báltak kiismerni, én ismertem ki őket, hiszen felmértem, mennyire ki vannak éhezve a vérre. Miközben beszéltem, kutattam arcukon az izgalom árulkodó jelei után. Kitágult pupilla. Előrenyújtott nyak. Kipirult arc és visszafojtott lélegzet.

Elmeséltem nekik az utamat San Gimignanóba, a Toscana hegyeiben fekvő városba. Miközben az ajándékboltok és kávéházak között ténferegtem, ráakadtam egy múzeumra, amely kizárólag a kínzást mutatta be. Ez, mint Ön is tudja, éppen nekem való téma. Tompa világítás volt odabent, s a szegényes fényárrá szolgált, hogy felidézze a középkori várbörtönök légkörét. De a sötétség arra is jó volt, hogy elrejtse a látogatók érzelmeit, hogy megmentse őket a szégyentől: hogy mennyire mohón nézik végig a kiállított tárgyakat.

Az egyik eszköz különösen megragadta a figyelmet: egy velencei szerkezet az 1600-as évekből, amelyet arra használtak, hogy megbüntessék a sátánnal való szexuális érintkezés vétkében bűnösnek talált nőket. Vasból készült, körte alakú eszköz, amelyet a szerencsétlen vádlott vaginájába helyeztek. Csavar van a végén, amely minden fordítással tágabbra nyitja a körte alakú testet, mintha nyíló virág volna, s ezt csavarták mindaddig, amíg a tágulás miatt be nem következett a halál. A hüvelykörte csak egy a sok régi eszköz közül, amelyek a mell vagy a nemi szerv megcsonkítását szolgálták a szent egyház nevében, amely nem tudta elviselni a nők szexuális hatalmát. Teljesen tárgyilagosan számoltam be ezekről az eszközökről az orvosoknak, hiszen a legtöbben közülük még sosem voltak ilyen múzeumban, és egyikőjük sem vallaná be azt a szégyent, hogy valójában nagyon is kíváncsi egy ilyen helyre. De miközben meséltem nekik a négykarú melltépő szerkezetről és a csonkító szeméremövről, figyeltem a tekintetüket. Kerestem az undor és borzadály felszíne alatt rejlő izgalmat. A vágyat.

Ó, igen. Mindannyian hallani akarták a részleteket.

Amint földet ért a gép, Rizzoli becsukta a Warren Hoyt leveleit tartalmazó mappát, és kinézett az ablakon. Az égbolt szürke volt, a felhők esőtől terhesek, és izzadság csillogott a kifutó mellett dolgozó emberek arcán. Gőzfürdő lehet odakint, de ő most örült a hőségnek, mert Warren Hoyt szavaitól a vére is megfagyott.

Limuzinnal vitték a hotelbe, s útközben kibámult a kocsi sötétített ablakán a városra, ahol eddig összesen kétszer járt, legutóbb egy konferencián az FBI épületében. Akkor este érkezett a városba, és eszébe jutott, milyen megilletődötten nézte az emlékműveket, amelyek szinte ragyogtak a fényben. Visszaemlékezett az egy hétig tartó összejövetelre és az ivászatokra, ahol igyekezett lépést tartani a férfiakkal mind az elfogyasztott sör, mind az egy estére jutó rossz viccek mennyiségét tekintve. És hogy az elfogyasztott alkohol, a hormonok és a különös város élménye összeadódva reménytelen szexbe torkollott egy kollégával, egy providence-i, természetesen nős zsaruval. Ezt jelentette számára Washington: a megbánás és a gyűrt lepedő városa. Egy város, amely megtanította, hogy ő is fogékony a közhelyes kísértésre. Hogy bár úgy gondolta, egyenrangú minden férfival, amikor másnap felébredt, ő érezte magát megsebzettnek.

A Watergate Hotel recepcióján kiszúrt egy divatosan elegáns, szőke nőt. Tökéletes

frizura, piros cipő, melynek sarka az égig ért. Aki szinte összeolvadt a Watergate-tel. Rizzoli fájdalmas pillantással vette szemügyre saját kopott és esetlen kék papucscipőjét.

Női zsarucipő, arra való, hogy járjanak benne, nem is keveset. Nincs szükség mentegetőzésre, gondolta. Én ilyen vagyok. Egy revere-i lány, aki abból él, hogy szörnyeket üldöz. Vadászok nem járnak magas sarkúban.

– Segíthetek, asszonyom? – szólította meg az egyik recepciós.

Rizzoli odahúzta bőröndjét a pulthoz.

– Ha minden igaz, van foglalt szobám. Rizzoli.

– Igen, meg is van. És van egy üzenete is Mr. Deantől. Az értekezletet áttették fél négyre.

– Értekezletet?

A férfi felpillantott a számítógép képernyőjéről.

– Nem tudott róla?

– Most már tudom. Van valami cím?

– Nincs, asszonyom. De jön egy kocsi önért háromra. – Rizzoli kezébe adta a szobakulcsot, és rámosolygott. – Valaki nagyon a gondját viseli, asszonyom.

FEKETE FELHŐK BORÍTOTTÁK az eget, és a közeledő zivatar szelétől Rizzolit kirázta a hideg. A hotel előcsarnokában állt, az esőfelhők alá szorult hőségtől izzadtan, és várta, hogy megérkezzen a limuzin. De végül egy sötétkék Volvo fordult a bejárat elé, és állt meg pontosan előtte.

Bekukucskált az autó ablakán, és meglátta Gabriel Deant a volán mögött.

A zár kattant, az ajtó kinyílt, és ő beült a férfi mellé. Nem számított rá, hogy ilyen hamar találkozni fognak, és úgy érezte, nincs még rá felkészülve. Neheztelt a férfira annak higgadt, nyugodt magatartásáért, miközben ő még nem szedte magát teljesen össze a repülés óta.

– Isten hozta Washingtonban, Jane – mondta Dean. – Milyen útja volt?

– Zökkenőmentes. Hozzá tudnék szokni, hogy mindenhova limuzin szállítson.

– És a szobája?

– Sokkal jobb, mint amihez szoktam.

Alig észrevehető mosoly suhant át a férfi ajkán, majd figyelmét a vezetésre fordította.

– Ezek szerint mégsem akkora gyötrelem, hogy el kellett jönnie.

– Mondtam volna ilyet?

– Nem tűnik kimondottan boldognak, hogy itt lehet.

– Sokkal boldogabbnak tűnnék, ha tudnám, miért vagyok itt.

– Mindent meg fog tudni, amint odaérünk.

Rizzoli kinézett az utcanevekre, és észrevette, hogy északnyugatnak tartanak, pont az ellenkező irányba az FBI székhelyétől.

– Nem a Hoover Buildingbe megyünk?

– Nem. Georgetownba. Az otthonában akarja fogadni magát.

– Kicsoda?

– Conway szenátor – mondta Dean, és Rizzolira pillantott. – Nincs fegyvere, ugye?

– Még a bőröndömben.
– Helyes. Conway szenátor nem enged lőfegyvert az otthonába.
– Biztonsági elővigyázatosság?
– Lelki béke. Vietnamban szolgált. Nem akar fegyvert látni.
Az első esőcseppek dobolni kezdtek a szélvédőn.
Rizzoli felsóhajtott.
– Bárcsak én is mondhatnám ugyanezt!

Conway szenátor dolgozószobájában sötét fa- és bőrbútorok álltak. Férfi szobája férfias gyűjteménnyel, gondolta Rizzoli, amikor észrevette a falon a japán kardokat. Ősz hajú tulajdonosuk meleg kézfogással és halk szavakkal üdvözölte, de szénfekete szeme mintha lézersugarakat lövellt volna Rizzoli tekintetébe, aki érezte, hogy a férfi nyíltan felméri őt. Megadással tűrte a tüzetes vizsgálatot, mert megértette: csak akkor tudnak együtt dolgozni, ha a férfi elégedett a látottakkal. És amit a férfi maga előtt látott, az olyan nő volt, aki szemrebbenés nélkül állta a tekintetét. Aki messze elkerüli a politikai ravaszkodásokat, és mindig az igazat akarja tudni.

– Kérem, foglaljon helyet, nyomozó! – szólalt meg a szenátor. – Tudom, hogy most érkezett Bostonból. Gondolom, szüksége van még egy kis időre, hogy átálljon.

A titkárnő tálcán kávét hozott. Rizzoli fékezte türelmetlenségét, miközben töltöttek mindenkinek, és körbejárt a cukor meg a tejszín. Végre a titkárnő kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Conway letette érintetlen csészéjét az asztalra. Igazából nem kívánta az italt, s most, hogy a formaságokon túl voltak, minden idegszálával Rizzolira koncentrált.

– Igazán örvendetes, hogy eljött.

– Nem nagyon volt választásom.

A szókimondó választ hallva Conway elmosolyodott. Noha a szenátor mind az üdvözléskor, mind a kávé felszolgálásánál betartotta az összes illemszabályt, Rizzoli gyanította, hogy a férfi a legtöbb született New England-ihez hasonlóan értékeli az egyenes beszédet.

– Akkor vágjunk is bele a dolgokba?

Rizzoli is letette a csészéjét.

– Nagyra értékelném.

Dean felállt, és az asztalhoz ment. Papíroktól duzzadó mappát vett el róla, és kiemelt belőle egy fényképet, amelyet a kávézóasztalra csúsztatott Rizzoli elé.

– 1999. június 25. – mondta.

Rizzoli egy szakállas férfit ábrázoló képet látott, amint előrebukott fejjel ül a vérrel összefröcskölt fehér fal előtt. Fekete farmert viselt, és szakadt, fehér trikót. Mezítláb volt. Ölében csészealj, rajta pedig csésze.

Rizzoli bódultan nézte a képet, küszködve próbálta feldolgozni, amit lát, miközben Dean az első kép mellé csúsztatott egy másodikat.

– 1999. július 15. – mondta.

Az áldozat ismét férfi volt, de ezúttal szakáll nélkül. Őt is a falnak támasztva érte a halál.

Dean elé tette a harmadik képet is egy újabb férfiról. Ez az áldozat már felpuffadt,

hasa feszült a bomlás során felszabadult gázoktól.

– Szeptember 12. – mondta Dean. – Ugyanabban az évben.

Rizzoli kábán ült, és meredten nézte maga előtt a képeket, amelyeket Dean szép sorban lerakott a cseresznyefa asztalra. Az iszonyatot megörökítő képek nem illettek a kávéscsészék és kiskanalak civilizált közegébe. Miközben Dean és Conway némán várt, ő egyesével fogta a képeket, és kényszerítette magát, hogy megkeresse azokat az apró részleteket, amelyek minden ügyet egyedivé tesznek. De a képek variációk voltak egy témára, amellyel már találkozott a Yeager- és a Ghent-házban is. A néma szemtanú. A leigázott áldozat, akit kényszerítenek, hogy végignézze az elmondhatatlant.

– És mi van az asszonyokkal? – kérdezte. – Lenniük kellett asszonyoknak is.

Dean bólintott.

– Csak egyet tudtunk azonosítani. A harmadik képen látható férfi feleségét. Részlegesen eltemetett állapotban találtunk rá egy erdőben, nagyjából egy héttel azután, hogy a kép készült.

– A halál oka?

– Fojtogatás.

– Post mortem szexuális erőszak?

– Friss ondót találtak a maradványban.

Rizzoli mély levegőt vett. Halkan megkérdezte:

– És a másik két nő?

– A bomlás előrehaladott állapotára való tekintettel az azonosítást nem tudtuk megerősíteni.

– De voltak maradványok?

– Voltak.

– És hogyhogy nem tudták azonosítani?

– Mert két holttestnél többet kellett volna azonosítanunk. Sokkal-sokkal többet.

Rizzoli felnézett, és azon kapta magát, hogy egyenesen Dean szemébe néz. Vajon a férfi egész idő alatt őt nézte, és így várt a döbbenetére? Ki nem mondott kérdésére válaszul a férfi a kezébe nyomott három aktát.

Rizzoli kinyitotta az elsőt, és megtalálta benne az egyik férfi boncolásán készült jelentést. Gépiesen az utolsó oldalra lapozott, és elolvasta az összefoglalást:

> A halál oka: elvérzés a nyaki metszés következtében, amely teljesen átvágta a bal nyaki verőeret és a bal torkolati vénát.

Az Uralkodó, gondolta Rizzoli. Ő tette.

Hagyta, hogy az oldalak a helyükre pörögjenek. Hirtelen feltűnt előtte a jelentés első oldala. Egy apró részlet, amely elkerülte a figyelmét, annyira sietett elolvasni az összefoglalást.

A második bekezdésben volt: *A boncolást 1999. július 16-án végezték, 22.15-kor, tábori műtőben. Helyszín: Gjakove, Koszovó.*

A következő két patológiai jelentésért nyúlt, és rögtön a boncolás helyszínét keresse rajtuk.

Peje, Koszovó.

Djakovica, Koszovó.

– A boncolásokra egy mezőn került sor – mondta Dean. – És előfordult, hogy rendkívül primitív körülmények között. Sátorban, zseblámpa fényénél. Folyó víz nélkül. És rengeteg holttesten kellett elvégezni a boncolást.

– Ezek háborús bűnök kivizsgálásai voltak – mondta Rizzoli.

Dean bólintott.

– Benne voltam az első FBI-csapatban, amely a helyszínre érkezett 1999 júniusában. A nemzetközi büntetőjogi szervezet parancsára vonultunk az egykori Jugoszlávia területére. Hatvanöt embert küldtek ki legelőször. A mi feladatunk volt, hogy meghatározzuk és megvédjük a bizonyítékokat a történelem legnagyobb bűnügyi helyszínén. Ballisztikai bizonyítékokat gyűjtöttünk a vérfürdők helyszíneiről. Exhumáltuk és felboncoltuk albán holttestek százait, és nagy valószínűséggel kihagytunk nagyjából még ugyanennyit, akiket nem tudtunk megtalálni. És egész idő alatt, míg ott voltunk, az öldöklés *folyt.*

– Bosszúból elkövetett gyilkosságok – mondta Conway. – A háború jellegét tekintve tökéletesen megjósolható volt. Minden háborúban ez van. Dean ügynök és én a haditengerészetnél szolgáltunk. Én Vietnamban, Dean ügynök a Sivatagi Viharban. Olyan dolgokat láttunk, amikről képtelenek vagyunk beszélni, amik miatt nap mint nap feltesszük magunknak a kérdést: miért gondoljuk mi, emberek, hogy jobbak vagyunk az állatoknál? A háború alatt a szerbek ölték az albánokat, és a háború után az albán KLA gyilkolta a szerb civileket. Mindkét oldal kezéhez irgalmatlanul sok vér tapad.

– Az elején azt gondoltuk, ehhez kapcsolódnak a gyilkosságok – mondta Dean, miközben az asztalon heverő képekre mutatott. – Bosszúból, megtorlásból elkövetett gyilkosságok, amelyek a háború következményei. Nem a mi feladatunk volt, hogy ezekkel a törvénytelenségekkel foglalkozzunk. Mi a szervezet parancsára voltunk ott, hogy összegyűjtsük a háborús bizonyítékokat. Nem ezeket.

– És maguk mégis foglalkoztak ezekkel is – mondta Rizzoli, miközben az FBI fejlécével ellátott boncolási jelentést nézte. – Miért?

– Mert közben rájöttem, hogy mik ezek – mondta Dean. – Ezeket a gyilkosságokat nem etnikai indíttatásból követték el. Az áldozatok közül két férfi albán volt, egy pedig szerb. De volt valami közös bennük. Mindhármuknak fiatal felesége volt. Vonzó, szemrevaló feleségük, akiket elraboltak. A harmadik gyilkosságnál már felismertem a gyilkos névjegyét. Tudtam, hogy mivel állunk szemben. De ezek az ügyek a helyi igazságszolgáltatás fennhatósága alá tartoztak, nem ahhoz a szervezethez, amely minket küldött.

– És mit lett végül? – kérdezte Rizzoli.

– Egyszóval? Semmi. Nem tartóztattak le senkit, mert nem tudtak előállítani gyanúsítottat.

– Természetesen megtörtént a kivizsgálás – tette hozzá Conway. – De gondolja át a helyzetet, nyomozó! Háborús halottak ezreit temették el több mint százötven tömegsírba. Idegen békefenntartó egységek küszködtek, hogy fenntartsák a rendet. Felfegyverzett gonosztevők fosztogatták a lebombázott községeket, és csak arra vártak, hogy

gyilkolhassanak. És magukban a civilekben is feltámadtak a régi sérelmek. Szó szerint vadnyugati állapotok uralkodtak, párbajra hívták ki egymást, ha nem tudtak dönteni a családi viszályban, vagy bosszút álltak egymáson. És szinte az összes esetben etnikai ellentétek húzódtak meg a gyilkosságok mögött. Hogyan tudja ilyen helyzetben megkülönböztetni az egyik gyilkost a másiktól? Hiszen rengetegen voltak.

– És egy sorozatgyilkosnak – tette hozzá Dean – ez maga volt a földi paradicsom.

HUSZONKETTŐ

RIZZOLI DEANRE NÉZETT. Nem lepte meg, amit a férfi katonai szolgálatáról hallott. Kiolvasott már mindent a viselkedéséből és abból, ahogy utasítgatta maga körül az embereket. Ismernie kellett a harci övezeteket, és ismernie kellett a forgatókönyvet, amelynek alapján a hódítók működnek. Az ellenség megalázását. A zsákmányszerzés módját.

– A tettesünk ott volt Koszovóban – szólalt meg.

– Ez csak egyike azoknak a helyeknek, ahol valószínűleg kivirulhatott – mondta Conway. – Ott, ahol az erőszakos halál mindennapos dolog. Egy gyilkos simán besétálhat egy ilyen helyre, elköveti a rémtetteket, és aztán kisétál a helyszínről anélkül, hogy bárki észrevett volna bármit. És esély sincs rá, hogy valaha is megtudjuk, hány ilyen gyilkosságot írhatunk a háború számlájára.

– Szóval elképzelhető, hogy egy frissen bevándorolt személlyel van dolgunk – mondta Rizzoli. – Egy koszovói menekülttel.

– Ez is egy lehetőség – felelte Dean.

– Egy lehetőség, amit maga végig tudott.

– Igen – felelte Dean tétovázás nélkül.

– És visszatartott egy ilyen lényeges információt. Nyugodtan, hátradőlve nézte végig, ahogy a béna zsaruk futják a felesleges köreiket.

– Csak hagytam, hogy kövesse és végigvigye a saját elképzeléseit.

– Valóban, a saját elképzeléseimet, amelyekből hiányoztak a biztos tények – mutatott a képekre Rizzoli. – Ez megváltoztatott volna sok mindent.

Dean és Conway egymásra nézett. Majd Conway szólalt meg:

– Attól tartok, vannak még dolgok, amiket nem mondtunk el önnek.

– Még?

Dean a nagy mappa után nyúlt, és kivett belőle egy újabb helyszíni fényképet. Bár Rizzoli úgy gondolta, felkészült rá, hogy szembenézzen a negyedik képpel, a látvány mellbe vágta. Fiatal, szőke férfit ábrázolt a kép, vékonyka bajusszal. Ő sem volt sokkal vastagabb a bajuszánál, mellkasán átütöttek a bordái, vékony válla úgy állt el a testétől, mint egy fehér bütyök. Rizzoli tisztán ki tudta venni a férfi életének utolsó érzelmét: minden borzalom ott ült az arcán.

– Az áldozatot tavaly október huszonkilencedikén találták meg – mondta Dean. – A felesége holttestét sosem.

Rizzoli nyelt egyet, és elfordította tekintetét az áldozat arcáról.

– Megint Koszovó?

– Nem. Fayetteville, Észak-Carolina.

Rizzoli megdöbbenve nézett a férfira. Nézték egymást, és Rizzoli arcát közben vörösre festette a harag.

– És hányan vannak még, akikről eddig egy szót sem szólt? Hány átkozott ügyről kell még tudnom?

– Ez az összes, amiről mi tudunk.

– Ez azt jelenti, lehet, hogy van még több is?

– Elképzelhető. De nincs lehetőségünk, hogy információhoz jussunk további esetekről.

Rizzoli hitetlenkedő pillantást vetett Deanre.

– Az *FBI-nak* ne lenne?

– Dean ügynök úgy érti – szólt közbe Conway –, hogy nagyon sok esetet tárgyalnak folyamatosan az igazságszolgáltatásban. Vannak országok, amelyek nem adják ki a bűnügyi adatokat. Ne feledje, hogy háborús övezetekről beszélünk. Politikailag felbolydult területekről. Kiváltképp olyan helyekről, amelyek annyira vonzzák a tettest. Olyan helyekről, ahol otthon érezheti magát.

Egy gyilkos, aki szabadon kelhet át az óceánon. Akinek a vadászterületén nem húzódnak határok. Visszagondolt mindenre, amit eddig az Uralkodóról megtudott. A gyorsaságra, ahogy legyűri áldozatait. A kínzó vágyra, amelyet a halott nők iránt érez. A Rambo-késre. És az ejtőernyő szürkészöld szálaira. Magán érezte mindkét férfi tekintetét, miközben átgondolta mindazt, amit Conway az imént elmondott neki.

Vizsgáztatták, és arra vártak, hogy bizonyítsa: megfelel az elvárásaiknak.

Ránézett az asztalon heverő negyedik fényképre.

– Azt mondta, hogy a gyilkosság Fayetteville-ben történt.

– Igen – mondta Dean.

– A város közelében van egy katonai bázis. Ugye?

– Fort Bragg. A várostól nagyjából tizenöt kilométer távolságra van, északnyugati irányban.

– Hányan állomásoznak ott?

– Nagyjából negyvenegyezren szolgálnak. Ezenkívül ott állomásozik a tizennyolcas légi hadtest, a nyolcvankettes légiezred és a speciális hadműveleti egység.

– Az, hogy Dean gondolkozás nélkül vágta rá a választ, arra utalt, hogy a férfi már várta a kérdést. Az információ a nyelve hegyén volt.

– És maga ezért hagyta, hogy a sötétben tapogatózzunk, igaz? Mert olyasvalaki ellen harcolunk, aki hadviselt ember. Akit azért fizettek, hogy gyilkoljon.

– Mi is a sötétben tapogatóztunk, ahogy maga.

– Dean előredőlt, és arca olyan közel került hozzá, hogy Rizzoli semmi másra nem tudott figyelni, csak *férfira.* Conway és minden más kiszorult a látóköréből. – Amikor elolvastam a fayetteville-i VICAP-jelentést, úgy éreztem, ismét Koszovót látom magam előtt. A gyilkos akár fel is írhatta volna a nevét a helyszínre, annyira jellegzetes nyomokat hagyott. A meggyilkolt férfi testének helyzete. A penge, amivel a kegyelemdöfést megadta. A csésze vagy üvegpohár, amit az áldozat ölébe helyezett. A feleség elrablása. Azonnal elrepültem Fayetteville-be, és két hetet töltöttem a helyi hatóságoknál, miközben végigkísértem a nyomozást. Nem tudtak megnevezni gyanúsítottat.

– És miért nem mondhatta mindezt el nekem? – kérdezte Rizzoli.

– Tekintettel voltam a tettes lehetséges személyére.

– Az sem érdekel, ha a tettes hadseregtábornok. Jogom lett volna tudni a fayetteville-i esetről.

– Amennyiben létfontosságú információ a bostoni gyanúsított megnevezéséhez, elmondtam volna.

– Azt mondta, hogy negyvenegyezer ember van szolgálatban Fort Braggben.

– Így van.

– És közülük hányan szolgáltak Koszovóban? Feltételezem, maga is feltette már ezt a kérdést.

Dean bólintott.

– Kikértem egy listát a Pentagontól az összes olyan katonáról, akinek a szolgálati ideje és helye egybeesik a gyilkosságok helyszínével és idejével. Az Uralkodó nincs rajta a listán. Már csak néhányan élnek közülük, és mind az északkeleti államokban élnek. Egyikőjük sem tűnik a mi emberünknek.

– És most meg kellene bíznom ebben az információban?

– Igen.

Rizzoli felnevetett.

– Ehhez elég sok bizalomra van szükség.

– Mindkettőnknek szükségünk van rá, Jane. Feltételezem, én bízhatok magában.

– Mégis, miért ne bízhatna meg bennem? Soha semmi olyat nem mondott, ami titoktartásra kötelezne.

A mondatot követő csendben Dean Conwayre pillantott, aki szinte észrevétlenül bólintott. Szavak nélkül megegyeztek, hogy Rizzoli kezébe adják a kirakó utolsó, létfontosságú darabját.

Conway szólalt meg.

– Hallott valaha a „birkaúsztatásról”, nyomozó?

– Feltételezem, a kifejezésnek semmi köze igazi birkákhoz.

Conway elmosolyodott.

– Valóban nincs. Ez katonai kifejezés. Szleng. Így nevezik azt, hogy a CIA időnként kölcsönveszi a különleges katonai osztagot bizonyos küldetések elvégzéséhez. Ez történt Nicaraguában és Afganisztánban, amikor a CIA saját különleges katonai egységének szüksége volt további katonákra. Nicaraguában a flotta különleges egysége hajtotta végre a birkaúsztatást, hogy le tudja rombolni a kikötőket. Afganisztánban a zöldsapkásokat vetették be, hogy kiképezzék a mudzsahidokat. Miközben a CIA-nek dolgoznak, a katonák lényegében CIA-ügynökökké válnak. Kikerülnek a Pentagon hatóköréből. A katonaságnak nincs feljegyzése arról, hogy mit műveltek.

Rizzoli Deanre nézett.

– A lista, amit a Pentagon adott magának. A fayetteville-i katonák névsorával, akik Koszovóban szolgáltak…

– A lista nem volt teljes – mondta Dean.

– Mégis mennyire nem? Hány nevet hagytak ki?

– Nem tudom.

– Kérdezte a CIA-t?

– Ezen a ponton falakba ütköztem.

– Nem adtak ki neveket?

– Nem is kellett nekik – mondta Conway. – Amennyiben a tettes benne volt ezekben a fekete hadgyakorlatokban, nem fogják igazolni.

– Még akkor sem, ha az emberük civileket gyilkol?

– Különösen nem, ha civileket gyilkol – mondta Dean. – A propaganda szempontjából számukra katasztrófa lenne. Mi van, ha a férfi tanúvallomást tesz? Milyen kényes információkat adhat ki a sajtónak? Maga szerint a nagyközösség elé akarnák tárni, hogy az egyik emberük éjszakánként magánházakba tör be, hogy ott törvénytisztelő polgárokat mészároljon? Hogy megerőszakolja a női áldozat holttestét? Ha ez egyszer kiderülne, semmi nem tudná távol tartani a hírt a címlapoktól.

– És akkor mit mondtak el magának?

– Hogy nincs a fayetteville-i gyilkossághoz tartozó információjuk.

– Hivatalos lekoptatásnak hangzik.

– Több volt ennél – szólalt meg Conway. – Dean ügynököt még aznap, amikor feltette kínos kérdéseit a CIA-nek, kiutasították a fayetteville-i nyomozás helyszínéről, és utasították, hogy térjen vissza Washingtonba. Az utasítás egyenesen az FBI igazgatóhelyettesének irodájából érkezett.

Rizzoli a férfira meredt, kába volt attól, hogy az Uralkodó személyét ekkora titoktartás övezi.

– Ekkor keresett fel Dean ügynök – fejezte be Conway.

– Mert ön benne van a katonai bizottságban?

– Mert már évek óta ismerjük egymást. A tengerészeknek megvannak a módszereik, hogyan találják meg a másikat. És hogyan bízhatnak egymásban. Megkért, hogy vizsgáljam meg az ügyet helyette. De attól tartok, nem szolgálhattam semmiféle eredménnyel.

– Szenátorként?

Conway gúnyos mosollyal felelt:

– Egy szabad állam demokratikus szenátoraként, teszem hozzá. Lehet, hogy szolgáltam a hazámat katonaként. De bizonyos nemzetvédelmi körökben sosem fognak száz százalékban elfogadni. Vagy megbízni bennem.

Rizzoli tekintete ismét az asztalon heverő képekre siklott. Halott emberek képcsarnoka, akiket nem politikai vagy faji meggyőződésből gyilkoltak meg, hanem mert volt egy gyönyörű feleségük.

– Elmondhatta volna mindezt hetekkel ezelőtt is – mondta halkan.

– A rendőrségi nyomozás alatt lehetetlen titkot tartani – mondta Dean.

– De nem az én nyomozásom során.

– *Akármelyik* rendőrségi nyomozás során. Ha ezt az információt elmondom a csapatának, a végén úgyis a médiában köt ki a történet. És ez pont azoknak a figyelmét keltette volna fel, akik mindenáron megpróbálnák meggátolni, hogy letartóztasson bárkit.

– Maga tényleg azt gondolja, hogy védenék? Azok után, amiket tett?

– Nem, én azt gondolom, hogy megpróbálnák elzárni, éppúgy, ahogy mi is. De ők mindezt a legnagyobb titokban tennék, semmiképp sem a nyilvánosság szeme láttára.

Nyilvánvaló, hogy elvesztették a férfi nyomát. Hogy már nem tudnak uralkodni felette, és a férfi civileket gyilkol. Időzített bomba, és nem engedhetik meg maguknak, hogy nem foglalkoznak a problémával.

– És mi lesz, ha előbb kapják el, mint mi?

– Sosem fogjuk megtudni, ha ez megtörténik, ugye? Egyszerre abbamaradnak majd a gyilkosságok. És számunkra örök rejtély marad a dolog.

– Én ezt nem nevezném kielégítő befejezésnek – mondta Rizzoli.

– Nem, maga igazságot akar. Letartóztatást, tárgyalást és ítéletet. Teljes eljárást.

– Ezt úgy mondja, mintha lehetetlent kívánnék.

– Ez esetben nincs kizárva.

– És ezért hozatott ide? Hogy elmagyarázza: sosem fogom elkapni a pasast?

Dean hirtelen hevesen előredőlt, úgy nézett Rizzolira.

– Mi pontosan azt akarjuk, amit maga akar, Jane. A teljes eljárást. Koszovó óta üldözöm ezt az embert. Maga szerint beérném kevesebbel?

Conway halkan megszólalt:

– Érti már, nyomozó, hogy miért hozattuk ide? Érzi a titoktartás szükségességét?

– Nekem úgy tűnik, már így is túl sok titok van.

– De mostantól ez az egyetlen módja annak, hogy sikeresen végigvigyük és lezárjuk az ügyet. És feltételezem, ezt akarjuk mindannyian.

Rizzoli pár pillanatig farkasszemet nézett Conway szenátorral.

– Maga fizette az utamat, ugye? A repülőjegyet, a limót, a hotelt. Nem az FBI költsége volt.

Conway fanyar mosollyal bólintott.

– Az igazán fontos dolgokat – mondta – legjobb bizalmasan kezelni.

HUSZONHÁROM

AZ ÉG MEGNYÍLT, és az esőcseppek ezernyi apró kalapácsként verték Dean Volvójának tetejét. Az ablaktörlők sebesen jártak, hogy látni lehessen a beállt forgalmat és a vízzel elárasztott utat.

– Legalább nem ma este repül vissza – mondta Dean. – A repülőtéren valószínűleg katasztrofális állapotok uralkodnak.

– Ilyen időben nem is lennék hajlandó elhagyni a biztonságos talajt, köszönöm.

Dean meglepett pillantást vetett rá.

– Azt hittem, maga nem fél semmitől.

– Ezt miből gondolta?

– A viselkedéséből. Elég keményen dolgozott rajta. Egy pillanatra sem veti le a páncélt magáról.

– Megpróbál megint a fejembe látni. Folyton ezt csinálja.

– Megszokás kérdése. Ezt csináltam az Öböl-háborúban is. Tiszta pszichológia.

– Hát, nem én vagyok az ellenség.

– Sose gondoltam, hogy az lenne, Jane.

Rizzoli a férfira nézett, és most sem tudta megállni, hogy megcsodálja Dean férfias, határozott arcélét.

– És mégsem bízott bennem.

– Akkor még nem ismertem.

– Ezek szerint meggondolta magát?

– Mégis mit gondol, miért hívtam Washingtonba?

– Hát, fogalmam sincs – mondta Rizzoli, és óhatatlanul felnevetett. – Mert hiányoztam, és alig várta, hogy újra lásson?

A beálló csendtől Rizzoli elvörösödött. Hirtelen ostobának és nevetségesnek érezte magát, hiszen a hasonló helyzetben lévő nőket lenézte volna. Kibámult az ablakon, kerülte Dean tekintetét, saját hangja, saját ostoba szavai visszhangzottak fülében.

Előttük az úton végre megindultak az autók, a kerekek felkavarták a pocsolyák vizét.

– Ami azt illeti – szólalt meg Dean –, tényleg látni akartam.

– Ó! – kiáltott fel meggondolatlanul. Már így is eléggé zavarban volt, nem szerette volna újra elkövetni a hibát.

– Bocsánatot szerettem volna kérni. Mert azt mondtam Marquette-nek, hogy nem alkalmas a munkára. Tévedtem.

– És erre mikor jött rá?

– Nem volt nagy felismerés. Egyszerűen csak… néztem, ahogy dolgozik, nap mint

nap. Láttam, mennyire összeszedetten, koncentráltan végzi a munkáját. Hogy menynyit hajt azért, hogy minden jól menjen – mondta Dean, majd csendesen hozzátette: – És közben arra is rájöttem, mi mindennel kellett szembenéznie tavaly nyár óta. Olyan dolgokkal, amikről fogalmam sem volt.

– Hűha. „És mindezek ellenére becsületesen tette a dolgát."

– Most azt hiszi, hogy sajnálom magát – mondta Dean.

– Nem különösebben hízelgő azt hallani, hogy „nézzétek, milyen nagyszerűen dolgozik *ahhoz képest,* hogy mi mindenen ment keresztül". Szóval vágja hozzám nyugodtan a paralimpiai aranyérmét. Amelyik az érzelmileg elfuserált zsaruknak jár.

Dean bosszúsan felsóhajtott.

– Muszáj magának mindig a rejtett hátsó szándékot keresni az összes bókban vagy dicséretben, amit kap? Tudja, Jane, előfordul, hogy az emberek pontosan azt mondják, amit gondolnak.

– Én meg azt hiszem, tudja maga pontosan, miért vagyok egy hangyányit szkeptikus mindennel szemben, amit mond nekem.

– Azt hiszi, még mindig vannak titkaim maga előtt.

– Én már nem is tudom, mit higgyek.

– Pedig muszáj, hogy legyenek, nem igaz? Mert maga *biztosan* nem érdemel őszinte elismerést tőlem.

– Ott a pont.

– Nem, a magáé a pont. De úgy igazából nem hiszi el. – A lámpa pirosra váltott, Dean fékezett, és Rizzolira nézett. – Honnan van magában ennyi szkepticizmus? Ennyire nehéz lenne Jane Rizzolinak lenni?

Rizzoli fáradtan felnevetett.

– Ebbe most ne menjünk bele, Dean.

– Ez is része lenne egy női zsaru életének?

– Alighanem ez is benne van a dologban.

– A kollégái tisztelik.

– Tisztelet a figyelemre méltó kivételnek.

– Kivételek mindig vannak.

A lámpa zöldre váltott, Dean tekintete ismét az út felé fordult.

– A rendőri munka sajátossága – szólalt meg Rizzoli. – Tele van tesztoszteronnal.

– Akkor miért választotta ezt a munkát?

– Mert megbuktam háztartástanból.

Ezen mindketten nevettek. Az első őszinte, közös nevetéssel.

– Az igazság az – mondta végül Rizzoli –, hogy tizenkét éves korom óta zsaru szerettem volna lenni.

– Miért?

– Mindenki tiszteli a zsarukat. Egy gyerek szemében legalábbis így tűnik. Azt akartam, hogy nekem is legyen jelvényem, szolgálati fegyverem. Ezeket elég csak felvillantani, és az emberek máris felállnak a jöttömre, és azonnal észrevesznek. Nem akartam valami ócska kis irodában végezni, ahol egyszerűen eltűnök. Ahol egy leszek a sok láthatatlan nő közül. Ha valakire soha senki nem figyel, az olyan érzés lehet, mint amikor az embert elevenen eltemetik. Soha senki nem veszi észre. – Könyöké-

vel az ajtónak támaszkodott, és fejét a jobb kezébe támasztotta. – Ami azt illeti, most semmi se tűnik vonzóbbnak a névtelenségnél. – *Legalább a Sebész se tudná a nevemet.*

– Ez most úgy hangzott, mintha sajnálná, hogy rendőr lett magából.

Rizzoli visszagondolt a hosszú, alvás nélkül töltött éjszakákra, amikor csak a koffein és az adrenalin tartotta ébren. Mindarra a borzalomra, amellyel szembesülnie kellett: mi mindent képes művelni az egyik ember a másikkal. És visszagondolt a repülőből kizuhant potyautasra is, akinek a mappája még mindig az asztalán hever, a jelentéktelenség örök érvényű szimbólumaként. Ugyanolyan jelentéktelenek mindketten. Mindannyiunknak megvannak a saját álmaink, melyek olykor úgy teljesülnek be, ahogy nem láthatjuk előre. Egy ház pincéje a vér nehéz szagával a levegőben. Vagy ugrás egy gépből, és végtagjaink máris tehetetlenül vergődnek mellettünk a gravitáció vonzásában. Holott ezek az álmaink, és mi csak követjük a hívó szavukat, bármerre vezessenek.

Végül halkan megszólalt.

– Nem, nem sajnálom. Ez a munkám. Ez tölti ki az életem. Ettől tudok iszonyú mérges lenni. Be kell vallanom, a munkánk nagy részét a harag teszi ki. Nem tudok csak úgy egyszerűen hátralépni, és nézni az áldozat holttestét úgy, hogy ne forrjon fel az agyam a haragtól. És abban a pillanatban egyike leszek azoknak, akik közbenjárnak értük. Abban a pillanatban, amikor a haláluk megérint. Talán majd egyszer, ha *nem* érzem ezt a dühöt, akkor tudni fogom, hogy ideje tovább lépni.

– Nem ég mindenkiben ekkora tűz – nézett rá Dean. – Azt hiszem, az ismerőseim közül maga az egyetlen, aki ekkora átéléssel tekint a hivatására.

– Ez nem hangzik túl jól.

– Dehogynem, nagyon jól hangzik.

– Az, hogy mindig a kiégés szélén áll az ember a nagy pörgésben?

– Mert maga ott áll?

– Néha úgy érzem, igen. – Rizzoli kibámult az ablaküvegen futó vízcseppekre. – Meg kéne próbálnom olyannak lenni, mint maga.

Dean nem felelt, és Rizzoli attól félt, talán megbántotta az utolsó kijelentésével. Hiszen burkoltan azt mondta ezzel, hogy a férfi szenvtelen és hűvös. De hát ismeretségük óta ez a benyomás alakult ki benne Deanről: ő a szürke öltönyös férfi. Heteken keresztül zavarba hozta és megtévesztette, és most Rizzoli, hogy leküzdje önnön csalódottságát, provokálni akarta, kényszeríteni akarta, hogy mutasson ki valamilyen érzelmet, bármennyire kellemetlen ez, már csak azért is, hogy bebizonyítsa magának,, meg tudta tenni: rést talált a páncélon.

Ám az ilyen provokáció a nőket többnyire a saját szemükben is ostobává teszi.

Amikor végre megálltak a Watergate Hotel előtt, Rizzoli már készen állt a határozott istenhozzáddal.

– Köszönöm a fuvart – mondta. – És az információkat is. – Megfordult, kinyitotta az ajtót, és megcsapta a kinti meleg, nedves levegő. – Viszlát Bostonban.

– Jane!

– Igen?

– Nincs több titkolózás egymás előtt, rendben? Azt mondom, amit gondolok.

– Ha ragaszkodik hozzá.
– Nem hisz nekem, ugye?
– Ez tényleg annyira számít?
– Igen – mondta Dean csendesen. – Nekem rendkívül sokat számít.

Rizzoli nem felelt, és hirtelen hevesebben dobogott a szíve. Visszafordult Dean felé, tekintetük összeforrt. Oly régóta titkolóztak egymás előtt, hogy már egyikőjük sem tudta, hogyan kell kiolvasni az igazságot a másik szeméből. Olyan pillanat volt ez, amelyben bármit kimondhattak, és bármi megtörténhetett volna. De egyikük sem merte megtenni az első lépést. Elkövetni az első hibát.

Árny jelent meg a kocsi nyitott ajtaján.

– Isten hozta a Watergate-ben, asszonyom. Segítsünk a poggyászokkal?

Rizzoli elfordult Deantől, és meglepetten vette észre a szálló ajtónállóját, aki rámosolygott. Valószínűleg látta, hogy nyitják a kocsi ajtaját, és arra következtetett, hogy valaki kiszáll belőle.

– Köszönöm, már túl vagyok a bejelentkezésen – mondta, és visszafordult Deanhez. De a pillanat elmúlt. Az ajtónálló még mindig mellette állt, és arra várt, hogy kisegíthesse. Kiszállt.

Egy utolsó pillantás az ablakon keresztül, egy intés: ennyi volt a búcsújuk. Megfordult, és besétált az előtérbe, s csak annyira állt meg, hogy végignézze, ahogy Dean kocsija elgördül a hotel elől, és eltűnik az esőben.

A liftben a falhoz dőlt, lehunyta a szemét, és csendben vádolta magát az összes érzelemért, amelyet leplezetlenül kimutatott a beszélgetés alatt, és minden ostobaságért, ami elhagyta a száját. Mire felért a szobájába, mindennél jobban vágyott rá, hogy egyszerűen kijelentkezzen, és azon nyomban visszainduljon Bostonba. Biztosan van gép, amit elcsíphet még ma este. Vagy vonat. Mindig is szeretett vonattal utazni.

Ez a lázas menekülés, amellyel Washingtont és a feszengő érzést is maga mögött akarta hagyni, ez vezette őt a bőröndjéhez. Kinyitotta, és csomagolni kezdett. Nagyon kevés dolgot hozott magával, nem tartott sokáig, míg elővette az egyetlen tartalék blúzát és a hozzá tartozó nadrágkosztümöt a szekrényből, amelybe érkezésekor beakasztotta őket, a ruhák tetejére dobta a fegyverét meg a pisztolytokot, végül a fésűjét és a fogkeféjét is betette a neszesszerbe. Mindennel elkészült, becsukta a bőröndöt, és éppen az ajtóhoz húzta, amikor kopogást hallott.

Dean állt a folyosón, szürke öltönyén sötét foltok jelezték a szakadó esőt, haja víztől csillogott.

– Azt hiszem, nem fejeztük még be a beszélgetést – mondta.
– Van még valami, amit el akar mondani?
– Ami azt illeti, van. – Dean belépett a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Rámeredt az összepakolt bőröndre, amely indulásra készen állt az ajtóban.

„Istenem – gondolta Rizzoli. – Most kell bátornak lennem. Most kell merészen belevágnom."

Mielőtt bármelyikük bármit mondott volna, megragadta Deant, és magához húzta. Ugyanakkor érezte, hogy Dean átöleli a derekát. Amikor ajkuk találkozott, már egyiküknek sem volt kétsége afelől, hogy vonzalmuk kölcsönös, és amennyiben most hibát követnek el, úgy mindketten tehetnek róla. Rizzoli szinte semmit nem tudott a fér-

firól, csak azt, hogy kívánja, és a következményekkel is hajlandó volt szembenézni.

Dean arca nedves volt az esőtől, és ahogy megszabadult ruháitól, ott maradt a bőrén a nedves gyapjú illata, amelyet Rizzoli türelmetlenül lélegzett be, miközben ajkaival felfedezte a férfi testét, ahogy Dean is felfedezte az övét. Nem volt türelme a gyengéd szeretkezéshez, féktelen és vad szexre vágyott. Érezte, hogy Dean próbálja visszafogni, próbál lassítani a tempón, próbálja átvenni a vezetést. De ő szembeszegült vele, és a testét használta fel ehhez. Most, ebben az első szerelmi összecsapásban ő volt a győztes. És Dean adta meg magát.

Szendergés közben érte őket az ablakon besütő délutáni napfény bágyadt sugara. Amikor felébredt, csak ez a halvány alkonyati sugár világította meg a mellette fekvő férfi testét. A férfiét, aki még most is megfejthetetlen maradt. Használta a testét, ugyanúgy, ahogy Dean is az övét, és noha tudta, hogy éreznie kellene egy kis bűntudatot a gyönyörért, amelyhez Dean juttatta, nem érzett mást, csak fáradt kielégülést és elégedettséget. Meg csodálkozást.

– Bepakoltad a bőröndödet – szólalt meg Dean.

– Azon voltam, hogy kijelentkezem, és hazamegyek még ma este.

– Miért?

– Nem láttam értelmét, hogy tovább maradjak. – Kinyújtotta a kezét, és megérintette Dean arcát, végigsimította borostás állát. – Amíg meg nem jelentél.

– Már majdnem feladtam. Tettem néhány kört a tömb körül. Hogy levezessem a feszültséget.

Rizzoli felnevetett.

– Ez most úgy hangzik, mintha féltél volna tőlem.

– Őszintén? Eléggé félelmetes nő vagy.

– Tényleg annak tűnök?

– Heves. Szenvedélyes. Lenyűgöz, hogy mennyire átéled a mindennapokat. – Végigsimított Rizzoli combján, aki ujjainak izgató érintésétől megremegett. – A kocsiban azt mondtad, bárcsak olyan lehetnél, mint én. Az igazság az, Jane, hogy bárcsak én lehetnék olyan, mint te. Bárcsak bennem is ennyi tűz égne!

Rizzoli Dean mellkasára tette a kezét.

– Ezt most úgy mondtad, mintha nem dobogna idebent szív.

– Hiszen mindig is ezt gondoltad rólam, nem?

Rizzoli nem felelt. *A szürke öltönyös férfi.*

– Ezt gondoltad, ugye?

– Sose tudtam, hogy hova tegyelek magamban – ismerte el. – Mindig olyan szenvtelennek tűntél. Mintha nem is emberi lény lennél.

– Érzéketlennek.

Dean olyan halkan ejtette ki ezt a szót, hogy Rizzoli elgondolkozott, vajon valóban ki akarta-e mondani. Vagy csak magának suttogta el a gondolatot.

– Különböző módon reagálunk dolgokra – mondta. – Azokra a dolgokra, amiket kezelnünk kell. Amikre azt mondtad, hogy téged dühbe hoznak.

– Az esetek többségében igen.

– Így hát szembeszegülsz velük. Felpörgeted a motort, szikráznak a kerekek. De ekkora lánggal égsz a mindennapokban is. – Majd halk nevetéssel hozzátette: – Rossz

természet meg minden.

– Hogy lehet, hogy te *nem* leszel mérges?

– Nem engedem meg magamnak. Én így birkózom meg vele. Hátralépek, mély lélegzetet veszek. Minden esetet úgy kezelek, mint egy kirakójátékot. – Rizzolira nézett. – Éppen ezért kezdtél el izgatni. Az a rengeteg energia és érzelem, amit belefektetsz mindenbe, amihez csak hozzákezdesz. Kicsit… veszélyesnek tűnik.

– Miért?

– Mert teljesen más, mint amilyen én vagyok. Amilyen én csak szeretnék lenni.

– Attól félsz, hogy lemoslak a pályáról.

– Olyan ez, mint a játék a tűzzel. Közelebb húzódunk hozzá, még akkor is, ha tökéletesen tisztában vagyunk azzal, hogy megéget.

Rizzoli megcsókolta.

– Egy kis veszély – suttogta – izgató tud lenni.

Az este éjszakába fordult. Lezuhanyoztak, és lemosták egymásról egymás verejtékét, majd szélesen összemosolyogtak a tükör előtt állva, miközben a szállodai köpenybe bújtak. Rendeltek vacsorát a szobaszerviztől, bort ittak az ágyban, miközben a tévében a Comedy Channel adása ment. Ma este nincs CNN, és nincsenek rossz hírek, melyek megkeserítenék az együtt töltött időt. Ma este Rizzoli ezer és ezer kilométer messzire akarta magától tudni Warren Hoytot.

De sem a távolság, sem Dean karjának kényelme nem tudta kizárni álmából a szörnyet. Teljesen éberen feküdt az ágyban, s nem a szenvedély, hanem a félelem érzése járta át. Szívének hangos dobogása mellett hallotta meg telefonja csörgését. Eltartott pár pillanatig, mire kibogozta magát Dean ölelő karjából, átnyúlt a férfi teste fölött az éjjeliszekrényen fekvő telefonig, és kinyitotta.

– Rizzoli.

Frost hangja szólalt meg:

– Gondolom, felébresztettem.

Rizzoli futó pillantást vetett a rádió kijelzőjére.

– Hajnali ötkor? Biztos lehet benne.

– Jól van?

– Jól vagyok. Miért?

– Nézze, tudom, hogy holnap repül vissza. De úgy gondoltam, ezt tudnia kell, mielőtt megérkezik.

– Mi történt?

Frost nem válaszolt azonnal. Rizzoli a telefonban hallotta, hogy valaki kérdez a férfitól valamit a becsomagolt bizonyítékokról, és ekkor derengett fel benne, hogy Frost éppen kint van egy bűnügyi helyszínen.

Mellette Dean megmoccant, felébresztette a hirtelen feszültség, amely a szobában támadt. Felült, és felkapcsolta a lámpát.

– Mi a baj?

Frost újra megszólalt:

– Rizzoli?

– Hol van? – kérdezte Jane.

– Bejött egy tíz-hatvannégyes hívás. Éppen kint vagyok a helyszínen…

– Miért maga ment ki egy egyszerű betöréses hívásra?

– Mert a maga lakásáról van szó.

Rizzoli egy szót sem tudott szólni, csak szorította a kagylót a füléhez, és hallgatta dübörgő pulzusát.

– Mivel nem tartózkodik a városban, átmenetileg rendőri felügyeletet irányítottunk a lakásához, a 203-as lakásból telefonált, Ms. öö…

– Spiegel – mondta halkan Rizzoli. – Ginger.

– Az. Nagyon szigorú hölgynek néz ki. Azt mondja, hogy csapos a McGintyben. Éppen hazafelé tartott a munkából, amikor a tűzlétra alatt üvegszilánkokat vett észre. Felnézett, és látta, hogy a maga ablaka betört. Azonnal hívta a 911-et. A helyszínre kiérkező első járőr felismerte, hogy ez a maga lakása. És felhívott engem.

Dean csendes érdeklődéssel megérintette a karját. Rizzoli tudomást sem vett róla. Megköszörülte a torkát, és felkészült rá, hogy megtévesztő higgadtsággal feltegye a kérdést:

– Elvitt valamit? – Máris úgy kérdezte, mint aki tudja, hogy ki lehet a tettes. Anélkül hogy kimondták volna a nevét, mindketten tudták, kinek a lelkén szárad a betörés.

– Ezt magának kell megmondania, amikor ideér – mondta Frost.

– Most ott van?

– A nappaliban állok.

Rizzoli lehunyta a szemét, szinte hányingere volt a haragtól, miközben látta maga előtt az idegeneket, akik elözönlik a lakását. Kinyitják a szekrényeket, megfogdossák a ruhákat. Hosszan elidőznek a legszemélyesebb holmijánál.

– Úgy tűnik, nem mozdított el a helyéről semmit – mondta Frost. – A tévéje és a CD-lejátszója megvan. Egy nagy marék apró van a konyhapulton. Van valami, amit el akarhatott vinni magával?

A lelki békémet. A józanságomat.

– Rizzoli?

– Nem tudok másra gondolni.

Csend. Majd Frost szelíden megszólalt:

– Végignézek mindent majd magával, centiről centire. Amikor hazaér, ketten együtt megcsináljuk. A háztulajdonos már bedeszkázta az ablakot, szóval az eső nem fog beesni. Ha szeretne nálam lakni egy darabig, biztos vagyok benne, hogy Alicenek sem lesz ellene kifogása. Van egy üres szobánk, amit nem használunk semmire…

– Semmi baj – mondta Rizzoli.

– Nem okoz gondot…

– *Semmi baj.*

Harag és büszkeség csengett a hangjában. Leginkább büszkeség.

Frost elég jól ismerte ahhoz, hogy ne ajánlgasson tovább, és ne sértődjön meg Rizzoli hangnemén. Végül nyugodtan csak ennyit mondott:

– Hívjon fel, amint megérkezik.

Dean végignézte, ahogy helyre teszi a kagylót. Rizzoli hirtelen úgy érezte, meztelenül és rémülten képtelen tovább ott maradni mellette. Képtelen mutogatni a sebezhetőségét. Kimászott az ágyból, bement a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót.

Egy perccel később Dean bekopogott.

– Jane!

– Újra lezuhanyozom.

– Ne zárj ki! – Dean újra kopogott. – Gyere ki, és mondj el mindent!

– Majd ha befejeztem. – Megnyitotta a csapot. A víz alá állt, de nem azért, mert szüksége volt a zuhanyozásra, hanem mert a zubogó víz kizárta a beszélgetés lehetőségét. Zajos függönyt alkotott körülötte, amely mögé elrejthette önmagát és az érzelmeit. Miközben a víz csurgott le a testén, fejét a fülke falának támasztotta, ujjaival a csempének támaszkodott, s közben küszködött növekvő félelmével. Elképzelte, ahogy az érzés letisztul róla, mintha kosz lenne, és csobogva eltűnik a lefolyóban. Rétegről rétegre eltűnik róla. Mikor végre elzárta a vizet, nyugodtnak érezte magát. Megtisztultnak. Megtörülközött, és a gőztől párás tükörben megpillantotta az arcát, amely nem sápadt volt már, hanem a forró víztől piros. Újra készen állt, hogy eljátszsza a nyilvánosság előtt Jane Rizzoli szerepét.

Kiment a fürdőszobából. Dean az ablak melletti karosszékben ült. Nem szólt semmit, csak nézte, ahogy elkezd öltözködni, ahogy felkapkodja egymás után az ágy körül szétszórt ruháit, szenvedélyük csendes bizonyítékait. Egyetlen telefonhívás elég volt hozzá, hogy véget vessen mindennek, és Rizzoli most hideg határozottsággal járkált a szobában, begombolta a blúzát, magára vette a kosztümöt. Odakint még mindig sötét volt, de számára az éjszaka véget ért.

– El fogod mondani? – kérdezte Dean.

– Hoyt bent volt a lakásomban.

– Tudják, hogy ő volt?

Rizzoli a férfi felé fordult.

– Ki *más* lehetett volna?

A szavak harsányabban buktak ki a száján, mint szerette volna. Elpirult, és előhúzta cipőjét az ágy alól.

– Haza kell jutnom.

– Hajnali öt óra. A géped csak fél tízkor indul.

– És most tényleg azt várod tőlem, hogy visszafeküdjek aludni? Azután, ami történt?

– Teljesen kimerülten fogsz megérkezni Bostonba.

– Nem vagyok fáradt.

– Mert fel vagy töltve adrenalinnal.

Rizzoli bedugta lábát a cipőjébe.

– Fejezd be, Dean!

– Mit fejezzek be?

– Ne próbálj meg gondoskodni rólam!

Csend állt be. Végül Dean szarkasztikus felütéssel a hangjában csak ennyit mondott:

– Ne haragudj. Mindig elfelejtem, hogy tökéletesen képes vagy magadról gondoskodni.

Rizzoli háttal Deannek megállt, és már megbánta az imént kimondott szavait. Most először kívánta igazán, hogy *bárcsak* Dean tényleg gondoskodna róla. Bárcsak megölelné, és visszacsábítaná az ágyba. És akkor alhatnának addig összebújva, míg el

nem jönne az indulás ideje.

De mire megfordult, hogy ránézzen, Dean már felállt a székből, és elkezdett öltözködni.

HUSZONNÉGY

ELALUDT A REPÜLŐN. Amikor megkezdték a leszállást, fáradtan és iszonyú szomjasan ébredt. A rossz idő követte Washingtonból, és a turbulencia nemcsak a felszolgált italokat rázta össze az utasok előtti tálcán, hanem az idegeiket is megtépázta, miközben lassan ereszkedtek a felhőkön keresztül. Kinézett az ablakon, a repülő szárnyvége elveszett a szürke felhőben, de túl fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy a repülés miatt nyugtalankodjon. Még mindig Dean kötötte le a gondolatait, és kizárt a fejéből minden mást, amire összpontosítania kellett volna. Kibámult a sűrű ködbe, és közben felidézte magában a férfi érintését, forró leheletét a bőrén.

Aztán eszébe jutottak az utolsó szavak, amelyeket egymásnak mondtak a reptéren, ahogy hűvösen és sietősen búcsúztak a zuhogó esőben. Nem szerelmesként váltak el egymástól, hanem munkatársként, akik buzgón igyekszenek újra felvenni az egyedülálló, független emberek álcáját. Rizzoli magát okolta távolságtartó viselkedésükért, de Deant is okolta, hogy hagyta őt elmenni. Washington ismét a megbánás és az összegyűrt lepedő városát jelentette.

A repülőgép elérte a betont. Látta a kifutópálya ázott személyzetét az utaslépcső mellett víztől csöpögő kapucnis esőkabátban, és már előre rettegett, mi minden vár még rá aznap. A hazaút a lakásába, amelyben soha többé nem fogja magát biztonságban érezni, hiszen ő ott járt.

Felvette a csomagját, kilépett a terminál elé, és a hűvös széllökéssel együtt nagy adag eső ömlött rá, amely még a fedél alá is bevert. Csüggedt és fáradt emberek hosszú sora állt a járdán taxira várva. Miközben felmérte az úton parkoló limuzinok sorát, az egyik jármű ablakában felfedezte a RIZZOLI feliratot. Odament, bekopogtatott a sofőr ablakán, aki lehúzta az ablakot. Más ember ült a volán mögött, nem az az idős, fekete bőrű férfi, aki előző nap kihozta őt a reptérre.

– Igen, asszonyom?

– Jane Rizzoli vagyok.

– A Claremont Streetre megy, ugye?

– Igen.

A sofőr kiszállt, és kinyitotta Rizzolinak a hátsó ajtót.

– Isten hozta a fedélzeten! Beteszem a bőröndjét a csomagtartóba.

– Köszönöm.

Rizzoli becsusszant a hátsó ülésre, fáradtan felsóhajtott, miközben hátradőlt a puha bőrülésen. Odakintről dudálás hallatszott be, és fékek csikorogtak a szakadó esőben, de a limuzin belseje áldott csendbe borult. Rizzoli lehunyta a szemét, miközben lassan maguk mögött hagyták a Logan repülőteret, és elindultak a Boston felé vezető

gyorsforgalmi úton.

Megcsörrent a telefonja. Ettől kicsit magához tért, felült, és bódultan kotorászni kezdett a táskájában, leejtette egy tollat és némi aprót a kocsi padlójára, miközben a telefonjára vadászott. A negyedik csörgésnél végre megtalálta és felvette.

– Rizzoli.

– Margaret vagyok, Conway szenátor irodájából telefonálok. Én szerveztem meg az útját. Csak szerettem volna ellenőrizni, hogy van-e fuvarja a reptérről.

– Van. Már bent ülök a limóban.

– Ó. – Margaret elhallgatott. – Hát, örülök, hogy akkor ezt tisztáztuk.

– Mármint mit?

– A limuzint küldő szolgálat felhívott, hogy ellenőrizze, valóban törölte-e a reptéri megrendelést.

– Nem, a sofőr itt várt rám. Köszönöm.

Rizzoli bontotta a vonalat, és lehajolt, hogy összeszedjen mindent, ami kiszóródott a nagy kapkodásban. Golyóstolla begurult a sofőr ülése alá. Miközben érte nyúlt, ujjai megérintették a padlót, és ő egyszerre csak észrevette a szőnyeg színét. Tengerészkék.

Lassan felegyenesedett.

Éppen akkor érkeztek a Callahan-alagúthoz, amely átvezetett a Charles folyó alatt. A forgalom lelassult, és ők csak araszoltak ebben a végeláthatatlanul hosszú, borostyánszínben derengő csőben.

Sötétkék nejlon 6,6 DuPont Antron. Szabványszőnyeg a Cadillacekben és Lincolnokban.

Mozdulatlanul ült, tekintete az alagút elsuhanó falára tapadt. Gail Yeagerre gondolt, és anyja temetésére, a limuzinok lassú, méltóságteljes sorára, amint begördülnek a temető kapuján.

Aztán Alexander és Karenna Ghentre gondolt, akik egy héttel a haláluk előtt érkeztek a Logan repülőtérre.

Majd Kenneth Waite-re. Akit eltiltottak a vezetéstől, és mégis elvitte a feleségét Bostonba.

Hát így talált rájuk?

Egy pár beszáll az autóba. Az asszony csinos arca látszik a visszapillantó tükörben. A nő belesüpped a finom, puha bőrülésbe, így élvezi az utat hazáig, és soha nem jön rá, hogy valaki kinézte őt magának. Hogy egy férfi, akinek az arcát biztosan nem jegyezte meg, abban a pillanatban döntötte el, hogy ő lesz az.

Az alagút borostyán fényei szép sorban elhaladtak felettük, s Rizzoli fejében kockáról kockára összeállt a kép. Kényelmes kocsi, csendes, nyugodt út és finom, puha bőrülés. Egy névtelen, arctalan férfi a volán mögött. Minden az utasok kényelmét és biztonságát szolgálja. Az utasokét, akik semmit sem tudnak a férfiról, aki a limuzint vezeti. Ő viszont ismeri a nevüket. A járat számát. Az utcát, ahol élnek.

A forgalom teljesen beállt. Messze előttük már látni lehetett az alagút kijáratát, bágyadt fény szűrődött be az apró lyukon. Rizzoli továbbra is az ablakon bámult kifelé, nem mert a sofőrre nézni. Nem akarta, hogy a férfi észrevegye a nyugtalanságot a szemében. Izzadt kézzel nyúlt a táskájába, és előkereste a telefonját. Nem vette ki a

táskából, csak fogta a kezében, és arra gondolt, mit tegyen, már ha tud bármit is tenni. A sofőr mindeddig nem művelt semmi aggasztót, ami arra engedne következtetni, hogy nem az, aminek és akinek látszik.

Lassan előhúzta a telefont a táskából. Kinyitotta. A tompa fényű alagútban nehezen látta a telefon gombjait. Csak egy mindennapi beszélgetés, gondolta. Mintha csak bejelentkezne Frostnál, nem kell rögtön SOS-t visítani a telefonba. De mit is mondhatna? „Azt hiszem, bajban vagyok, de nem vagyok biztos benne.”? Megnyomta a Frost számához rendelt gyorstárcsázó gombot. Hallotta, ahogy kicsöng, majd egy alig kivehető „hallót”, aztán elnémult a vonal.

Az alagút. Egy istenverte alagútban vagyok!

Bontotta a hívást. Felpillantott, hogy megnézze, milyen messze van még az alagút vége. Ebben a pillanatban tekintete önkéntelenül a visszapillantó tükörre siklott. Elkövette azt a hibát, hogy belenézett a sofőr szemébe, és tudatosult benne, hogy a férfi rajta tartja a szemét. Ebben a pillanatban már mindketten tudták, mindketten megértették a helyzetet.

Kifelé! Ki a kocsiból!

Rávetette magát a biztonsági zárra, de a férfi elölről már bezárta az ajtót. Kapkodva próbálta kinyitni, belefeszítette körmeit.

A férfinak csak ennyi idő kellett, hogy hátranyúljon az ülés mögé, célozzon a kábítópisztollyal, és elsüsse.

A vállán találta el Rizzolit. Ötvenezer volt száguldott végig a testén, és villámgyorsan lebénította az idegrendszerét. Elsötétült előtte a világ. Hátrahanyatlott az ülésen, keze hasznavehetetlenül lógott mellette, izmai megfeszülve vonaglottak a görcstől, elvesztette teste fölött az uralmat, s az reszketve behódolt a sötétségnek.

DÜBÖRGŐ ZAJ ÉS KOPOGÁS oszlatta el szeme elől a sötétséget. A ködös, szürke fény lassan elérte a retináját. Vér ízét érezte a szájában, meleg és fémes ízt, nyelve fájón lüktetett ott, ahol elharapta. A köd lassan oszladozott, egyre tisztább lett előtte a nappali világosság. Már kijöttek az alagútból, és elindultak… merre? Még mindig homályosan látott, de az ablakból már ki tudta venni az épületeket s mögöttük a szürke hátteret. Próbálta megmozdítani a karját, de nehéznek és tehetetlennek érezte, izmai kimerültek a görcsös rángatózástól. Oly szédítő gyorsasággal siklottak mellette a fák és a házak, hogy be kellett hunynia a szemét. Minden erejét arra használta, hogy végtagjait mozgásra kényszerítse. Érezte, hogy izmai meg-megrándulnak, s ujjait képes ökölbe szorítani. Erősen. Határozottan.

Nyisd ki az ajtót! Húzd fel a gombot!

Kinyitotta a szemét, igyekezett úrrá lenni szédülésén és felkavart gyomrának háborgásán, mialatt elrohant mellette a külvilág. Erőnek erejével kinyújtotta a karját, s minden centiméter egy-egy kisebb győzelem volt. Lassan elérte az ajtót, majd továbbhaladt a biztonsági zár felé. Felhúzta, s az hangos kattanással engedelmeskedett.

Hirtelen nyomást érzett a combján. Arra fordult, és egyenesen a férfi arcába nézett, aki hátrafordult, és ismét nekiszegezte a pisztolyt. Újabb adag feszültség vágtatott át a testén.

Végtagjai újra görcsös rángatózásba kezdtek. Úgy borult rá a sötétség, mint egy

nagy takaró.

HIDEG VÍZCSEPP ESETT az arcára. Ragasztószalag hangját hallotta, amint tekerik le a tekercsről. Arra ébredt, hogy a férfi összekötözi kezét a háta mögött, jó sokszor körbetekeri a csuklóját, majd elvágja a végét. Azután lehúzta róla a cipőt, mely tompa puffanással ért földet a kocsi padlóján. Felhúzta a nadrágja szárát, hogy a ragasztószalaggal összeköthesse csupasz bokáit. Rizzoli látása lassan kitisztult, s szeme előtt megjelent a férfi feje, aki behajolt a kocsiba, s minden figyelmét bokája kötözésének szentelte. Mögötte, a nyitott ajtó mögött nagy, zöld háttér. Fák és bokrok. Nincsenek épületek. Erdő? Vajon kijöttek már a városból, és lehúzódtak egy erdőbe?

Újra felharsant a ragasztószalag hangja, és megcsapta orrát a ragasztó szaga, miközben a férfi beragasztotta a száját.

A férfi rápillantott, és ő azonnal látta az összes apró részletet, amelyet nemtörődöm módon észre sem vett akkor, amikor először pillantott erre az arcra a reptéren. Amelyek akkor lényegtelennek tűntek. A sötét szem, a határozott, éles arcél, a vadállati ébersége. És a kisugárzott izgalommal teli vágyakozás mindarra, ami még rá vár. Az arc, amelyet senki nem vesz észre a hátsó ülésről. Egy az arctalan, tizenkettő-egytucat egyenruhások közül, gondolta. Egyszerű ember, aki takarít a hotelben, felviszi szobákba a csomagot, és vezeti a limuzint, amelyben utazunk. Ugyanabban a világban él, mégis csak akkor vesszük észre őket, amikor szükségünk van rájuk.

Míg be nem tolakodnak a látóterünkbe.

A férfi felvette Rizzoli telefonját a földről, ahová az első sokkolás után esett. Ledobta az útra, és jó erősen rátaposott. A telefon engedelmesen ropogott a talpa alatt, és nem maradt belőle más, mint egy kupac törött műanyag és fémszál, amelyet a férfi berugdosott a bokrok alá. Esély sincs rá, hogy a 911 elvezesse hozzájuk a rendőrséget.

Mindent tökéletesen kézben tartott. Tapasztalt szakember, aki azt csinálja, amihez a legjobban ért. Behajolt a kocsiba, kihúzta Rizzolit, és erőlködés nélkül a karjába kapta. Egy különleges katonai feladatokhoz szokott katonának meg se kottyan kilométereket gyalogolni egy ötvenkilós hátizsákkal a hátán, miért is okozna gondot a karjába kapni egy alig hatvankilós, kiszolgáltatott nőt? Esőcseppek csapódtak Rizzoli arcába, miközben a férfi a kocsi hátuljához vitte. Egy pillantást tudott csak vetni az őket körülvevő, esőcseppektől ezüstösen csillogó fákra és a sűrű, kusza aljnövényzetre. Nem látott más kocsit a közelben, bár jól hallotta a fák mögött elhaladó járművek folyamatos susogását, mintha tengeri kagylót tartott volna a füléhez, hogy hallgassa az óceán lusta hullámzását. Közel volt ahhoz, hogy kétségbeesett sikoltás törjön elő belőle.

A csomagtartó már nyitva volt, szürkészöld ejtőernyő hevert benne, mintha csak arra várna, hogy belebugyolálják a testét. A férfi betette őt a csomagtartóba, majd visszament a hátsó üléshez a cipőjéért, és azt is mellé dobta. Amikor mindezzel végzett, becsapta a csomagtartó tetejét, s kicsivel később Rizzoli hallotta, ahogy elfordítja a kulcsot a zárban. Még ha ki tudná szabadítani a kezét, akkor sem menekülhetne ebből a fekete koporsóból.

Ajtó csapódását hallotta, majd a kocsi ismét elindult. Elindult, hogy nemsokára

megérkezzenek a férfihoz, aki alig várja ezt a találkozást.

Warren Hoytra gondolt. Nyájasan szelíd mosolyára, gumikesztyűbe bújtatott hosszú ujjaira. Eszébe jutott az eszköz, amelyet kesztyűs kezében tart, és elöntötte a rettegés. Kapkodni kezdte a levegőt, úgy érezte, fulladozik, nem tudja elég mélyen, elég gyorsan beszívni a levegőt ahhoz, hogy ne fulladjon meg. Pánikroham fogta el, s eszeveszetten vergődni kezdett, mint egy állat, amely kétségbeesetten ragaszkodik az életéhez. Arca nekiütődött a bőröndjének, és a fájdalomtól egy pillanatra elkábult. Kimerülten feküdt, arcában lüktetett a fájdalom.

A kocsi lassított, majd megállt.

Rizzoli teljesen megdermedt, szíve olyan hevesen dobogott, mintha ki akarna törni a mellkasából, s némán várta, mi fog történni. Egy férfi hangját hallotta: „További szép napot!" A kocsi ismét elindult, és folytatták útjukat.

Autópálya. Úthasználati díjat kellett fizetni.

Rizzoli megpróbálta felidézni magában a Bostont nyugat felől övező kisebb városokat, a kihalt részeket és erdős vidékeket, az összes olyan helyet, ahol soha senki nem áll meg. Azt a helyet, ahol soha nem fogják megtalálni a holttestét. Eszébe jutott Gail Yeager felpuffadt, kék erekkel borított holtteste, Maria Jean Waite lecsupaszított csontváza, amely nyugodtan hevert a mozdulatlan erdőben. Rá sem vár más sors.

Lehunyta a szemét, és az út alatta morajló zaját hallgatta egy kis ideig. Nagyon gyorsan mentek. Mostanra már biztosan elhagyták Bostont. Mire gondolhat Frost, miközben a hívására vár? Mikor fog rádöbbeni, hogy valami nem stimmel?

És az se segít rajtam. Nem fogja tudni, hogy merre keressen. Ahogy senki sem.

Zsibbadt bal karja a teste alá szorult, s a szúrós fájdalom lassan elviselhetetlenné vált. Hasra fordult, arca nekiszorult az ejtőernyő selymes anyagának. Ugyanaz az anyag, amely halotti lepelként takarta Gail Yeager és Karenna Ghent testét. Úgy érezte, mintha a halál illatát kellene belélegeznie. A rothadás bűze csapta meg orrát. Undorodva megpróbált feltérdelni, és a lendülettől beverte fejét a csomagtartó ajtajába. Fájdalom hasított a fejébe. Bár bőröndje kicsi volt, mégis nagyon kevés helyet hagyott a mozgásra, és a bezártságtól ismét pánikroham kerülgette.

Nyugalom. Az istenit, Rizzoli! Uralkodj magadon!

De nem tudta kizárni gondolataiból a Sebész képét. Felrémlett előtte a délután, amikor Hoyt arca megjelent előtte, miközben ő bénultan feküdt a pince padlóján. Visszaemlékezett, milyen volt várni, hogy a szike éles pengéje belehasítson a bőrébe, azzal a biztos tudattal, hogy nem fog tudni elmenekülni előle. Akkor nem reménykedhetett másban, mint a gyors, minél kevesebb fájdalommal járó halálban.

Ez a mostani helyzet határozottan rosszabb volt.

Kényszerítette magát, hogy lassan, mélyeket lélegezzen. Meleg csepp folyt le az arcán, és égető fájdalom lüktetett továbbra is fejében. Felhasadt a fején a bőr, amikor beverte a csomagtartó tetejébe, és vérzett, a vér vékony erekben folyt le arcáról, és csöpögött az ejtőernyőre. Bizonyíték, gondolta. Vér jelöli, hogy itt voltam.

Vérzem. Mibe verhettem be ennyire a fejemet?

Háta mögött összekötözött kézzel próbálta kitapogatni a csomagtartó tetejét, ujjaival kereste, mi hasíthatta fel bőrét. Valami műanyag tárgy került a kezébe, majd sima, fémes felülethez ért a keze. Aztán hirtelen egy kiálló, hegyes csavar szúrta meg az uj-

ját.

Kicsit várt, hogy sajgó izmai megnyugodjanak kicsit, és megpróbálta kipislogni a vért a szeméből. Közben a kintről behallatszó monoton menetzajt hallgatta.

Még mindig gyorsan mentek, Boston messze elmaradt mögöttük.

NAGYSZERŰ ÉRZÉS ITT LENNI a fák között. A körülöttem zöldellő fák mindenütt olyan méltóságteljesen nyújtózkodnak az ég felé, mintha katedrálisok tornyai lennének. Egész reggel esett az eső, de mostanra a napsugaraknak sikerült utat találniuk a felhők között, s meleg fényükkel simogatják a talajt, amelybe négy vascölöpöt vertem be, s a cölöpökre egy-egy kötelet kötöttem. A fákról lehulló levelek lágy neszezésén kívül csend honol az erdőben.

Szárnysuhogást hallok, és amikor felnézek, három fekete varjút látok leszállni a fejem feletti ágakra. Szokatlan mohósággal néznek lefelé, mintha éreznék, hogy mi történik nemsokára. Már jól ismerik ezt a helyet, és most várnak, csapkodnak fekete szárnyukkal, a dögvacsora ígérete csalogatta ide őket.

A forró napsugarak felmelegítik a talajt, és a nedves levelekről pára száll. A hátizsákomat egy ágra akasztottam, nehogy vizes legyen, úgy csüng az ágon, mint egy nagy, egzotikus gyümölcs, lefelé húzzák az eszközeim. Felesleges átnéznem, mi minden van benne, különös gondosságai pakoltam össze, egyenként dédelgettem kezemben a hűvös acéleszközöket, mielőtt betettem őket a hátizsákba. Az egy év szabadságvesztés sem tompította bennem az érzést, régi ismerősként köszöntöttem mindet, s amikor ujjaim végre összezáródhattak a szikén, úgy éreztem, mintha egy szeretett, régi jó baráttal fogtam volna kezet.

És most készen állok, hogy üdvözöljek egy másik régi jó barátot.

Kisétálok az úthoz, és várok.

A felhőket szép lassan eloszlatja a nap, fülledt, meleg délután van. Az út mindössze két sáros keréknyom, pár szál magas gaz nő rajta, amelyek zavartalanul nőnek, még a nemrég itt elhaladt autó sem tett bennük kárt. Károgást hallok, és amikor felnézek, látom, hogy a három varjú követett, és alig várják a műsort.

Mindenki szereti nézni.

A fák között porfelhő száll fel. Autó közeledik. Várok, s a szívem hevesebben ver, kezem a várakozástól izzad. Végre megpillantom az autót: fénylő, fekete behemót közeledik méretéhez méltó lassúsággal a poros úton. Hozza magával a barátomat, hogy végre találkozzunk.

Hosszú vizit lesz, azt hiszem. Felnézek az égre, és látom, hogy a nap még mindig magasan áll, hosszú, napfényes órák vannak hátra estig. A nyári mulatság órái.

Az út közepére sétálok, a limuzin pontosan előttem áll meg. A sofőr kiszáll. Nincs rá szükség, hogy bármit mondjuk egymásnak, elég csak összenéznünk és mosolyognunk. Két testvér mosolya ez, akiket nem családi kötelék, hanem a közös vágyak csillapíthatatlan szomjúsága köt össze. Hosszú levelekben avattuk be egymást képzeletünk világába, és kötöttünk szövetséget, a szavak úgy siklottak tollúnk hegye alatt, mint a pókháló leheletkönnyű szálai, amelyek szépen összekapcsoltak minket. Azok a szavak hoztak el bennünket ebbe az erdőbe, ahol a varjak sóvár szemekkel lesik minden mozdulatunkat.

Együtt sétálunk a kocsi hátuljához. Ő már izgatottan várja, hogy végre megdughassa a nőt. Látom, mennyire dudorodik elöl a nadrágja, és hallom, hogy az izgalomtól csörög remegő kezében a kulcscsomó. Pupillája kitágult, felső ajka fölött izzadságcseppek jelennek meg. A csomagtartó mögé állunk, mindketten éhezzük az első pillantást, amelyet vendégünkre vethetünk. Az első bódító szippantást rettegésének illatából.

Bedugja a kulcsot a zárba, és megfordítja. A csomagtartó teteje felemelkedik.

Ő összegörnyedve fekszik az oldalán, szaporán pislogva néz fel ránk, elvakítja a hirtelen fényesség. Annyira csak rá koncentrálok, hogy nem veszem rögtön észre az apró bőröndből kikukucskáló fehér melltartót. Csak amikor a társam a csomagtartó fölé hajol, hogy kiemelje őt onnan, akkor értem meg, mint jelent.

Felordítok.

– Nem!

De ő már előre is kapta mindkét kezét. És már meg is húzta a ravaszt.

A társam fejéből kifröccsen a vér.

Egészen bizarr, mennyire könnyed és méltóságteljes az ív, amellyel teste hátrahanyatlik. Mint egy furcsa balettmozdulat. Karja egészen közel suhan el mellettem, mintha előre kiszámította volna. Csak arra van időm, hogy oldalra vetődjek, amikor a második golyó is kirobban a pisztolyból.

Nem érzem, mikor fúródik bele hátulról a nyakamba.

A különös balett folytatódik, de most az én testem mutatja be a mozdulatot, karom úgy lendül körbe, mintha műugró-versenyen kellene tökéletes fecskeugrást bemutatnom. Az oldalamra esve érkezem a földre, de nem érzek fájdalmat az ütközéskor, csak hallom, ahogy testem becsapódik a földbe. Fekszem, és várom, hogy elöntsön a fájdalom, a lüktetés, de nem érzek semmit. Csak meglepődöm.

Hallom, ahogy kimászik a csomagtartóból. Több mint egy órája fekszik már benn összekuporodva, jó pár percig eltart, amíg lábába visszatér az erő.

Hirtelen feltűnik mellettem. Lábával meglöki a vállamat, és a hátamra fordít. Öntudatomnál vagyok, felnézek rá, és azt is pontosan tudom, mire készül. Remegő kézzel arcomhoz szegezi fegyverét, kapkodva veszi a levegőt. Bal orcája foltos a rászáradt vértől, mintha harci festék lenne rajta. Testének összes apró izma felkészült arra, hogy elpusztítson. Ösztöne azt sikítja a fülébe, hogy húzza már meg a ravaszt. Mereven nézem, szemernyi félelem sincs bennem, kiolvasom tekintetéből a benne dúló elkeseredett harcot. Azon gondolkozom, vajon a megsemmisítés melyik formáját fogja választani. A kezében tartott fegyverrel csak önmagát tudja megsemmisíteni, én pusztán csak katalizátor vagyok.

Ölj meg, és a következmények súlya elpusztít téged is.

Hagyj életben, és örökre kísérteni fogok álmaidban.

Halk, zokogó hang tör fel torkából. Lassan leengedi a fegyvert.

– Nem – suttogja. Majd ismét, hangosabban. Dacosan: – Nem. *– Kihúzza magát, és mély lélegzetet vesz.*

Visszasétál az autóhoz.

HUSZONÖT

RIZZOLI A TISZTÁSON ÁLLT, és lenézett a földből kiálló négy vascölöpre. Két cölöp a kéznek, kettő a lábnak. Mindegyik cölöpre rákötözték a kötelet, amely arra szolgált volna, hogy rögzítse a csuklóját meg a bokáját. Rizzoli megkímélte magát attól, hogy átgondolja a cölöpök nyilvánvaló szerepét. Inkább körbesétálta a helyszínt, hivatalos viselkedésével azt sugallta, ő csak egyike a helyszínre kiérkezett zsaruknak. Az, hogy az ő bokáját és csuklóját kötözték volna ki, s az ő húsát metszette volna fel a Hoyt hátizsákjában talált szike, olyan részletek voltak, amelyektől távol akarta tartani magát. Magán érezte kollégái kutató tekintetét, és az sem kerülte el a figyelmét, hogy halkítanak a hangjukon, amikor a közelükbe ér. Összevarrt fejsebén tisztán látható volt a fehér kötés, s ő így sétált körülöttük sebesülten, de a többiek úgy tettek, mintha észre sem vennék, mintha csak törékeny üveglap lenne, amely kicsit megkarcolódott. Ezt nem bírta elviselni most, amikor mindennél nagyobb szüksége volt arra, hogy elhiggye önmagának, ő nem áldozat. Hogy végig tökéletesen uralkodott az érzelmein.

Ezért hát úgy sétált, mintha ez is csak egy lenne a sok bűnügyi helyszín közül. Már körbefényképeztek és átvizsgáltak mindent aznap délután, amikor a helyszínt hivatalosan lezárták, de ezen a reggelen Rizzoli és csapata úgy érezte, hogy nekik is ki kell jönniük vizsgálódni. Frosttal együtt ment be az erdőbe, s mérőszalaggal mérték le a távot az úttól a kis tisztásig, ahol az állami rendőrség megtalálta Warren Hoyt hátizsákját. A személyes érintettség ellenére Rizzoli képes volt végig szenvtelen tárgyilagossággal felmérni a tisztást. Jegyzetfüzetében tételesen felsorolta, hogy mi mindent találtak a hátizsákban: szikéket és érfogókat, sebészhorgokat és gumikesztyűket. Tanulmányozta a Hoyt cipőtalpáról levett mintát, amelyet műanyagba öntöttek, majd megnézte a bizonyítékokat tartalmazó műanyag zacskót, amelyben a cölöpökről leszedett kötelek voltak, és közben egy pillanatig sem kezdett el azon gondolkozni, kinek a csuklóját és bokáját akarták ezekkel kikötni. Felpillantott, hogy megnézze, hogyan változik az időjárás, és nem gondolt rá: a fák teteje és a kék ég lett volna az utolsó, amit lát. Az áldozat Jane Rizzoli nem volt jelen. És habár kollégái valószínűleg folyamatosan őt nézték, és arra vártak, hogy egy pillantással elárulja magát, hiába vártak. Nem lesz ilyen pillanat.

Becsukta a jegyzetfüzetét, és amikor felnézett, Gabriel Dean közeledő alakját pillantotta meg a fák között. Jóllehet a szíve már ettől is hevesebben dobogott, csupán egy bólintással üdvözölte, s tekintetével sugallta: legyünk most hivatalosak.

Dean megértette az üzenetet, és úgy álltak egymás mellett, mint két szakmabeli, akik közös ügyön dolgoznak, és vigyáztak, nehogy bármivel célozzanak azokra a bensőséges dolgokra, amelyek alig két napja történtek közöttük.

– A sofőrt hat hónapja alkalmazta a VIP Limousines – mondta Rizzoli. – Yeagerék, Ghenték, a Waite házaspár… Mindannyiukat ő vitte haza. Hozzáférése volt a VIP nyilvántartásához, látta, mikor kiért kell menni, és hova kell szállítani őket. Az én nevemet is látnia kellett. Törölte a hivatalos megrendelést, ezért a nekem kirendelt sofőr helyett ő jött elém.

– A VIP ellenőrizte a referenciáit alkalmazás előtt?

– Néhány éves referenciái voltak, de mind elsőrendű. – Rizzoli elhallgatott. – És a legapróbb említés sincs katonai szolgálatról az önéletrajzában.

– Ez azért van, mert nem John Stark az igazi neve.

Rizzoli összeráncolt szemöldökkel nézett rá.

– Lopott személyazonosság?

Dean a fák közé mutatott. Elindultak a tisztásról az erdőbe, hogy végre egy kicsit bizalmasan beszélgessenek.

– Az igazi John Stark 1999 szeptemberében meghalt Koszovóban – kezdte Dean. – Az ENSZ segélyszervezeténél dolgozott, taposóaknára hajtott a dzsipjével. Texasban temették el.

– Akkor soha nem fogjuk megtudni, hogy hívták az emberünket.

Dean megrázta a fejét.

– Ujjlenyomatot, fogröntgent és szövetmintát küldünk a Pentagonnak és a CIA-nek.

– Nem fogunk választ kapni tőlük. Ugye?

– Ha az Uralkodó valóban hozzájuk tartozott, nem. Amennyiben érdekeltek a dologban, úgy már megoldottad a problémájukat. És ezek után szükségtelen bármit tenniük vagy mondaniuk.

– Lehet, hogy az ő problémájukat megoldottam – mondta keserűen Rizzoli –, de az enyém még életben van.

– Hoyt? Nem fog több fájdalmat okozni neked.

– Istenem, ki kellett volna még kényszerítenem magamból egy lövést…

– Valószínűleg mind a négy végtagja lebénult, Jane. Elképzelni sem tudok keményebb büntetést.

Kiértek az erdőből a földúthoz. A limuzint éjjel már elvontatták, de még mindig maradtak nyomok. Rizzoli lenézett a földön szétterült és megszáradt vérnyomokra, pontosan azon a helyen, ahol egy John Stark néven ismert ember meghalt. Pár méterrel arrébb is volt egy kisebb folt, ahol Hoyt esett össze bénán, összezúzott gerincagygyal.

Véget vethettem volna mindennek, de életben hagytam. És még mindig nem vagyok biztos benne, hogy helyesen cselekedtem-e.

– Hogy érzed magad, Jane?

Rizzoli hallotta a meghittségét a kérdésben, a ki nem mondott beismerését annak, hogy több van közöttük egyszerű, kollegiális viszonynál. Deanre nézett, és hirtelen feszélyezni kezdte kék-zöld foltos arca és fehér kötéssel díszített feje. Nem akarta, hogy Dean így lássa őt, de most, hogy egymással szemben álltak, nem volt lehetőség rá, hogy elrejtse sérülése nyomait, nem tehetett mást, csak állt egyenesen, és viszonozta a férfi pillantást.

– Jól – mondta. – Néhány öltés a fejemen, izomláz. És rendkívül előnytelen külső. – Bizonytalanul végigsimított zúzódásos arcán, és felnevetett. – De látnod kéne a másik fickót.

– Azt hiszem, nem túl jó ötlet, hogy itt vagy – mondta Dean.

– Hogy érted?

– Még túl közeli.

– Én vagyok az egyetlen, akinek itt kell lennie.

– Sosem ülsz ölbe tett kézzel, ugye?

– Miért is kéne?

– Mert nem vagy gép. Úgyis utol fog érni. Nem járkálhatsz itt úgy, mintha ez csak egy lenne a sok helyszín közül.

– Pedig én pontosan ezt teszem.

– Azután is, ami majdnem megtörtént?

Ami majdnem megtörtént.

Rizzoli lenézett a porba szívódott vérfoltra, és az út egy pillanatra megingott a lába alatt, mintha remegés rázta volna meg a földet, alapjaiban rengetve meg a gondosan maga köré épített védőfalakat, azokat az alapokat, amelyeken eddig biztosan állt.

Dean a keze felé nyúlt, s érintésétől Rizzoli szemét elfutotta a könny. Érezte: most az egyszer engedélyt kapsz rá, hogy emberi legyél. Hogy gyenge legyél.

Halkan megszólalt:

– Sajnálom, ami Washingtonban történt.

Látta a fájdalmat Dean szemében, és rádöbbent, hogy a férfi félreértette szavait.

– Szóval, azt kívánod, bárcsak semmi se történt volna közöttünk – mondta Dean.

– Nem. Egyáltalán nem így gondoltam…

– Akkor mit sajnálsz?

Rizzoli felsóhajtott.

– Sajnálom, hogy képes voltam eljönni tőled úgy, hogy nem mondtam el, mint jelentett nekem az az éjszaka. Sajnálom, hogy nem búcsúztam el igazán tőled. Sajnálom, hogy… – Elhallgatott. – Hogy nem hagytam, hogy a gondomat viseld akkor. Mert az az igazság, hogy óriási szükségem volt rád. Nem vagyok annyira erős, mint amennyire szeretném.

Dean elmosolyodott. Megszorította Rizzoli kezét.

– Egyikünk sem az, Jane.

– Hé, Rizzoli! – Barry Frost kiabált oda neki az erdő széléről.

Rizzoli kipislogta szeméből a könnyeket, és felé fordult.

– Igen?

– Most érkezett be egy kettő-ötvennégyes. Egy éjjel-nappali élelmiszerüzlet Jamaica Plainben. Az eladó és egy vásárló meghalt. A helyszínt már biztosították.

– Jézusom. Pedig milyen korán van még.

– Miénk az eset. El tud jönni?

Rizzoli mély lélegzetet vett, és Dean felé fordult. A férfi elengedte a kezét, és bár hiányzott az érintése, ő erősnek érezte magát, a remegés megszűnt, a föld ismét szilárdan terült el a lába alatt. De még nem állt készen arra, hogy otthagyja ezt a pillanatot. Washingtoni búcsújukon lázas sietséggel estek át, és nem fogja hagyni, hogy ez

még egyszer megtörténjen. Nem fogja hagyni, hogy olyan élete legyen, mint Korsaknak: a megbánások szomorú krónikája.

– Frost – szólalt meg, s közben Deant nézte.

– Igen?

– Nem megyek.

– Hogyan?

– Vegye át egy másik csapat. Nem állok rá készen.

Frost nem felelt. Rizzoli ránézett, és a férfi döbbent tekintetével találta magát szembe.

– Úgy érti… szabadságot vesz ki mára? – kérdezte Frost.

– Aha. Ez az első betegszabadságom. Van valami probléma?

Frost megrázta a fejét, és felnevetett.

– Éppen itt az ideje, én csak ennyit mondok.

Rizzoli végignézte, ahogy Frost otthagyja. Hallotta, ahogy még magában nevetgél, miközben kimegy az erdőből. Megvárta, amíg a férfi alakja teljesen eltűnik a fák között, és csak aztán fordult meg.

Dean kitárta a karját, és ő a férfihoz simult.

HUSZONHAT

KÉTÓRÁNKÉNT JÖNNEK, hogy megnézzék, nincs-e felfekvésem. Három arc váltakozik végeláthatatlan körforgásban: Armina a nappali műszakban, Bella esténként, éjjelente pedig a csendes és félénk Corazon. Az ABC lányok, így nevezem őket. Egy rossz megfigyelő szemében megkülönböztethetetlenek egymástól, mindhármuknak bársonyos, barna arcbőrük van, és dallamos hangjuk. Jókedvű, élénk szólamok csendülnek fel a Fülöp-szigeteki, fehér köpenyes nők hangján. De én látom közöttük a különbséget. Észreveszem abból, ahogy közelednek az ágyam felé, ahogy hozzám érnek, miközben egyik oldaláról a másikra fordítják testemet, hogy majd később ismét az eredeti pozícióba hengeríthessenek a puha lepedőn. Minden nap és minden éjjel meg kell tenniük, mert magamtól nem tudok átfordulni, és a saját súlyomtól elhasználódna és kisebesedne a bőröm, ha folyton ugyanúgy feküdnék. Összenyomódnának a hajszálerek, és elzáródna az éltető vér útja, elhalnának a szövetek, elfehéredne, elgyengülne és könnyen ledörzsölődne rólam a bőr. Egy apró fekély is könnyen gennyesedik és növekszik, mintha patkány rágná le a bőrt rólam.

Az ABC lányoknak hála, nem alakult még ki rajtam se fekély, se kelés, legalábbis ők ezt mondják. Nem tudom ellenőrizni, mert nem látom a saját hátamat, se a fenekemet, és egyáltalán nem érzek semmit válltól lefelé. Teljesen Armina, Bella és Corazon segítségére vagyok szorulva, tőlük függ az egészségem, és mint minden kisgyermek, én is élénk érdeklődést mutatok azok iránt, akik gondoznak. Tanulmányozom az arcukat, belélegzem illatukat, elraktározom magamban hangjuk csengését. Tudom, hogy Armina orra nem teljesen egyenes, hogy Bella lehelete sokszor fokhagymaszagú, és hogy Corazon olykor dadog kicsit.

És azt is tudom, hogy félnek tőlem.

Természetesen tudják, miért vagyok itt. Mindenki, aki a gerincosztályon dolgozik, tisztában van ezzel, és bár ugyanolyan udvariasan bánnak velem, mint a többi beteggel, észrevettem, hogy sosem néznek a szemembe, hogy egy kicsit haboznak, mielőtt a bőrömhöz érnek, mintha attól félnének, megégetik a kezüket. Elkapom a folyosón egymásra vetett segélykérő pillantásukat, és látom, ahogy összesúgva engem néznek. Elbeszélgetnek a többi beteggel, kérdezik őket a családjukról, barátaikról, de nekem sosem tesznek fel semmilyen kérdést. Illetve dehogynem, megkérdezik, hogy érzem magam, hogy jól aludtam-e, de ezzel ki is merül a beszélgetés.

És azt is tudom, hogy kíváncsiak. Mindenki kíváncsi, mindenki szeretne egy pillantást vetni a Sebészre, de nem mernek a közelembe jönni, mintha attól félnének, hogy hirtelen felugróm, és megtámadom őket. így csak lopott pillantásokat vetnek rám a folyosóról, de nem jönnek be, amíg a kötelesség nem ezt diktálja. Az ABC lányok

gondozzák a bőrömet, a vízhólyagokat és a beleimet, és aztán elmenekülnek, egyedül hagyják a szörnyeteget a barlangjában, az ágyában, amelyhez magatehetetlen teste láncolja.

Nem csoda, hogy mindig türelmetlenül várom dr. O'Donnell látogatását.

Egyszer jön egy héten. Elhozza magával a diktafonját, a jegyzetfüzetét és a kék tollakat, amelyekkel feljegyzéseket firkant a papírra. És minden alkalommal magával hozza a kíváncsiságát, bátran és szégyenkezés nélkül, mintha piros kabátot viselne. Kíváncsisága pusztán a szakmájából adódik, legalábbis ő ezt hiszi. Közel húzza székét az ágyamhoz, diktafonját a fejem melletti asztalkára teszi, hogy minden szó jól hallatsszon majd. Előredől, úgy hajol fölém, mintha felajánlaná nekem a torkát. Azt a ragyogó torkát. Természetes szőke haja van, kicsit halvány bőrén áttetszenek az apró, finom, kék erek. Rám néz, tekintetében nyoma sincs félelemnek, és felteszi a kérdéseit.

– Hiányzik John Stark?

– Tudja, hogy hiányzik. Elvesztettem a testvéremet.

– A testvérét? Hiszen az igazi nevét sem tudja.

– A rendőrség is folyamatosan ezt akarja kihúzni belőlem. Nem tudok nekik segíteni, mert sose mondta, hogy hívják.

– Pedig végig levelezett vele, mialatt a börtönben volt.

– A nevek nekünk nem jelentettek semmit.

– De ahhoz eléggé ismerték egymást, hogy együtt gyilkoljanak.

– Csak akkor egyszer, Beacon Hillben. Olyan ez, mint a szeretkezés, azt hiszem. Amikor az embernek még tanulnia kell, hogy megbízzon a másikban.

– Tehát az, hogy együtt gyilkoltak, egyfajta eszköz volt, hogy jobban megismerje?

– Van-e erre jobb mód?

Erre magasan felhúzza a szemöldökét, mintha nem tudná eldönteni, komolyan gondolom-e, amit mondtam. Komolyan gondoltam.

– Testvérének nevezi – mondja. – Mit ért ezen?

– Volt közöttünk egy kötelék. Egy szent és sérthetetlen kötelék. Nagyon nehéz olyan emberre találni, aki tökéletesen megért.

– El tudom képzelni.

Hangja tökéletesen mentes a szarkazmustól, szemernyi gúny sem csendül ki belőle, és a szemében sem látom ennek jelét.

– Tudom, hogy vannak még kint olyanok, mint mi – mondom. – Nehéz rájuk találni. Nehéz kapcsolatba kerülni velük. Mindannyian magunkhoz hasonlókkal szeretnénk együtt lenni.

– Ezt most úgy mondta, mintha egy különálló fajhoz tartozna.

– Homo sapiens reptilis – mondom gúnyosan.

– Tessék?

– Olvastam, hogy van az agyunknak olyan része, amely visszanyúlik a kezdetekhez. Ez felügyeli a legprimitívebb feladatokat. Harc és repülés. Párzás. Agresszió.

– Ó. Az Archipalliumra gondol.

– Igen. Arra az agyra, amink volt, mielőtt civilizált emberekké váltunk. Nincs benne se érzelem, se lélek. Se erkölcs. Amit akkor lát, amikor egy kobra szemébe néz. Agyunknak ugyanaz a része felel a szaglásért is. Ezért van a hüllőknek annyira kifi-

nomult és érzékeny szaglásuk.

– Ez igaz. Neurológiai szempontból a szaglóközpontunk kapcsolatban van az Archipalliummal.

– Tudta, hogy mindig is rendkívül kifinomult szaglásom volt?

Egy pillanatig nem szól, csak néz. Ismét nem tudja eldönteni, hogy komolyan beszélek-e, vagy csak azért mondom el neki ezt, mert tudom, hogy neuropszichológus, és értékelni fogja az információt.

Következő kérdése arra utal, hogy komolyan veszi, amit mondok:

– John Starknak is kifinomult szaglása volt?

– Nem tudom – nézek rá fürkésző tekintettel. – És most, hogy már halott, soha nem is fogjuk megtudni.

Úgy néz rám, mint egy macska, mielőtt az egérre ugrana.

– Mérgesnek tűnik, Warren.

– Nincs rá okom? – Tekintetem a testemre siklik, mely tehetetlenül fekszik a lepedőn. Többé már nem úgy gondolok rá, mint a testemre. Miért is kéne? Hiszen nem érzem. Csak egy nagydarab, idegen hústömeg.

– Mérges arra a rendőrnőre – mondja.

Egy ennyire nyilvánvaló kijelentés választ sem érdemel, így hát hallgatok.

De dr. O'Donnell edzett már az érzelmek terén, nyugodt lélekkel hántja le a sebesült hámréteget az emberről, hogy megvizsgálhassa alatta a nyers és véres sebet. Belélegezte már a rothadó érzelmek illatát, és most ráveti magát, hogy a mélyben turkálhasson.

– Szokott még Rizzoli nyomozóra gondolni? – kérdezi.

– Minden nap.

– Mifélék ezek a gondolatok?

– Tényleg szeretné tudni?

– Próbálom magát megérteni, Warren. Hogy mire gondol, miket érez. Mi veszi rá a gyilkolásra.

– Tehát még mindig csak a kísérleti nyula vagyok. Nem a barátja.

Szünet.

– Igen, lehetnék a barátja…

– De mégsem emiatt jön be hozzám, gondolom.

– Hogy őszinte legyek, azért jövök, hogy meghallgassam, mi mindenre taníthat. Mi mindenre taníthatja meg az embereket: hogy mitől van bennünk a gyilkolás ösztöne. – Egyre közelebb hajol. Halkan megszólal: – Mondja el! Avasson be a gondolataiba, akármennyire zavarók és nyugtalanítók.

Hosszú csend áll be. Majd halkan megszólalok:

– Szoktam ábrándozni…

– Mikről szokott ábrándozni?

– Jane Rizzoliról. Hogy mi mindent szeretnék tenni vele.

– Mesélje el!

– Ezek nem kellemes dolgok. Biztos vagyok benne, hogy gusztustalannak fogja találni őket.

– Mesélje csak el, szeretném hallani.

Szemében különös fény csillog, mintha valami belső tűz égetné. Arcán megfeszülnek az izmok a várakozástól. Visszatartja a lélegzetét.

Nézem, és az jár a fejemben: ó, igen, nagyon is szeretné hallani. Mint mindenki más, ő is szeretné megtudni az összes sötét részletet. Úgy tesz, mintha érdeklődése szigorúan szakmai lenne, hogy mindaz, amit tőlem hall, csak a kutatásához kell. De én látom a mohó türelmetlenség szikráját a szemében. Érzem izgalma bódító illatát.

Látom a nyughatatlan hüllőt a ketrecében.

Azt akarja tudni, amit én tudok. Át akar sétálni az én világomba. Végre felkészült a nagy útra.

Ideje betessékelni.

KEDVES OLVASÓNK!
Az Ulpius-ház kiadó kínálata megtekinthető a
www.ulpiushaz.hu
című honlapon.
Újdonságainkról, bemutatóinkról, akcióinkról
hírlevélben
tájékoztatjuk olvasóinkat,
amelyre szintén a honlapon regisztrálhatnak.

Ulpius-ház Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Kepets András
Felelős szerkesztő Greskovits Endre
Tördelte Névery Tibor (Typo Stúdió Kkt.)
Nyomta és kötötte Akaprint Kft.
Felelős vezető Freier László